

பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் அறநெறிகள்

அழகப்பா பல்கலைக் கழக ஏனாவர் (பிளச்.டி.)

மா.ப.த.தற்காக அளக்கப்பெறுந் ஆய்வேடு

வேலாபுரத் உடையார் முத்துலக்குமி

தமிழ்த்துறை

அழகப்பா பல்கலைக் கழகம்

காரைக்குடி-623 003

1992

முனைவர் அ. விசுவநாதன், எம். ஏ., எம். லிட., பிஎச்.டி.,
பேராசிரியர் & தலைவர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக் கழகம்,
காரைக்குடி - 623 003.

நாள்: 4.1.93

ஆய்வு நெறியாளர் சான்றிதழ்

"பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் அறநெறிகள்" என்னும் சுவைப்பில்
திருமதி. வேலாயுத உடையார் முத்தலக்குமி அவர்கள் முனைவர் (பிஎச்.டி.)
பட்டத்திற்காகச் செய்த இந்த ஆய்வு, அழகப்பா பல்கலைக் கழகத்தில்
தமிழ்த்துறையில் அவர் ஆய்வு செய்த காலத்தில் அவரால் செய்யப்பட்டது
என்றும், இந்த ஆய்விற்காக வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு
அளிக்கப்படவில்லை என்றும் உறுதி அளிக்கிறேன்.

அ. விசுவநாதன்

(அ. விசுவநாதன்) 4.1.93

நெறியாளர்
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
அழகப்பா பல்கலைக் கழகம்
காரைக்குடி - 623 003.

வேலாயுத உடையார் முத்தலக்குமி, எம். ஏ. , எம். .:பில். ,
தேர்வுநிலை விரிவுரையாளர் ,
சீதாலக்குமி இராமசாமி கல்லூரி, கிருச்சி-620 002.

ஆய்வாளர் (பகுதி நேரம்) ,
தமிழ்த்துறை ,
அழகப்பா பல்கலைக் கழகம் ,
காரைக்குடி - 623 003.

நாள்: 4.1.93

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

"பன்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் அறநெறிகள்" என்ற தலைப்பில்
முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்காக எழுதப்பெற்ற இவ்வாய்வேடு
எனது சொந்த முயற்சியில் உருவானத என்றும், இதற்குமுன் வேற எந்த
ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் இவ்வாய்வேடு அளிக்கப்படவில்லை என்றும்
உறுதி அளிக்கிறேன்.

அ. விசுவநாதன்

உறுதிக் கையொப்பம் 4.1.93.

ஆய்வு நெறியாளர் ,
முனைவர் அ. விசுவநாதன் ,
பேராசிரியர் & தலைவர் ,
தமிழ்த்துறை ,
அழகப்பா பல்கலைக் கழகம் ,
காரைக்குடி - 623 003.

வே. முத்துலக்ஷ்மி

(வேலாயுத உடையார் முத்தலக்குமி)

ஆய்வாளர்

நன்றியுரை

"பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் அறநெறிகள்" என்ற தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்கு ஆய்வு மேற்கொள்ள, அமைதி வழங்கிய அழகப்பா பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர், ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர்கள் ஆகியோர்க்கு என் உளங்கனிந்த நன்றி.

இவ்வாய்வுத் தொடங்கப்பெற்ற காலத்தில் ஆய்வு செய்வதற்கு இசைவு தந்த அழகப்பா பல்கலைக் கழக முன்னாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவரும் பேராசிரியருமான முனைவர் கோ. சிவகுருநாதன் அவர்களுக்கு நன்றி.

ஆய்வு நெறியாளராக அமைந்து, ஆய்வுத் தொடக்கத்திலிருந்து இறுதிவரை எல்லா நிலைகளிலும் ஆய்வு முறைகளை நெறிப்படுத்தி, ஐயமகற்றித் தெளிவுபடுத்தி, தூய்மைகளையும் துஷ்புறங்களையும் வழங்கி, இவ்வாய்வு நிறைவுற ஆர்வமுடன் பேருகவி புரிந்த நெறியாளரும் அழகப்பா பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவருமான பேராசிரியர் முனைவர் அ.விசுவநாதன் அவர்களுக்கு எஞ்ஞான்றும் நன்றியுடையே.

ஆய்வுத் தொடர்பான கருத்துகள் வழங்கி உதவிய அழகப்பா பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் முனைவர் கே.சொக்கலிங்கம் அவர்களுக்கும் நன்றி.

முனைவர் பட்டத்திற்குப் பகுதி நேர ஆய்வு மேற்கொள்ள இசைவு நல்கிய சீதாலட்சுமி இராமசாமி கல்லூரிச் செயலர் திரு.இரா.பஞ்சாபகேசன் அவர்களுக்கும், நிர்வாகக் குழுவினர்க்கும், கல்லூரி முகவ்வர் முனைவர் கே.ஆர்.மீனாள் அவர்களுக்கும், தமிழ்த்துறைத் தலைவர் திருமதி மா.கற்பகம் அவர்களுக்கும் யாை நன்றி கூறும் கடப்பாடு உடையே.

ஆய்வுத் தலைப்பினைத் தேர்ந்தளித்த, டிரீவரும் ஈக்கமும் நல்கி,
ஆய்வுப் பணியில் ஈடுபடச் செய்த முனைவர் கு. கிருமேனி, முனைவர் கமலா
கிருமேனி ஆகியோர்க்கும் என் மனமார்த்த நன்றி.

இவ்வாய்வேடு செவ்வனே உருவாக உறுதுணையாய் இருந்த
முனைவர் ஏஞ்சலா, முனைவர் அ. ஆறமுகம், முனைவர் ந. சக்திவேல்,
புலவர் இளங்குமரன், கிருமதி உஷாரானி, செல்வி. கல்யாணி,
செல்வி. ஜெயலட்சுமி, செல்வி. பிரேமா ஆகியோர்க்கு என்றும் நன்றியுடையே.

இவ்வாய்விற்குத் தேவையான நூல்களைத் தந்து உதவிய
திரு. இராகவன், திரு. காளத்திநாதன், செல்வி. வானி, மருத்துவர் ரகுநாதன்,
முனைவர் கேசவன், முனைவர் ஆனந்தம்பிள்ளை, செல்வி. காமாட்சி,
கிருமதி அகிலாண்டேசுவரி, எம் கல்லாநி நூலகர் மற்றும் உதவியாளர்
ஆகியோர்க்கும் நன்றியுடையே.

ஆய்வுத் தொடக்க முதல் இறுதிவரை எல்லா நிலைகளிலும்
உறுதுணையாக இருந்த, இவ்வாய்வேட்டினைச் செம்மையுறச் செய்த என்
துணைவர் திரு. கு. இரத்தினசாமி அவர்களுக்கு என் நன்றி என்றும் உரியது.

இவ்வாய்வு நிறைவுற டிரீவரும் ஈக்கமும் நல்கிய என் பெற்றோர்க்கும்,
மொழித்துறையினர்க்கும், என் இனிய நண்பர்களுக்கும் என் இதயங்கனிந்த நன்றி.

இவ்வாய்வேட்டினைச் செம்மையாகத் தட்டிக்க செய்த
ச. முருகானந்தம் அவர்களுக்கு என் நன்றி.

(வே. முத்தலக்குமி)
ஆய்வாளர்

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகத் .	அகத்திணையியல்
அகம் .	அகநானூறு
ஆ . கோ .	ஆசாரக்கோவை
இளம் .	இளம்புரனார்
இன்னா .	இன்னாநாற்பது
இனி .	இனியவை நாற்பது
ஐங்குறு .	ஐங்குறுநூறு
கலி .	கலித்தொகை
கள .	களவியல்
கற் .	கற்பியல்
குறிஞ் .	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறந் .	குறந்தொகை
சிறபஞ் .	சிறபஞ்சமூலம்
சிறபாண் .	சிறபாணாற்றப்படை
செய் .	செய்யுளியல்
சேனா .	சேனாவரையர்
சொல் .	சொல்லதிகாரம்
தண்டி .	தண்டியலங்காரம்
திரி .	திரிகடுகம்
திருக் .	திருக்குறள்
திருமுரு .	திருமுருகாற்றப்படை
தொல் .	தொல்காப்பியம்
நச் .	நச்சினார்க்கினியர்
நற் .	நற்றிணை
நன் . காண் .	நன்னால் காண்டுகையுரை
நாலடி .	நாலடியார்
நாண் .	நாண்மணிக்கடிகை
நூ .	நூற்பா

நெடுநல் .	நெடுநல்வாடை
ப .	பக்கம்
பக் .	பக்கங்கள்
பட்டினப் .	பட்டினப்பாலை
பதி .	பதிப்பாசிரியர்
பதிற் .	பதிற்றுப்பத்து
பரி .	பரிபாடல்
பழ .	பழமொழி நானூறு
புறத் .	புறத்திணையியல்
புறம் .	புறநானூறு
பெரும்பாண் .	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பேரா .	பேராசிரியர்
பொரு .	பொருளியல்
பொருந .	பொருநராற்றுப்படை
பொருள் .	பொருளதிகாரம்
மணி .	மணிமேகலை
மதுரைக் .	மதுரைக்காஞ்சி
மரபு .	மரபியல்
மலைபடு .	மலைபடுகடாம்
மெய் .	மெய்ப்பாட்டியல்
முது .	முகமொழிக்காஞ்சி
முல்லைப் .	முல்லைப்பாட்டு
மொ . பெ .	மொழிபெயர்ப்பாளர்
Ibid .	In the same work
p .	Page
pp .	Pages
Vol .	Volume

பொருளடக்கம்

<u>இயல்</u>	<u>பக்கம்</u>
முன்னுரை	1
1. அறத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்	8
2. தொல்காப்பிய அறநெறிகள்	35
3. சங்க இலக்கிய அறநெறிகள் - அகம்	53
4. சங்க இலக்கிய அறநெறிகள் - புறம்	88
5. அறம் பாடிய அறவோர்	171
6. சங்க இலக்கியம் - பதினென்கீழ்க்கணக்கு அறநெறிகள் ஒப்பியம்	210
7. தமிழ் - ஐடமொழி அறநெறிகள் ஒப்பியம்	242
முடிவுரை	273
துணைநூற் பட்டியல்	

முக்கூரை

உள்ளடக்கம்

- 0.1. முன் ஆய்வுகள்
- 0.2. ஆய்வு நோக்கம்
- 0.3. ஆய்வு எல்லை
- 0.4. ஆய்வு மூலங்கள்
- 0.5. ஆய்வு அணுகுமுறை
- 0.6. ஆய்வுப் பகுப்புகள்
- 0.7. இயல் விளக்கங்கள்

முடிவுரை

பண்டைத் தமிழர் அறநெறி போற்றி வாழ்ந்தனர். அவர்கள் அறவாழ்வின் செம்மையை விளக்குவன பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள். 'பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் அறநெறிகள்' குறித்த இவ்வாய்வில் அறத்தின் விளக்கம், தோற்றம், வளர்ச்சி, நோக்கம் ஆகியன ஆய்வு செய்யப்பெறுகின்றன. மேலும், இவ்வாய்வில் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்பெறும் அறநெறிகள் வகைப்படுத்திக் காட்டப்படுவதுடன் அவை வடமொழி அறநெறிகளுடன் ஒப்பிடும் காட்டப்படுகின்றன.

0.1. முடி ஆய்வுகள்

கமலிதாசன் 'அறம்'¹ என்ற தலைப்பிலும், சோ. சிங்காரவேலன் 'தொல்காப்பியர் கறம் அறநெறி'² என்ற தலைப்பிலும் 'செந்தமிழ்ச்செல்வி' இதழ்களில் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளனர்.

சி.பாலசுப்பிரமணியன் 'புறம் கறம் அறம்'³ என்ற கட்டுரையிலும், சோ.ந. கந்தசாமி 'குறந்தொகை அறங்கள்'⁴ என்ற கட்டுரையிலும் முறையே புறநானூறு, குறந்தொகை ஆகிய இலக்கியங்களை ஆய்வு செய்துள்ளனர்.

கவித்தொகையில் ஆய்வு செய்துள்ள நா.குறமுகம் 'அறக்கருத்துகள்'⁵ என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளார். 'பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் அறக்கருத்துகள்'⁶ என்ற கட்டுரையில் ஆ.கந்தசாமி அறக்கருத்துகளைச் சுருங்கக் கூறியுள்ளார்.

உவமைகள் வாயிலாக உரைக்கப்படும் அறவியல் கருத்துகளை ரா. சீனிவாசன் 'உவமையில் அறவியல் செய்திகள்'⁷ என்ற தலைப்பில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

'சங்க இலக்கிய உவமைகள்' குறித்த ஆய்வு நிகழ்த்திய
அர. சிங்கார வடிவேலன் 'அறவியலுவமைகள்'⁸ என்ற தலைப்பில் அறக்கருத்தகளை
ஆராய்ந்த கறியுள்ளார்.

கு. வெ. பாலசுப்பிரமணியன் 'சங்க இலக்கியங்களில் புறப்பொருள்'
குறித்த தம் ஆய்வுக் கட்டுரையில் 'புறத்தினைப் போரியல்'⁹ என்ற தலைப்பில்
போர் பற்றிய அறக் கோட்பாடுகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை 'A Critical Study of Ethical
Literature in Tamil'¹⁰ என்ற தலைப்பில் இரா. சாரங்கபாணி
ஆங்கிலத்தில் ஆய்வு செய்துள்ளார். மேலும், 'சங்க இலக்கியத்தில் அறவியல்
நோக்கு'¹¹ என்ற தலைப்பில் கருத்தரங்கக் கட்டுரையும் அவர் வழங்கியுள்ளார்.

0.2. ஆய்வு நோக்கம்

அறநெறிகளைத் தொல்காப்பியம் முதல் பிற்கால இலக்கியங்கள் வரை
ஆராய்ந்த கறும் இரா. சாரங்கபாணியின் ஆய்வேடு பகுப்பாய்வாக ஆங்கிலத்தில்
அமைந்துள்ளது. பிற கட்டுரைகளும் சங்க இலக்கியங்களுள் குறிப்பிட்ட ஒரு
இலக்கியத்தை மட்டும் ஆராய்ந்த கறவனவாக உள்ளன. அறவியல் அடிப்படையில்
இலக்கியங்களை ஆராய்ந்த கறியுள்ள கட்டுரைகளும் அறக்கருத்தகளைச் சுருக்கமாகக்
கறியுள்ளன. சங்க இலக்கியங்கள் முடிவடைந்தும் அறநெறி அடிப்படையில் ஆராய்ந்த
கறும் விரிவான, விளக்கமான ஆய்வு எதுவும் தமிழில் இதுவரை வெளிவரவில்லை.
எனவே சங்கத் தமிழரின் வாழ்வு, அரசு, போர், சமுதாயம் இவற்றோடு
தொடர்புபட்ட அறநெறிகளை வகைப்படுத்திக் காட்டுவதும், அவற்றை வட்டமொழி
மரபுடன் ஒப்பீடு செய்து அவற்றின் மாண்புகளை உணர்த்துவதும் இவ்வுய்வு
நோக்கமாகும்.

0.3. ஆய்வு எல்லை

'பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் அறநெறிகள்' என்ற பொதுத்தலைப்பில்
இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பெற்றது. எனினும், பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களாக

இவ்வாய்வுக்குத் தேர்ந்த கொள்ளப்பெறப்பவை சங்க இலக்கியங்களாகிய பத்துப்பாட்டும், எட்டுத்தொகையுமாகும். மேலும் இவ்வாய்வில் சங்க இலக்கிய அறநெறிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவற்றைப் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு அறநெறிகளும், வடமொழி அறநெறிகளும் ஒப்பிட்டுக் காட்டப்பெறகின்றன.

பண்டைத் தமிழரின் வாழ்விலக்கணமாக விளங்கும் தொல்காப்பியம் சங்க இலக்கியங்களுக்கு அடிப்படையாக அமைவது. ஆகவே, தொல்காப்பியம் முதல் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு தூல்கள் வரை இவ்வாய்வுக்கு எல்லையாகக் கொள்ளப்பெறகின்றன.

0.4. ஆய்வு மூலங்கள்

தொல்காப்பியம், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்கீழ்க்கணக்கில் உள்ள அறதூல்கள் ஆகியன இவ்வாய்விற்கு முதன்மை மூலங்களாகும். இவ்வாய்வில் சங்க இலக்கிய அறநெறிகளுடன், வடமொழி அறநெறிகளும் ஒப்பிட்டு முறையில் ஆராயப்பெறவதால், வடமொழியில் வியாசர் எழுதிய பாரதத்தில் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு தூல்களும், கௌடலீயம் பொருஷால், கக்கிரந்தி ஆகியவற்றின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு தூல்களும் இவ்வாய்வுக்கு முதன்மை மூலங்களாகக் கொள்ளப்பெற்றிருக்கின்றன.

சங்க இலக்கியம் பற்றி வெளிவந்த தூல்களும், கட்டுரைகளும், பிறவும் இவ்வாய்வுக்குத் துணை மூலங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

0.5. ஆய்வு அணுகுமுறை

இவ்வாய்வு சங்க இலக்கியங்களில் உள்ள அறநெறிகளை ஆராய்ந்த கறம் பகுப்பாய்வாகவும், விளக்கமுறை ஆய்வாகவும், ஒப்பிட்டு ஆய்வாகவும் திறனாய்வுக் கண்ணோட்டத்தின் அமைந்துள்ளது.

0.6. ஆய்வுப் பகுப்புகள்

இவ்வாய்வு ஏழ் இயல்களாகப் பகுக்கப்பெற்றள்ளது.

முன்னுரை

1. அறத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்
2. தொல்காப்பிய அறநெறிகள்
3. சங்க இலக்கிய அறநெறிகள்-அகம்
4. சங்க இலக்கிய அறநெறிகள்-புறம்
5. அறம் பாடிய அறவோர்
6. சங்க இலக்கியம்-பதினெண்கீழ்க்கணக்கு அறநெறிகள் ஒப்பியம்
7. தமிழ்-வடமொழி அறநெறிகள் ஒப்பியம்

முடிவுரை

0.7. இயல் விளக்கங்கள்

1. அறத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

இவ்வியலில் அறத்திற்குரிய விளக்கம், அறத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி, நோக்கம் ஆகியன ஆய்வு செய்யப்பெறுகின்றன. உறுதிப்பொருள் வளர்ச்சியில் அறத்தின் நிலை, வடமொழியில் அறத்திற்குரிய பொருள் கண்டறிந்த கருப்பெறுகின்றன.

2. தொல்காப்பிய அறநெறிகள்

தொல்காப்பியம் உணர்த்தும் அறநெறிகள் இவ்வியலில் தொகுத்துத் தரப்பெறுகின்றன. களவு நிலையில், கற்பில் அறம் இடம் பெற்றறின நிலை விளக்கப்பெறுகிறது. அகத்தினை மரபுநிலை, அறத்தொரு பெற்ற தொடர்பு, சிறந்தது பயிற்றலாகிய அறத்தின் சிறப்பு விளக்கப்படுகின்றன. தொல்காப்பியம் உணர்த்தும் புறப்பொருள் அறம், திணைநிலை வகைகளில் வகுத்துக் கருப்படுகிறது.

3. சங்க இலக்கிய அறநெறிகள்-அகம்

சங்க இலக்கியங்களில் அகப்பொருள் தொடர்பான அறநெறிகள் இவ்வியலில் ஆய்வு செய்யப்பெறுகின்றன. வாழ்வியல் அறநெறிகள் வகைப்படுத்தப் படுகின்றன. களவில் அறம் போற்றிய பாவிமை கறப்பெறுகின்றது. அறத்தொரு தொடர்பு கொண்ட துறைகள் விளக்கப்படுகின்றன. அறத்தை வாயில்களாக விளங்கிய மாந்தரின் அறம் குறிப்பிடப்பெறுகின்றது.

இவ்வறத்துக்கும் அறத்துக்கும் உள்ள தொடர்பு, ஆடவர் மகளிர் அறநிலை, ஒழுக்கநெறி, அறத்துக்கும் பொருளுக்கும் உள்ள தொடர்பு, விருந்தோம்பும் பணி, பகுத்துண்ணும் பாங்கு, அருளறம், அடைந்தானைக் காத்தல் ஆகிய அறநெறிகள் விளக்கப்பெறுகின்றன. அறநெறி போற்றுவதால் வாழ்வில் புகழும் சிறப்பும் ஏற்படுவது காட்டப்பெறுகின்றது.

4. சங்க இலக்கிய அறநெறிகள்-புறம்

அரசியலறம், போரறம், சமுதாய அறம் ஆகிய உள் தலைப்புகளில் இவ்வியலில் கருத்துகள் ஆராய்ந்து தரப்பெறுகின்றன.

அரசியலறம் என்ற பிரிவில் மன்னர் அறம், அரசியலறிவு, அரசுச் சிவனங்களுக்கும் அறத்துக்குமுள்ள தொடர்பு, அரசியற் கற்றமும் அறமும் ஆகியன ஆராயப்படுகின்றன. நட்புப் போற்றல் - பகைதெறதல், அறவழியொழுகும் அந்தனர் நெறி நின்றல், வாய்மை, கொடை முதலிய அரசியற் பண்புகள் அறத்தொரு பெற்றிருக்கின்ற தொடர்பு தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றன. நாடு காவல், குடியோம்பல், நீர்வளம் பெருக்கல், இறைபெற நெறியில் அறநெறி போற்றல், அறங்குறையைக்களை நிலைநாட்டி முறை வழங்கல் ஆகிய அரசியற் கடமைகள் விளக்கம் பெறுகின்றன. மன்னர்க்குப் புலவர் அறிவுறுத்திய அறநெறிகள் தொகுத்துத் தரப்பெறுகின்றன.

போரும் ஒரறமாகவே கருதிய நிலையும், போரில் பின்பற்றிய போரறங்களும் போரறம் என்ற பிரிவில் விளக்கம் பெறுகின்றன. போரும் வீரமும்,

போரின் தேவை, போர்க்காரணங்கள், வஞ்சினமும் அறமும், ஈதல் அறமும், புலவர்கள் போரறங்குறிப் போர் சூத்த பாங்கு, அழிவுநிலையிலும் அறம் போற்றிய பாண்மை ஆகியன எடுத்தரைக்கப்படுகின்றன.

சமுதாய அறம் என்ற பிரிவில் தனிமனிதனுக்கும் சமுதாயத்தக்கும் உள்ள தொடர்பு, தனி மனிதர்களின் மேம்பாடு சமுதாயத்தை உயர்த்துவது ஆகியன சுட்டப்பெறுகின்றன. தொழில்வழி அறம் வளர்ந்த நிலை தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றது. அறத்தினால் ஏற்படும் பயனும், அறச்செயல்களும், அறமற்ற செயல்களும், அறநெறி நிற்கும் சான்றோரது இயல்புகளும், சான்றோரின் அறவுரைகளும் விளக்கப்பெறுகின்றன.

5. அறம் பாடிய அறனோர்

இவ்வியலில் சங்ககாலப் புலவர்களில் அறம்பாடிய அறனோர்களைக் திகழ்ந்த புலவர் பலர் இடம்பெறுகின்றனர். அவர்கள் குறியுள்ள அறநெறிகள் ஆராயப்பெறுகின்றன.

6. சங்க இலக்கியம்-பதினென்கீழ்க்கணக்கு அறநெறிகள் ஒப்பியம்

சங்க இலக்கியம் கறம் அறங்களும் பதினென்கீழ்க்கணக்குக் கறம் அறங்களும் இவ்வியலில் ஒப்பீடு செய்யப்பெறுகின்றன. அறம் உணர்த்தும் பாண்மையில் உள்ள ஒற்றமை-வேற்றமை, அத்தின் வளர்ச்சி நிலை-மாறப்பட்ட நிலை ஆகிய இருநிலைகளில் ஆராயப்படுகின்றன. அறநெறிகளில் சமயத்தாக்கம், வடமொழித்தாக்கம், வஞ்சனாசிரம தருமத் தாக்கம் கண்டறிந்த கறப்பெறுகின்றன.

7. தமிழ்-வடமொழி அறநெறிகள் ஒப்பியம்

தமிழ்-வடமொழி அறநெறிகள் இவ்வியலில் ஒப்பீடு செய்யப்படுகின்றன. வியாச பாரதம், கௌடலீயம் பொருஷால், சுக்கிரநீதி ஆகிய வடமொழி நூல்களின்படி அரசு, போர், சமுதாயம் ஆகியவற்றிற்கும் அறத்துக்கும் உரிய தொடர்பு ஆராயப்பெறுகின்றது. அவற்றின் சங்க இலக்கிய அறநெறிகளும் ஒப்பீடு செய்யப்பெற்றதே தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றன.

இவ்வாய்வேட்டில் சில கருத்தகல் கூறியது கறல்போலத்
தோன்றலாம். பொருள்தொடர்பு கருதியும், சில அறநெறிகளை
வலியுறுத்த வேண்டியும் அவை கறப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வொரு இயலின் இறதியினம் ஈய்வு முடிவுகள் தொகுத்தத்
தரப்பெற்றன. அதில் இடம் பெறாதனவும், இன்றியமையாதனவும்
முடிவுகளையில் கறப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வொரு இயலுக்குப் பின்னரும் சான்றென் விளக்கங்கள்
இடம்பெற்றன.

இறதியில் துணைநாற் பட்டியல் இடம்பெற்றது.

சான்றெண் விளக்கங்கள்

1. கமலிதாசன், அறம், செங்கமிழ்ச் செல்வி, சிலம்பு 35-பரல்:8, கழக வெளியீடு, சென்னை. ஆண்டு பற்றிய குறிப்பு இல்லை.
2. சொ.சிங்காரவேலன், தொல்காப்பியர் கறம் அறநெறி, செங்கமிழ்ச் செல்வி, சிலம்பு 52-பரல்:10; சிலம்பு 53 - பரல்:11, கழக வெளியீடு, சென்னை, 1978-79.
3. சி.பாலசுப்பிரமணியன், புறம் கறம் அறம், உருவும் திருவும், நறமலர்ப் பதிப்பக வெளியீடு, சென்னை, 1965.
4. சோ.ந.கந்தசாமி, குறந்தொகை அறங்கள், குறந்தொகைத்திறனாய்வு, அபிராமி பதிப்பகம், அண்ணாமலை நகர், 1978.
5. நா.ஆறுமுகம், அறக்கருத்தகள், கவித்தொகை-ஓர் அழ்வாய்வு, கண்ணி நிலையம், ஈரோடு, 1985.
6. ஆ.கந்தசாமி, பழந்கமிழ் இலக்கியங்களில் அறக் கறகள், இலக்கியப் பார்வைகள், எழில்முருகன் பதிப்பகம், சென்னை-1, 1986.
7. ரா.சீனிவாசன், உவமையில் அறவியல் செய்திகள், சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள், அனியகம், சென்னை-30, மூன்றாம் பதிப்பு, 1990.
8. அர.சிங்கார வடிவேலன், அறவியலுமைகள், சங்க இலக்கிய உவமைகள், பழநியப்பன் பதிப்பகம், தேவகோட்டை, 1986.
9. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், புறத்திணைப் போரியல், சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள், உமா பதிப்பகம், தும்பகோணம், 1986.
10. R.Sarangapani, A Critical Study of Ethical Literature in Tamil, Alagappa College, Karaikudi-3, 1982.
11. இரா.சாரங்கபாணி, சங்க இலக்கியத்தில் அறவியல் நோக்கு, சங்க இலக்கியக் கட்டுரைகள்-கருத்தரங்கம், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1984.

இயல் ஒன்ற

அறத்தில் கோற்றமும் வளர்ச்சியும்

உள்ளடக்கம்

- 1.1. அறம்-பொருளும் வரையறையும்
- 1.2. அறத்தின் கோற்றம்
- 1.3. அறத்தின் வளர்ச்சி
- 1.3.1. இயல்புக்க நிலை
- 1.3.2. மரபொழுக்க நிலை
- 1.3.3. மனச்சான்ற நிலை
- 1.3.4. மரபொழுக்க நிலையும்-சமுதாயமும்
- 1.4. அறத்தின் நோக்கம்
- 1.5. உறுதிப்பொருள் வளர்ச்சியில் அறம்
- 1.5.1. அறமே முகன்மை
- 1.5.2. அறமும் பொருளும்
- 1.6. வடமொழியில் அறமும் பொருளும்
- 1.7. அறம்-பொருள்-இன்பம்
- 1.8. இருமொழிகளிலும் மும்முதறிப்பொருள்
- 1.9. நாரிப்பொருள்
- 1.10. ஆய்வு முடிவுகள்

1. அறத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

1.1. அறம் - பொருளும் வரையறையும்

உறதிப் பொருள்கள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு¹ என்பன. இந்நான்கு முதலிடம் பெறும் அறம், மனித வரலாற்றுடன் தொடர்புடையதாகும். மனித வளர்ச்சியைப் போன்றே அற வளர்ச்சியும் தொடர்கின்றது. கால மாறுபாட்டிற்கேற்ப நிகழும் வளர்ச்சியைப் போன்றே அறத்திற்குரிய பொருளும் நெகிழ்ச்சியுடையதாக வளர்ந்து வருகிறது.

"அறமாவது மன முதலிய நூல்களில் லிதித்தன செய்தலும் விலக்கியன ஒழித்தலுமாகும். அஃது ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டமென மூவகைப்படும்."²

"இவற்றின், வழக்குந் தண்டமும் உலகநெறி நிறுத்ததற் பயத்தவாவதல்லது ஒழுக்கம்போல மக்களுயிர்க்கு உறதி பயத்தற் சிறப்பிலவாகவாலும், அவைதாம் நூலா னேயன்றி உணர்வு மிகுதியானந் தேய வியற்கையானும் அறியப்படுதலானும், அவற்றொழித்த, ஈண்டுத் தெய்வப் புலமைத் திருவஞ்சுவராற் சிறப்புடைய ஒழுக்கமே அறமென எடுத்திக் கொள்ளப்பட்டது"³ என்பர் பரிமேலழகர்.

"அறமாவது, உயிர்களுக்கு இதமானன செய்தலும், சத்தியம் சொல்லுதலும், தான தருமங்களைச் செய்கலுமாகும்"⁴ என்ற நாலடியாரின் விளக்கவுரை குறிப்பிடுகின்றது.

"அறம் என்கும் சொல் அற என்கும் முதனிலை அடியாகப் பிறந்த தீவினையை அறப்பதெனப் பொருள்படும். அம்மூலப் பொருளை உட்கொண்டே ஆசிரியர் ஈண்டு 'மனத்தக்கக் மாசிலனாதல் அனைத்தறன்' என்றார். அறியாமையால் விளைவது தீவினை. அறியாமையாவது இருள். அவ்விருளை அகற்றுவதே அறத்தின் பயன்"⁵ என்பர் நாகை. சொ. கண்டபாளியாரி.

"அற என்கும் பகுதியிற் அடியாக அறம், அறல், அறவு, அறவை, அறதல், அறதி, அறக்கல், அறப்பு, அறம்பு, அறகால் அல்லது அறதாள்,

அறவை, அறை, அற்றம், அற்றை, அற முதலிய பல சொற்கள் பிறக்கின்றன.

அற + அம்: அறம் = அறக்கப்பட்டது: மது முதலிய நூல்களால் இன்ன செய்க இன்ன தவிர்க என வரையறுத்தல் குறுப்பிட்டமை பற்றி 'அறம்' என்பது அங்ஙனம் அறத்துரைக்கப்பட்ட தருமத்திற்காய்ந்த சொல் 'அம்' செயப்படு பொருண்மை விசுதி, தொழிலாகுபெயர். ⁶

"இன்னும் உற்று நோக்கிச் சிலர் அற என்னும் இயற்கையையும் தனிப் பகுதியாக; இதற்கு மூலப்பகுதி பிறிதொன்ற என்ற கருத்தைக் கறலாம். அல் என்னும் எதிர்மறை இடைச்சொல்லொரு துவ்விசுதி சேர்ந்த வினைத்தகைப்பட்டு நின்றதே அற" ⁷ என்பர் பரிதிமாற் கவைஞர்.

அறம் என்னும் சொல்லிற்கு 1. நல்வினை, 2. ஐயம் (பிச்சை), 3. ஏழைகட்கு இலவசமாகக் கொடுப்பது, 4. நோயாளிகட்கு இலவசமாக மருந்தீகை, 5. நலமானது, 6. இன்பம் (சுகம்), 7. தகுதியானது, 8. கற்பு, 9. நோன்பு, 10. அறப்பயன் (புண்ணியம்), 11. சமயம், 12. ஒதி(ஞானம்), 13. அறச்சாலை, 14. அறத்தெய்வம், 15. நடுநிலையறம் பேணும் கற்றவன் போன்ற பதினைந்து வகையான பொருள்களைப் பேரகர முதலி தருகின்றது.

மேலும், 1. கேடு, அழிவு, 2. கேடுண்டாக்குத் செய்யுட் சொல் அல்லது எழுத்து என்ற பொருள்களையும் தருகின்றது.

அறதல் = நீங்குதல், அழிதல்; அறத்தல் = நீக்குதல், அழித்தல்.

அற → அறம். 'அம்' தொழிற்பெயர் ஈற, பஃபுப் பெயர் ஈற என்னும் குறிப்பிடுகின்றது. ⁸

"அற என்னும் அடிச் சொல்லிற்கு, 'அறத்துச்செல்', 'வழியை உண்டாக்கு', 'உருவாக்கு', 'துண்டி', 'வேறபடுக்க' என்ற பலவகைப் பொருள்கள் வழங்கி வருகின்றன. அம் என்னும் தொழிற்பெயர் விசுதி அறத்தலாகிய தொழிலை உணர்த்துகின்றது. இத்தகைய சொல்லமைப்பியல்

SLAKAPPA UNIVERSITY LIBRARY
Accession No. 1713
Number 894.84

ஆராய்ச்சியின் அடிப்படையில் 'அறம்' என்னும் சொல்லிற்குப் பின்வரும் விளக்கம் தரப்படுகின்றது. மனிதன் தனக்கென வரையறுத்துக்கொண்ட ஒழுக்க முறைகளின் தொகுதியே-முழுநிறை வடிவமே-அறம் என்ற கருவா" ⁹ என்பர் க.த.திருநாவுக்கரசு.

'அறம்' என்னும் சொல் ஒழுக்கம் என்ற பொருளில் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றறிமைய,

"அறஞ்சாராக் ழுப்பேபோல்" ¹⁰

"அறனி லாளன்" ¹¹

என்னும் அடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

உயர்ந்தோர் வழக்கு என்பதனை, 'வழக்கியலானை' ¹² என்பர் தொல்காப்பியர். 'அறம்' என்னும் சொல் இப்பொருளில் வழங்கி வந்தறிமைய,

"அறநெறி யிதுவெனத் தெளிந்த" ¹³

"..... அறத்தா

றன்றென மொழிந்த தொன்றபடு கிளவி" ¹⁴

எனவும் அமைந்த இலக்கியப் பகுதிகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

'அறம்' என்னும் சொல் நடுவுநிலைமையோடு நின்ற ஆராய்ந்த கறம் 'நீதி' என்னும் பொருளில் இலக்கண இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றறிமைய. இதனை,

"அறக்கழி ளுடையன பொருட்பயன் வரினே" ¹⁵

"அறநெறி முதற்றே யரசின் கொற்றம்" ¹⁶

"அறநனி சிறக்க" ¹⁷

என்னும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

கடமையைக் குறிக்கவும் 'அறம்' என்னும் சொல் இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

"..... அறம்புகு

பாளியும்" ¹⁸

"பிறர்நோயுந் தந்நோய்போற் போற்றி அறனறிதல்
சான்றவர்க் கெல்லாங் கடனானால்" ¹⁹

முதலிய பாடற்பகுதிகள் இதற்குச் சான்றாகின்றன.

ஈகை என்ற பொருளில் அது வழங்கியுள்ளமையை,

"அறஞ்செய் தீமோ வருள்வெய் யோய்" ²⁰

"அறந்தலைப் பிரியா தொழுகலம்" ²¹

என்பனவற்றால் அறிய முடிகின்றது.

நற்செயல்களின் பயனாகக் கிடைக்கும் புண்ணியத்தையும் அறம் எனும் சொல் குறித்துள்ளது என்பதனை,

"அறனு மன்றே ஐக்கமும் தேய்ம்" ²²

"அருளுறச் செய்க்தமக் கறணமா ரதவே" ²³

முதலிய அடிகள் தெளிவுபடுத்தக்கின்றன.

அது அறக்கடவுளையும் குறித்தது என்பதற்கு,

"அறம்புரிந் தகன் செங்கோ னாட்டத்த" ²⁴

"அறனோடி விலங்கின்றவ ராள்வினைத் திறத்தே" ²⁵

எனும் அடிகள் சான்றாகின்றன.

சமயம் எனும் பொருளில் 'அறம்' பயின்ற வந்தள்ளமையை,

"அறதொழி வந்தன ரறம்புரிந் தெடுத்த" ²⁶

"அறம்புரி யருமறை நவின்ற நாவிற" ²⁷

எனும் அடிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இவற்றைத் தொகுத்து, 'அறம்' எனும் சொல்லிற்குத் தமிழில் எட்டு வகையான பொருள்கள் வழங்கி வருகின்றன. பொதுவாக அது நற்பண்பு அல்லது நல்லொழுக்கம் எனும் பொருளிலேயே தமிழ் இலக்கியங்களில் வழங்கப்பெற்றிருப்பதை நாம் காணுகின்றோம். மேலும்/நீதி, கடமை, ஈகை, அறக்கடவுள், புண்ணியம்,

சமயம் போகிற பொருள்களிலும் வழங்கி வருகிறது' ²⁸ என்ற விளக்கம் அளிப்பர் க. த. திருநாவுக்கரசு.

அறத்திற்கு விளக்கமாக,

"அறமெனப் படுவ தியாதெனக் கேட்பினி
மறவா திறகேள் மனையிர்க் கெல்லாம்
உண்டியு முடையு முசறையு மல்லது
கண்ட தில்" ²⁹

என்ற மணிமேகலை மொழிகின்றது.

'ஈதல் அறம்' ³⁰ என்பர் ஓளவையார். அறங்களை முப்பத்திரண்டாக அபிதான சிந்தாமணி வகைப்படுத்தியுரைக்கின்றது. ³¹

அறச் செயல்கள் முப்பத்திரண்டையும் அவற்றின் பெயர்களையும் சேந்தன் திவாகரம் குறிப்பிடுகின்றது. ³²

ஆயின் அறம் இம்முப்பத்திரண்டனின் அடங்குவதன்றி. அறம் என்பது எல்லையற்றது; பரந்தது; விரிந்தது; நற்செயல்கள் அனைத்தமே அறத்தின்பாற் படுவன. எனவே, அவற்றை எண்ணிக்கையின் அடக்கிக் கூறல் இயலாது.

அறம் என்ற தமிழ்ச் சொல்லுக்குப் பொருத்தமான ஆங்கிலச் சொல் 'எதிக்ஸ்' என்பதாம். எதிக்ஸ் என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு ஆங்கில அகராதி, 'தனி மனிதன் பிறருடன் கொடர்புகொள்ளத் தகைசெய்யும் பொது இயல்பான ஒழுக்கம்' ³³ என விளக்கந் தருகின்றது.

" 'எதிக்ஸ்' என்னும் சொல் கிரேக்க மொழிச் சொல்லாகும்.

'எதோசு' (Ethos) என்னும் வேர்ச் சொல்லடியாகத் தோன்றியது அது. முதன்முதலில் இவ்வுடிச்சொல், பழகிப்போன நடத்தை, வழக்கம், மரபு என்னும் பொருள்களையே உணர்த்தி வந்தது. பின்பர், அவற்றின் 'நடத்தை' என்னும் பொருளை 'எதோசு' என்னும் சொல்லிற்குரிய சிறப்புமிக்க பொருளாகப் போற்றப்படலாயிற்று. நாளடைவில் அவ்வேர்ச் சொல்லடியாகத் தோன்றிய

'எதிக்ஸ்' எத்பது ஒழுக்கத்தைப் பற்றிய 'அறவியல் கலை' என்ற போற்றப்படும் நிலையை அடைந்தள்ளது." ³⁴

" 'அறமே அறிவு, அறிவே அறம்' எனக் கிரேக்க நாட்டுத் தத்துவஞானிகளாகிய சாக்சிரட்டீசு, பிளாட்டோ போன்றவர்கள் அளித்த வரையறைகளுக்கேற்ப, மனிதனுக்குச் செயற்பாட்டு அறிவைத் தந்த, அவனைச் செயலறம் பேணும் அறப்பேரறிஞனாக வாழத் துணை நிற்பது 'அறவியல்' என விளக்கம் கூறவது மரபு" ³⁵ என்ற வாழ்வியற் களஞ்சியம் குறிப்பிடுகின்றது.

"சமுதாயத்தில் வாழும் மனிதர்களின் நடத்தையைப் பற்றி ஆராயும் ஒருவகை விஞ்ஞானமாக - மேல்வரம்பிட்ட விஞ்ஞானமாக (Normative Science) அறவியலை நாம் வரையறுக்கலாம். ஒரு மனிதனின் நடத்தை சரியானதென்றோ, தவறானதென்றோ, நன்மை பயக்குமென்றோ, தீமை பயக்குமென்றோ கூறவதும் இதுபோன்ற முடிவுகட்டுவது அவ்வது தீர்மானிப்பதும் இந்த விஞ்ஞான வகையுள் அடங்கும்." ³⁶

"ஒவ்வொரு விஞ்ஞான வகைக்கும் குறிப்பிட்ட எல்லை உண்டு. தாவரவியல் (Botany) தாவரங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறது; உளநூல் (Psychology) உள்ளங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறது; இதேபோன்ற அறநூலும், நம் நடத்தையைப் பற்றிக் கூறும் சில முடிவுகளைப் பற்றி ஆய்கிறது" ³⁷ என்ற அறவியல் குறித்து விளக்கம் கூறப்படுகின்றது.

மனிதனை நன்னெறியில் நடக்கச் செய்வதும், குறிக்கோள் நிறைந்த ஒழுக்கமுடைய வாழ்க்கை வாழ வைப்பதும் அறவியல் எத்பதை மேற்கூறிய விளக்கங்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

"அறம் எத்பது நல்வினை. மாந்தர் யாவரும் நல்வினை செய்ய விரும்புதல் வேண்டும் எத்பது அவ்வையாரின் கட்டளை." ³⁸

"அறநூல் ஆராய்ச்சி செய்த மேனாட்டு அறிஞர்களும் இக்கருத்தை மேற்கொண்டிருந்தனர். எருத்தக்காட்டாகக் காண்ட் (Immanuel Kant) என்னும் ஜெர்மானி நாட்டு அறிஞர் இயற்றிய 'Fundamental Principles of the Metaphysic of morals' ('அறநூல் மெய்ப்பொருளில் அடிப்படையான கொள்கைகள்') என்னும் நூலில் கண்ட இயைபுடைய வரிகள் சிவவற்றை ஈண்டுக் குறிப்பாம்.

'ஒரு நல்வினையைச் செய்த முடிப்பதனாலும், அதனைச் செய்தற்கு ஏற்ற தகுதி உடைமையினாலும் ஓர் என்மை நல்லென்மை என்ற கருதப்பட மாட்டாது; அது தன்னுள் நல்லதாக இருத்தல் வேண்டும்; வாய்ப்பு இன்மையாலும், யாதாதுமொரு முன்னிலையாலும் ஒரு நல்லென்மை ஒரு நல்வினையைச் செய்யாது ஒழிந்தாலும், அதனைச் செய்ய ஆற்றலில்லாது நின்றாலும், அது தன்னுள் நல்லதாய் இருக்கும் ஒரே கன்மையால், ஒரு மனிதனாக, ஒளிவிட்டு விளங்கும்' என்பது காண்ட் எப்பாரிசு கருத்தா. ³⁹

நல்வினை இயற்றவே அறமாகும். அந்நல்வினையும் மனம், மொழி, மெய் ஆகிய மூன்றாகும் தூய்மையாக இயற்றதல் வேண்டும்.

உண்மை, வாய்மை, மெய்ம்மை இம்மூன்றும் அறத்தில் அடிப்படைகளாகும்.

"உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகி உலகத்தார்

உள்ளத்து னெல்லாம் உடை" ⁴⁰

என்பர் வள்ளுவர். உள்ளத்தில் என்னும் என்னைத் தூய்மையே உண்மை. உள்ளத்தில் தூய்மை இருந்தால்தான் சொல்லும் சொல்லில் தூய்மை இருக்கும். சொல்லும் சொல்லில் தூய்மையே வாய்மை எனப்பெறுவது. உள்ளத்திலும், சொல்லிலும் உள்ள தூய்மையே செயலிலும் தூய்மையைத் தரும் தாண்டலாக அமையும். இச்செயல் தூய்மையே நடத்தை, ஒழுக்கம் எனப் போற்றப்படுகிறது. இவ்வொழுக்கமே அறமாகிறது.

'அறம்' என்பதை ஒரு முப்பட்டைக் கண்ணாடியாகக் கொண்டால், அதன் மூன்று பக்கங்களாக எண்ணம், சொல், செயல் விளங்குகின்றன. எண்ணம் அறத்தின் நிலையாற்றலாகும். சொல் இயக்க ஆற்றலாகும். செயல் இயங்கும் ஆற்றலாகும். இம்மூவகை ஆற்றலும் செயல்படும்போது அதனே ஒழுக்கமாகின்றது. அவ்வொழுக்கமே அறமாகின்றது. ' 41

தமிழின் தொன்மை இலக்கணமான தொல்காப்பியமும், பின்னர் எழுந்த பல்வேறு இலக்கியங்களும் 'அறம்' என்றும் சொல்லைக் கையாண்டிருப்பினும் அறத்துக்கு விளக்கந்தரும் முகல் தால் திருக்குறளே.

மனத்துக்கன் மாசிலன் ஆதலும், ⁴² முகத்தானமர்ந்தினித நோக்கி அகத்தானாம் இன்சொலன் ஆதலும் அறமாம். ⁴³ எனவே செய்ய வேண்டுவது அறச்செயலே ⁴⁴ எனத் திருக்குறள் மனம், மொழி, மெய் ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் அறத்தை வலியுறுத்தியுள்ளது.

'அறம்' என்பது மனத் தூய்மை என்றும், அதனே எல்லா நற்பண்புகளுக்கும் அடிப்படை எனத் திருக்குறள் வலியுறுத்துவதாகவும் இரா. சாரங்கபாணி குறிப்பிடுவர். ⁴⁵

'அறம்' என்ற வழங்கப்படும் சொல், நெகிழ்ச்சியுடைய ஒரு சொல் என்பது இவ்வாய்விருந்த பெறப்படுகின்றது. தனி மனித வாழ்க்கைக்கும், சமுதாய வாழ்க்கைக்கும் நேர்மையான வாழ்க்கை வாழ்வதற்குரிய விதிமுறையாக அறம் விளங்குகின்றது.

இவ்வனைத்தையும் ஒழுங்குபடுத்திப் பார்க்கும் அளவில் உலக நலம் கருதிய நினைவும் சொல்லும் செயலும் அறம் என்றே வரையறை செய்ய முடிகின்றது.

1.2. அறத்தின் கோற்றம்

அறவாழ்க்கையில் வரலாறும் மனித வாழ்க்கையில் வரலாறும் ஒன்றே. மனித வாழ்க்கை எவ்வாறு படிப்படியாக முடிவெறியும் தேவையான மாற்றம்

பெற்றும் வளர்சிற்றதோ அவ்வாறே அறநெறியும் உட்கி வளர்கின்றது.

இந்நிலை மாந்தர் இனத்துக்குப் பொதுவானது.

'ஆதி மக்களுடைய வாழ்க்கையில் தல்லியமான அறப்பண்பைக் காணாதல் இயலாது. ஆயினும், அறத்தின் கூறுகள் சில காணப்படுகின்றன. அவை இயற்கை விருப்பத்தின் தாண்டில்களாகவும், சமுதாயக் கட்டுப்பாட்டின் விளைவுகளாகவும் அமைந்தவை. நல்லது, கெட்டது ஆராய்ந்த பார்க்கும் பகுத்தறிவினால் ஏற்பட்ட பண்புகளல்ல அவை. ஆயினும், அவை மனிதனிடத்தில் தோன்றியிராவிடில் அவன் விலங்கு நிலையிலேயே இருந்திருப்பான். எனவே மனித குலத்திற்குச் சிறப்புக் குணமாக விளங்குவது அறம் என்பதும், அதன் மூலத்தத்துவங்கள் மனித வரலாற்றின் முதல் நிலையிலேயே தோன்றின என்பதும் கருத்திற் கொள்ளத்தக்கன'. 46

பழங்கால மக்கள், பசி, பிணி, பதை, ஏறமை ஆகிய வாழ்க்கைப் போராட்டங்களிடையே இன்பமும், பொருளும் பெறப் பல்வேறு நெறிகளையும் பின்பற்றியிருப்பர். இந்நெறிகளில் பிறருக்குத் தீங்கு பயவாத நல்ல நெறியிலேயே பெறவேண்டும் என்ற ஒழுக்கலாறு - கட்டுப்பாடாக - கடமை உணர்வாக மக்களிடையே வளர்ந்த ஏற்றிக்கொள்ளப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

மரபொழுக்க நிலையில் இவ்வாறு ஏற்றிக்கொள்ளப்பெற்ற நெறிகளையே அறங்கள் என இலக்கியங்கள் வலியுறுத்திவந்தன. அறநெறியில் ஈட்டப்பெறாத செல்வமும், இன்பமும் நிலையற்றவை என்று எண்ணும் நிலை ஏற்பட்டது. வஞ்சனையால் ஈட்டப்பெறும் செல்வமும் இன்பமும் பழியென்றும் கருதப்பட்டன. அறநெறிவழி வாழ்தலே சிறப்பு என்றும் பண்டைத் தமிழர் கருதினர். இத்தகைய கருத்துக்களைத் தரும் அறநூல் இருந்தமையை, 'அறம் பாடிற்றே' 47 என்ற தொடர் குறிக்கின்றது.

"அறிவு முதிர்ச்சியும் சீர் தாக்கிப் பார்க்கும் மனப்பாக்கிமையும் அறவுணர்வுப் பெருக்கக்கிற்கு இவ்வியமையாக் கூறுகள்". 48 'தொடக்க கால

மக்களிடத்தில் இஹ நாம் காணும் அறவுரைவுகள் இவ்வையாயினம் கடிவாழும் தன்மை, இரக்கம், சார்பு நிலை முதலிய அறக்கறுகள் காணப்பட்டன. '49

தொடக்கத்தில் தங்கள் விருப்பத்துக்கேற்ப வாழ்ந்த மக்கட் கூட்டம் பின்னர் எல்லாரும் ஏற்கக் கூடிய நன்மை பயக்கத்தக்க செயல்களைப் பொதுவானவையாக ஏற்றுப் பின்பற்றத் தொடங்கியது. இப்பின்பற்றலே மரபுநிலை எனப்பெறும். இவ்வாற பின்பற்றும்போது, அறிவாணம் பண்பாணம் உயர்ந்தோராக உள்ளோர் கம் கூற்றம் செயலும் பின்பற்றப்பட்டன.

"வழக்கெனப் படுவ தயர்ந்தோர் மேற்றே

நிகழ்ச்சி அவர்கட் டாக லான" 50

என்ற கூற்று இதனை வலியுறுத்தும். இவ்வாற பின்பற்றப்பெற்ற ஒழுகலாறகள் அறம் எனப் புலவர்களால் போற்றப்பெற்றன. இலக்கியத்தில் பாடுபொருளாக அறம் பங்கு பெற்றது. இவற்றால், அறத்தின் தோற்றம் மனித வரலாற்றின் தோற்றத்துடன் ஒருங்கிணைந்தது என்ற கருத்து மிகவும் பொருந்தி வருவதாகும்.

மனித வரலாற்றில் சமயங்களின் தோற்றமும் அந்நெறி அடிப்படையில் அமைந்திருத்தலைச் சமயக் கொள்கைகள் செலிவுபடுத்துகின்றன. 'சமண சமய அந்நெறியில் நன்னம்பிக்கை, நல்லறிவு, நல்லொழுக்கம் ஆகிய மூன்றும் 'இரத்திசுத் திரயம்' எனக் குறிக்கப்பெறுகின்றன. சமண சமயத்தில் சொல்லாலும் செயலாலும் மனத்தாலும் கூடத் தீங்கு செய்யக்கூடாது என்பது மிகக் கடுமையாக வற்புறுத்தப்படுகிறது. நம் இன்ப துன்பங்களுக்கு நாமே பொறப்பு. நம் கருமங்களை நாமே களைந்த விடுகலை பெற வேண்டும். அவ்வாற அறவழியொழுகும் மனத்துயர் அனைவரும் கடவுளரே என்பது சமண சமயத்தார் கருத்து. '51

"அறிவு, நோக்கம், வாக்கு, செயல், ஒழுகலாற, முயற்சி, மனம், தியானம் என்ற எட்டும் தவறின்றி அறநேர்மையுடையதாக இருக்கவேண்டும்" 52 எனப் பௌத்தம் கூறுகிறது.

தனி மனிதன், சமுதாயம், சமயம் ஆகிய எந்நிலையினும் அறமே முதன்மை பெறுகின்றது. "ஆசைகளும் உணர்ச்சிகளும் அறிவுக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தால் அதுவே அறமாகும். அறத்தின் குறிக்கோள் மனிதன் முடிமையடைய வேண்டும் என்பதே"⁵³ எனப் பிராட்லி குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாற தனி மனிதன், சமுதாயம் இவற்றிடம் அறம் தொடர்புற்றிருக்கின்றது.

1.3. அறத்தின் வளர்ச்சி

ஒரு கொள்கை வெற்றி பெற வேண்டுமாயின் பின்பற்றவோர் பெரும்பாலோராய் இருத்தல் வேண்டும். கடவுளும் சமுதாய நிலையில் ஒருவர்க்கொருவர் உதவலும், விட்டுக்கொடுத்தலும் தவிர்க்க இயலாதவையாகி விடுகின்றன. இச்செயல்களுக்கு அறிவும், நல்லத, அல்லத ஆராய்ந்த பார்க்கும் பண்பும் வேண்டும். இவற்றை மரபு நிலையில், பழக்கத்தில் காரணமாக மக்கள் பின்பற்றிக் கொள்கின்றனர். இவ்வுடிப்படையிலேயே அறவளர்ச்சியும் அமைந்தது எனக் கருக முடிகின்றது. அறவுணர்வு இனிதறய பக்குவ நிலையை அடையுமுன் முன்ன நிலைகளைக் கடந்த வந்தறிந்தது. அவை இயல்புக்கநிலை, மரபொழுக்க நிலை, மனச்சான்றுநிலை என்பன.

1.3.1. இயல்புக்க நிலை இந்த நல்ல நடத்தை என்பது நம் அடிப்படை இயல்புக்கங்களாலும் தேவைகளாலும் கீர்மாணிக்கப்பெற்ற நடத்தையேயாம்.⁵⁴

'காட்டுமிராண்டியாக வாழ்ந்த மனிதன் தன் முரட்டுத் தனத்தை அடக்கி மற்றவர்களை பழக்க வழக்கங்களைப் பின்பற்றிச் சமூகத்திற்கேற்பத் தனது வாழ்வை அமைத்துக்கொண்டான். இவ்வாற தன் வாழ்வை ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்ட நிலையே மனித முன்னேற்றத்தில் முதற்படி. இது மனிதனடைய அறிவையும், தனிவையும், குறிக்கோள்களையும் உயர்த்தியதோடு, அறவாழ்க்கையில் உயிர் நிலையான சமூகஅமைப்பிற்கு அடிப்படையாகவும் அமைந்தது. இந்நிலையில் அறத்தின் கருகன் இயற்கை இச்சைகளின் தாண்டு தல்களாகவோ புறக்கட்டுப்பாட்டின் விளைவுகளாகவோ அமைந்தன. இயல்புக்க நிலையில் அறவுணர்வு, கட்டுப்பாட்டின் கீழ் அமைந்த அறக்கறாகவே இருந்தது.'⁵⁵

1. 3. 2. மரபொழுக்க நிலை

"இங்கே தான் வாழும் சமூகாயத்தில் மரபொழுக்கத்தக்கு ஒத்த நடத்தையே நடைபிடிக்கை எனப்படும்." 56

சேர்ந்த வாழ்ந்த சமூக அமைப்பே அந்தக்குப் பிறப்பிடம் ஆகிறது. சமூகத்தில் ஒருவர் மற்றொருவரைச் சார்ந்த இருக்கவேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது.

"மரபொழுக்க நிலையில் அந்நெறி முறைகள் நன்கு அமைய வழி ஏற்படுகிறது. இதனால் சமூகாய வாழ்வில் ஒற்றமை வளருகிறது.... மரபொழுக்கங்களைக் கொள்வதால், ஒரு தனி மனிதனுக்கு மக்களோடு உறவாடுவதற்கும் நன்மைசெய்ய விரும்புவதற்கும் ஏற்ற மனப்போக்குகள் வளர்ச்சியுறுகின்றன. இவை அறவளர்ச்சிக்கும் முன்னேற்றத்தக்கும் உறுதுணையாக அமைகின்றன." 57

மரபொழுக்க நிலையில், 'வழக்கம், அசாரம், சம்பிரதாயம், சட்டம், ஸ்மிருதி, தேவகட்டளை எப்பவற்றைக் கொண்டு சமூகாயம் தனி மனிதனுடைய நடத்தையைக் கட்டுப்படுத்தியது.' 58

சமூக மரபுகளுக்கு அஞ்சி அவற்றின் கட்டாயத்தினால் தூண்டப்பட்டுப் பொதுநலக் குறிக்கோளுக்காக வாழ்க்கை நடைபெற்றது. சமூக மரபுகள், பின்னர் விதிகளாகவும் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் தூல்களாகவும் மாற்றி அமைக்கப்பட்டன. அறவுணர்வு, நல்லது, கெட்டது அறிகற்குரிய ஓர் அளவுகோலைப் பெற்றது. 59 இவ்வாறு மரபொழுக்க நிலையில் அந்நெறிகள் வளர்ச்சியுற்றன.

1. 3. 3. மனச்சான்று நிலை

"இங்கு ஒரு தனிமனிதன், தன் மனச்சான்று கறம் நல்லது கெட்டது என்ற முடிவுகளை ஒப்புக்கொள்வதால் ஏற்படும் நடத்தையே நடைபிடிக்கை எனக் கூறப்படுகிறது." 60

இந்நிலையில், "அறவாழ்க்கை தனி மனித மனச்சாட்சிப் பிரமானமாகப் பூரண பக்குவநிலை எய்துகிறது." ⁶¹ அறத்தில் நிறைவை அறிந்தகொள்ள மனச் சான்றோ பயன்படுகிறது.

"மனிதனின் அமைப்பையும், அவனது நிலையையும் கருத்திற்கொள்ளும்போது, மனச்சான்றதான் அவனது இயக்கத்துக்கெல்லாம் தலைமை தாங்கி, அவனையே ஆளுகிறது." ⁶²

"நாம் செய்த தவறுகளுக்காக இரங்குவது மனச் சான்றின் பார்ப்பும்.... நாம் தீய செயல்களைத் தவிர்ப்பதற்கு, மனச்சான்ற தரும் தனிப்பத்தையும் ஒரு காரணமென அறவழியாளர் வலியுறுத்தினார். எதைச் செய்யக் கடமைப்பட்டுள்ளோம் என்பதைவிட எதைச் செய்யக்கூடாது என்பதையே மனச்சான்ற எளிதில் கூறுகிறது." ⁶³

"ஒருவன், 'இது சரியான செயல்; இதனால், அவனைரும் பயனடையக்கூடும்; ஆதலால் இதனைச் செய்யக் கடமைப்பட்டவன்' என்ற அறிவோடும் முடி மனத்தோடும் முடிவு செய்த செயற்படும் நிலை மனச்சான்ற நிலையாகும். மனச்சான்றநிலை அற உணர்வு வளர்ச்சியின் இறுதி நிலை ஆகும்." ⁶⁴

இவ்வாறு அறவளர்ச்சியின் மூன்ற நிலைகள் குறிப்பிடப்பெற்றன.

1. 3. 4. மரபொழுக்க நிலையும்-சமுதாயமும்

"நம்முள்ளிருந்த நம்மை நல்வழியிற் செலுத்தும் மனச்சாட்சியின், கட்டளைப்படி நடந்தால் அதவே அறநெறி." ⁶⁵ இம்மனச்சாட்சி உண்மையானதாக இருக்க வேண்டும்.

"தவ்வியறிலும், சமூகக் கட்டுப்பாடும், நல்லொழுக்கமும் முதிர்ச்சியடைந்த பின்னர்தான் உண்மையான மனச்சாட்சி தோன்றமுடியும்." ⁶⁶ உண்மை மனச்சாட்சியுடையோரே உயர்ந்தோர் சான்றோர் என உரைக்கப் பெற்றனர். இதனை,

"அறிகரி பொய்த்த வாஹோரீக் கில்லை" ⁶⁷

எஹ குறந்தொகை கட்டுகின்றது.

அறக் கொள்கைகளை முழுமையாகப் பேணியவர்கள் 'சாஹோரீ' எனப் பெற்றனர். அறத்தின் முழுமை சால்பு எனப் பெற்ற, சால்பு எஃபதைத் தம்மகத்தே நிறுத்தி, அதனை ஆளும் தகுதிபெற்ற உயர்ந்தோர் சாஹோரீ எனப் பெற்றனர். இச்சாஹோரை,

"மையற சிறப்பின் உயர்ந்தோர்" ⁶⁸

என்பர் தொல்காப்பியர். இவர்கள் அல்லவை கடிந்து, நல்லவையுரைத்த மக்களை நன்னெறிப்படுத்தும் அறவானர்களாக விளங்கினர். இச்சாஹோரரால் உருவாக்கப்பெற்ற விதிமுறைகளே அறங்கள் எனவும், அவர்கள் வாழ்ந்த காட்டிய நன்னெறிகளே அறநெறிகள் எனவும் போற்றப்பெற்றன.

அறம் எஃபது மறமைப் பயல் நோக்காது செய்யப் பெறவது எஹ கறகின்ற புறநானூறு 'சாஹோரீ செஹ நெறி' ⁶⁹ என்றே கறகின்றது.

இத்தகைய வளர்ச்சி நிலைகளில் மரபொழுக்க நிலையே பெரும்பங்கு வகிக்கின்றது.

"பழைய நிலையில் இருக்கும் சமுதாயங்கள் நாகரிக சமுதாயங்களைவிட மரபொழுக்கத்துக்கு மிகுதியான இடமும், தனிமனித சிந்தனைக்குக் குறைந்த இடமும் கொடுக்கின்றன. இருந்தாலும், மிக வளர்ச்சியடைந்த சமூகங்கள்கூடப் பெரும்பாலும் மரபொழுக்க நிலையிலேதான் இருந்துவருகின்றன என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இத்தகைய சமூகத்தில் ஒரு சிலரே அறவழியைப் பற்றிச் சிந்திக்கின்றனர். அஃவும் குறிப்பிட்ட சில வழியில்தான் சிந்திக்கின்றனர். மரபொழுக்க நிலையின் முக்கியமான போக்கு இதுதான்." ⁷⁰

மேற்கூறிய கருத்து சமுதாயத்தில் மரபொழுக்க நிலையின் வலிமையைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

1.4. அறத்தின் நோக்கம்

ஒவ்வொருவரும் அவரவர் மனச்சாட்சியின்படி, பொதுநலனக்கேற்ப நல்லனவற்றைச் செய்யவேண்டும். கல்வியறிவு, சமூகக் கட்டுப்பாடு, நல்லொழுக்கம் இவற்றின் அடிப்படையில் மனச்சாட்சி செயற்பட வேண்டும். இவ்வாற ஒவ்வொருவரும் செயற்படும்போது படிப்படியே சமுதாயம் முழுவதும் சீரடையும்.

"கிரேக்க ஞானி எபிக்யூரஸ் இப்பத்தை நாடி அடைவதே அறத்தின் நோக்கம் என்ற போகித்தார். இப்பத்தைத் தரும் செயல் அறம்; துன்பத்தைத் தரும் செயல் மறம் எப்பது இவர் கொள்கை." ⁷¹ இக்கருத்துக்கு மறதலையாக அறநெறியில் வாழ்வதன் பயனாக வருவததான் இப்பம் எப்பதை,

"அறத்தான் வருவதே இப்பமறி றெல்லாம்
புறத்த புகழும் இவ" ⁷²

என வள்ளுவம் வகுக்கின்றது. அறமல்லாத வழிகளில் வருவது இப்பமே எனும் தள்ளத்தக்கதே எப்பதும், கீராத்தீமையத எப்பதம் சமீப்க் கொள்கை.

சமுதாயத்தை உயர்த்துவதில் எப்பதம் அறத்தின் நோக்கமாகும். சமுதாயத்தினால் நன்மை பெறும் தனி மனிதன் தனது கடமைகளைச் சமுதாயத்துக்காகவும் ஆற்றவேண்டும். 'ஒருவர் எல்லாருக்குமாக எல்லாரும் ஒருவருக்குமாக' என்ற பொதுமைக் கோட்பாட்டின் ஒரு கூற இங்கே பொருந்துவதாகும். தனிமனிதன் குடும்பத்துக்காகவும், சமுதாயத்துக்காகவும் ஆற்றவேண்டிய கடமைகளும் அறத்தில் அடங்கும்.

"சமூகத்திற்கும் மனிதனுக்கும் ஓர் அறப்பிணைப்பு இருக்கிறது. சமுதாயத்தில் வாழ்வதால் நமக்குச் சில உரிமைகள் கிடைக்கின்றன. இந்த உரிமைகள் கடமைகளைத் கழுவியவை. அகனால் சமூக நலத்தை நாடுவது (Common good) மக்கள் கடமையாகும்" ⁷³ என்பர் சாக்ரட்டீசு.

கடமை என்பது, "சமுதாயத்தில் நன்மையைப் பெற்றவன் அச்சமுதாயத்திற்குத் திரும்பத் தான் அளிக்கும் உதவிகளாகத் தோன்றியவை"⁷⁴ ஆகும். இதனால்தான் கடமை இவையென்ற அறிந்த சான்றாண்மை மேற்கொண்டு நடப்பவனுக்கு நல்லவையெல்லாம் கடமையாகும் எனும் பொருளில்,

"கடனென்ப நல்லவை யெல்லாம் கடனறிந்த
சான்றாண்மை மேற்கோள் பவர்க்கு"⁷⁵

எனக் குறள் கூறுகின்றது.

அறிவும் ஒழுக்கமும் உடைய சான்றோரின் ஒழுகலாறுகளை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு வாழ்சுவே மனிதனுக்குரிய கடமை ஆகும். ஒழுக்கம் உடைய உயர்ந்தோரை எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டு அவர் கறம் மெய்ந்நெறி வழியே வாழ்கல் வேண்டும் என்பது தொல்காப்பியர் காட்டும் வாழ்க்கை நெறி. இதனை,

"வழக்கெனப் படுவ வுயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக வான"⁷⁶

என்பார்.

"கடமையுணர்ச்சியே அறநிலையின் உயிர்நாடி. கடமை சமூகத்தில்தான் பிறக்கிறது. கடமைகளைத் தன்னவன் கருதாத கடமைகளின் பொருட்டே செய்த முடித்தால்தான் ஒருவன் தன் கடமையைச் செய்த முடிச்சவனாவான். நற்செயல்கள் புரிவோனே தக்கோன் எனப்படுவான்."⁷⁷ தத்தன் கடமைகளைச் செய்வதன் வழி ஏற்படும் சமுதாய உயர்வு அறவழி ஏற்பட்ட உயர்வாகும்.

ஒழுக்கத்தில் வளர்ச்சி அறத்தில் நோக்கத்தூள் ஒன்று. 'கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமை'⁷⁸ என்ற தொல்காப்பியம் இந்நெறியைக் குறிக்கின்றது. ஒழுக்க நெறியை உள்ளத்தில் அமைத்த அநெறி நிறம் வேண்டும் என்பது இதன் கருத்தாகும். கூட்டு என்பது கட்டொழுங்கு. அது அண்மை எனவும் கற்பு எனவும் நிறை எனவும் கூறப்படுதலை ஒப்பது.

இவ்வாறு வளர்ந்த அறம் உறுதிப் பொருள்களின் ஒன்றாகவும் முதன்மையாகவும் இடம் பெற்றது.

1.5. உறதிப் பொருள் வளர்ச்சியில் அறம்

பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் மக்கள் வாழ்க்கையில் பெறத்தக்கரிய உறதிப் பொருள்களாக அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றையும் கொண்டனர். இவ்வுறதிப் பொருள்கள் இலக்கியத்துக்குரிய பாடுபொருள்களாகவும், இலக்கியத்தின் நோக்கமாகவும் கருதப்பட்டுள்ளன.

வடமொழியாளர் இவ்வுறதிப் பொருள்களைப் 'புருஷார்த்தம்' என்பர். 'புருஷார்த்தம்' என்ற வடமொழி வழக்கிற்கு நிகராகத் தமிழ்ச் சான்றோர் 'ஊதியம்' என்ற குறியீட்டினைப் பன்னெடுங் காலத்திற்கு முன்பே பயன்படுத்தினர்⁷⁹ என்பர் சோ.ந.கந்தசாமி.

சான்றோர் தம் வாழ்க்கையில் பெறத்தக்கும், உறத்தற்கும் உரிய மேம்பட்ட பொருள்களை 'ஊதியம்' என்ற வழங்கி வந்தனர் என்பதற்கு,

"பேதைமை யல்ல ஊதிய மில்லென
முனை மறிந்தோர் கரினார்"⁸⁰

என்ற புறநானா றிறப் பாடலும்,

"ஊதியமென்பது, அறம்பொருளின் பங்களை;
அன்றி அறமென்பாரும் உளர்"⁸¹

என்ற அதன் பழைய உரைப்பகுதியும் சான்றாகின்றன.

'ஈதலும் இசைபட வாழ்கலும் உயிர்க்கு ஊதியம்' என்பர் வள்ளுவர்.⁸² ஒருவன் இறந்தாலும் இறவாமல் செய்வதே ஊதியம் ஆகும். ஊதியம் என்பத மிகப் பழமையானது என்பதை,

"ஊதியம் கருதிய ஓங்காத் தானம்"⁸³

என்ற தொல்காப்பிய ஊற்பா செனியபகுத்தகிழ்த.

1.5.1. அறமே முதன்மை

அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றை, அறமே முதன்மையானது. அறவுணர்வு மனிதனிடத்தில் கண்ணார்வு போன்றே இயல்பாக அமைந்த ஒன்று.

இலக்கண நாலாசிய தொல்காப்பியம், அறத்திற்கு முதன்மையளித்தது, அறம், பொருள், இன்பம் என்று மூன்றாக எண்ணும் நிலை நிலவியதைச் செய்யுளியலில்,

"அந்நிலை மருங்கி அறமுத வந்திய
மும்முதற் பொருட்கும் உரிய னென்ப" ⁸⁴

என்ற நூற்பாவின் மூலம் எடுத்திக் காட்டுகின்றது. அறிவுடைய மக்களால் விரும்பி மதித்தற்குரியன பிற இனமயின் இம்மூன்றையும் 'மும்முதற்பொருள்' எனத் தொல்காப்பியம் சிறப்பிக்கின்றது.

அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூறையிற் தொல்காப்பியத்திற்குப் பின்னர்த் தோன்றிய இலக்கியங்களும் இவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றன.

"அறனம் பொருளு மின்பமு மூன்றம்
ஆற்றம் பெருமதின் செல்வம்" ⁸⁵

"சிறப்புடை மரபிற் பொருளு மின்பமும்
அறத்த வழிப்படுஉந் தோற்றம் போல" ⁸⁶

"அறம்பொரு ளின்பமென மும்மூன்றின்" ⁸⁷

என்னும் இலக்கியப் பகுதிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

1.5.2. அறமும் பொருளும்

மனிதன் உலகில் வாழ்க்கிற்கும், அவனுடைய தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்கும், அவனுக்குப் பொருள் தேவையிப்படுகின்றது. தேவை கருகிய வாழ்வில் பொருளும் இடம் பெற்றவிட்ட நிலையை இலக்கியங்கள் உரைத்துக்கின்றன.

பிரிவு வகைகளைக் கறம் தொல்காப்பியர் பொருள் ஈட்டுதற் காரணமாக
மேற்கொள்ளும் பிரிவினையும் அவற்றின் ஒன்றாகத் குறிப்பிடுவர். இதனை,

"மேலிய சிறப்பின் ஏனோர் படிமைய
மூல்லை முதலாச் சொல்லிய முறையாற்
பிழைத்தது பிழையா தாகல் வேண்டியும்
இழைத்த ஒன்பொருள் முடியவும் பிரிவே" 88

என்ற ஶூற்பா தெளிவுபடுத்துகின்றது.

'நேரிய வழியில் இனிபத்தைப் பெறவும், பிறரிடம் சென்ற இரந்த
நிற்காமல் வாழவும் வேண்டுமாயின் பொருளினால்தான் இயலும்' 89 என்ற
கொள்கை அக வாழ்க்கையில் வளர்ந்தது.

திறமையறிந்த பொருளை ஈட்டவேண்டும். தீய வழிகளை விலக்கி,
நேரிய வழிகளை மேற்கொண்டு அங்வழியிலே பொருளைப் பெறவேண்டும். அவ்வாறு
பெறும் பொருளே அறத்தையும் இனிபத்தையும் நல்க வல்லது என்ற கருத்தை,

"அறனீழம் இனிபமு மீழம் சினைநித்த
தீக்கின்றி வந்த பொருள்" 90

என்ற திருவள்ளுவர் வலியுறுத்தினார்.

நாலடியாரும்,

"வருவிலா வையத்த மன்னிய மூன்றில்
நருளை தெய்த இருதலையும் எய்தும்" 91

என்ற பொருளின், இன்றியமையாமையின் விளக்கிக் காட்டுகின்றது.

வாழ்க்கைத் தேவைகளை நிறைவு செய்தற்குரிய பொருளையும் அறநெறியில்
ஈட்டுதல் வேண்டும் என்ற கருத்தடையர் பண்டைத் தமிழர் எப்போது இவற்றால்
பெறப்படுகின்றது.

1.6. வடமொழியில் அறமும் பொருளும்

வடமொழியில் தருமம் என்ற சொல் அறத்தைக் குறிப்பத. "நேரிய செயலே தருமம் ஆகும். ரிக்வேதத்தில் ஈதம் எனப்படுவது பிரபஞ்சத்தினைடைய நேரிய இயக்கத்தைக் குறிப்பதாகும். இச்சொல்லானது சத்தியம் அல்லது பொருள்களின் உண்மை நிலையையும், தருமம் அல்லது பரிணாம நியதி இவ்விரண்டையும் குறித்த நிற்பதாகும். தருமம் 'தரு' எனும் வடமொழி மூலத்திலிருந்து பிறந்து, ஒரு பொருளின் இருப்பைத் தரிப்பத (தாங்குவது) எனவோ அதைக் குறித்த, அதைச் சார்ந்த நிற்கும் இயல்பின் இருத்தலைக் குறிக்கின்றது."⁹² இவ்வாறு தருமத்திற்கு விளக்கம் அளிக்கப்படுகிறது.

வடமொழியில் 'அர்த்தம்' என்ற சொல் பொருளைக் குறிக்கும். பொருள் நூலை 'அர்த்த சாத்திரம்' என்பர். பொருள் ஒன்றே உண்மைப் 'புருஷார்த்தம்' என்பதும், அதன் தன்மையாலேயே ஒருவர் அறங்கல் செய்தலும், இன்பம் துகர்தற்குரிய பொருள்களை எந்தலும் இயலும் என்பதும் பொருள் நூலாரின் கோட்பாடாகும்.

"இந்தூல் அறம் பொருள் இன்பம் என்னியன்றை புண்டாக்குகின்றது. பாதுகாத்தலையுஞ் செய்கிறது"⁹³ என்ற பொருள் நூலாசிரிய கௌடலியம் குறிப்பிடுகின்றது.

1.7. அறம் - பொருள் - இன்பம்

பண்டு தொட்டே இன்பமும் பொருளும் உயர்ந்த குறிக்கோள்களாக இலங்கின. "இன்பம் காரணமாகப் பொருள் தேடும் ஆகலாறும், பொருளானே அறஞ்செய்யும் ஆகலாறும், இன்பமும் பொருளும் ஏற்றம் என ஒகிணார் என உணர்க"⁹⁴ என்ற இளம்புரணர் கூறியுள்ள உரைப்பகுதி இக்கருத்திற்கு அரணாகின்றது.

'மேலும், இன்பமும் பொருளும் மிகப்பழைய குறிக்கோள்கள் என்பதற்கு, இன்ப இலக்கியங்களாகிய அகத்திணைப் பாக்களில் ஆடவர் பொருள் ஈட்டுவதற்கு

எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சிகளும், பொருளிட்ட வந்ததம் வரைந்தகொண்டு இன்பந் தய்த்தலம் சிறப்பிடம் பெறசல் சான்றாகும்."⁹⁵ இவ்வாற இன்பமும் பொருளும் இணைந்த பாண்மையை இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் அகப்பொருட்கு மட்டுமே மிகுதியாகக் கூறப்பட்டிருக்கும் இலக்கண வகையறாகளும், சங்க இலக்கியங்களில் பெரும்பாண்மையானவை அகப்பொருள் பற்றியனவாக இருத்தலம் இன்பம் சிறப்புற்றிருந்த நிலையை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

"எல்லா உயிர்களாலும் வீரும்பி நகரப்படுவது இன்பம். அவ்வின்பத்திற்குக் காரணமாக அறிவுடைய மக்களால் சட்டப்படுவது பொருள். பிறர்க்குத் தீங்கு நினைவாக மாசற்ற மனத்தால் பொருள் செய்தொழுகும் முறை அறம். தகர்தல் வேட்கை முறைபற்றி இன்பம், பொருள், அறம் எனவும், செய்கை முறைபற்றி அறம், பொருள், இன்பம் எனவும் இம்மூன்றையும் எண்ணுதல் மரபு"⁹⁶ என்பர் அறிஞர்.

"அறம் நிலைபேறடையதும், அழியாததும், அழிக்க ஒண்ணாததும் தரும். அதனால் அதனைச் சார்ந்த பொருளும் இன்பமும் அப்பெற்றிலினைப் பெறம். பொருட் சிறப்போ, அல்லி இன்பச் சிறப்போ அறந் தலைப்படாதபோது இருத்தலில்லை." ⁹⁷

பண்டைத் தமிழர் அறவழிப் பொருளையும், இன்பத்தையும் பெறதலைச் சிறப்பென மகித்தவர். 'சிறப்புடைய மரபினைப் பொருளும் இன்பமும், அறத்தின் வழியே நிகழும்.'⁹⁸ என்பது பண்டை இலக்கியங்களாட்டும் அறநெறி. இவ்வாற அறத்துடன் தொடர்புடையனவாகப் பொருளும் இன்பமும் இணைந்தன.

1.8. இருமொழிகளிலும் மும்முதற் பொருள்

அறம், பொருள் ஆகிய உறுதிப் பொருள்களுடன் இன்பக்கிளை இணைத்த முன்றாகக் கணக்கிட்ட முறை தமிழ், வ. மொழி ஆகிய இருபெரு மொழிகளிலும்

காணப்படுகின்றது. இதனைத் 'திரிவர்க்கம்' என்றும், 'தர்மார்த்த காமம்' என்றும் வடமொழியாளர் வழங்கினர்.

இம்மும்முதற் பொருள் மக்கள் வாழ்க்கையில் பெறவிடத்தைத் தொல்காப்பியர்,

"இன்பமும் பொருளும் அறம் என்றாங்கு
அன்பொரு புனர்ந்த ஐந்தினை மருங்கி" ⁹⁹

என்பர்.

"அறத்தினாற் பொருளாக்கி, அப்பொருளால் இன்பம் நுகர்தலே மக்களது நல்வாழ்க்கை முறையாகும். மூன்ற பகுதிகளாக நிகழும் இவ்வுலக வாழ்க்கையின் இயல்பினை, மூன்றாம் பகுதி எனத் தொல்காப்பியர் தொகுத்துரைத்தார்." ¹⁰⁰ அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றும் ஆன்ற சிறப்புடையன என்ற பன்னிரு படலம் மொழிகின்றது.

பண்டைத் தமிழர் வாழ்க்கையில் இடம் பெற்றிருந்த அகம், புறம் என்ற பொருட் பாகுபாடே பின்னர்த் தோன்றிய அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மும்முதற் பொருளுக்கும் அடிப்படை. இக்கோட்பாடே பின்னர் எழுந்த இலக்கியங்களுக்கும் அடிப்படையாக அமைந்திருந்தவை என்ற முடிவிற்கு.

1.9. நூற் பொருள்

பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றாமே முதன்மை பெற்றிருந்தன. இவற்றால் வீட்டையும் சேர்த்து நார்பொருள் என வழங்கிய நிலை சமயநெறிக் காக்கத்தில் பாற்பட்டதாகும். சமயத்தாக்கத்தில் பின்னர்தான் வீட்டையும் சேர்த்த நான்கு என்ற கணக்கிடத் தொடங்கினர்.

"உறுதிப் பொருள்களை நாண்காகப் பேசும் வழக்கு தமிழகத்தில் பக்தி இயக்கங்களின் காலத்தில்தான் எழுந்ததாகத் தெரிகிறது. தேவார, திவ்யப் பிரபந்தங்கள் முதலியன முதன்முதலில் நாற்பால் வழக்கினைச் சுட்டுகின்றன." 101

தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், திருக்குறள் போன்றவை மும்முதற் பொருளையே வலியுறுத்தின. ஆனால் பிற்கால உரையாசிரியர்கள் இவற்றுக்கு உரை எழுதும்போது வீடு பற்றிக் கூறாமலே காரணங்களைத் தலைப்பட்டனர். பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர், பரிமேலழகர் முதலியோர் உரைப்பகுதிகள் இவற்றைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

தூலாசிரியர் காலத்தக்கும், உரையாசிரியர் காலத்தக்கும் நீண்ட இடைவெளி உண்டு. சமய நெறிக் காலத்தில் வாழ்ந்த உரையாசிரியர்கள் அந்நெறிக் கால இலக்கியத்தில் மீத ஏற்றிக் கூறப்பட்டதே 'வீடு' பற்றிய கருத்தாகும். சிழக்காணும் கூற்றுகள் இக்கருத்தைத் தெளிவுபடுத்தும்.

"உலகிற் பொருள் மூன்றையும் கூறவான் அவற்றை மும்முதற் பொருளென்றான், அவையின்றி வீடு பெறமாற வேறினமயில் வீடும் அங்குக் கூறினான் என்பது" 102 என்பர் பேராசிரியர்.

"மும்முதற்பொருளெனவே, அவற்றை தனைப் பொருளாகிய அறநிலையின்மையும் பொருளினையின்மையும் இஃப நிலையின்மையும் அடங்குமென்ப. உலகியற் பொருள் மூன்றையும் இவையெனக் கூறி அவற்றை விடுமாறங் கூறவே வீடுங் கூறிற்றாம்" 103 என்றனர் நச்சினார்க்கினியர்.

"அவற்றை, வீடுகூப்பத சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத்தாகலின், துறவறமாகிய காரண வகையாற் கூறப்படுவதெல்லது இலக்கண வகையாற் கூறப்படாமையின், தூல்களாற் கூறப்படுவன என மூன்றமேயாம்" 104 என்பர் பரிமேலழகர்.

"அறன் முதன் முன்றம் பயக்குமென்பத கறினமையாகி, இது முதுமொழிக் காஞ்சியாயிற்று" ¹⁰⁵ என்ற புறநானூற்றின் பழைய உரையும் குறிப்பிடுகின்றது.

இவ்வாறு உரையாசிரியர்களால் ஏற்றப்பெற்ற வீடு நன்னிலம்,

"அறம்பொரு ளின்பம் வீ டடைதனற் பயனே" ¹⁰⁶

என்ற இலக்கணமாக இடம் பெற்றவிட்டது.

சமயத் தத்துவச் சிந்தனைகள் பெருகிய காலத்தில்தான் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நூற்பால் கோட்பாடு முழு வடிவம் பெற்றது. இதனைச் 'சதுர்வர்க்கம்' என்றும் 'தர்மார்த்த காம மோட்சம்' என்றும் வழங்குவர் வடமொழியாளர். சதுர்மறை ஓதிய நானினால் இறைவன் அகம் கோடிகள் உய்யும் வண்மை சதுர்வர்க்கமும் புகட்டினால் என்ற நம்பிக்கை ஞானசம்பந்தர் காலத்த உருப்பெற்றது.

"அழிந்தசிந்தை யந்சனான்கி கறம்பொருளின் பம்வீடு
மொழிந்தவாயாகி" ¹⁰⁷

என்பர் ஞானசம்பந்தர்.

தென்குருகி கடவுளாய் துலிச்சிழ் எழுந்தருளிய சிவபெருமான் அருந்தவர்க்கு அறம் முதலாகிய நான்கு பொருள்களையும் அருளினர் ¹⁰⁸ என்ற மணிவாசகர் கூறவர்.

திருமங்கையாழ்வார் பெரியகீருமடலில்,

"முன்னம் திசைமுகத்தைத் தாவிபடைக்க, மற்றவனம்
முன்னம் படைத்தனன் நாகிமனறகள்; அம்மறைதாவி
மன்னம் அறம் பொருள் இன்பம் வீ டென்றவகில்
நன்னெறிமேம் பட்டன நான்குகற்றே" ¹⁰⁹

என்ற நூற்பொருள் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"முப்பாலின் நாற்பால் மொழிந்தவர்" 110

"பெறவரிய நாவம் மொழிந்தபெரு நாவலர்" 111

எனத் திருவள்ளுவமாலையும் நார்பொருள் பற்றிக் கூறுகிறது.

"சதவறம் தீவினைவிட் டட்டல்பொருள் எஞ்ஞான்றம்

காத லிருவர் கருத்தொருமித்—தாதரவு

பட்டதே யின்பம் பரனைநினைந்த இம்முன்றம்

விட்டதே பேரின்ப வீடு" 112

என்பது ஓளவை வாக்கு.

நச்சினார்க்கினியரும், "அசத்தினைக்கண் இன்பமும் புறத்தினைக்கண் ஒழிந்த முன்ற பொருளும் உணர்த்தப்" 113 என்ற கூறியுள்ளதம் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறாக அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற உறகிப் பொருள்கள் நாளுக்கு என்ற கோட்பாடு வளர்க்கத. இவ்வளர்ச்சிக்கு வடமொழி மரபுத்தாக்கமும், சமயங்களின் தாக்கமும் காரணங்களாம்.

1.10. ஆய்வு முடிவுகள்

1. அறம் என்றும் சொல் 'அற' என்றும் வினையடியாகப் பிறப்பது. அச்சொல் ஒன்றிக்கும் மேற்பட்ட பொருளைத் தருகின்ற நெகிழ்ச்சியுடையது.

2. மனிதன் தனக்கென வரையறுத்தக்கொண்ட ஒழுக்க முறைகளின் தொகுதியே அறம் எனப்படுவது.

3. உண்மை, வாய்மை, மெய்மை இம்முன்றம் அறத்தில் அடிப்படைகளாகும். மனம், மொழி, மெய் ஆகிய முன்றானம் நற்செயல் புரிதலே அறமாகும்.

4. உலக நலம் பேணும் என்னும், சொல்லம், செயலுமே அறமாகும் என வரையறை செய்ய முடிகிறது.

5. அறத்தில் தோற்றம் மனித வரலாற்றடை தொடர்புடையது. மனித வரலாறு போன்றே அறத்தில் வளர்ச்சியும் தொடர்கின்றது.

6. அறத்தில் வளர்ச்சி நிலைகளாக மூன்று நிலைகள் குறிப்பிடப்பெறுகின்றன. அவை:

- அ) இயல்புக்க நிலை
- ஆ) மரபொழுக்க நிலை
- இ) மனச்சான்று நிலை.

7. இயல்புக்க நிலை அற வாழ்க்கையில் உயிர்நிலையான சமூக அமைப்புக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது.

8. மரபொழுக்க நிலையில் சமூக மரபுகளுக்குக் கட்டுப்பாட்டுப் பொதுநலக் குறிக்கோளுக்காக வாழ்க்கை நடைபெற்றது. சமூக மரபுகள் பின்னர் விதிகளாகவும், வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் தூல்களாகவும் மாற்றி அமைக்கப்பட்டன.

9. மனச்சான்று நிலை அறவுளர்வு வளர்ச்சியில் இறதி நிலையாகும். மனச்சான்றின்படிச் செய்யத்தக்க செயலையும், தவிர்க்கத்தக்க செயலையும் சிந்தித்துச் செயல்படுவதே மனச்சான்று நிலை.

10. அறவளர்ச்சியில் நிலைகளுள் சமூகநாயத்தில் வலிமை பெற்றது மரபொழுக்க நிலையாகும்.

11. 'சான்றோர் சென்ற நெறி' என்ற வகையில் அறநெறிகள் பின்பற்றப் பெற்றதைச் சங்க இலக்கியம் காட்டுகின்றது.

12. அறத்தில் நோக்கங்களாவன:

- அ) அறநெறியில் இடபம் பெறல்
- ஆ) சமூகநாயத்தை உயர்த்தல்
- இ) ஒழுக்கநெறி போற்றல்.

13. அறநெறியில் வாழ்வைப் பயனாகப் பெறவதே இடபம் என்பது தாழ்த்திக் கொள்கை.

14. தத்தங் கடமைகளைச் செய்வதன் வழி ஏற்படும் சமுதாய உயர்வு அறவழி ஏற்பட்ட உயர்வாகும்.

15. ஒழுக்கம் உடைய உயர்ந்தோரை எடுத்தாக்காட்டாகக் கொண்டு அவர் குறம் மெய்ந்நெறி வழியே வாழ்தல் வேண்டும் என்பதே பண்டைத் தமிழரின் வாழ்க்கை நெறி.

16. பண்டைத் தமிழர் வாழ்க்கையில் இடம் பெற்றிருந்த அகம், புறம் என்ற பொருட் பாகுபாடே பின்னர்த் தோன்றிய அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மும்முதற் பொருளுக்கும் அடிப்படை.

17. பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் அறம் பொருள் இன்பம் ஆகிய மூன்றையும் உறுதிப் பொருள்களாகக் கொண்டனர். இவற்றை 'புருஷார்த்தம்' என்பர் வடமொழியாளர்.

18. பண்டைத் தமிழர் அறவழிப் பொருளையும், அறவழி இன்பத்தையும் சிறப்பென மதித்தனர். இவை மூன்றும் வலியுறுத்தப்பெற்ற நிலையைப் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

19. அறம் பொருள் இன்பம் என மூன்றை மட்டுமே தொல்காப்பியர் மொழிந்துள்ளார். இதனே தமிழ் மரபு.

20. இம்மூன்றையும் தமிழில் மும்முதற் பொருளெனவும், வடமொழியில் 'தர்மார்த்த காமம்' எனவும், 'கிரிவர்க்கம்' எனவும் வழங்குவர்.

21. சமயத்தத்தவத் சித்தனைகள் பெருகிய காலத்தில் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என நூற் பொருள்களாக உறுதிப் பொருள்கள் கணக்கிடப் பெற்றன. இவற்றை 'சதுர்வர்க்கம்' என மொழிவர் வடமொழியாளர்.

22. சமயத் தாக்கமும், வடமொழி மரபுத் தாக்கமும் நாற்பாவி கோட்பாட்டினை வளர்ச்சிக்குக் காரணங்களாயின.

சான்றென் விளக்கங்கள்

1. நன்.காண்.நா.10; தன்.8.
2. திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகருளையும், கழக வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 1982, ப.1.
3. மேலது, ப.2.
4. நாலடியார் உரைவளம், முதல் பாகம், சரசுவதி மகால் நூ.நிலையம், தஞ்சாவூர், இரண்டாம் பதிப்பு, 1980, ப.86.
5. திருக்குறள் அறக்கதாப்பால் தண்டபாணி விருத்தியுரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 1956, ப.33.
6. வி.கோ.சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார், சொற்பொருளாராய்ச்சி, தமிழ் வியாசங்கள், வி.சு.சுவாமிநாதன்(பதி.)மதுரை, நான்காம் பதிப்பு, 1958, ப.72.
7. மேலது, ப.77.
8. ஞா.கேவநேயப்பாலாணர், செத்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் பேரகரமுதலி முதன்மடலம்-முதற்பகுதி(அ), தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, 1985, ப.523.
9. க.த.திருநாவுக்கரசு, திருக்குறள் நீதி இலக்கியம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, மறுபதிப்பு, 1977, ப.23.
10. கலி.38:19.
11. அகம்.207:13; 219:10.
12. தொல்.பொருள்.செய்.இளம்.நா.495.
13. ஐங்குறு.371:4.
14. அகம்.5:16-17.
15. தொல்.பொருள்.பொரு.இளம்.நா.214.
16. புறம்.55:10.
17. ஐங்குறு.7:2.
18. புறம்.108:4-5.
19. கலி.139:2-3.
20. புறம்.145:7.
21. அகம்.173:1.
22. நற்.68:3.
23. கலி.140:34.
24. புறம்.35:14.
25. கலி.16:22.
26. மேலது, 397:20.
27. ஐங்குறு.387:1.
28. க.த.திருநாவுக்கரசு, திருக்குறள் நீதி இலக்கியம், ப.24.

29. மணி. 25: 228-231.
30. தனிப்பாடல்கள், ஐனவையார், 62.
31. அபிதான சிந்தாமணி, Asian Educational Services, New Delhi, Reprint, 1991, p.108.
32. சேந்தன் திவாகரம், கழக வெளியீடு, சென்னை, 1958, பக். 307-308.
33. Universal Dictionary, Reader's Digest Association, New York, USA, 1988, p.527.
34. க. க. திருநாவுக்கரசு, திருக்குறள் நீதி இலக்கியம், ப. 25.
35. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி இரண்டு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1986, பக். 45-46.
36. வில்லியம் வில்லி, அறவியல்-ஒர் அறிமுகம், கோ.மோ.காந்தி(மொ.பெ.), தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், சென்னை, 1964, ப. 2.
37. மேலது, ப. 3.
38. மாங்காடு, வ.பாலசுப்பிரமணிய முதலியார், சுருத்தம் எழுத்தம், ஷக்கியோர் வெளியீடு, சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1947, ப. 31.
39. மேலது, பக். 33-34.
40. திருக். 294.
41. க. க. திருநாவுக்கரசு, திருக்குறள் நீதி இலக்கியம், ப. 27.
42. திருக். 34.
43. மேலது, 93.
44. மேலது, 40.
45. R. Sarangapani, A Critical Study of Ethical Literature in Tamil, Alagappa College, Karaikudi-3, 1982, p.12.
46. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-1, தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், சென்னை, 1963, ப. 255.
47. புறம். 34: 7.
48. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-1, ப. 255.
49. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி இரண்டு, ப. 49.
50. தொல்.பொருள்.மரபு.இனம். தா. 638.
51. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி இரண்டு, ப. 36.
52. மேலது, ப. 36.
53. மேலது, ப. 38.
54. வில்லியம் வில்லி, அறவியல்-ஒர் அறிமுகம், ப. 76.
55. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி 1, ப. 255.
56. வில்லியம் வில்லி, அறவியல்-ஒர் அறிமுகம், ப. 76.
57. மேலது, பக். 89-90.
58. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி 1, ப. 255.

59. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி இரண்டு, ப. 49.
60. வில்லியம் வில்லி, அறவியல்-ஒர் அறிமுகம், ப. 76.
61. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி 1, ப. 256.
62. வில்லியம் வில்லி, அறவியல்-ஒர் அறிமுகம், ப. 109.
63. மேலது, பக். 110-111.
64. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி இரண்டு, ப. 49.
65. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி 1, ப. 256.
66. மேலது, ப. 256.
67. குறந். 184:1.
68. தொல்.பொருள்.கள.இளம். தா. 115.
69. புறம். 134:1.
70. வில்லியம் வில்லி, அறவியல்-ஒர் அறிமுகம், ப. 85.
71. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி 1, ப. 256.
72. திருக். 39.
73. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி இரண்டு, ப. 37.
74. க.க.திருநாவுக்கரசு, திருக்குறள் நீதி இலக்கியம், ப. 34.
75. திருக். 981.
76. தொல்.பொருள்.மரபு.இளம். தா. 638.
77. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி 1, ப. 255.
78. தொல்.பொருள்.புறத்.இளம். தா. 75.
79. சோ.ந.கந்தசாமி, திருக்குறள் கறம் உறுதிப்பொருள், மணிவாசகர் நூலகம், சிதம்பரம், 1977, ப. 4.
80. புறம். 28:5-6.
81. புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும், உ.வே.சாமிநாதையர் (பதி.), சென்னை, ஏழாம் பதிப்பு, 1971, ப. 76.
82. திருக். 231.
83. தொல்.பொருள்.அகத்.இளம். தா. 14.
84. தொல்.பொருள்.செய்.இளம். தா. 411.
85. புறம். 28:15-16.
86. மேலது, 31:1-2.
87. கல். 141:3.
88. தொல்.பொருள்.அகத்.இளம். தா. 30.
89. அகம். 155:1-3.
90. திருக். 754.
91. நாலடி. 114.
92. எஸ். இராகாகிருஷ்ணன், இந்த கருமமும் வாழ்க்கையும், குமாரசாமி கோமேதகவேலு (மொ.பெ.), பழனிப்பா பிரசார், சென்னை, 1967, ப. 132.

93. கௌடலீயம் பொருளால், இரண்டாம் பகுதி, மு.கதிரச்ச செட்டியார், பி.யூ இராமானுஜாசாரி (மொ.பெ.), அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலைநகர், 1980, ப.1229.
94. தொல்.பொருள். இளம்.உரை.ப.3.
95. சோ.ந.கந்தசாமி, திருக்குறள் கறம் உறுதிப்பொருள், ப.6.
96. க.வெள்ளைவாரணன், தொல்காப்பியம்(வரலாறு), அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலைநகர், 1978, ப.151.
97. கு.கிருமேனி, கோலர்கிழார், இலக்கிய நிலையம், திருச்சி-2, 1962, ப.30.
98. புறம்.31:1-2.
99. தொல்.பொருள்.கள.இளம்.நா.89.
100. க.வெள்ளைவாரணன், தொல்காப்பியம் (வரலாறு), ப.151.
101. தி.முருகரத்தினம், குறள் நெறி (முதல் வரிசை) சர்வோதய இலக்கியப்பண்ணை, மதுரை, 1979, ப.71.
102. தொல்.பொருள்.செய்.பேரா.உரை.ப.285.
103. தொல்.பொருள்.செய்.நச்.உரை,ப.132.
104. திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகருரையும், ப.1.
105. புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும், ப.49.
106. நன்.காண்.நா.10.
107. ஞானசம்பந்தர் தேவாரம், 53:6-7.
108. திருவாசகம், திருச்சாழல், 20.
109. பெரிய திருமடல், 9-12.
110. திருவள்ளுவமாவை, 19.
111. மேலது, 22.
112. தனிப்பாடல்கள், ஒளையார், 62.
113. தொல்.பொருள்.அகத்.நச்.உரை, ப.1.

இயல் இரண்டு

தொல்காப்பிய அறநெறிகள்



உள்ளடக்கம்

- 2.1. தொல்காப்பியம் உரைத்தும் அகப்பொருள் அறம்
- 2.1.1. களவில் அறம்
- 2.1.2. கற்பில் அறம்
- 2.1.3. அகத்தினை மரபு
- 2.1.4. சிறந்தது பயிற்றல்
- 2.2. தொல்காப்பியம் உரைத்தும் புறப்பொருள் அறம்
- 2.2.1. வெட்சித்தினை
- 2.2.2. வஞ்சித்தினை
- 2.2.3. உழிஞைத்தினை
- 2.2.4. தும்பைத்தினை
- 2.2.5. வானகத்தினை
- 2.2.6. காஞ்சித்தினை
- 2.2.7. பாடாணித்தினை
- 2.3. ஆய்வு முடிவுகள்

2. தொல்காப்பிய அறநெறிகள்

பொருளிலக்கணம் தமிழ்மொழிக்குத் தொல்காப்பியர் வழங்கிய தனிக்கொடை. இது மக்களின் வாழ்விலக்கணத்தை வரையறுக்கும் பொருளியல் சுரங்கமாகும். "எழுத்தும் சொல்லும் பற்றியே உலகத்து உள்ள எல்லா மொழிகளிலும் இலக்கணம் உள்ளது. எழுத்தையும் சொல்லையும் பயன்படுத்தும் மனிதனுடைய வாழ்க்கையை - வாழ்க்கையில் இலக்கணத்தை உணர்த்தும் இலக்கண நூல் உலகத்து வேறெம்மொழியிலும் இல்லை. மனிதனுடைய வாழ்க்கையை உணர்த்தும் பகுதியாக - இலக்கணமாகத் தொல்காப்பியத்தில் பொருளதிகாரம் விளங்குகின்றது"¹ என்ற தொல்காப்பியச் சிறப்பினை உணர்த்துவர் மா. இராசமானிக்கனார்.

பண்டைத் தமிழர் தம் வாழ்வின் குறிக்கோள்களாக அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றையும் கொண்டனர். அவர்கள் வாழ்க்கையில் இம்மூன்றும் சிறந்து விளங்கிய நிலையைத் தொல்காப்பியம் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

பண்டைத் தமிழர்தம் வாழ்வு அகமென்றும், புறமென்றும் இருகூறாகப் பகுத்து நோக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பாசுபாடே வாழ்வின் அடிப்படை நிலைகளாகத் திகழ்ந்தவை. அகம், புறம் என்னும் இருவகை வாழ்க்கை நெறிகளும் அறத்தின் தொடர்பு கொண்டு அறம், பொருள், இன்பம் என வளர்ச்சியுற்ற நிலையினை,

"இன்பமும் பொருளும் அறமும் என்றாங்கு"²

"அந்நிலை மருங்கிச் சிறந்த லாசிய

மும்முதற் பொருட்கும் ஈரிய வெளிப்"³

என்ற நூற்பாக்கள் தெளிவாக்குகின்றன.

பண்டைத் தமிழர் தாம் தனித்த வாழ்ந்த அகவாழ்விலும், பிறருடன் கூடி வாழ்ந்த சமூகாய வாழ்விலும் அறநெறிகளைப் பின்பற்றி வாழ்ந்தனர். அவர்கள்

பின்பற்றிய அநெறிகளைத் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் வகுத்தக் காட்டுகின்றது. அவர்கள் காதலின் பெற்றியை அகவாழ்வும், வீரத்தில் சிறப்பைப் புறவாழ்வும் விளக்குகின்றன.

தொல்காப்பியர் காட்டும் பண்டைத் தமிழர்தம் வாழ்வியல் அநெறிகள் இவ்வியலில் அய்வு செய்யப்பெறுகின்றன.

2.1. தொல்காப்பியம் உணர்த்தும் அகப்பொருள் அறம்

மக்கள் வாழ்வு அகவாழ்வு, புறவாழ்வு என இருபாற்படும். தலைமக்களுக்குரிய பண்புகளாகத் தொல்காப்பியர் பிறப்பு, குடிமை, ஜன்மை, ஜன்ரு, உருவம், அன்பு, நிறை, அருள், உணர்வு, திரு போன்ற பத்துப் பண்புகளைக் குறிப்பிடுவர்.⁴ இப்பண்புகளில் ஒத்த தலைவனும், தலைவியும் அன்பினால் ஒன்றுபட்டு இணைந்து வாழ்வதே அகவாழ்வாகும். இப்பண்புகள் அறத்தின் பாற்பட்டவை. இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவ்வறம் சிறக்கின்றது. அன்பும் அறமே இவ்வாழ்க்கையில் பண்பும் பயறும் எப்பதற்கேற்ப அமைந்ததே இவ்வக வாழ்வு.

அகவாழ்வைக் களவு, கற்பு எனத் தொல்காப்பியம் இருகறாகப் பகுக்கின்றது. களவு பிறர் அறியாமல் மறைவாக நிகழ்வது. கற்பு பிறர் அறிய வெளிப்படையாக இவ்வறம் ஏற்பது. அகவாழ்வு, அன்பின் ஐந்திணைகளாகிய குறிஞ்சி, பாலை, மூல்லை, மருதம், நெய்சல் இவற்றிக்குப் பொதுவானது. அகவாழ்வில் இன்பம், பொருள், அறம் ஆகிய அனைத்தும் அன்பின் அடிப்படையில் சிறந்த விளங்குவதைத் தொல்காப்பியம்,

"இன்பமும் பொருளும் அறமும் எகிறாங்கு
அன்பொரு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கிற்"⁵

என வகுத்துக் காட்டுகின்றது. இன்பத்திற்கு அடிப்படையாக உள்ள இவ்வாழ்க்கை தலைவன் தலைவியரிடையே உள்ள பேரன்பின் அடிப்படையில் நிகழ்வது என்பதை இந் தூத்பா விளக்கிக் காட்டுகின்றது.

"இஃப நாட்டம் உயர்வானது, அஃபொரு பிரந்த இஃபமானபோது, அதனால் சிறந்த பொருள் வாழ்வும், அறமும் நிலைபெறும் என்ற தொல்காப்பியர் சுட்டுசின்றாரல்லவா? காமக் கட்டமும் இஃபமும் என்ற கறிநாவம் அங்கே அடிப்படை ஆவது அன்புதான்" ⁶ என்பர் செ.பொ.மீ.

இல்லறத்தில் ஈடுபடும் தலைமக்களில் நோக்கமாக அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்றையும் தொல்காப்பியம் கருதுகின்றது. "அறத்தினாற் பொருளாக்சி அப்பொருளாக் இஃபநுகர்த்தற் சிறப்பாறம் அதனாக் இல்லறம் கூறலாறம் இன்பம் முற்குறினார். அறனும் இஃபமும் பொருளாற் பெறப்படுதலின் அதனை இடைவைத்தார். போகமும் வீடுமென இரண்டுக் சிறத்தலிற் போகம் ஈண்டுக்கறி வீடு பெறதற்குக் காரணம் முற்குறினார்" ⁷ என்ற நச்சினார்க்கினியர் உரை இக்கருத்திற்கு அரண் செய்கின்றது.

தொல்காப்பியர் 'திணை' என்ற சொல்லால் நிலப்பிரிவினைக் குறித்துள்ளார். 'திணை' என்றும் சொல் ஒழுக்கம் என்ற பொருள்படும். குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய ஐந்த் திணைகளும் 'அகனைந்திணை' என வழங்கப்பெற்றன. ஒவ்வொரு திணைக்கும் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகியவற்றைத் தொல்காப்பியர் வரையறை செய்துள்ளார். ⁸ முதற்பொருளினும் கருப்பொருளும், கருப்பொருளினும் உரிப்பொருளே சிறப்புடையது என்பது தொல்காப்பியர் கருத்தி. உரிப்பொருள் என்பது அவ்வந்த நிலத்து மக்களின் சிறப்பான ஒழுகலாற்றைக் குறிப்பதாகும்.

குறிஞ்சி	- புனர்தலம், புனர்தல் நிமித்தமும்
பாலை	- பிரிதலம், பிரிதல் நிமித்தமும்
முல்லை	- இருத்தலம், இருத்தல் நிமித்தமும்
மருதம்	- ஈடலம், ஈடல் நிமித்தமும்
நெய்தல்	- இரங்கலம், இரங்கல் நிமித்தமும்

என ஐந்திணைக்கும் உரிய உரிப்பொருள்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. ⁹

இவ்வைந்திணை ஒழுக்கங்களும் அறத்தின்பார்ப்பட்டவை. இதனை,
"இவ்வொழுக்கங்கள் அறத்தின்வழி நிகழ்சலாகும், பாலையாசிய வாகைப்
படவத்தன் அறநிலை கறகலாகும், இவை அறமாயின" ¹⁰ என்ற இளம்பூரணர்
கூறும் விளக்கவுரை தெளிவுபடுத்துகின்றது.

2.1.1. களவில் அறம்

களவு மணங் குறித்த,

"காமக் கட்டங் காணுங் காலை
மறையோர் தேவத்த மன்றல் எட்டனை
தறையமை நல்பாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே" ¹¹

என்பர் தொல்காப்பியர்.

உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணர், "களவென்பது அறம் அகிமையின்
(எனில்), அற்றன்று; களவு என்னம் சொற்க்குழியெல்லாம் அறப்
பாற்படாதென்றல் அமையாது. களவாவது, பிறர்க்குரிய பொருள் மறையிற்
கோடல், இன்னதன்றி, ஒத்தாரிக்கும் மிக்காரிக்கும் பொதுவாகிய கன்னியரைத்தமர்
கொடுப்பக் கொள்ளாது, கன்னியர், தம் இச்சையினால் தமரை மறைத்துப் புணர்ந்து
பின்னும் அறநிலை வழாமல் நின்றலால் இஃது அறமெனப்படும்" ¹² எனக் களவின்
அறநிலை பற்றித் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

"பிறர்க்குரித்தென்ற இருவககுரவரால் கொடையெதிர்த்த தலைவியை
அவர் கொடுப்பக் கொள்ளாது இருவருநிகரந்த உள்வத்தோடு எதிர்ப்பட்டுப்
புணர்ந்த களவாதலின் இது பிறர்க்குரிய பொருளை மறையிற் கொள்வங்
களவன்றாயிற்று. இது வேதத்தை 'மறைநூல்' என்றாற்போலக் கொள்க" ¹³
என்பர் நச்சினார்க்கினியர். வாழ்வியலில்களவு மணம் அறநெறியாக ஏற்கப்
பெற்றிருத்தலை இக்கற்றகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

களவில் இருவர்களுக்கும் அறிவு உடம்படுத்தற்குக் கட்டி உரைக்கும்
குறிப்புரையாகின்றன. ¹⁴ பெருமையும் அறிவும் மிக்க தலைவனும் ¹⁵ நானும்

அச்சமுங் கொண்ட தலைவியும்¹⁶ ஒருவரை ஒருவர் வேட்கையுடன் காண்கின்றனர். இடைவிடாது நினைத்துக் களவு வழியில் உறவை வளர்த்துக்கொள்கின்றனர். இக்களவுக்குத் தோழியும் துணை நிற்கிறாள்.

களவு வாழ்க்கை வாழ்ந்த தலைவன் தலைவியர் அதனைக் கற்பாக மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். களவு கற்பாகவில்லையெனில் தலைவியின் கற்பு குற்றப்படும்; அன்றோல் அவள் சாகநேரும், எனவே களவைக்கற்பாக்கத் தலைவியும் தோழியும் வரைவு கட்டாவுவர். தோழி தலைவனை வரையத் தூண்டும்போது, இரவு வா என்றும் பகல் வா என்றும் பிறவாறும் அலைக்கழிப்பது வழக்கம். மேலும், இக்களவொழுக்கம் ஓடாகல் ஓங்குடிப்பிறப்புக்கும் சிறப்புக்கும் பொருந்தாமையால் இனி நீவிர் இவளை வரைந்த கொள்வதே தக்கது என்றும் வரைவு கட்டாவுவள். அந்நிலையில் தலைவன் வரைவு முயற்சிகளில் ஈடுபடுவான். இவ்வாறு தலைவியின் கற்புக் காக்கப்பெற்று, கற்பறம் சிறக்கும்.

அறத்தொடு நிறைவு என்ற தனிக்கிளவி களவில் உண்டு. இதனைப் 'புரைதீர் கிளவி'¹⁷ என்ற தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவர். களவைக் கற்பாக்குவதும் கற்பறத்தை வலியுறுத்தவதும் இஃதேயாகும். தலைவியின் களவொழுக்கத்தைப் பெற்றோர்க்கு வெளிப்படுத்தினால் தலைவி ஏற்கெனவே கற்பு நெறிப்பட்டு விட்டாள், அறத்தொடு பொருந்தவே நடந்துள்ளாள் என்பதனை வலியுறுத்தவதே தோழியின் நோக்கமாகும். இப்பணியை நிறைவேற்றுகின்ற தோழி, தலைவியின் காதலன் எனியன்; பெருமையன்; வேட்கையன் என்றெல்லாம் தாயிடம் கூறி அறத்தொடு நிற்கும் செய்தியைத் தொல்காப்பியம் தருகின்றது.

தலைவியின் சுற்றத்தார் வரைவுக்கு இடையூறாயின் அதனைக் களைந்து, தோழியும் தலைவியும் களவுக் காதலனையே கற்புக் கணவனாக அடைய முயலும் முயற்சியே அறத்தொடு நிறைவு. இவ்வாறு வரைவு கட்டாவுகலம் அறத்தொடு நிறைவும், ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற வாழ்வியலறத்தை - கற்பறத்தை வலியுறுத்துகின்றன.

2.1.2. கற்பில் அறம்

கற்பின் இலக்கணங் கூறும் தொல்காப்பியர் ,

"கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபிற் கிறுவுக் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக்கொள் வதனே" ¹⁸

என்பர். இந்நூற்பா கரணங்களுடன் மனவினை நிகழ்ந்ததைக் காட்டுகிறது.

கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் நிகழ்ந்ததை,

"கொடுப்போர் இன்றியும் கரண முண்டே
புணர்ந்தாடல் போசிய காவல யான" ¹⁹

என்ற தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்விரு நெறிகளும் தலைவன் தலைவி இருவரும் கற்பு வாழ்வில் தலைப்படுதலைக் காட்டுகின்றன.

தலைவன் தலைவி இருவரிடையே களவில் கட்டுண்டு சூடந்த நெஞ்சத்தனை அவிழ்கிறது. மகிழ்ச்சி பெருகுகிறது. தலைவி மரட்டுத் தலைவன் உரிமை உடையவன் ஆகிறான். மனை வாழ்க்கையை அறம், பொருள், இன்பமாகிய நன்னெறியில் செவத்தாகின்றனர். அந்தணர், சான்றோர் ஆசிரியோரிடத்த அறமுறைப்படி நடந்து கொள்கின்றனர். களவுக் காலத்தில் ஏற்பட்ட தவறுகள் ஏதேனிருப்பின், அவை அங்கரத்தொழிய எழுத்தென அழிந்த போகின்றன. இவ்வாழ்வின் பயனாகிய மக்கட் பேரினறப் பெறுகின்றனர். தலைவன் பொருள்-வயிற்பிரிவு மேற்கொண்டு இல்லறத்துக்கு வேண்டிய பொருளிட்டி வருகிறான். விருந்தினரை அழைத்த, உணவளிக்கச் செய்த, விருந்தோம்பலாகிய அறத்துக்குத் துணை நிற்கின்றான். இவ்வாறு தலைவன் தனது அறநெறியைப் பின்பற்றி நடத்தலைத் தொல்காப்பியம் காட்டுகின்றது. ²⁰

தலைவனை நன்குணர்ந்த தலைவி அவனது அற்றலையும் அறிவையும் உயர்த்திக் கூறுவாள். தலைவனது பண்பை அளவிட்டுக் கொள்வாள். தனக்கு உரிமை தந்த பெருமை உணர்வாள். புதல்வன் பயந்த நிலையில், காமக் கிழத்தி

மாட்டுச் சென்ற மீளும் தலைவனிடம் ஈடல் கொள்வான். அறம்புரி
நெஞ்சத்துடன் தலைவன் தலைவியைத் தலையளி செய்து அவளை ஈடலைத் தீர்ப்பான்.

நல்லிசைநயந்த சான்றோர் கற்றால் அறத்தை விடும்பும்
சிறப்புடையவனாகத் தலைவன் திகழ்கிறான். தான் தீய ஒழுக்கத்தில்
ஈடுபட்டிருப்பிலும் அதை மன்னித்த விடுமாறு தலைவியின் காலில் விழுந்து தலைவன்
வேண்டுகிறான்.²¹ இவ்வாறு கற்புக் காலத்திலும் இருவர் மாட்டும் நிகழும்
மனையறம் பற்றித் தொல்காப்பியம் விளக்குகிறது.

இல்லாநுக்குரிய மாண்புகளாக,

"கற்புந் காமமும் நற்பா லொழுக்கமும்
மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்துபுறந் தருகலஞ் சுற்றம் ஓம்பலம்"²²

ஆகிய பண்புகளைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவர். தாயைப்போல் கழுவித்
கொள்ளும் பண்புடையவன் தலைவி²³ என்றும், தலைவனின் சோர்வினைக் காத்தல்
தலைவியின் கடமை²⁴ என்றும் தொல்காப்பியம் மொழிகிறது.

தலைவன்பால் தன்னைப் புகழ்ந்து கூறலும்,²⁵ தன் உள்ள
வேட்கையை உரைத்தலும் ஆகிய பண்புகள் தலைவிபால் இல்லை²⁶ என்றும்
கூறுகிறது. மேலும், களவு வாழ்க்கையில் தலைவன்பால் மிக்க அன்பு
இருந்தபோதும் அவனைப் பெறாதற்காகத் தலைவி மடலேறதல் இல்லை என்ற
நெறியும் கூறப்பட்டுள்ளது.

"எத்தனை மருங்கும் மகநூ மடலீமேல்
பொற்புடை நெறிமை இன்மை யான"²⁷

என்ற நூற்பா கைக்கிளை முதல் பெருந்திணை இறவாய் ஏழல் கண்ணும்,
தலைவி மடலேறினாளாகக் கூறும் புலனெறி வழக்கம் பொலிவுடைமையகிற. இதலின்
அது கூறப்படாது என்ற பொருளினைத் தருகிறது.

2.1.3. அகத்திணை மரபு

ஐந்திணை பற்றிய அகவொழுக்கம் பாடுதற்குரிய யாப்பாகக் கவியும் பரிபாட்டும் கூறப்பட்டுள்ளன.²⁸ அகநைந்திணையுள் தலைமக்களின் இயற்பெயர் கூறத் தொடர்²⁹ என்ற வரையறையும் உள்ளது.

பெருமையையும் வலிமையையும் அண்மகளுக்குரிய குணங்களாகத்³⁰ தொல்காப்பியர் கூறவர். தலைமகளுக்குரிய பண்புகளைச் சுட்டுமிடத்த வரும் அருள்மிகவுடைமை, அன்பு தொக நிறை³¹ என்ற தொடர்கள் அறத்தில் அடிப்படைகளை எடுத்தரைப்பதாய் அமைந்தன.

நிம்பிரி, கொருமை, வியப்பு, புறமொழி, வஞ்சொல், பொச்சாப்பு, மடிமை, குடிமையின்புறல், ஏழமை, மறப்பு, ஒப்புமை போன்ற பண்புகளை எதிர்மறை வகையானும் தொல்காப்பியர் எடுத்தரைப்பர்.³² இவை அறநெறிக்கு மாறப்பட்ட பண்புகள், அறத்திற்கு வாழ்வில் அளிக்கப்பட்ட சிறப்பினை இவை உரைத்தன.

மறைபொருளைக்குறிப்பானவற்றிற் கூற்றினாற் கூறத்தக்கவள் செவிவி. ஆதலின், களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபடாமையும் சிறந்த நிற்பவள் செவிலியாவள். தலைவியின் நல்வாழ்க்கையை நாரும் செவிலிக்குரிய அறநெறிகளாக, நல்லவையுரைத்தலும், அல்லவை கூறுதலும்³³ கூறப்பெற்றன.

இடித்தரைத்த நல்வழிப்படுத்தம் உரிமை அறிவர்க்கு உண்டு என்றும், தலைவனும் தலைவியும் அவர்வழி நிற்பர் என்றும் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியர் நல்லவை உரைத்தலும், அல்லவை கூறுதலும் அறிவர் பண்புகளாக³⁴ கூறவர். இங்கும் அறநெறி ஒழுகும் அறிவர்களுள், வாழ்க்கையின் நல்வழிகாட்டிகளாக அமைகின்றனர்.

அறநெறி மரபின் வழிவரும் தந்தையின் குணம் மகனுக்கும் உண்டு என்பது பண்டைத் தமிழர் கொள்கை. "தந்தையர் ஒப்பர் மக்கள்"³⁵ என்ற

தொல்காப்பியம் இதனைச் சுட்டுகின்றது. எனவே, தந்தையில் அறநெறியைத் தனயனும் பின்பற்றி நடக்கும் மரபறம் கொட்டும் என்ற கருத்தைத் தொல்காப்பியம் தெளிவுபடுத்துகிறது.

ஒதல், னாத, காவல் காறணமாகத் தலைவியைப் பிரிந்த காலத்தும், தலைவி அப்பிரிவைப் பொறுத்திக்கொள்ளும் வலிவுடல் இவ்வறத்தை நடத்தவாள். ஆண்கள் பரத்தையர்களுடன் கூடி வாழும் வழக்கத்தைக் கொடுமையான வழக்கம்³⁶ என்ற தொல்காப்பியர் கண்டித்துள்ளார். தொல்காப்பியர் காலத்தும் கொடுமை ஒழுக்கம் நிலவியதை இதன்மூலம் அறிய இயல்கின்றது.

வழக்கம் என்பது உயர்ந்தோர் மேற்கொள்ளும் நெறிகளே ஆகும். அவற்றையே வழக்கு என உலகம் ஏற்றுக்கொள்ளும். இக்கருத்தினை,

"வழக்கெனப் படுவ தயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி அவர்கட் டாக வான"³⁷

எனத் தொல்காப்பியம் வலியுறுத்துகிறது. இவ்வழக்கம் அறநெறியின் பார்ப்பட்டதாகும். அறநெறிக்கு மாறானவை மூலம் பொருட் பயன் சிடைத்தாலும், அதனை ஏற்கலாகாது எனத் தொல்காப்பியம் வலியுறுத்திகின்றது. அறநெறிக்கு மாறான வழியில் பெறும் பொருள் பழியைச் சேர்க்கும் இயல்புடையது. இதனை,

"அறக்கழிவு டையன பொருட்பயன் வரினே
வழக்கென வழங்கலும் பழித்த தென்ப"³⁸

எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

இந்நூற் பாலிற்கு உரைகரும் இளம்புரனார், "அறக்கிற கழிவுடையன பொருட்குப் பயன்படவரின் அதனை வழக்கென்ற வழங்குதலும் பழித்ததென்றவாற. பொருளாவது அகப்பொருளும் புறப்பொருளும். அறக்கிற்கழிவு வரும் அகப் பொருளாவது பிறன்மனைக் கட்டம்"³⁹ என்ற கருவார். இதனால் பிறன்மனைக் கட்டம் அறநெறியின்றி என்பது பெறப்படுகின்றது. 'பிறனில் விழையாமை' என்ற திருக்குறள் அதிகாரம் ஈண்டு ஒப்புநோக்கக்கூடக்கூடும். இவ்வாறு களவு, கற்பு ஆகிய இருநெறிகளிலும் அறம் ஊடாடி இயல்பானத் தொல்காப்பியம் எடுத்தக்காட்டுகின்றது.

2.1.4. சிறந்தது பயிற்றல்

அகவாழ்வில் வளரும் இவ்வறம் தலைவன், தலைவி, மக்கள், சற்றம் எனப் பல்வேறு நிலைகளிலும் வேண்டி நிர்க்கிறது. இன்பம் நுகர்ந்த நிறைவு பெற்ற கடைக் காவத்தில், வயத முதிர்ந்த பெயரன் பெயர்த்திகளைப் பெற்றவர்களாகவும், பெரும் சுற்றம் உடையவர்களாகவும் இருப்பர். இந்நிலையில் அவர்களைப் பாதகாப்பாக மக்கள் நெருங்கியிருப்பர். அவர்தம் இவ்வறமும் வளர்ந்த வரும். அறநெறியைப் பின்பற்றும் சுற்றமும் உடல் இருக்கும். இவ்வாற மக்களும், சுற்றமும் புடைசூழ வாழும் தலைவனும் தலைவியும் சிறந்ததை அவர்களுக்குப் பயிற்றுவதே வேண்டுக அறமாகும். இதனை,

"காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காண
எமஞ் சான்ற மக்களொடு தவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கீழவனம் கிழக்கியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே" 40

எனத் தொல்காப்பியம் உணர்த்துகிறது.

சிறந்தது பயிற்றலாவது - 'அறத்தின்மேல் மனநிகழ்ச்சி' 41 எனக் கறவரர் இளம்பூரணர். எனவே, அறநெறி புகட்டும் ஆசிரியர்களாகத் தலைவனும் தலைவியும் வயத முதிர்ச்சியின் சிகழ்ந்த நிலை புலப்படுகின்றது.

'சிறந்தது பயிற்றல்' என்ற தொடருக்கு விருந்தோம்பலாகிய இவ்வறக் கடமையை அயராது செய்சல் என வ.கப.மான்னிக்கம் கூறும் கருத்து ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

"சிறந்தது பயிற்றல் என்னும் இத்தொல்காப்பியக் கருக்க திருக்குறள் இவ்வறவியல் விருந்தோம்பல் அதிகாரத்த னாம் பெறுகிறது. 'வருவிருந்த வைகலம் ஒம்புனாக்' எனவும் 'வருவிருந்த பார்த்திருப்பாக்' எனவும் வருங்குறள் தொடர்கள் இதனை வலியுறுத்தும்." 42

இவ்வற இனிபமும், பயனும் குறைவின்றிக் கண்டபின் இறதிக் காலத்தில் தம் சொல்லாலும் செயலாலும் இந்தச் சமுதாயத்திற்கு நற்பணியாற்றிட வேண்டும் என்பதைச் சிறந்தது பயிற்றலாகிய அறம் எடுத்துரைக்கின்றது.

2.2. தொல்காப்பியம் உணர்த்தும் புறப்பொருள் அறம்

அகத்திணைகளும், புறத்திணைகளும் ஒன்றிக்கொண்ட தொடர்புடையன.

வெட்சி	X	குறிஞ்சி
வஞ்சி	X	முல்லை
உழிஞை	X	மருதம்
தும்பை	X	நெய்தல்
வாகை	X	பாலை
காஞ்சி	X	பெருந்திணை
பாடாண்	X	கைக்கிளை

இவ்வாறு அகப்பொருளின் ஏழு திணைகளுக்கீடாகப் புறப் பொருளிலும் ஏழு திணைகளைத் தொல்காப்பியம் வகையறக்கின்றது. அகவாழ்வின் வளர்ச்சி நிலையே புற வாழ்வாகும். குடும்ப வாழ்வு சமுதாய வாழ்வாக மலர்கிறது. எனவே, அகமும் புறமும் தொடர்புற்ற நிலையை இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை ஆகிய புறத்திணைகள் ஐந்தாம் தமிழரின் போர் அற அடிப்படையிலான வாழ்க்கை நெறிகளைக் கறவன. புறத்திணையியலில் கறப்பரும் திணைகளும், துறைகளும் அக்காலப் போர் வகைகள் பற்றியும் ஒவ்வொரு வகைப் போரிலும் அமைந்த பல்வேறு படிநிலைகள் பற்றியும் விளக்குகின்றன.

2.2.1. வெட்சித்திணை

பகைவர் நாட்டு ஆநிறைகளைக் கவர்ந்து வருவது பற்றிக் கறவது வெட்சித் திணை. ஆநிறைகளைக் கவர்ந்து வரச்செல்லும் வேந்தரும் வீரரும்

வெட்சி மலரணிந்து செல்வராதல்க், இவ்வழிகும் வெட்சி எயர் பெயர்
பெற்றது. வெட்சிக் கிணயின் இலக்கணமாக,

"வேந்தவிநு முனைவர் வேற்றபுலக் களனின்

அதந்த ஒம்பல் மேவற்ற அரும்" ⁴³

என்றதொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவர்.

இந்தாற்பாலிற் று உரை கரும் நச்சிசார்க்கினியர், "களவு நிகழ்கின்ற
குறிஞ்சிப் பொருளாகிய கந்தருவ மனம் வேதவிதியானே இவ்வற மாயினாற்போல
இருபெரு வேந்தர் பொருவது கருதியக் கால் ஒருவர் ஒருவர் நாட்டு வாரும்
அந்தணரும் அலும் முதலியன தீக்கு செய்யக்காத சாதிகளை அன்று நின்றம்
அகற்றல் வேண்டிப் போதருகவெனப் புகாலம், அங்ஙனம் போதாதற்கு அறிவில்லாத
அவினைக் களவினாற்றாமே கொண்டு வந்த பாதகாத்தலம் தீதெனப்படாத
அறமேயாம் என்பதற்கு அகத்தோம்பவென்றார்" ⁴⁴ என்பர். இப்பகுதி
வெட்சியில் அகாத்தோம்பும் அறம் பற்றிக் கூறியது.

"மனையிர் காக்கும் அன்புடை வேந்தர்க்கு மறத்தகையினும்

அறமே நிகழும் என்றற்கு மேவற்றாது என்பர். . . . புறப்பொருட்குரிய அறமும்
பொருளும் கறக் கொடங்கி, ஈண்டு அந்தாற் பொருளிட்டுமாறந் கூறினார்" ⁴⁵
என்ற விளக்கங் கூறியுள்ளார்.

"அவைக் காக்க வேண்டும் என்ற எண்ணியது அறநோக்கு. 'பொருக்கும்

காதலக்கும் புகழ், அறநெறி வேண்டாம்' என்ற பிற நாட்டார் கூறியாலும்,
தமிழர்கள் இரண்டுக்கும் அடிப்படையாக அறத்தையே கொண்டனர். அநிறை
கவர்கள் அறத்தின் பொருட்டேயன்றிப் பிரிதின் பொருட்டகிற" ⁴⁶ என்ற கருத்தும்
ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

வெட்சிக் துறைகளுள் பாசீடு, கோய்க்கிற உய்த்தல், கொடை ஆகிய

துறைகள் அறத்தின் பாற்பட்டவை. களவினால் கால்நடைகளுக்கி் கவர்ந்த

வரும்போதும், மீட்கும்போதும் பூசல் நிகழ்வும், அவற்றிற்குத் தனிப்பயிற்சிக் கொண்டுபோதல் நோய்க்கு உய்த்தல் எனப்படும். அவற்றை வீரர்களுக்குக் கொடையாகக் கொடுத்தலும் வழக்கம்.

"பாதீடு" ⁴⁷ என்பது பகுத்திக் கொடுத்தல் எனப் பொருள்படும். பகைப்புலத்திக் கவர்ந்த ஆதிரைகளை அவரவர் விதைக்கேற்பப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தலே பாதீடு ஆகும். "பகுத்தினு டொகுத்த வாண்மை" ⁴⁸ எனப் பாராட்டப்பெறும் பகுத்துண்ணலாகிய அறத்திற்குத் தோற்றவாயாக அமைவது பாதீடு ஆகும்.

"களவினால் கொண்டு வந்த நிறைகளை, வேந்தனோ, அன்றி அவ்வேந்தனின் தண்டத் தலைவரோ, தமக்கென்று வைத்துக் கொள்வதில்லை. தாம் கவர்ந்து வந்த பொருள் தமக்கே உரிமையாயினும், அவற்றைத் தமக்கென்று வைத்துக்கொள்ளும் தலையுடையவாக்காமல், சமூகாய தருமப்படி மற்றவர்களுக்கும் பகுத்துண்ணும் பொதவுடையவாக்குவர். இதனை புறத்தினை 3-ல் பாதீடு என்பர்." ⁴⁹ இக்கருத்து பாதீடு என்றும் அறம் பற்றிய விளக்கம் தருகின்றது.

2.2.2. வஞ்சித் திணை

குறையாத மண்ணாசையை யுடைய மண்ணை நல்லறம் கருதும் மண்ணி அவன் அஞ்சுமாறு அமர் மேற்கொண்டு சென்ற வெல்லதல் வஞ்சித்திணையாகும். ⁵⁰ மண்ணாசை கொண்ட வேந்தனும், அசைத் தருக்கும் வேந்தனும் போர் நிகழ்த்த நேருவது வஞ்சித்திணை.

"மண் ஆசை கொண்டு எருவாகச் செய்யும் போர், அவன் ஆசை கெட அவனை வென்று தன்மண் காக்கச் செல்வாக் செய்யும் போர் ஆகிய இரு போர்களிலும், முன்னைய போர் அறத்தொருபடா அறிவுப்போராக, பின்னதே அறத்தொரு பட்ட ஆக்கப் போர் ஆகலின், புலவர்கள் பாராட்டைப் பெறும் உரிமையுடையது" ⁵¹ என வஞ்சித்திணைப் போர் குறித்திக் கா. கோவில்திக் குறிப்பிடுவர்.

வஞ்சிப் போர் குறித்துக் கூறும் சி. இலக்குவனார், "இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டில் நாகரிகமுற்ற நவ்வரசுக் கொள்கையாக விளங்கும் ஒன்ற ஷசிரியரால் கூறப்பட்டிருப்பது, தமிழினத்திற்குப் பெருமை தருவதன்றோ - போர் - போர்க்காக அன்ற; நாட்டை விரிவுபடுத்த அன்ற; பிறரை அடிமைகொள்ள அன்று - விரிவுபடுத்தவும் அடிமைப்படுத்தவும் போர் தொடுக்கவும் என்னம் கொண்டுள்ள அரசு மீது போர் தொடுப்பது எனில் அப்போர் அமைதிப்போர் அறப்போர் என அழைக்கப்படும் தகுதியுடையது அன்றோ"⁵² என்ற குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மன்னர்க்கு மன்னாசை இன்றியமையாதது. அம்மன்னாசையும் அளவோடு நிறைவு வேண்டும். அது பிறர் நாடுகளையும் வென்ற தனதாக்கிக் கொள்ளும் பேரரசையாக மாறதல் கூடாது. அளவிறந்த மன்னாசையுடைய மன்னனின் செயல் பழியுடையது. அவன் அஞ்சி நச்செறிப்படுமாற அவனை வென்ற அடக்கும் மன்னனின் செயல் அறநெறிப்பட்டது. சான்றோரால் போற்றப்பெற்றதை.

தன்னாட்டு மக்களைப் பகைவரின் கொடுமையினின்றும் காக்கவேண்டிய கடப்பாடுடையவன் மன்னன். எனவே மன்னாசை காரணமாகத் தன்னாட்டினைக் கைப்பற்றிக்கொள்ளக் கருதும் மன்னனின் நாட்டின் மீது போர் மேற்செல்லவும், அவனை வெல்லவும் அறத்தின்பாற்பட்டனவே. இவற்றால் வஞ்சித்திணையிலும் அறம் இடம் பெற்றுள்ள பாங்கை அறிய முடிகின்றது.

2.2.3. உழிஞைத் திணை

பகைவரின் நிலையழிக்கும் போர் உழிஞை எனப்படும். பகைவரின் அரணை முற்றுகையிடுதலும் கொள்ளுதலும் ஷசிய போர் முறைகளைக் கூறவது உழிஞைத் திணை.⁵³

உழிஞைத் திணையில் விளக்கவுரையில் நச்சினார்க்கினியர், "சிறப்புடை அரசியலாவன, மடிந்த உள்சத்தோளையும் மகப்பெறாதோளையும் மயிர் குலைந்தோளையும் அடிபிறக்கிட்டோளையும் பெண்பெயரோளையும் படையிறந்தோளையும் ஒத்தபடையெடாதோளையும் பிறவும் இத்தகைமை

உடையோரையுங் கொல்லாத விஞ்சலங் கூறிய, பொருசலம் முசலியனவாம்" ⁵⁴
என்ற கூறியுள்ளார். இவை போரில்கூடப் பின்பற்றத்தக்கும் போரறங்களாக
வலியுறுத்தப் பெறவன.

2.2.4. தும்பைத் திணை

வலிமை காரணமாகப் போர் சொடுக்கும் அரசரை எதிர்த்துச் சென்ற
பொருது அழித்தலே சிறப்புடையது. அவ்வாற பொருதல்தான் போர் என்பது
தொல்காப்பியர் கருத்து. வலிமையே முதன்மையாகக் கொண்டு படையெடுத்த
வந்த அரசனை எதிர்த்துப் போய் அவன் கருதும் வீரத்தில் தலைமையினைக்
கெடுக்கும் சிறப்பினையுடையது தும்பைத்திணை. ⁵⁵

தற்காப்புப் போரின் மூலம் தங்கள் வீரத்தையும், வாழ்வையும்
பாதுகாத்துக்கொள்ளும் பண்புடையவர்கள் தமிழர் என்பதை வஞ்சித்திணை,
தும்பைத்திணை இரண்டும் விளக்குகின்றன.

"தூனி மனிதன் நலத்தக்காக நிகழ்த்தம் போர் அறம் அல்லாத போர்
என்றும், பொது மக்களின் நலங்களுக்காக நிகழ்த்தம் போர் அறம் என்றும்,
ஆகிறோர் அராய்ந்த முடிவு செய்தனர். அம்முடிவையே தம் முடிவாகக் கொண்ட
தொல்காப்பியனார், 'மேவற்றாதும்' என வெட்சிப் போரையும்,
'அடங்குறித்தன்ற' என வஞ்சிப் போரையும், 'அணைநெறி மரபு' என உழிஞைப்
போரையும், 'சிறப்பிற்ற என்ப' எனத் தும்பைப் போரையும் அமைவு
செய்தனர்" ⁵⁶ என்பர் அ.கி.நாயுடு. இக்கருத்த தொல்காப்பியர் கூறும் வெட்சி,
வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை ஆகிய போர் எககூள் அறத்தில் பார்ப்பட்டன என்பதை
விளக்கிக் காட்டுகின்றது.

2.2.5. வாகைத் திணை

போரின் இறுதிநிலை வெற்றி ஆகும். வெற்றியில் அடையாளம் வாகை
குருதல். போரில் ஏற்படும் வெற்றியை மட்டும் வாகைத் திணையில் குறிப்பிடாது
வாழ்வியற் குறிக்கோள் நிலைகளில் பெறும் வெற்றியையும் வாகை என்றே குறிப்பர்

தொல்காப்பியர். அவ்வாழ்வியற் குறிக்கோள் வருத்தத்தைத் தராததாக இருக்க வேண்டும் என்பதைத் 'தாவில் கொள்கை' ⁵⁷ என்ற அடைமொழி புணர்த்துக் கூறவர்.

வாகைத் திணைக்குரிய துறைகள் பதினெட்டு. அவற்றின் முதல் ஒன்பதனை மறவாகையாகவும், அடுத்த வரும் ஒன்பதனை அறவாகையாகவும் இருகறாக்கி மொழிவர் தொல்காப்பியர். ⁵⁸ அறவாகைக்குரிய துறைகள் ஒன்பதும் அறத்தின் மாட்சியை விளக்குவன. அறநெறி நிற்கும் சான்றோர், எட்டுவகைப் பண்புகளைப் பெற்ற அவையோர், ஒழுக்கத்தினை நிற்கும் உயர்ந்தோர், பிழை செய்தாரைப் பொறப்போர், மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தோர், அருளொடு பொருந்தியோர் போன்றவர்களின் அறம் பற்றி வாகைத் திணையில் உய்த்துரை எலக்கிறார்.

2.2.6. காஞ்சித் திணை

"பாங்கருத் சிறப்பிற் பதினெறி யாறம்

நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே" ⁵⁹

என்பது இத்திணையின் இலக்கணம். காஞ்சித் திணை உலக நிலையாமையைக் கூறவதுடன் நிலைபெற்றினைத் தேடிக்கொள்ளுமாறும் வலியுறுத்துகிறது.

பெருங்காஞ்சி, முதுகாஞ்சி, பொருண்மொழிக்காஞ்சி போன்ற காஞ்சியின் துறைகளும் அறத்தின் சிறப்பினை எடுத்துரைப்பன ஆகும்.

நில்லா உலகத்தில் நிலைபெற்றதே அறம். இதனை உணர்ந்த அறவோர் இறப்பின் உறுதியை வலியுறுத்தி எனையோர்க்கு அறத்தை எடுத்துரைப்பர். போரிக்களத்தில் வீரத்துடன் இறக்கப்படும் வீரனின் அவலங்களை இத்திணை உணர்த்துகிறது. தலைவன் இறந்தவுடன் பொறுக்க இயலாமல் உயிர்விடும் தலைவியையும் இத்திணை எடுத்துக்காட்டுகிறது. கனவனொரு இறந்த காரிகையில் புகழைக் கண்டோர் போற்றுவர். இறந்தவர்கட்கு இருப்போர் வருத்தமுற்றப் புலம்புவர். காதலனை இழந்த தலைவி, காதலியை இழந்த தலைவன் இவர்களை

இத்தினையில் சந்திக்கிறோம். குடும்ப வாழ்வில் சிதைவுகளை இத்தினை பெரிதும் இரக்கம் பொங்கப் பாடுகிறது.⁶⁰ இவற்றினின்ற நிலையில்லாத உலகில் நிலைபெற்ற அறத்தைச் செய்யும் கடமையை உய்த்துணர வைக்கிறது.

"நாச்செற்ற விக்குள்மேல் வாராமுன் நல்வினை
மேற்சென்ற செய்யப் படும்"⁶¹

என்ற குறள் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

2.2.7. பாடாண் தினை

பாடாண் தினையில் இடம்பெறும் வாயுறை வாழ்த்து, செவியறிவுற உபோகிற துறைகள் அரசர்கட்கு அறநெறிகளை எடுத்தக்கறம் பாங்கில் அமைந்தவை.

வாயுறை வாழ்த்து எப்படி வெஞ்சொல் இன்றி இதைச் செய்தால் நலம் பயக்கும் எனக் கூறல் ஆகும்.⁶² இவ்வாயுறை வாழ்த்தில் அரசர்கட்கு அறமுறைக்கும் பல பாடல்களைப் புறத்தில் காண்கின்றோம்.

சினங்கொள்ளாமல் குற்றமுள்ளவர்களிடத்தும் பொறத்தக்கொண்டு அறங்குறல் செவியறிவுற உ ஆகும்.⁶³ இம்முறையிலும் பல பாடல்கள் புறத்தில் இடம் பெற்றள்ளன.

இவ்வாற அறமுனைத்தம் நிலையில் புறப்பொருளும் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெறுகிறது. இவ்விலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாக அமைந்தவை சங்க இலக்கியப் புறப் பாடல்கள் எனக் கொள்ள முடிகிறது.

2.3. ஆய்வு முடிவுகள்

1. தொல்காப்பியம் பண்டைத் தமிழரின் வாழ்க்கையறங்களை வகுத்தக் கூறும் வாழ்விலக்கணம். அறநெறி வாழ்ந்த பண்டைத் தமிழரின் அக வாழ்வின், புற வாழ்வின் செம்மையை விளக்கியுரைப்பது இந்நூலின் சிறப்பு.

2. பிறாறியாத வாழ்ந்த சுளவு வாழ்வியம், இவ்வரம் ஏற்ற வாழ்ந்த கற்பு வாழ்வியம் பண்டைத் தமிழர் போற்றிய அறநெறிகளை அகப்பொருள் இலக்கணம் எடுத்தாரென்கின்றது.

3. சிறந்தது பயிற்றலாகிய அறத்தினை அகப்பொருள் விளக்கிக் காட்டுகின்றது.

4. தொல்காப்பியம் புறப்பொருள் நெறியில் போரறத்தைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

5. வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தம்பை, வாகை ஆகிய திணைப் பாகுபாடுகள் அறநெறியோடு தொடர்புடையவை.

6. பகைவர் நாட்டு ஆதிரைகளைக் கவர்ந்தவந்த வெற்றிகைக் காத்த ஓம்பும் அறம் பற்றிக் கூறவது வெட்சித்திணை. இத்திணைத் துறையான பாத்தீடு பகுத்துண்ணலாகிய அறத்திற்குத் தோற்றவாயாக அமைவது.

7. தற்காப்புப் போரின் மூலம் தன் நாட்டு மக்களைக் காக்கும் அறம் பற்றியன வஞ்சித் திணையும், தம்பைத் திணையும்.

8. உழிஞைத்திணை பகைவரின் அரணை முற்றுகையிடுதலும், கொள்ளுதலும் ஆகிய போரறங்களைக் குறிப்பிடுகின்றது.

9. அறத்தின் மான்பிணை இயம்பும் வாகைத் திணை வெற்றிச் சிறப்பை விளக்கும் பாண்மையது.

10. காஞ்சித்திணை நிலையாமையை வலியுறுத்தி, அகல்மூலம் நிலைபேறாகிய அறத்தினைச் செய்யுமாற அறிவுறுத்துகின்றது.

11. பாடாணிணை வாழ்வின் ஒழுகலாறகளாகிய அறநெறியைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. வாயுறை வாழ்த்து, செவியறிவுறு உ ஆகிய துறையிலக்கணங்கள் பின்னர்த் தோன்றிய இலக்கியங்களுக்கு வழிகாட்டியாய் அமைந்தன.

சான்றெல் விளக்கங்கள்

1. மா. இராசமானிக்கனார், தமிழ்மொழி-இலக்கிய வரலாறு சங்க காலம், பாரி நிலையம், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு, 1976, ப. 105.
2. தொல். பொருள். கள. இளம். நூ. 89.
3. தொல். பொருள். செய். இளம். நூ. 411.
4. தொல். பொருள். மெய். இளம். நூ. 269.
5. தொல். பொருள். கள. இளம். நூ. 89.
6. தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரன், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு சங்க காலம் சர்வோதய இலக்கியப் பன்னை, மதுரை-1, 1981, ப. 51.
7. தொல். பொருள். கள. நச். உரை, ப. 4.
8. தொல். பொருள். அகத். இளம். நூ. 3.
9. மேலது, நூ. 16.
10. தொல். பொருள். இளம். உரை, ப. 159.
11. தொல். பொருள். கள. இளம். நூ. 89.
12. தொல். பொருள். இளம். உரை, ப. 155.
13. தொல். பொருள். கள. நச். உரை, ப. 1.
14. தொல். பொருள். கள. இளம். நூ. 93.
15. மேலது, நூ. 95.
16. மேலது, நூ. 96.
17. மேலது, நூ. 112.
18. தொல். பொருள். கற். இளம். நூ. 140.
19. மேலது, நூ. 141.
20. மேலது, நூ. 144.
21. மேலது, நூ. 145.
22. மேலது, நூ. 150.
23. மேலது, நூ. 171.
24. மேலது, நூ. 172.
25. மேலது, நூ. 178.
26. தொல். பொருள். கள. இளம். நூ. 116.
27. தொல். பொருள். அகத். இளம். நூ. 38.
28. மேலது, நூ. 56.
29. மேலது, நூ. 57.
30. தொல். பொருள். கள. இளம். நூ. 95.
31. தொல். பொருள். கற். இளம். நூ. 159.
32. தொல். பொருள். மெய். இளம். நூ. 270.

33. தொல்.பொருள்.கற்.இளம்.நா.151.
34. மேலத, நா.152.
35. தொல்.பொருள்.கற்.இளம்.நா.145.
36. மேலத, நா.145.
37. தொல்.பொருள்.மரபு.இளம்.நா.638.
38. தொல்.பொருள்.பொரு.இளம்.நா.214.
39. தொல்.பொருள்.இளம்.உரை, ப.339.
40. தொல்.பொருள்.கற்.இளம்.நா.190.
41. தொல்.பொருள்.இளம்.உரை, ப.322.
42. வ.சுப.மாணிக்கம், தொல்காப்பியக்கடல், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 1989, ப.210.
43. தொல்.பொருள்.புறத்.இளம்.நா.60.
44. தொல்.பொருள்.புறத்.நச்.உரை, ப.130.
45. மேலத, பக்.130-131.
46. சி.இலக்குவணார், தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி, வள்ளுவர் பதிப்பகம், புதுக்கோட்டை, 1961, ப.214.
47. தொல்.பொருள்.புறத்.இளம்.நா.61.
48. பதிற்.38:15.
49. அ.கி.நாயுடு, தொல்காப்பியர் கண்ட தமிழர் சமுதாயம், மூப்பால் நிலையம், கோவை-4, 1962, ப.288.
50. தொல்.பொருள்.புறத்.இளம்.நா.64.
51. கா.கோவிந்தன், பண்டித தமிழர் போர் நெறி, வள்ளுவர் பன்னை, சென்னை-1, 1965, ப.131.
52. சி.இலக்குவணார், தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி, பக்.217-218.
53. தொல்.பொருள்.புறத்.இளம்.நா.66.
54. தொல்.பொருள்.புறத்.நச்.உரை, ப.175.
55. தொல்.பொருள்.புறத்.இளம்.நா.70.
56. அ.கி.நாயுடு, தொல்காப்பியர் கண்ட தமிழர் சமுதாயம், ப.294.
57. தொல்.பொருள்.புறத்.இளம்.நா.73.
58. மேலத, நா.75.
59. மேலத, நா.76.
60. மேலத, நா.77.
61. திருக்.335.
62. தொல்.பொருள்.செய்.இளம்.நா.417.
63. மேலத, நா.419.

இயல் முன்ற

சங்க இலக்கிய அறநெறிகள் - அகம்

3. 1. வாழ்வியலறம்
3. 2. களவில் அறம்
3. 2. 1. வரைவு கடாதல்
3. 2. 2. உடன்போக்கு
3. 2. 3. அறத்தொடு நிற்பல்
3. 2. 4. செலவழங்குவித்தல்
3. 3. அறம் உரைத்தும் வாயில்சள்
3. 3. 1. தோழி
3. 3. 2. அறிவர்
3. 4. இல்லறம்
3. 4. 1. ஒத்த அன்பு
3. 4. 2. ஆடவர்-மகளிர் அறம்
3. 4. 3. மனையறமும்-விளையறமும்
3. 4. 4. காதலறம்
3. 4. 5. வறமையிற் செம்மை
3. 4. 6. கடமையறம்
3. 4. 7. கற்பறம்
3. 4. 8. கைம்மை நோன்பு
3. 4. 9. ஒழிக்க நெறி
3. 5. அறமும் பொருளும்
3. 6. விருந்தோம்பல்
3. 7. பகுத்தறிவு
3. 8. அருளறம்
3. 9. அடைந்தகாரைக் காத்தல்
3. 10. புகழ்
3. 11. ஆய்வு முடிவுகள்

3. சங்க இலக்கிய அந்நெறிகள் - அகம்

3.1. வாழ்வியலறம்

பண்டைத் தமிழர் காதல், வீரம் ஆகிய இரு நிலைகளிலும் சிறந்திருந்தனர். அவர்கள் வாழ்வின் பெற்றியை விளக்குவன சங்க இலக்கியங்கள். சங்க இலக்கியங்கள் பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையுமாகும். சங்கப் பாடல்களின் தொகை 2381. அவற்றுள், அகத்தினை ததலியவை 1862 ஆகும். அகத்தினைப் பாக்களின் தொகையும் வகையும் பின்வருமாறு:

அகநானூறு (முழுதும்)	400 பாடல்கள்
நற்றிணை	400 பாடல்கள்
குறந்தொகை	401 பாடல்கள்
ஐங்குறுநூறு	500 பாடல்கள் (129, 130ஆம் பாடல்கள் தொலைந்தன)
கலித்தொகை	149 பாடல்கள்
பரிபாடல்	8 பாடல்கள் (22 பாடல்களுள்)
பத்துப்பாட்டு	4 பாடல்கள் (10 பாடல்களுள்)

கடிய அகப்பா	1862 ¹

இவைபோக, எட்டுத்தொகையுள் புறநானூறு, பதிறப்பத்து ஆகிய இருநூல்களும் பரிபாடலில் அகத்தினைப் பாடல்கள் எட்டு நீங்கலாக எஞ்சியுள்ள பாடல்களும், பத்துப்பாட்டுள் ஆறிறப்படை நூல்களும், மதுரைக் காஞ்சியும் புறத்தினை சார்ந்தவை.

பண்டைத் தமிழர் வாழ்க்கையை, அகமென்றும், புறமென்றும் இரண்டாகப் பகுத்துக் கொண்டனர். ஒருவரும் ஒருத்தியும் தமக்குள் காதல் கொண்டு இன்புறும் ஒழுக்கத்தினை 'அகம்' என்றனர். இதற்கு மாறான பிற

வாழ்வியல் கற்களையெல்லாம் 'புறம்' என்றனர். அகமும் புறமுமே சங்க இலக்கியத்தில் பாடுபொருளாக அமைந்தன.

"அகம் புறம் என்னும் இருவகைப் பொருட் பாகுபாடு தமிழுக்கே உரிய ஒரு தனிச்சிறப்பாகும். இப்பொருட் பாகுபாடும், இவற்றினடியான வாழ்க்கை நெறிகளும் தமிழுக்கவிர பிற மொழிகளில் இவ்வகாரம் கோகிறவில்லை" ²

பண்டைத் தமிழரின் வாழ்க்கை, அறத்தில் அடிப்படையில் அமைந்தது. அவர்கள் காதல் ஒழுக்கத்தை 'அகம்' என்ற சொல்லால் குறித்தனர். அவர்கள் அகவாழ்வின் செம்மையையும், அவர்கள் தங்கள் அகவாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்த அந்நெறிகளின் மாண்பையும் கட்டறிவது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

"அகத்துறை இலக்கியங்களில் எல்லாம் உலகிலேயே ஒப்பற்ற விளங்குவது தமிழில் உள்ள அகத்துறை இலக்கியங்களே" ³ என்பர் சனிநாயக அடிகளார்.

அகப்பாடல்களில் அகத்திணை மாந்தரின், இயற்பெயர் கூறக்கூடாது. பொதுவாகவே கூறவேண்டும் என்ற மரபொழுக்க நிலை தொல்காப்பியரால் வற்புறுத்தப் பெற்றுள்ளது. அகப் பாடல்களில் யாருடைய பெயரும் குறிப்பிடப் பெறாத மரபொழுக்க நிலை அறவளர்ச்சியின் அடையாளமாகும். அதனால்தான்,

"மக்கள் நுகலிய அகத்திணை திணையும்

கட்டிஒருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறாஅர்" ⁴

என்ற நூற்பா எழுந்தது.

'சிரேக்க இலத்தீன் ஆங்கில மொழிகளில் உள்ள மூலலைப் பாட்டுகளிலும்' இத்தாலி மொழியின் பெட்ரார்ட் காதல் பாட்டுகளிலும் இத்தகு மரபு காணப்படுவதாகக் க.ப. அறவாணன் குறிப்பிடுவர். ⁵

"அகத்திணை குடும்ப இலக்கியம். அகத்திணையில் சிறந்த மாந்தரெல்லாம் தாய் தந்தை கணவன் மனைவியை நெருக்கிய உறவினர்கள். இவர்கள் தமிழின்

பேசிக்கொள்ளும்போது கிளைசுட்டிப் பேசுவதல்லது பெயர் சுட்டிப் பேசார். அதிலும், காதல் துறையில் பெயர் சுட்டாத மரபு சிறப்பாகும்" ⁶ என்ற கருத்து ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

அகத்திணைகள் ஏழு எஃபர் தொல்காப்பியர். அன்பின் ஐந்திணைகள் என்ற கற்பப்படுவன மூல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பன. கைக்கிளை ஒருதலைக் காமம் எனப்படும். பெருந்திணை பொருந்தாக் காமம் குறித்தது. அகனைந்திணைகள் பண்டைத் தமிழரின் காதல் வாழ்வை விளக்குவன. அவர்கள் அக வாழ்க்கையில் மேன்மையினை எடுத்தியம்புவன.

அகத்திணை களவு, கற்பு என இருபாற்படும். காதலின் தொடக்கம் களவு. களவிலே தொடங்கிய காதல் வாழ்வு கிருமணத்தில் பின் கற்பு நெறி நிற்கும் இல்லறமாக மலர்கிறது. அறனைப்பட்டு இல்லாழ்க்கை களவு, கற்பு இவற்றின் அடிப்படையில் அமைவதைச் சங்க இலக்கியம் தெளிவுபடுத்துகிறது.

3.2. களவில் அறம்

இன்பமும் பொருளும் அறமும் செறிந்த அன்பும் சேர்ந்த களவு தொடங்குகின்றது. அறவழிப்பட்ட களவு வாழ்க்கையே அக்கால மக்களால் ஏற்கப்பெற்றிருந்தது என்பதை,

"இன்பமும் பொருளும் அறமும் என்றாங்கு
அன்பொரு புனர்தீச ஐந்திணை மருங்கின்
காமக் கூட்டம்" ⁷

என்ற தொல்காப்பியம் சிறப்பிக்கின்றது.

இவ்வாறு தொடங்கும் களவு வாழ்க்கையும் பாலதாணியால் நிகழ்வது என்பது அக்கால மக்கள் நம்பிக்கை. இதனை,

"ஒன்றே வேறே என்றிடு பால்வயிற்
ஒன்றி உயர்ந்த பால் தாணயிற்
ஒத்த சிழவனும் கிழக்கியும் காண்ப" ⁸

என்பர் தொல்காப்பியர்.

தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரை ஒருவர் கண்டபோது அவர்கள் உள்ளங்கள் அகிபினால் ஒன்றப்பட்டன. அவ்வுள்ளக் கலப்பே இயற்கை நியதியின் சிறப்பாகும். இயற்கை நியதியால் ஏற்பட்ட இத்தொடர்பு இயற்கைப் புணர்ச்சி எனப்பெறும். இங்ஙனம் இருவர் நெஞ்சமந் கலந்த நிலையினைக் குறந்தொகைப் பாடல் ⁹ விளக்கிக் காட்டுகின்றது.

களவு நெறியினை ஐரியரது என்வகைப்பட்ட மன முறைகளுள் கந்தருவத்தில் பாற்படும் என்ற குறிப்பிடும் தொல்காப்பியர்,

"தூறையமை நல்யாழ்த் தணைமையோர் இயல்பே" ¹⁰

என்பர். ஐரியர்களின் என்வகை மனங்களுள் கந்தருவம் ஒழிந்த மற்றவை, தமிழர்களின் ஐந்தினை ஒழுக்கத்தோடு மாறப்பட்டவை. கைக்கிளை, பெருந்தினை என்ற சொல்லப்படும் தன்மையுடையவை.

தமிழரின் களவு மனம் ஐரியர்களின் கந்தருவத்திலின்றும் வேறப்பட்டது. கந்தருவத்தை ஒருவழி தமிழரின் களவு மனத்தோடு ஒப்பிடலாமாயினும் கந்தருவம் களவாகாது. களவு மனம் தமிழரின் ஒப்பற்ற மனமுறை. கந்தருவம், கற்பில் முடிதல் கட்டாயமில்லை. தமிழர் நெறியில் கற்பில் நிறைவுறாத களவில்லை.

இதனை, "கந்தருவமானது: கந்தருவ குமாரருந் கன்னியருந் கம்முள் எதிர்ப்பட்டுக் கண்டு இயைந்தது போலத் தலைவனும் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டுப் புணர்வது....கந்தருவர்க்குக் கற்பினிற் அமையவும் பெறும். ஈண்டுக் கற்பினிற் களவே அமையாதென்றற்குத் 'தூறையமை' என்றார்" ¹¹ என்ற கறம் நச்சினார்க்கினியர் உரை தெளிவுபடுத்துகின்றது.

தமிழர் பண்பாட்டின் சிறப்பினை ஆரிய அரசன் பிரகத்ததற்கு
எடுத்ததற்கு கபிலர் களவின் வழி வந்த கற்பினைக் குறிஞ்சிப் பாட்டில்
சித்திரிக்கின்றார். களவு, கற்பு மணக்கனி விளக்கமும் வேறபாரும்
இந்தரூபம் விளக்கம் பெறுகின்றன. கபிலர்,

"இருவே மாய்ந்த மன்றல்" ¹²

"எமியேந் துணிந்த வேமஞ்சா லருவினை" ¹³

என்ற அடிகளின் மூலம் களவின் வழி வந்த கற்பினையும்,

"கொடுப்பின் குடைமையும் குடிநீர் லுடைமையும்

வண்ணந் துனையும் பொருட் பெண்ணாத" ¹⁴

என்ற அடிகளின்மூலம் களவின் வழி வாராக் கற்பினையும் வேறபடுத்திக் காட்டுவர்.
மேலும், கற்புமணம் பற்றிய செய்தியும் இந்தரூபம் கட்டப்படுகிறது.

"நேரிறை முக்கை பற்றி தமர்தர

நாடறி நன்மை மயர்கம்" ¹⁵

எனத் தமிழர் திருமணச் சிறப்பும், கற்பு மேம்பாரும் உணர்த்தப்படுகின்றன.

இவற்றால் தமிழர் கற்பில் முடிவுறும் களவினையே போற்றினர்
என்பது தெளிவாகின்றது.

அகத்திணையில் அமைந்துள்ள வரைவு கடாதல், உடம்போக்கு,
அறத்தொடு நின்றல், செலவழிக்குவித்தல் முதலிய துறைகள் அறத்தின் மாட்சியை
விளக்குவன.

3.2.1. வரைவு கடாதல்

களவு வாழ்க்கையிலிருந்து தலைவனைக் கற்பு வாழ்க்கையில் ஈடுபடத்
தூண்டுதல் இத்துறையின் நோக்கமாகும். தலைவன் வரைவு முயற்சியின்றிக்
காலம் நீட்டிக்கும்போது, கோழி வரைவின் இன்றியமையாமையை அவளுக்கு
உணர்த்தி வரைவின்பாற் ஈடுபடுத்துவான். இத்துறையில் அந்நெறிக் கருத்தாகவே

பெரும்பாக்கமையும் எடுத்தரைக்கப்பெற்றாள். வரைவு கடாதல் துறையில்
தோழி தலைவனுக்கு அறிவுறுத்தலாகமாக உலகுக்கு அறவுரைகளை - அறிவுரைகளாகப்
புலவர்கள் வழங்கியுள்ளனர். நெய்தற்கலியில் நல்லந்தவனார் பாடியுள்ள
பாடல்¹⁶ இதற்குச் சிறந்த சான்ற ஆகும்.

3.2.2. உடல்போக்கு

அக்காலத்தில் உடல்போக்கு கிருமணமாகக் கருதப்பெற்றது.

தொல்காப்பியர்,

"கொடுப்போர் இன்றியுந் கரண முண்டே

புணர்ந்தடல் போசிய காலை யான" ¹⁷

என்பர். உடல்போக்கினை 'அறந்தலைப்பிரியா ஆற' ¹⁸ என்ற கலித்தொகை
கூறுகின்றது. உடல்போக்கு களவினைக் கற்பின் பாற்படுத்தும் அறநெறியாகும்.

"அறநெறி யிதுவெனத் தெளிந்தவென

பிறைநகற் குறுமகள்" ¹⁹

என்ற செவிலியின் கூற்ற இக்கருத்தை வலியுறுத்தும்.

உடல்போக்கினை மேற்கொண்ட தலைவியைத் தேடிச் செவிலி சென்ற
வழியில் முக்கோற் பகவரைக் கண்டு தலைவி குறித்த வினவினள். முக்கோற்பகவரும்,

"இறந்த கற்பினாட் கெவ்வம் படரலிமி

சிறந்தானை வழிபட்டிச் சென்றனள்

அறந்தலைப் பிரியா வாரமற் றதுவே" ²⁰

என்று கூறிய கருத்த செவிலித்தாய் உடல்போக்கினை 'அறநெறி' என்ற
ஏற்றுக்கொண்டதைப் போலவே உலகத்தவரும் ஏற்றுக்கொண்டனர் என்பதை
உறுதிப்படுத்தும்.

"களவு இருவழிகளால் கற்பு மனம் எய்தம். ஒன்ற; அறத்தொடு
நிலை; பிறிதொன்று; உடல்போக்கு. முன்னது, மென்முறை; பின்னது வகிமுறை.

எனினும் அன்றைய சமூகத்தில் உடல்போக்கை மறத்தலம் இல்லை; மற
என ஒறத்தலம் இல்லை" ²¹ என்பர் க.ப.அறவாணர்.

இவற்றால் உடல்போக்கு அறத்தின் பார்ப்பட்டத என்ற கருத்த
வலிவு பெறுகின்றது.

3. 2. 3. அறத்தொடு நிறைவு

களவு வாழ்க்கையைக் கற்பு வாழ்க்கையாக மாற்றதற்கு நெளிப்
படுத்தும் துறை அறத்தொடு நிறைவாகும். "இத்துறை களவைக் கற்பாக
மாற்றவதற்கான முயற்சியாக அமைகிறது. களவு, கற்பு என்னும் இரு
கரைகளுக்கிடையே ஒரு பாலம் போல இத்துறை விளங்குகிறது. இது
அகத்தினைத் துறைகள் அனைத்திலும் சிறப்பு வாய்ந்தது." ²²

இற்செறிப்பு, வேலன் வெறியாட்டு, நொதுமலர் வரைவு, இரவுக்
குறியில் தலைவற்கு ஏற்படும் ஏதம், இவை காரணமாகத் தலைவி ஆற்றாமை
மீதார வருந்தவாள். அந்நிலையில் கோழி களவினைத் தமர்க்கு வெளிப்படுத்தித்
தலைவியைத் தலைவனுக்கே திருமணம் செய்து கொடுக்கச் செய்கல் தக்கது
என்று களவொழுக்கத்தினை வெளிப்படுத்தவள். தலைவியே தன்னிலையைத்
தோழிக்கு முதலில் வெளிப்படுத்தும் முறைமையும் உண்டு. இங்ஙனம்
வெளிப்படுத்தலையே 'அறத்தொடு நிறைவு' என்ற அக்ரோரி வழங்குவர்.

அறத்தொடு நிறைவுக்கான தலைவி தோழிக்கும், தோழி செவிலிக்கும்,
செவிலி நற்றாய்க்கும், நற்றாய் சுந்தைக்கும் அறத்தொடு நிறைவு வழக்கம்.
அறத்தொடு நிறைவு அமைப்பு முறையினைக் கவித்தொகைப் பாடல் ²³ ஒன்று
விளக்கிக் காட்டுகின்றது.

" 'அறத்தொடு நிலையாவது' தான் கொண்ட ஓடிக் கத்திக்கல்
நிறைவு; அறம் ஒழுக்கம். அதாவது களவொழுக்கம் முகிர்ந்த கற்பொழுக்கம்
ஒழுதுதல்" ²⁴ என்பர் புலவர் குழந்தை.

கபிலரின் சூரிஞ்சிப் பாட்டு இத்தகைய அமைந்த சிறப்புடையது. இப்பாட்டு தமிழரின் அறத்தொருபட்ட அகவாழ்வின் பெற்றியை அறிவிப்பது. தோழி செவிலிக்கு அறத்தொரு நின்ற வகையினை நாடகப்பாங்கில் எடுத்தியம்புவது. அறத்தொரு நிற்கும் தோழி தலைவியின் நாண் முதலிய பண்புகளுக்கு ஊற ஏற்படாவண்மை அறத்தொரு நிற்பன். தலைவியின் கற்பு நிலையும், தலைவனின் அறிவும் பெருமையும் உரமைக் கெடாத காக்கும் பண்பும் இந்நூலில் பெரிதும் போற்றப்படுகின்றன.

"களவு வாழ்க்கையில் தோழியின் துணையோடு அமையும் கூட்டத்தில் வருகின்ற 'அறத்தொரு நிற்பன்' என்னும் துறை, துறைக் குறியீடு, அறம் நோக்கியே களவு நடையிட வேண்டியதை உணர்த்துகின்றது.

அந்த 'அறம்' தலைமகளின் உறவுகளோடு சேரும்போது, 'கொருப்போர் கூடிய மணமாகிறது'; அல்லாத போது உடல்போக்காகிக் 'கொருப்போர் இன்றி அமையும் மணமாகிறது'. இருவகை மணங்களுக்கும் இவ்வறம் என்னும் நல்லறப் பணிக்கு துறைவாயின்கள் ஆகின்றன²⁵ என்ற கருத்தினை ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

இத்தகைய பண்டைத் தமிழரின் அறத்தொரு சார்ந்த காதல் வாழ்வினைப் புலப்படுத்துகின்றது.

3. 2. 4. செவ்வறங்குவித்தல்

பொருள்வயிற் பிரிய என்னும் தலைவனின் செவ்வைத் தடுக்கும் முயற்சியே இத்தகைய நோக்கம். தலைவனைப் பொருளுக்காகப் பிரியாமல் தடுக்கும் முறையில் இளமை, இன்பம், வாழ்நாள் ஆகியவற்றின் நிலையாமைகளை எடுத்துக்கூறி, உரிய காலத்தில் இன்பம் ஈய்த்தல் வேண்டும் என்ற அறநெறியினைப் புலவர் இத்தகைய வலியுறுத்தியுள்ளனர்.

பொருளில் பிணியுண்ட தலைவன் நெஞ்சத்தில் பொருளின் புண்மை பதிய வேண்டிப் பொருளைப் பிணியாக உருவகஞ் செய்த 'காமர் பொருட்பிணி'²⁶

என்றும், 'மன்னாப் பொருட்பணி' ²⁷ என்றும் பொருளில் புன்மையை எடுத்தக் கூறினர். 'இவ்வுலகத்த ஐனமையும் இப்பமும் வாழ்நாளும் எய்களை நிழலிற் கழியும். அதனால் இளமைக் காலத்தேயே இப்பம் துகர்தல் வேண்டும்' ²⁸ என்ற அறநெறி இத்தறை மூலம் உணர்த்தப்படுகிறது.

களவு, கற்பு ஆகிய இருநிலைகளிலும் செலவழங்குவித்தல் நிகழ்ந்ததைச் சங்க இலக்கியம் எடுத்தக்காட்டுகின்றது.

3.3. அறம் உணர்த்தும் வாயில்கள்

அறம் உணர்த்தும் வாயில்களாக அகத்திணை மாந்தர் சிறந்த விளங்கினர். நேரடியாக அறம் உணர்த்தியோர்களுள் தோழி, அறிவர் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர். அவர்கள் வாழ்வியலறங்களை எடுத்தக்கூறித்தலைவன் தலைவியின் இவ்வற வாழ்வைச் செம்மையாக்குதற்கு விழைந்ததைச் சங்க இலக்கியம் விளக்கிக் காட்டுகின்றது.

3.3.1. தோழி

தலைவன் தலைவி நல்வாழ்வில் ஈர்வன் கொண்ட தோழி, உலகியல் அறிவும் சொல்லாற்றவும் மிக்கவர். தலைவன்கு அவ்வப்போது நன்னெறிகளை எடுத்தக்கூறி நன்னெறிப்படுத்தபவன் தோழியே. வரைவுகடாதல் தறையில் தோழி கூற்றாக அமைந்தள்ள வெய்தற்களிப்பாடல் ²⁹ தோழியின் அறம் உரைக்கும் திறத்திற்கு ஒரு சான்று ஆகும்.

தலைவன் களவுக் காலத்தே பிரிந்த சென்றபோது, அவன் அகிழைப் புகழ்ந்த கூறித் தலைவியை ஐற்றவீச்சல் வழக்கம். 'தலைவன் பழி அஞ்சும் பான்மையன்; தலைவி போன்றே ஐற்றாகை பெரிதடையன்; ஆகலிங், விரைவில் வருவன். நற்புகழ் வேட்ட கடப்பாட்டானைப் பொருள் அறம் பெரிதாற்றதலின் அவனிடம் நில்லாதது போல நிம்மேனி பசப்பும் நில்லாத ஒரும். எனவே வருந்த வேண்டா' ³⁰ என்ற ஐற்றவீப்பாள். எஞ்சிக் கடப்பாட்டானைப் பொருள்

பலர்க்கும் பயன்படுதலையுடையது என்ற அறநெறி கோழி வாயிலாகக் கூறப்படுகிறது.

'அறமும் பொருளும் வழங்குநாடித் தம் தகுதிக்கு ஏற்ப முன்னியது முடித்தல் நன்மக்களது நல்லொழுக்கமாகும். அதுவே பெரியோரின் ஒழுக்கம். அதற்கு மாறாக நடந்தால் இவ்வுலகில் அறம் எங்கே நிலைபெறும்.'³¹ என்ற அறநெறியினைத் கோழி தலைவனுக்கு வலியுறுத்தி, நல்லொழுக்க நெறியில் செல்ல வேண்டுவதை எடுத்துக் கூறலாம்.

காதல் என்ற உணர்வு மனத்தளவில் உயர்ந்து நிர்ப்பது. 'தலைவியின் உடலுக்கு குன்றி நரை மூதாட்டியாக ஆனபோதும், தலைநாள்போல அவன்பால் உழுவலன்புடன் அவளைப் போற்றிக் காக்க வேண்டிய அறநெறியினைத்'³² கோழி அறிவுறுத்துகின்றான்.

'தலைவனும் தலைவியும் இணைந்த வாழும் அன்பு வாழ்க்கையில் அறத்தை இடையிடையே நினைவுடன் ஆற்றப்படுத்தக்கூறலாகத் கோழி அமைகின்றான்.'³³ என்ற கருத்த கோழியின் அறம் உணர்த்தும் பாங்கைத் தெளிவுபடுத்தும்.

தலைவன் தலைவியின் வாழ்க்கைக்கு உறுதுணையாகிய கோழி, இருக்கக் களையும் சிறந்த நட்பினர்; ஒழுக்கத்தில் ஏற்படும் இழுக்கம் நீக்கி நிலைநிற்க உதவும் ஊன்கோல்; அறிவுரை கூறி அறநெறிப்படுத்தும் வழிகாட்டியாகத் திகழ்பவன்.

3.3.2. அறிவர்

நல்லவையுரைத்தலும், அல்லவை கடிதலும் அறிவர் பண்புகளாகும். உடன்போக்கினை மேற்கொண்ட செவிலிய அறிவிலிகளும் முக்கோல் பகவரின் அறிவுரைகள் போற்றத்தக்கன.

'பென்மகள் பெற்றோரை விட்டுப் பிரிதற்கு உரியள். மலையில் பிறக்கும் சந்தனம், யாழில் பிறக்கும் இசை, கடவுள் தோன்றும் முத்த இவை முறையே பூசுபவர்க்கும், கேட்பவர்க்கும், அளிப்பவர்க்கும் பயன்படுவன. தாம் பிறக்கும் இடங்களுக்குப் பயன்படுவன அவ்வ. அதனோடு பென்மகளும் பெற்றோர்க்குப் பயன்படாள். தன்னை மனக்கும் தலைவனாகே பயன்படுவாள்' 34 என்ற கறம் அறிவுரை அறிவாள் பணிகளை விளக்குவதாய் அமைந்துள்ளது.

மக்களை அகவாழ்வில் நெறிப்படுத்தும் சான்றோர்களாக அறிவர் வாழ்ந்தனர் என்பது இதன்மூலம் பெறப்படுகின்றது.

3.4. இல்லறம்

பண்டைத் தமிழர் அறக்கொரு பொருந்திய வாழ்வினை மேற்கொண்டனர். திருமண வாழ்வை இல்லறம் என்றனர். கணவனும் மனைவியும் இணைந்து, இன்பம் துய்க்கும் அளவில் நில்லாமல், இல்லிருந்த அறங்களும் புரியவேண்டும் என்ற கருத்தை இது வலியுறுத்தும்.

"பண்டைத் தமிழர் குடும்ப வாழ்வு பற்றி மிகவும் உயர்ந்த கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கட்கு அறம் என்பது வாழ்க்கையில் ஒரு பகுதியிற். வாழ்வு முற்றமே அறமாகும். எனவேதான் குடும்ப வாழ்க்கையை இல்லறம் என்றனர்" 35 என்பர் அ.தட்சிணாமூர்த்தி. இவ்விளக்கம் வாழ்க்கையில் அறம் பெற்றிருந்த இடத்தைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. 'சமுதாயக் கட்டமைப்பின் அறக்கூடமாக அமைவது இல்லறமாகும்' 36 என்ற கருத்தும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

பண்டைத் தமிழர் இல்லிருந்த அறம் பல புரிந்தும், இல்லவாழ்வின் முடிந்த பயனாக அறத்தைப் போற்றியும் வாழ்ந்தனர். இதனை,

"காமஞ் சான்ற சடைக்கோட் காலை

ஏமஞ் சான்ற மக்களெனக் கவன்றி

அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்

சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே" 37

என்பர் தொல்காப்பியர். அக வாழ்க்கையில் தலைவன், தலைவி இருவரும் அன்புடையோராகவும், அறம் புரிவோராகவும் திகழ்ந்தனர். அவர்கள் வாழ்க்கையில் அன்பு பண்பாகவும், அறம் பயனாகவும் சிறந்த விளங்கின என்பதை இந்நூற்பா காட்டுகின்றது.

3.4.1. ஒத்த அன்பு

பண்டைத் தமிழர் ஒத்த அன்பே இவ்வாழ்வின் தலையாய பண்பு என்ற கருதினர். உயிர்கலந்த ஒன்றிய பழமையான நட்புடனும், குற்றமற்ற அன்பினால் ஒன்றுபட்ட உள்நுடனும் தலைவனும் தலைவியும் வாழ்ந்தனர் 38

"சாதல் அஞ்சேன் அஞ்சவல் சாவின்

பிறப்புப்பிறி தாகுவத டயின்

மறக்குவேன் கொல்லென் சாதலன் எனவே" 39

என்ற தலைவியின் கூற்ற இதனை உணர்த்தும். தலைவனும் தலைவியும் உயிரும் உடலும்போல இயைந்த அன்புடைபவர்களாக விளங்கினர். 40

தலைவன் தலைவியரிடையே ஏற்படும் இத்தொடர்பு பிறவிதோறும் தொடரும் கண்மையுடையது என்பது பண்டைத் தமிழரின் நம்பிக்கை.

"பயிலியது கெழீஇய நட்பு" 41

என்ற தொடர் இதனை உணர்த்தும். மேலும்,

"இம்மை மாறி மறமை யாயினும்" 42

என்ற குறந்தொகைப் பாடலும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும்.

வெவ்வேறிடங்களில் தோன்றிய இருவரும் அன்பினால் ஒன்றுபட்டுப் பிரித்தற்குரியவா நிலையில் விளங்கியதை,

"செம்புலப் பெயனீர் போல

அன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே" 43

என்ற அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. துணயின்றி வாழாத அன்றிலையொத்தத் தலைவனும் தலைவியும் இணைந்து வாழ்ந்தனர். ⁴⁴ ஓர் ஆடையைப் பகுத்த உடுத்தும் வறுமை நிலையிலும் மனம் ஒன்றி வாழும் வாழ்க்கைச் சிறப்பினை,

"ஒன்றைக் றாடை யுடுப்பவரே யாயினும்
ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை" ⁴⁵

என்ற கவித்தொகை காட்டுகின்றது.

"ஐந்தினை வாழ்க்கையில் இல்லற உறவு செறிவுடையதாக அமையவும், சமுதாய உறவு மலர்ச்சி பெறவும் வேண்டுமானால், அக்பு அடிப்படையானது" ⁴⁶ இதன் மூலம் இல்லறத்தில் அக்பின் வலிமை தெளிவு பெறுகின்றது.

இவ்வாறு இல்லறத்தில் தனிர்விரும் ஒத்த அக்பே பிற அறநெறிப் பின்பற்றலுக்கு அடிப்படையாகின்றது.

3.4.2. ஆடவர்-மகளிர் அறம்

ஒத்த அக்புடைய கணவனும் மனைவியும் இவ்வாழ்க்கையை முறைப்படி நடத்தினால், அதைக் காட்டிலும் இனிய வாழ்வு வேற இல்லை என்பதைப் பண்டைத் தமிழர் உணர்ந்திருந்தனர். இல்லறச் சிறப்பினை,

"மனையுறை வாழ்க்கை வல்லி யாங்கு
மருவி னினியவு முளனோ" ⁴⁷

என்ற குறந்தொகை சுட்டுகின்றது.

3.4.3. மனையறமும் - வினையறமும்

மனையறத்திற்கு உரிமையுடையவளாக மனைவி விளங்கினாள். மனையறம் காப்பதைக் கடமையாக மகளிரும், வினையறம் மேற்கொண்டு புற வாழ்க்கை நாகரிகத்தைப் பேணித் காப்பதை ஆடவரும் தத்தம் கடமையாக மேற்கொண்டனர். இந்நிலையினை,

"மனைக்குவிளக் காசிய வாணாதல் கணவன்
முனைக்குவரம் பாசிய வெண்பே நெருந்தகை" 48

என்று புறநாணுறு புகல்கின்றது. இல்லறம் சிறப்புறக் கணவன் மனைவியர்
கருத்தொருமித்த வாழ்தல் வேண்டும் என்பதை உணர்ந்த வாழ்ந்தனர். 'வினை
புரிதலை ஁டவர் உயிராகக் கொண்டனர். மனையிலே உறையும் மகளிர் தம்
கணவரை உயிராகக் கருதினர்.' 49

஁டவர் வினைமேற் செல்லலைத் தம் இயல்பாகவும், மகளிர் அதனை
மறத்துக் கூறாது உடன்படுதலைத் தம் பண்பாகவும் கொண்டிருந்தனர்.

"செயல்படு மனத்தர் செய்பொருட்
ககல்வ ராடவ ரகவதல் பண்பே" 50

என்றாடிகள் இதனை வலியுறுத்தும்.

஁டவர் வினைமுற்றிவரும்வரை மகளிர் அவர் பிரிவினை மனையிலிருந்து
஁ற்றதலே கடமை என்ற மனையறம் அறிவுறுத்தப்பெற்றது. முல்லைப் பாட்டில்
பெயர் விளக்கம் கூறும் நச்சினார்க்கினியர்,

"இப்பாட்டிற்கு முல்லைவென்ற பெயர் கூறினார், முல்லை சான்ற
கற்புப் பொருத்தியதனால். இல்லறம் நிகழ்த்துகற்குப் பிரிந்த வரும்புணையும்
஁ற்றியிருவென்ற கணவன் கூறிய சொல்லைப் பிழையாமல் ஁ற்றியிருந்து இல்லறம்
நிகழ்த்திய இயற்கை முல்லையாமென்ற கருதி இருத்தல் என்னும் பொருடர
முல்லை என்று இச்செய்யுட்டு நப்புகனார் பெயர் கூறினமையிற் கணவன் வருந்
துணையும் ஁ற்றியிருந்தாளாகப் பொருள் கூறலே அவர் கருத்தாயிற்று" 51 என்று
கூறியுள்ளதிலிற்றும் தெளிவாகின்றது.

பிரிவை ஁ற்றியிருத்தல் மகளிர் இயல்பாயிருந்ததை,

"செல்ப எஃப தாமே சென்ற
தம்வினை முற்றி வருஉம்வரை நம்மனை
வாழ்தம் எஃப நாமே" 52

என்று நற்றிணை உணர்த்துகின்றது.

அறஞ்செய்தற்குப் பொருள் இன்றியமையாதது என்பதால், பொருள் வயிற் பிரிவது ஆடவர் இயல்பாயிருந்தது. 'என் ஆய்நலம் தொலையினும் தொலைக', பொருள் தேடச் சென்ற 'காதலர் நோயிவராக வாழ்க' என்று தலைவன் நலத்தில் கருத்துடையராக மகளிர் விளங்கினர். ⁵³

தம் வாழ்நாளும் பொருளும் எல்லாம் பிறர் பொருட்டே என்ற முயன்ற முடிக்கும் பேரருளுடன் ஆடவர் பொருளிட்டக் கருதிச் சென்றனர். ⁵⁴ தலைவன் தலைவி தக்தங்கடமையாகிய ஐந்தை இல்லறத்தில் ஐற்றம் ஒரு பகுதியாகப் பொருளிட்டல் விளங்குகலைச் சங்க இலக்கியம் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

3. 4. 4. காதலறம்

இல்லறம் இனிதாற்றுகற்கு விளையறம் மேற்கொள்ளல் ஆடவர் அறமாகும். கடமையறத்திலும் காதலறமே சிறந்தது என்ற கருதும் தலைவன்,

"முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூந்தல் வயந்சிழை யொழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே" ⁵⁵

எனத் தன் நெஞ்சிற்கு எடுத்தரைச்சுகிறான்.

'தலைவன் பொருள் கேடுதற்காகப் பிரிய என்னும் பாவைவழி, திருமாவளவன் பகைவரை ஒறத்தற்கு ஒச்சிய வேலினம் வெய்யது.' ⁵⁶ அச்சுரநெறி சென்றால் பொருள் பெறலாம். ஆயின், அப்பொருள் வேண்டி, தலைவியின் தடமென்தோளைப் பிரிதல் வேண்டும். தலைவியின் தடமென்தோள் திருமாவளவன் தன் குடிமக்களைக் காத்தற்கு எடுத்த செங்கோலினம் தன்னியது. ⁵⁷ அதனால் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குச் செலவிகளைத் தவிர்க என அறிவுறுத்துகிறான். இங்ஙனம் செலவழுங்கல் செல்லாமை குறித்தகீழ். அப்போது செலவு தவிர்த்த பின்னர்ச் சிறிது காலம் சென்று பிரியக் கருதியே தலைவன் இவ்வாற கறகிறான்.

இவ்வாற பட்டினப்பாலை தலைவனிடம் கடமையுணர்வினும் காதலுணர்வே விஞ்சி நின்றவை விளக்கிக் காட்டுகின்றது.

3.4.5. வறமையிற் செம்மை

செவ்வக் குடியிலே பிறந்தவன் தலைவி. தான் புகுந்த இடத்தில் உவமைக் கூவற்சீழ் மாணுஷ்டஞ்சிய கலழி நிறையும் தேன் கலந்த பாலிலும் இனிதாகப் பாராட்டுகின்றான். 58

வறமையிலே வாடிய போதும், பெற்றோரின் உதவியை நாடாது வாரும் திறத்தினன் என்பதை,

"கொண்ட கொழுநன் குடிவறன் உற்றெனக்

கொடுத்த தந்தை கொழுஞ்சோற உள்ளான்" 59

என்ற நற்றிணை காட்டுகின்றது. வறமையிலும் மதுகையுடையளாக விளங்கும் தலைவியின் அறக்கொள்கை இதன்மூலம் வெளிப்படுகின்றது.

3.4.6. கடமையறம்

தலைவன் புறத்தொழுக்கம் மேற்கொண்ட காலையும் இவ்வறக் கடமையே நினைந்தொழும் இயல்பினன் தலைவி. மனையறம் காக்கும் மாண்புடன் வீரும் நாரும் நலம் பெறதலைத் தலைவி விழைகின்றான். நாடு காவற் பொருட்டு மனைனை வாழ்த்தி, நாட்டில் பசி, பிணி நீங்கிக் களவில்வாது அரசு முறை செய்தவை வேண்டுகின்றான்.

உன்டி முதற்றே உலகு. ஐகலிக், உலக உயிர்கள் இன்புற்ற வாழ்தற்கும், அறமுதலாகிய உறசிப் பொருளிகள் சிறத்தற்கும், இவ்வறக் கடமையாற்றதற்கும் உனடிப் பொருளிகள் மிகுதவை வேண்டும் தலைவி,

"மாரி வாய்க்க வளநனி சிறக்க" 60

"நெற்பல பொலிக் பொன்பெரிந் சிறக்க" 61

"பார்பல வுறக பகடுபல சிறக்க" 62

"விளைக வயலே" 63

என்றும் வேட்டவைச் செய்கின்றான்.

அறத்தில் ஆழ்ந்த பற்றுள்ளம் கொண்டவர் தலைவி. ஆதலிற்,
அறங்கள் சிறத்தலை விரும்பி,

"வருக விரைவ" ⁶⁴

"அறநனி சிறக்க வல்லது செருக" ⁶⁵

"நன்றபெரிது சிறக்க தீதில் லாகுக" ⁶⁶

என்றும் நாட்டில் அறந்தழைத்தலை வேண்டுகின்றாள்.

புறத்தொழுக்க முடையவனாய் விளங்கிய தலைவன் இல்லம் மீண்டு
வருகாலை அவனிடம் ஊடலை மேற்கொள்ள வேண்டிய இடத்தும், தலைவி அதனை
மறைத்து அவனை எதிர்கொள்ளும் அறக் கொள்கையுடையளாகத் திகழ்கின்றாள்: ⁶⁷

கணவன் தன்னை இகழ்ந்தும், அவனைப் போற்றி வணங்கும் உயர்ந்த
குணமுடையராக மகளிர் விளங்கியதை,

"தகவுடை மங்கையர் சான்றாண்மை சான்றார்

இகழ்ந்து கேள்வரை யேத்கி இறைஞ்சுவார்" ⁶⁸

என்று பரிபாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

கணவன் கருத்தறிந்து மனைவி ஒழுகினாள். அத்தகைய மனைவி
கதிரவன் செல்லந்திசை நோக்கிச் சுழலும் நெருஞ்சி மலரை ஒத்தவளாகக்
கருதப்பட்டாள். ⁶⁹

கணவனுக்கு அவன் நினைந்த 'வினை முடித்தனை இனிமையாளாக' ⁷⁰
மனைவி விளங்கினாள்.

இவ்வாறு மனையறம் போற்றலை மகளிரும், வினையறம் புரிதலை
ஆடவரும் மேற்கொண்டதால் இவ்வறம் சிறந்த விளங்கியதைச் சங்க இலக்கியம்
புலப்படுத்துகின்றது.

3.4.7. கற்பறம்

கற்பு, காமம், நற்பாலொழுக்கம், பொறை, நிறை, விருந்து
புறந்தருதல், சுற்றம் ஒம்பல் ஆகிய பண்புகளை மகளிர்க்குரிய மாண்புகளாகத்

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவர். ⁷¹ இவற்றின் முதன்மையாக டுடம்பெறவது கற்பெனும் பண்பே. மேலும், மகளிர்க்கு உயிரினும் சிறந்ததாக நானத்தையும் நானத்தினும் சிறந்ததாகக் கற்பையும் தொல்காப்பியர் வலியுறுத்தவர். ⁷²

கற்பு என்பது இல்லறத்தாரர்க்குரிய ஒரு கட்டுப்பாடாகும். இந்தக் கட்டுப்பாடே கற்பெனும் அறமாகும். தனிமனித அறங்களை வளரயறை செய்யும் கவித்தொகை,

"நிறைவெனப் படுவது மறைபிற ரரியாமை" ⁷³

என்ற நிறையெனும் அறம் பற்றி மொழிக்கிறது.

சொல்லாலும் செயலாலும் மறைக்கப்பட வேண்டியவற்றைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்தாமல் காப்பதே நிறையாகும். இதில் உளிதத்தையும் ஈடலையும் காப்பதும் ஈடங்கும். ஆண்மகளோ உல்லத பெண்மகளோ இல்லறத்தில் ஆண்மோர் வகுத்த நெறியான கட்டுப்பாட்டில் பிறழாத வாழ்ந்த வருவதே கற்பறம் எனப்படும். இத்தகு கட்டுப்பாடான கற்புநிலை சங்க காலத்தில் மகளிர்க்கு மட்டுமே வலியுறுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது.

சங்க கால மகளிர் கற்புநெறியை உயர்ந்த அறமாகக் கொண்டு குடிக்கு விளக்கமாக அமைந்தனர். ⁷⁴ ஆண் கற்பும், சாண் பெருமையும் உடையவர்களாக விளங்கினர். ⁷⁵ அக்கற்பனை, 'கடவுள் சாண் கற்பு', ⁷⁶ 'முல்லை சாண் கற்பு', ⁷⁷ 'கடவுட் கற்பு', ⁷⁸ 'நகிறி சாண் கற்பு', ⁷⁹ என்ற பலவாறாக இலக்கியங்கள் பாராட்டுகின்றன.

கற்புடை மகளிர் பிற தெய்வங்களைத் தொழுதல் இல்லை. கணவனையே தெய்வமாக மதித்த ஒழுக்கினர். ⁸⁰ தன் கணவனுக்காகப் பிற தெய்வங்களை இரத்தலோ, காழுறுதலோ, வாழ்த்தலோ போன்றவை முறையற்றவை என்ற கருதி அவற்றை மேற்கொள்ளாது வாழ்ந்தனர். ⁸¹ என்ற சுலித்தொகை கற்பறம் போற்றுகின்றது. அத்தகைய கற்புடைய பெண்டிர் 'வடமீன் போல் தொழுதேத்தும் வயங்கிய கற்பினாள்' ⁸² 'சிறமீன் புறையுந் கற்பி னறநகல்' ⁸³ 'கற்பிறை கொண்ட

கமழுஞ் சுடர்நூதல்.⁸⁴ என்றும் ஆண்டுறார் போற்றினர்.

கற்புடைப் பெண்டிர் உலகம் மழையினிற் றெழையுற்றவிடத்து,
மழையைப் பெய்விக்கும் ஆற்றல் வாய்த்தவராகவும் விளங்கினர். கற்புடைப்
பெண்ணின் கணவனடைய ஆர்வினைத் திறத்த வெயிலின் வெம்மையை அறக்கடவுளே
முன்னின்று விலக்கித் துணை செய்யும் என்ற கற்புத் திறம் புகழப்படுகின்றது. இதனை,

"வறனோடி வையத்த வாகிறநூற் கற்பினார்

திறனோடிப் பசப்புர்த வனென

அறனோடி விலங்கிற்றவ ராள்வினைத் திறத்தே"⁸⁵

என்ற கவித்தொகை அடிகள் விளக்குகின்றன.

குறமகளிர் தங்கள் கணவரையே தெய்வமாகக் கொண்டு வணங்கி
நிறைவால், அப்பெண்களின் கணவன்மார் தொடுத்த அம்புகள் இவர்குத்தப்பாமல்
சென்றன என்ற பெண்ணின் கற்பறம் போற்றப்படுகின்றது.⁸⁶ களவுக்
காதலனையே கற்புக் கணவனாகப் பெண்ணுக்கு அமைத்தக் கொடுக்காமல்
நொதுமலர் வரைவு நிகழ்தல் அறமல்லாத செயல் என்ற கருதியர். அவ்வாறு
நிகழின், வள்ளிக் கிழங்கு வீழாத; மலையிசைத் தேடு சிறவாத; கொல்லையில்
தினைக்கதிர் நன்கு விளையாத என்றும் குடிக் குறவர் நம்பினர்.⁸⁷

'முல்லை நிலத்து ஆயமகளிர் காதலித்தவனையே கணவனாகக்
கைப்பிடிக்கும் கற்பறம் பூண்டவர்கள். உலகமே பெறவதாயினும் இருமணம்
கடும் வழக்கம் அவர்கள் பால் இல்லை.'⁸⁸ என்ற முல்லைக்கவி கூறுகின்றது.

'இம்மையின் மட்டுமல்லாத மற்றையிலும் தலைவனே தனக்குக்
கணவனாக அமைதல் வேண்டும் என்ற விழைபவராகச் சங்க கால மகளிர்
விளங்கினர்'.⁸⁹ இவற்றால் ஒருக்கிக்கு ஒருவன் என்ற வாழ்வியலறமாகக்
கற்புநெறி விளங்கியமை புலப்படுகின்றது.

மனைவியையுறிப் பிரகர மணத்தாலும் நினைவாத வாழ்ந்த
ஆன்மக்கும் இருந்தனர் என்பதை,

"கால்பொருது இடப்பினுந் கதழறை கடுகிலும்
உருமுடன்ற எறியிலும் ஐறபல தோன்றிலும்
பெருநலந் கிளரினந் திருநல உருவிக்
மாயா வியற்கைப் பாடலயிற்
போதல் ஒல்லாளென் நெஞ்சத் தானே" 90

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

எத்தகைய ஐறபாடுகள் தோன்றினாலும், இவ்வுலகமே சினங்கொண்டு
எதிர்த்தாலும் மனைவியை மனத்தில் நினைத்திருந்தவரும் இருந்தனர் என்பதை
இப்பாடல் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

3.4.8. கைம்மை தோல்பு

கணவனை இழந்த மகளிர் கைம்மை நெறி மேற்கொண்டனர். அவ்வாறு
மேற்கொண்டு வாழ்ந்த மகளிர் 'உயவறி பெண்டிர்' என்ற அழைக்கப்பட்டனர்.
அவர்கள் நெய்யில்லாத நீர்ச் சோறும், வெள்ளைச் சாந்தும், புளி சேர்த்துச்
சமைக்கப்பெற்ற வேளைக் கீசறயும் உணவாக உண்டனர். பறற்கல்லால்
பரப்பப்பெற்ற படுக்கையில் துயில் கொண்டனர். 91

பாசடைகு மிசைதலும், பனிநீர் மூழ்குதலும் கைம்மை மகளிர்
மேற்கொள்வன. 92 கந்தலைக் கொய்த கொள்கும் வழக்கமும், கொடி நீக்கும்
வழக்கமும் பண்டு நிலவியது. 93 இஐழ களைதலையும் கைம்மை மகளிர்
நெறியாகக் கொண்டனர். 94

கணவனை இழந்த பிள்ளர் உயிர் ஐாழ விரும்பாத மகளிர் கணவனுடன்
உடன்கட்டை ஏறியதையும் சங்க இலக்கியம் காட்டுகின்றது. பூதப்பாண்டியனுக்கு
மக்கட் பேறின்மையாலும், அவன் மனைவி பெருங்கோப்பெண்டு அரசியலறிவு
நிரம்பப் பெற்றவள் ஆதலாலும், சான்றோர் அரசாட்சி ஏற்ற நடத்தாமாற
அவளை வேண்டினர். கணவனுக்குப் பிள்ளர், தனக்கு வாழ்வில்லை என்ற
எண்ணியமையால் பெருங்கோப்பெண்டு கணவனுடன் உடன்கட்டை ஏறினாள். கணவனை

இழந்த மகளிர் ஈமத்தீயையும், நள்ளிரும் பொய்கையையும் ஒன்றாகவே மதித்தனர் எஃபதைப் பெருங்கோப்பெண்டி பாலல் உணர்த்தம்.⁹⁵

கனவனுக்குப் பிணர் அவன் செய்த முடிக்க வேண்டிய கடமை இருந்த மகளிர் அதனைச் செய்த முடிக்கும்வரை உயிர் வாழத் துணிந்ததால் கைம்மை நெறியினை மேற்கொண்டனர். கனவனையும் கமையனையும் போரிக்களத்து இழந்த ஒரு மறக்குடி மகள், இருந்த ஒரு மகனையும் நாட்டுப் பற்றின் காரணமாகச் சிறவன் என்றும் பாராமல் போரிக்கோலம் புனைவித்த அவனைப் போரிக்களம் அனுப்பிய காட்சியைப் புறநானூறு புகலம்.⁹⁶ கனவன் இறந்தவுடன் அவன் உட்கட்டை ஏறியிருப்பின் மகனைப் போரிக்களம் அனுப்பும் செயலுக்கு வாய்ப்பில்லை.

எனவே, கனவன் இறந்த பிணர் உட்கட்டை ஏறிய மகளிரும், கடமை காரணமாகக் கைம்மை நோன்பு மேற்கொண்ட மகளிரும் வாழ்ந்த காட்சியைச் சங்க இலக்கியம் காட்டுகின்றது. இவ்விரு வேற நிலைகளும் மகளிரின் கற்பறத்தை - மனக்கிச்சமையை வெளிப்படுத்தவன. தொல்காப்பியர்,

"காதலி இழந்த துதார நிலையும்
காதலன் இழந்த தாபத நிலையும்"⁹⁷

என்று மனைவியை இழந்த கனவன் நிலை குறித்தும், கனவனை இழந்த மனைவி நிலை குறித்தும் கூறவர்.

மனைவி இறந்த பிண்பும் அவளொடு உடன் உயிர்துறக்க இயலாத நிலையை,

"ஞாங்கர் மாய்ந்தனன் மடந்தை
இன்னும் வாழ்வ லெண்ணிதன் பல்பே"⁹⁸

என்று சேரமான் இகழ்ந்தது கூறவன். கனவனுடன் உயிர்துறக்கும் மகளிர் போலத்தம் அன்பு மனைவியை இழந்த பிண்பும் உயிர்வாழும் நிலையை வெறத்தாக் கூறும் ஓன்மக்களும் வாழ்ந்தனர் எஃபதற்கு இப்பாடல் சான்றாகும்.

சொல்வலை வேட்டுவாணாய் மனைவியை அன்பினால் பிணித்த
ஒருவன் மனைவி இறந்தபின் அருவி நீராடியதால், நிறம் பெயர்ந்த சடையுடன்
தாளி இலை கொய்த உண்டு உயிர்வாழும் காட்சியைப் புறநானூறு
உணர்த்துகின்றது. 99

ஆடவரும் கைம்மை நோக்கு மேற்கொண்டு கரிபறம் போற்றியதை
இக்காட்சி விளக்குகிறது.

3.4.9. ஒழுக்க நெறி

ஒழுக்கமுடைய வாழ்வே உயர்ந்த வாழ்வு என்பது பண்டைத் தமிழரின்
கொள்கை. மணி, பொன், முத்து இவற்றாலாய அணிகலன்கள் பழுதடைந்தால்
சரிசெய்து கொள்ளலாம். ஆனால் சால்பு, வியப்பு, பெருமை ஆகிய பண்புகள்
குன்றினால் அவற்றை நேர்செய்து புகழில் நிலைநிறுத்தல் அறிவுடைய
சான்றோர்க்கும் எளிதன்று என இலக்கியம் இயம்புகின்றது. 100

நன்னெறியைப் போற்றி நல்வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர் பண்டைத்தமிழர்.
ஊரில் ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவதைத் தம் பொறுப்பு என்ற ஊர்ச் சான்றோர்
கருதினர். காதலித்தவளைக் கைவிட்டவனை மரத்திற் கட்டிச் கண்ணாம்பு
நீற்றினை அவன் தலையில் கொட்டி ஊரார் ஒரத்ததாக அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

"திருநாதர் குறமக ளனீநலம் வவ்விய

அறனி லாள் னறிய சென்ற

திறனில் வெஞ்சு னறிகரி கடாஅய்

முறியார் பெருங்கிளை செறியப் பற்றி

நீறதலைப் பெய்த ஞாக்கை

வீறுசா லவையத் தார்ப்பிழும் பெரிதே" 101

என்ற அடிகள் ஒழுக்கத்திற்குத் தமிழர் அளித்த உயர்வினைப் புலப்படுத்துகின்றன.

இல்லறத்தில் மனைவியுடன் சேர்ந்த இன்பம் பெறதலைச் சிறப்பாகவும்,
பொதுப்பெண்டிரைச் சேர்தலை இழிவாகவும் கருதினர். சோழன் நலங்கிள்ளியின்,

".....பொருந்திய

தீதி னெஞ்சத்துக் காதல் கொள்ளப்

பல்லிருங் கூந்தல் மகளிர்

ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைகனென் றாரே" ¹⁰²

என்ற வஞ்சிக் கூற்ற இதனைப் புலப்படுத்தும். ஒழுக்கநெறி போற்றதலை உயர்வாக மகித்தனர் என்பது இதன்மூலம் அறியப்படுகின்றது.

சிறப்புடை ஒழுக்கமே அறம் என இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன.

"அஞ்ச வஞ்சா அறனிலி" ¹⁰³

"அறனுமா ரது" ¹⁰⁴

முதலிய இலக்கியச் சான்றகள் ஒழுக்கமே அறநெறி என்ற கருத்தைக் தெளிவு படுத்துகின்றன.

இவற்றின் வழி இலக்கியங்களில் அறநெறிகளுள் ஒன்றாக ஒழுக்கமும் வலியுறுத்தப் பெறுதலை அறிய இயல்கின்றது.

3.5. அறமும் பொருளும்

அன்போடு கூடிய இல்லறம் பொருளிலிற் சிறப்புப் பெறாத எப்பதையும், அப்பொருளையும் அறவழியிலேயே ஈட்டுதல் வேண்டும் என்பதையும் அகப்பாடல்கள் வலியுறுத்துகின்றன. வாழ்க்கையில் அறம் பல புரிதற்கும், பிறரிடம் இரந்து செல்லாத வாழ்தற்கும் பொருள் தேவை என்பதனை,

"அறக்கடைப் படாஅ வாழ்க்கையு மென்றம்

பிறக்கடைச் செலாஅச் செல்வமு மிரண்டும்

பொருளி னாகும்" ¹⁰⁵

என்ற பகுதி தெளிவுபடுத்துகிறது.

அறநெறியில் ஈட்டப்பெறாத செல்வம் இம்மைக்கும் மறமைக்கும் பகையாகும். ¹⁰⁶ முன்னோர் ஈட்டிய பொருள் கொண்டு வாழ்தல் நுகர்வெறியின்ற

என்றும் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்தாரெக்கின்றன. முன்னோர் ஈட்டிய பொருள் கொண்டு வாழ்தலும், பொருள் முயற்சியின்றிச் சோம்பியிருத்தலும் அறமன்றி; இரத்தலிலும் இழிவானது என்பதை,

"உள்ளது சிதைப்போ ருளரெனப் படாஅர்
இவ்வோர் வாழ்க்கை யிரவின மிளிவு" 107

என்று குறந்தொகை சுட்டுகின்றது. முன்னோர் தொகுத்த பொருளில் வாழ்தல் பகைவர்களின் ஏனைத்திற்கு இடமாகும் என்ற நாணித் தலைவன் பொருளிட்டச் சென்றான். இவ்வற இப்பத்திலும் ஈதலறமே சிறந்தது என்ற கருதிய பண்டைத் தமிழர் பொருள்வயிற் பிரிவதை நெறியாகக் கொண்டிருந்தனர்.

"வண்டுபடு பிருளிய காழ்நுங் கந்தல்
சரும்புன விரித்த பெருந்தன் கோதை
இவளினஞ் சிறந்தன் றீத னமக்கென" 108

என்று கடமைபுணர்வுடன் ஆடவர் பொருளிட்டப் பிரிந்து சென்றனர்.

கடத்தற்கரியன என்ற கருதாது கரநெறிகள் பலவற்றைக் கடந்தும், உயிர்நிலம் இளிய தலைவியைப் பிரிந்தும் கடமை காரணமாக ஆடவர் சென்றதைப் 'பொருள்வயிற் பிரிவு' என்ற சங்க இலக்கியங்கள் போற்றுகின்றன. களவு, கற்பு ஆகிய இரு நிலைகளிலும் இப்பிரிவு நிகழ்ந்தது. களவுக் காலத்தில் திருமணத்திற்குப் பொருள் ஈட்டுதற் காரணமாகத் தலைவன் பிரிந்து சென்றதை 'வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிவு' என்றனர். கற்புக் காலத்தில் இவ்வறக் கடமைகளை ஆற்றாதற் காரணமாகத் தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிவினை மேற்கொண்டான்.

இவ்வறக் கடமைகளை நிறைவேற்றத் தலைவன் சென்றதை,

"அரிதாய வறனெய்கி யருளியோர்க் களித்தலும்
பெரிதாய பசுவென்ற பேனாரைத் தெறத்தலும்
புரிவமர் காதலர் புணர்ச்சியுந் தருமெனப்
பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்ற நங்காதலர்" 109

என்று கவித்தொகை கூறுகின்றது.

3. 6. விருந்தோம்பல்

இல்லறத்தில் கணவனும் மனைவியும் இணைந்த ஆற்றவேண்டிய அறம் விருந்தோம்பல் ஆகும். "இல்லாழ்க்கை நடத்தும் கணவனும் மனைவியும் தம் உற்றார் உறவினரைக் காக்கக் கடமைப்பட்டவர்; அவருட்கு நில்லாது, தம் இல்லம் நாடி வரும் பிறரையும் என்னுடைய உறையுளாவும் உபசரித்தல் அவர்தம் கடமை என்ற அற நூல்கள் அறையின்றன" ¹¹⁰ என்பர் மா. இராசமானிக்கனார்.

சங்க இலக்கியம் இல்லறத்தில் தலையாய அறமாக விருந்தோம்பலை வலியுறுத்துகின்றது. 'வருவிருந்தோம்பித் தன் மனைவி விரும்புமாறு அவருட்குக் கூடியிருத்தலே வாழ்க்கையின் என்னையான பொருளென்ற' ¹¹¹ கவித்தொகை மொழிகின்றது. 'விருந்தினர் உண்டு எஞ்சிய மிச்சினலத் தலைவி இடத் தான் உண்ணுதலே தக்கது. அதுவே தான் இல்லற மேற்றப் பெற விழைந்தது என்ற தலைவன் கூற்ற' ¹¹² இல்லறத்தில் விருந்தோம்பல் சிறந்த அறமாகக் கருதப்பட்டமையைத் தெளிவுறுத்துகின்றது.

விருந்தினரைக் கண்டால் முசுமலர்ந்த வரவேற்கும் தமிழர்களின் சிறந்த பண்பினை,

"எமக்கே வருகதில் விருந்தே சிவப்பாளகிற

சிறியமுள் எயிறு தோன்ற

முறவல் கொண்ட முகங்கான் கம்மே" ¹¹³

என்ற நற்றிணை மொழிகின்றது. இரவு நேரத்தில் விருந்தினர் வெராவது உண்டா என்ற பார்த்து வாயிற் கதவை அடைப்பதைப் பண்டைத் தமிழர் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். ¹¹⁴

பொருள் இல்லாத வறிய நிலையிலும், தான் உயிரினம் மேலாக மதிக்கும் வாளை ஈடாக வைத்து, வீரர் தலைவன் ஒருவன் விருந்தோம்பிய திறத்தைப் புறநானூறு கூறுகின்றது. ¹¹⁵

பெண்ணின் மாண்புகள் கறம் சொல்காப்பியர்,

"விருந்தபுறந் தருதவஞ் சற்ற மோம்பலம்" ¹¹⁶

என விருந்தோம்பற் பண்பினையும் சேர்த்துக் கூறியுள்ளார். விருந்தோம்பலை இல்லற மகளிர் தம் கடமையாக ஏற்றுச் செய்ததைச் சங்க இலக்கியம் காட்டுகின்றது.

தலைவன் புறத்தொழுக்கம் மேற்கொண்டபோதும், விருந்தாற்றதற் பொருட்டுத் தலைவி, 'நெற்பல பொலிக' ¹¹⁷ என்றும், 'விளைக வயலே' ¹¹⁸ என்றும் இல்லறக் கடமையே நினைந்து ஒழுகினர். தலைவி இரவலர்க்கு யானை வழங்கும் கொடையறம் மேற்கொண்டாள். மனைவி தனக்குரிய விருந்தோம்பல் துறையில் சிறந்து பாணர்க்கும் பரிசிலர்க்கும் உணவளித்துப் பேணுவதைத் தன் கடமையாகக் கொண்டனர். ¹¹⁹

அமிழ்த்ததை வெல்லும் சுவையுடைய உணவினை மகளிர் வரும் விருந்தினர்க்கு வரையாத அளித்தனர். ¹²⁰ நன்னீரவில் விருந்தினர் வந்தகாலம், முகம் மாறப்படாத அவர்களுக்கு உலப்புடனீ உணவளித்து மகிழ்ந்தனர். பட்டந் குறைவாக இருந்தபோதும் வந்த விருந்தினரை வரிசையாக அமரவைத்த முறையாக உணவிலும் மகளிரை,

"தவச்சிறி தாயினை மிகப்பல ரெண்ணாள்

நீனெடும் பந்த ஞ்ஞரை யுட்டும்

இற்பொலி மகடுஉ" ¹²¹

என்று புறநானூறு போற்றுகின்றது.

வரகுந் தினையுமாகிய உணவுப் பொருட்கள் இரவலர் உக்டதனாலும் கொக்டதனாலும் தீர்ந்தலிட, குறியெதிர்ப்புப் பெற முடியாத நிலையில் விதைத்தினைக் கதிரைக் குற்றிக் குறிஞ்சி நில மகளிர் உணவிட்டனர். ¹²² திருவள்ளுவர் பாடியுள்ள "வித்தம் இடவ்வேண்டும் கொல்லோ" ¹²³ என்ற குறளின் விளக்கமாக இந்நிகழ்ச்சி அமைந்திருக்கிறது.

ஆற்றப்படை இலக்கியங்கள் பொருநர், பாணர், கத்தர் முதலாயினாரை வள்ளல்கள்பால் ஆற்றப்படுத்தவதால், பண்டைத் தமிழரின் விருந்தோம்பற் சிறப்பினையும் விரித்தகரைக்கின்றன.

"விளங்குபொற் கலத்தில் விரும்புவன பேணி

ஆனா விருப்பிற் றானின் னாட்டி" 124

என மன்னரின் விருந்தோம்பற் பண்பினால் சிறப்பானாற்றப்படை சித்திரிக்கின்றது.

சிறுநார்களில், குடியிருப்புகளில் வாழ்ந்த மக்களும் புதிதாக வரும் விருந்தினரைப் பேணுவதை மகிழ்ச்சியுடன் செய்தனர். பசித்த வந்தோர் பயனிகளாயினும், சுற்றத்தினராயினும் தம்மிடம் உள்ளதைப் பகிர்ந்தளித்தத் தாலும் உடன் உண்டனர். விருந்தோம்பலைத் தம் கடமையாக மேற்கொண்டொழுகினர் என்பதைச் சங்க இலக்கியம் காட்டுகின்றது.

"தம் உற்றார் உறவுகளையே அகற்றிப் புலவர், பாணர், பொருநர், கத்தர், விறலியர் போன்ற கலைவான்களையும் வரனேற்ற உண்டியும் உறையுமும் தந்து உபசரித்தவைச் சங்க கால மக்கள் தங்கள் சிறந்த கடமையாகக் கருதினார்கள் என்பதை ஆற்றப்படை நான்கு மெய்ப்பிக்கின்றன" 125 என்ற கருத்து ஈண்டு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

குடும்பங்களில் வளர்ந்த விருந்தோம்பும் பண்பினைப் புலவர்கள் பாட, அதனால் பெறும் புகழையும், உயர்வையும் என்னி, வளர்ச்சியுற்ற செல்வர்களும் தலைவர்களும் இப்பண்பைச் சிறப்போடு வளர்ச்சிக் தொடங்கினர். சிறகுடி சிழாகி பன்னி இல்லம், விருந்தோம்பும் பண்புச் சிறப்பின் காரணமாகவே 'பசிப்பிணி மருத்தவன் இல்லம்' 126 எனப் பாணர்களால் பாராட்டப்பெற்றது.

இவ்வாறு விருந்தோம்பல் இல்லறத்தில் சீரிய பண்பாகத் திகழ்ந்த நிலையைச் சங்க இலக்கியம் தெளிவுபடுத்துகின்றது. திருவள்ளூர் இல்லறத்தில் 'விருந்தோம்பல்' என்ற அதிகாரம் வசூக்க இப்பண்பின் வளர்ச்சியே காரணமாயிற்று.

"பெரும்பாண்மையான மக்கள் உணவுக்காகச் செல்லும் ஊரையே நம்பியிருந்தனர். இத்தகு சமூகத்தில் விருந்தோம்பல் ஒரு தனியறமாகப் போற்றியது வியப்பன்று. இவ்வறத்தால் புதுமுகங்களைக் கண்டு முகமலர்ந்தும் புதுமொழிகள் கேட்டு இச்சொல் வளர்த்தும் பசித் துன்பம் போக்கி இன்புற்றும் நாட்டுச் செய்திகளைப் பெற்று அறிவு பெற்றும் வாழும்பேறு அக்காலத்தவர்க்கு இருந்தது. அதனால் வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையான அன்பையும் அறிவையும் வளர்க்கும் வாயிலாக விருந்தோம்புதல் விளங்கியது. இதனால்தான் இவ்வறத்தைப் பிற்காலத்து நூல்களும் வழிவழியே போற்றியுரைக்கலாயின" ¹²⁷ என்ற கருத்தும் இவ்வறத்தின் சிறப்பை விளக்குவதாக உள்ளது.

பகுத்தண்டு பல்வயிரோம்பலாகிய அறத்துக்கு இவ்விருந்தோம்பற் பண்பே அடிப்படையாகின்றது.

3.7. பகுத்தணுதல்

பகுத்தண்டு பல்வயிர் ஒம்பல் நாலோர் தொகுத்த அறங்களுள் தலையாயதாகும். பாரோர் போற்றம் சிறந்த அறங்களுள் ஒன்று பகுத்தணுதல். அறநூலார் தொகுத்தறத்த அறங்களுள் தலையமை சான்றதும் அதுவே.

கிடைத்தற்கரிய பொருளாயினும் பிறர்க்களிக்காது தனித்தணுதல் தகுதியுடைய செயலாகாது. இச்சிறர்க்குரிய அமிழ்தமே கிடைக்கப்பெற்றும் இனிதென்று என்னிப் பன்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் தனித்தணுதலைச் செய்வதிலர். ¹²⁸ "நின்னயந். துறைநர்க்கும்" ¹²⁹ என்ற தொடங்கும் பெருஞ்சித்திரனாரின் பாடல் பொருளாய் பகுத்தண்டு ஒம்பும் சிறத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றது.

வறுமையால் வாடிய புலவர் பெருமக்களும் தாம் பெற்ற பரிசிற்பொருளை ஒம்பாது உண்டு, கம்பாது வீசும் இயல்பினராக வாழ்ந்ததைக் கோலார் சிழார் பாடல் அறிவிக்கின்றது. ¹³⁰ குமரனிடம் பெற்ற பரிசிற்ப

பொருளை "எல்லோர்க்கும் கொடுமதி மனைகிழ வோயே"¹³¹ என்ற பெருஞ்சித்திரனாரின் கூற்ற, பொருளைப் பகுத்துக் கொடுக்கும் வாழும் பண்பாற்றவை வெளிப்படுத்துகின்றது.

பிறரொரு பகிர்த்துக்கு வாழ்வதற்கென்றே பலவற்றையும் தொகுக்கும் முயற்சியிலிருப்பதுவே ஆன்மை எனக் கருதிக் சங்கத் தமிழர் வாழ்ந்தனர்.

இதனை,

"பகுத்தான் கொடுத்த வான்மை"¹³²

என்ற பதிலிறப்பத்து இயம்பும்.

தம்மிடம் உள்ளதைப் பகுத்துக் கொடுக்கும் பான்மையுடையராகப் புரவலரும் விளங்கினர். வகியமால் ஒருமானஞ்சி,

"உண்டாயிற் பதங்கொடுத்த

கில்லாயி டுடனாண்டும்

இல்லோ ரொக்கற் றவைவகி"¹³³

என்ற போற்றப்படுகின்றார்.

தம்மிடம் உள்ளதைப் பிரிக்க விரித்தப் பகிர்த்துக்கு வாழும் வாழ்க்கையைச் சிறப்பென்றும் அதனே இனிதென்றும் மகிழ்ந்தனர்.

"செந்நீர்ப் பொதவினைச் செம்மல் முனர்த்

தமதுசெய் வாழ்க்கையிற் இனிய துண்டோ"¹³⁴

என்ற பகுத்துக் கொடுக்கும் பலரையும் ஒம்பும் வாழ்வின் சிறப்புப் போற்றப்பட்டது. மலையமான் திருமுடிக்காரியின் மக்கள் குறித்துக் கோலார் கிழார்,

"இவரே, புலனை தன்மார் புக்க னஞ்சித்

தமதுபகுத் துண்டித் தன்னிழல் வாழ்நர்"¹³⁵

என்ற பகுத்தளிக்கும் அவன் அருட்பண்பினைக் குறிப்பிடுவார். இவை பண்டைத் தமிழர் பகுத்துண்ணும் பான்மையர் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

3.8. அருளறம்

(அழியுஞ் செல்வமாகிய பொருட் செல்வத்தைப் பண்டைத் தமிழர் செல்வமாகக் கருதவில்லை. பொருள் அழியும் இயல்பினை அனதால், 'பொருட்பிணி' ¹³⁶ என்றும் 'நில்லாப் பொருட்பிணி' ¹³⁷ என்றும் பொருள் குறித்துக் கருதினர். 'நெடிய மொழிசுவம் கடிய ஈர்சுவம் முற்பிறவியில் செய்த நல்வினையினால் விளைவன. அவை செல்வம் அன்ற. செல்வம் எப்பது தம்மைச் சேர்ந்தோரின் துன்பத்தைத் தீர்க்கும் அருள் உள்ளமே' ¹³⁸ என்றும் உணர்ந்து வாழ்ந்தனர். ஈங்குத் துன்பத்தைத் தடைத்தலாகிய அருளே அறமாக வலியுறுத்தப் பெற்றுள்ளது).

'பிறவுயிர்களின் துன்பத்தையும் தம்முடையது போலக் கருதிக்காத்தலே அறிவுடையவரின் செயலாகும். அதலே சான்றோரின் கடமை' ¹³⁹ என்ற கவித்தொகை பண்டைத் தமிழரின் அருளறத்தை விளக்குகின்றது.

பாரி முல்லைக்குத் சேர்ந்ததும், ¹⁴⁰ பேகல் மயிலுக்குப் படாமீந்ததும் ¹⁴¹ அருளறத்தின்பாற்படுவன.

(இறைவனிடமும், அழியும் இயல்பினவாகிய பொருளும், பொருளும், போகமும் வேண்டாது, அருளும், அன்பும், அறமுமாகிய நிலையானவற்றையே பண்டைத்தமிழர் வேண்டினர். ¹⁴² என்ற பரிபாடல் குறிப்பிடுகின்றது.)

"அருளுறச் செய்ந்தமக் கறனமா ரதலே" ¹⁴³

என்ற கவித்தொகை அருளறத்தை வலியுறுத்துகின்றது.

அருளறம் வீட்டில் பிறக்கிறது என்பது பழமொழி. அருளும் அறநெறிகளுள் ஒன்றாக இவ்வறத்தில் பின்பற்றப் பெற்றிருத்தலை இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

3.9. அடைந்தாரைக் காத்தல்

தன்னை அடைக்கலமாக அடைந்தாரைக் காத்தல் சாற்பும்
செம்மையும் கொண்ட சான்றோரின் செயலாகக் கருதப்பட்டது.

"போற்றதல் என்பது புனர்ந்தாரைப் பிரியாமை" ¹⁴⁴
என்று இவ்வறம் பற்றிக் கவித்தொடிக் குறிப்பிடுகின்றது. காதலுடையாரைப்
பிரிதல் அறநெறியின்றி என்பதை வலியுறுத்திக் குறையுரைத்தனர். ¹⁴⁵

பொருள் தேரும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட தலைவனைக் குறிப்பறிந்து
விலக்கும் தோழி, உலகம் படைத்த காலம் முதலாகப் பொருளிட்டி வாழ
விரும்புவோர் கம்மை அடைக்கலம் புகுந்தாரைக் காக்க வேண்டும் எனும்
அறநெறியை "ந்தனரோ? என்ற அறமுரைத்த விலக்குகின்றாள். ¹⁴⁶ தலைவி
தலைவனையன்றிக் காப்பு வேறு இல்லாதவள் என்றும் உரைத்துகிறாள்.

"இன்னா செய்யு மிதிதலை யளிப்பினும்
நின்வரைப் பிணைநீ றோழி" ¹⁴⁷

என்று தலைவியை ஒம்படுத்திகின்றாள்.

மேலும், இளமையிலுள்ள அக்பு முதமையிலும் தொடர்ந்து வருதல்
வேண்டும் என்பதை,

"நன்னெடுங் கந்தல் நரையொடு முடிப்பினும்
நீத்த லோம்புமகி பூக்கே லூர" ¹⁴⁸

என்று அறிவுறுத்துகின்றாள்.

பறவை விலங்குகளின் வாழ்வை விளக்குவதில் மூலமும் இவ்வறம் பற்றிய
கருத்துகள் எடுத்தாரைக்கப்பெற்றது. பாசலயில் வெம்மையில் வாடும்
பெடையில் வருத்தத்தை நீக்குதற்குத் தன்மெச்சிறகால் விசிறி ஐற்றம் புறவினை
செயலும், கலங்கிக் கிடக்கும் சின்னரைப் பிடியுட்டிப் பிணைத்தும் பெருங்களிறின்
அக்பும், நிழலின்மையால் வருத்தம் பெண்மாதாக்குத் தன்னிலைக் கொடுத்தாள்.

கலைமாளின் அருட்டிறமும் தலைவியைப் பிரியாத வாழ வேண்டிய இல்லறத்தில் சிறப்பை வலியுறுத்துகின்றன. ¹⁴⁹ சோலைக் குயில்களும் துணையுடனிருந்த, சூதாடு கருவி பெயர்ந்த விழுவதைப் போன்ற நிலையில்லா வாழ்க்கை காரணமாக,

"அகறல் ஒம்புமின் அறிவுடை யீரெனக்
கையறத் தறப்போர்க் கழறவ போல" ¹⁵⁰

அறமுடைத்தவதாக நற்றிணை கூறுகின்றது.

தன்னைக் காப்பாக அடைந்த புறாவின் உயிரைக் காத்தற் பொருட்டுத் தன் துணையை அரிந்த கொடுக்கும், அதற்கு ஈடாகாத நிலையில் தானே துலைத்தட்டில் ஏறியவன் சிபியென்னும் மாமனை. சிபியின் அருட்டிறத்தினை விளக்குமுகமாகவும் இவ்வறம் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. ¹⁵¹

3.10. புகழ்

"சீர்த்தி, மேப்பாடு, மீக்கற்ற, ஒளி, இசை,
சீர்த்தி, என்றினை புகழெனச் செய்பினர்" ¹⁵²

என்ற திவாகரம் புகழ் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. புகழ் என்பது நற்செயல் புரிவதற்குக் கிடைக்கும் போற்றதலாகும். தனி மனிதன் சமூகாயத்திற்காகச் செய்யும் ஒவ்வொரு நற்செயல் மூலமும் அவனுக்குப் புகழ் கிடைக்கின்றது. எனவே நல்லறம் இயற்றி வாழ்ந்த வேண்டும் என்பதற்குப் புகழ் ஒரு சிரியா ங்கியாக (Catalyst) அமைகின்றது. புரவலர்கள் நல்லறம் செய்தமையாலன்றோ புரவர் புகழ்ந்த பாடினர்.

'நல்லறம் செய்ய மாந்த வாழ்ந்த மறைந்தவர்கள் இவ்வுலகில் புகழை நிலை நிறுத்தாத வாழ்நாளை வீணே கழித்த மறைந்தவராவார்' ¹⁵³ என்ற புறநானூறு கூறுகின்றது. எனவே, புகழ் என்பது தனித்த ஓர் அறமன்று. நாம் செய்யும் அறச்செயல்களுக்கெல்லாம் ஈடாகக் கிடைக்கும் பாராட்டுரையாகும். நற்செயல் செய்வோரையே உலகம் புகழ்ந்ததற்கும். அறம் செய்வதன் வாயிலாகப் பெறவதே புகழெனும் பொற்பறம்.

பண்டைத் தமிழர் புகழ்வுடை வாழ்தலே சிறந்த வாழ்க்கை என்ற கருதினர். புகழ் தரத்தக்க செயல்களைச் செய்தவந்தனர். இதனை,

"புகழென ஐயுந் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடை பெறினாந் கொள்ளவர்" 154

என்ற புறநானூறு போற்றுகின்றது. நிலையல்லாத இவ்வுலகில் நிலைபெறாதையது புகழ் என்பதை உணர்ந்த வாழ்ந்தனர் என்பதை,

"மன்னா வுலகத்து மனிதன் குறித்தோர்
கம்புகழ் நிறீஇத் தாமாய்ந் தனரே" 155

என்ற பாடலடிகள் காட்டுகின்றன.



'புலவர் பாடும் புகழ்வுடையோரே விகம்பின் வலவன் ஏவா
வானவர்தியில் சென்ற துறக்கம் புகுவர்.' 156 'இவ்வுலகில் இசையுடை
வாழ்வோரே உயர்நிலை யுலகம் புகுசல் கடும்' 157 போன்ற நம்பிக்கைகளும்
நிலவின. எனவே, 'நிலையல்லா இவ்வுலகில் நிலைத்த புகழைப் பெறப்
பொருளைப்பயன்படுத்த வேண்டும்' 158 என்ற அறநெறியினைப் புலவரும்
அறிவுறுத்தினர்.

இவ்வாறு ஒழுக்கநெறியிற் பிறழாத வாழ்கல், அறவழியிற்
பொருளிட்டதல், விருந்தோம்பல், பகுத்தண்டல், அருளுடைமை, அடைந்தாரைக்
காத்தல் ஆகிய அறநெறிகளைப் பின்பற்றதல் மூலம் பெறும் புகழ் நிலைபெற்ற
வாழ்கிறது என்பதையும், அப்புகழைப் பெறப் பண்டைத் தமிழர் விரும்பினர்
என்பதையும் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

3.11. ஆய்வு முடிவுகள்

1. பண்டைத் தமிழர் காதல் வீரம் ஆகிய இருநிலைகளிலும் சிறந்து விளங்கினர். அவர்கள் வாழ்வின் பெற்றியை விளக்குவன சங்க இலக்கியங்கள்.
2. அகவாழ்வானது, களவு, கற்பு என இருபாற்படும். காதலின் தொடக்கம் களவு. களவிலே தொடங்கிய காதல் வாழ்வு கற்பில் நிறைவுறும்.

3. அறத்தொடு சார்ந்த களவு வாழ்க்கையே பண்டைத் தமிழர் பின்பற்றியது. களவு மனம் தமிழரின் ஒப்பற்ற மனமுறை.
4. கபிலரின் குறிஞ்சிப் பாட்டு அறத்தொடு நிறைவு துறை சார்ந்தது. தமிழரின் அறத்தொடு பட்ட களவு வாழ்வின் சிறப்பினை எடுத்தியம்புவது.
5. வரைவுகடாதல், உடன்போக்கு, அறத்தொடு நிறைவு முதலிய துறைகள் தலைவன் தலைவி களவு வாழ்க்கையைக் கற்பிப்பாற் நெறிப்படுத்துவன; அறத்தில் மாட்சியை விளக்குவன.
6. செவ்வழுங்குவித்தல் துறை மூலம் பொருள் நிலையாமை உணர்த்தி, இளமையிலேயே இனிப்பந்தயத்தல் வேண்டும் என்ற அறநெறி களவு, கற்பு ஆகிய இருநிலைகளிலும் உணர்த்தப்படுகிறது.
7. அறம் உணர்த்தும் வாயில்களாகத் தோழி, அறிவர் ஆகியோர் விளங்கிய நிலையைச் சங்க இலக்கியம் காட்டுகின்றது.
8. பண்டைத்தமிழர் மனம் ஓத்த அன்பே இவ்வறத்தில் தலையாய பண்பு என்று கருதினர். இவ்வறத்தில் அறநெறி பின்பற்றலுக்கு அன்பே அடிப்படையானது.
9. ஆடவர் வினையறம் மேற்கொள்வதையும், மகளிர் மனையறம் பேணுதலையும் தம் கடமைகளாகக் கொண்டனர்.
10. வறமையிலும் பெற்றோரின் உதவியை நாடாத மதகையுடையளாகத் தலைவி வாழ்ந்தாள்.
11. தலைவன் புறத்தொழுக்கம் மேற்கொண்டபோதும், அவனிடம் ஊடலை மேற்கொள்ளாது, இவ்வறக் கடமையாற்றும் அறக்கொள்கையளாகத் தலைவி திகழ்ந்தாள்.
12. மகளிர் கற்பறம் பேணும் கடமையுடையர்களாக இலங்கினர். பெண்களின் கற்பு உயர்வாக மதிக்கப்பெற்றது.

13. கனவனை இழந்த மகளிருள் உட்கிட்டை ஏறியோரும், கைம்மை நோக்கு மேற்கொண்டோரும் இருந்தனர். இவ்விரு நிலைகளும் பெண்களின் கற்பினை-மனத்தின்மைய விளக்குவனவாக உள்ளன.

14. ஒழுக்கமுடைமை உயர்ந்த அறமாக ஒம்பப்பட்டது. பண்டைத் தமிழர் ஒழுக்கத்தில் ஒருமுறை வருவினாவம், அதனை நேர்செய்தல் இயலாது என்று எண்ணினர். ஒழுக்கந் தவறியோர்க்கு உரிய ஒழப்பு வழங்கப்பெற்றது.

15. இல்லறம் இயற்றப் பொருள் தேவை என்பதை உணர்ந்த பண்டைத் தமிழர் பொருளையும் அறவழியிலேயே ஈட்டினர். அறம் புரிவதற்குரிய பொருள் ஈட்டுதல் நோக்கமாகத் தலைவியைப் பிரிந்த, தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிவு மேற்கொண்டான்.

16. இல்லறத்தில் விருந்தோம்பல் சிறந்த அறமாக மகளிரால் மேற்கொள்ளப்பெற்றது. அற்றப்படை இலக்கியங்கள் பண்டைத் தமிழரின் விருந்தோம்பற் சிறப்பினை விரித்துரைக்கின்றன.

17. தம்மீடல் உரிமையைப் பகுத்தண்டு ஒம்பும் நெறி உயர்வாக மதிக்கப்பெற்றது.

18. அருளே அறமாகப் போற்றி வாழ்ந்தவர் பண்டைத் தமிழர்.

19. தம்மை அடைந்தாரைக் காத்தலை உயர்ந்த அறமாகக் கொண்டனர்.

20. நற்செயலாகிய அறம் புரிவோரே புகழ் பெற்றவர். அறநெறி வாழ்தலே புகழ் வாழ்க்கை என அறநெறி போற்றி வாழ்ந்தவர் பண்டைத் தமிழர்

சான்றெஸ் விக்கிச்சுக்

1. வ.சுப.மாளிக்கம், தமிழ்க்காதல், பாரி நிலையம், சென்னை, 1962, ப.13.
2. செந்தறைமுத்த, பரிபாடலில் பழச்சு வழக்கங்கள், நன்னாழ்வுப் பதிப்பகம், சென்னை-1, 1978, பக்.35-36.
3. தனிநாயக அடிகளார், தமிழ்த் தூத, பாரி நிலையம், சென்னை, 1962, ப.44.
4. தொல்.பொருள்.அகத்.இளம்.நா.57.
5. க.ப.அறவாணன், அறிநாடாட் காதலம் வீரமும், பாரி நிலையம், சென்னை, 1978, ப.202.
6. சரளா ராசகோபாலன், சந்த இலக்கியம் (அகம்.), ஒளிப் பதிப்பகம், சென்னை-18, 1988, ப.36.
7. தொல்.பொருள்.கள.இளம்.நா.89.
8. மேலது, நா.90.
9. குறந்.40.
10. தொல்.பொருள்.கள.இளம்.நா.89.
11. தொல்.பொருள்.கள.நக்.உ.அர, பக்.4-5.
12. குறந்.21.
13. மேலது, 32.
14. மேலது, 30-31.
15. மேலது, 231-232.
16. கலி.133:6-14.
17. தொல்.பொருள்.கந்.இளம்.நா.141.
18. கலி.9:24.
19. ஐங்குறு.371:4-5.
20. கலி.9:22-44.
21. க.ப.அறவாணன், அறிநாடாட் காதலம் வீரமும், ப.131.
22. சரளா ராசகோபாலன், இலக்கியக் காட்சிகள், ஒளிப்பதிப்பகம், சென்னை, 1991, ப.16.
23. கலி.39:20-25.
24. தொல்.பொருள்.குறந்ச்சுயரை, வேலா பதிப்பகம், ஈரோடு, 1968, ப.228.
25. கு.மோகனராசு, தொல்காப்பியம் ஒர் அறவாணன், ஸ்டார் பிரசுரம், சென்னை-5, 1987, ப.40.
26. குறந்.255:7.
27. நந்.46:11.
28. மேலது, 46:1-2; கலி.12:10-14.
29. கலி.133:6-14.

30. குறந். 143.
31. அகம். 286:10-17.
32. நற். 10:1-4.
33. கு.மோகனராசு, தொல்காப்பியர் ஓர் அறவாணி, ப. 40.
34. கலி. 9:11-24.
35. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், வெற்றிச்செல்வி வெளியீட்டகம், தஞ்சாவூர், இரண்டாம் பதிப்பு, 1980, ப.55.
36. கு.மோகனராசு, தொல்காப்பியர் ஓர் அறவாணி, ப. 35.
37. தொல்.பொருள்.பொரு.இலம். தா. 190.
38. அகம். 205:1-2.
39. நற். 397:7-9.
40. அகம். 339:11-14.
41. குறந். 2:3.
42. மேலது, 49.
43. மேலது, 40:4-5.
44. நற். 124:1.
45. கலி. 18:10-11.
46. கு.மோகனராசு, தொல்காப்பியர் ஓர் அறவாணி, ப. 38.
47. குறந். 322:5-6.
48. புறம். 314:1-2.
49. குறந். 135:1-2.
50. நற். 24:8-9.
51. பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சிணர்க்கணியர் உரையும், உ.வே.சாமிநாதையர் (பதி.), சென்னை, ஏழாம் பதிப்பு, 1974, ப.272.
52. நற். 129:4-6.
53. அகம். 115:6-7.
54. நற். 186:8-9.
55. பட்டினப். 218-220.
56. மேலது, 299-300.
57. மேலது, 300-301.
58. ஐங்குற. 203.
59. நற். 110:10-11.
60. ஐங்குற. 10:2.
61. மேலது, 1:2.
62. மேலது, 3:2.
63. மேலது, 2:2.
64. மேலது, 2:2.
65. மேலது, 7:2.
66. மேலது, 9:2.

67. குறந். 9; 10.
68. பரி. 20:88-89.
69. அகம். 336:18.
70. நற். 3:7-8.
71. கொல். பொருள். கற். இளம். தா. 150.
72. கொல். பொருள். கள. இளம். தா. 111.
73. கலி. 133:12.
74. அகம். 184:1.
75. மேலக, 198:3.
76. புறம். 198:12.
77. நற். 142:10.
78. அகம். 184:1; 314:15.
79. நற். 330:10.
80. கலி. 39:16-17.
81. மேலக, 16:7-8; 11-12; 15-16.
82. கலி. 1:21.
83. பெரும்பாண். 303.
84. பகிற். 70:15.
85. கலி. 16:20-22.
86. மேலக, 39:16-18.
87. மேலக, 39:12-14.
88. மேலக, 114:19-21.
89. குறந். 49.
90. நற். 201:8-12.
91. புறம். 246:4-10.
92. மேலக, 62:14.
93. மேலக, 250:4.
94. மேலக, 224:17.
95. மேலக, 246:12-15.
96. மேலக, 279.
97. கொல். பொருள். புறக். இளம். தா. 77.
98. புறம். 245:6-7.
99. மேலக, 252.
100. குறிஞ். 13-18.
101. அகம். 256:16-21.
102. புறம். 73:11-14.

103. சலி. 42:26.
104. ஐங்குறு. 44:4.
105. அகம். 155:1-3.
106. சலி. 14:14-15.
107. குறந். 283:1-2.
108. அகம். 131:3-5.
109. சலி. 11:1-4.
110. மா. இராசமானிக்கனார், பத்தப்பாட்டு ஐராய்ச்சி, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1970, ப.572.
111. சலி. 8:21-23.
112. குறிஞ். 205-208.
113. நற். 120:10-12.
114. குறந். 118:2-4.
115. புறம். 316:5-6.
116. கொல். பொருள். சுற். இரம். ஸ. 150.
117. ஐங்குறு. 1:2.
118. மேலது, 2:2.
119. புறம். 334:5-7.
120. மேலது, 10:7-9.
121. மேலது, 331:7-9.
122. மேலது, 333:8-13.
123. திருந். 85.
124. சிறப்பான். 244-245.
125. மா. இராசமானிக்கனார், பத்தப்பாட்டு ஐராய்ச்சி, ப. 573.
126. புறம். 173:11.
127. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, சமீபர் நாகரிசுழும் பண்பாடும், ப. 63.
128. புறம். 182:1-3.
129. மேலது, 163.
130. மேலது, 47:4-5.
131. புறம். 163:7.
132. பதிர். 38:15.
133. புறம். 95:6-8.
134. நற். 130:4-5.
135. புறம். 46:3-4.
136. குறந். 344:7; சலி. 4:25; அகம். 43:14; 51:8.

137. நற். 241:12.
138. மேலது, 210:5-9.
139. சுவி. 139:2-3.
140. புறம். 200:9-12.
141. மேலது, 141:10-12.
142. பரி. 5:78-81.
143. சுவி. 140:34.
144. மேலது, 133:7.
145. அகம். 5:16-17.
146. நற். 337.
147. குறந். 397:6-7.
148. நற். 10:3-4.
149. சுவி. 11:5-17.
150. நற். 243:6-7.
151. புறம். 43:6-8.
152. சேந்தக் கிவாகரம், கழக வெளியீடு, சென்னை, 1958, ப. 226.
153. புறம். 165:3-5.
154. மேலது, 182:5-6.
155. மேலது, 165:1-2.
156. மேலது, 27:7-9.
157. மேலது, 50:14-16.
158. மேலது, 29:26.

இயல் நாகு

சங்க இலக்கிய அறநெறிகள் - புறம்

உள்ளடக்கம்

- 4.1. அரசியலறம்
- 4.2. பேரறறம்
- 4.3. சமுதாய அறம்

உள்ளடக்கம்

- 4.1. அரசியலறம்
- 4.1.1. மன்னர் அறம்
- 4.1.2. அரசுரிமை
- 4.1.3. அரசுச் சின்னங்களும் அறமும்
- 4.1.3.1. குடை
- 4.1.3.2. கோல்
- 4.1.4. அரசியற் சுற்றமும் அறமும்
- 4.1.4.1. சாவிதி மாக்கள்
- 4.1.5. அரசியற் பண்புகள்
- 4.1.5.1. நட்புப் போற்றலும்-புகழ் தெற்கலும்
- 4.1.5.2. அறவழியொழுகும் அந்நகர்நெறி நிற்கல்
- 4.1.5.3. வாய்மை
- 4.1.5.4. கொடை
- 4.1.5.5. பிற அறப்பண்புகள்
- 4.1.6. அரசியற் கடமைகள்
- 4.1.6.1. நாடுகாவல்
- 4.1.6.2. குடியோம்பல்
- 4.1.6.3. நீர்வளம் பெருக்கல்
- 4.1.6.4. இறைபெறுதல்
- 4.1.6.5. முறைவழங்கல்
- 4.1.6.5.1. அறங்கறவையம்
- 4.1.6.5.2. நாளவை
- 4.1.7. புலவர் அறிவுறுத்திய அறநெறிகள்
- 4.1.8. ஈய்வு முடிவுகள்

4. சங்க இலக்கிய அறநெறிகள் - புறம்

பண்டைத் தமிழரின் வாழ்விலக்கணத்தை வரையறை செய்யும் நூல் தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியர் கூறிய அகவாழ்வு, புறவாழ்வுகளில் இலக்கணங்களுக்கு இலக்கியச் சான்றகளைத் தருவது சங்க இலக்கியம்.

"சங்க அகப்பாடல்களில் அகவுலக அறங்களும், புறப்பாடல்களில் புறவுலக அறங்களும் பொதிந்துள்ளன. இரண்டும் ஒன்றை ஒன்ற சார்ந்தன என்பதைச் சங்கச் செய்யுட்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன." ¹

புறவொழுக்கங்களை மேற்கொள்வதற்குரிய வரம்பாக அமைவது அரசியல். பண்டைத் தமிழர் நாட்டு நல்வாழ்வுக்கு அரசு இன்றியமையாதது என்பதை உணர்ந்திருந்தனர். அரசு என்பது சமுதாயத்தில் மக்கள் அடிப்படைத் தேவைகளுடனும், அமைதியுடனும், அச்சமில்லியும் வாழ்வதற்கு உருவாக்கப்பட்ட அமைப்பாகும். ஆட்சிமுறை அறங்களை மேற்கொண்டு முறைசெய்தலும், போரறங்களைப் பின்பற்றிப் பகைவர்களை அழித்தலும் அரசின் கடமையாகும்.

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களும், புறப்பாடல்களும் அரசியல் நிலைமை, போர்க்கள நிகழ்ச்சிகள், வாழ்வியல் உண்மைகள் ஆகியவற்றை மிகுதியும் வலியுறுத்தின.

புறப்பொருளான அரசியல், போர், சமுதாயம் தொடர்பான நிகழ்ச்சிகள் அறத்தடவி் கொண்ட தொடர்பு இவ்வியலில் ஆராயப்பெறுகின்றது. அரசியலறம், போரறம், சமுதாய அறம் என்ற மூன்று உள் தலைப்புகளில் கருத்துகள் ஆராய்ந்து கூறப்படுகின்றன.

4.1. அரசியலறம்

பண்டைத் தமிழகத்தில் முடியாட்சி நிலவியது. சேர, சோழ, பாண்டியர் என்ற மூவேந்தர் நாட்டை ஆண்டனர். சிறு சிறு நிலப்பகுதிகளை அவர்க்கு அடங்கிய

சிற்றரசர்களும், வேளிரும் ஆண்டு வந்தனர். வேந்தர், சிற்றரசர், வேளர் ஆகியோரின் ஆட்சிச் செம்மையையும், பின்பற்றிய அரசியலறங்களுக்கும் சங்க இலக்கியங்கள் உரைத்துக்கின்றன.

"அறம் அகத்தையும் அரசு புறத்தையும் கப்புறவு செய்ய எழுந்த இரு நெறிகளாகும். அரசு சட்டத்தால் ஒர்த்த அறத்தை நிலைநாட்ட முயல்கிறது. அரசுச் சட்டங்கள் செயற்பட இயலா நிலையில் அரசுகளுக்கும் மனித மனங்களைச் செம்மைப்படுத்துகின்றன." ²

4.1.1. மன்னர் அறம்

சங்க காலத்தில் மன்னன் மக்களின் உயிராக விளங்கினான். 'நெல்லும் நீரும் உயிரைவளர்க்கும் உணவுப் பொருள்கள். அவை மக்களின் உயிர் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதவை. அவற்றினும் மனிதனைக்கு இன்றியமையாதவன் மன்னன். மன்னன் மக்களுக்கு உயிர். தான் மக்கட்கு உயிர் என்பதை உரைந்து செயல்பட வேண்டுவது மன்னர்க்குரிய அறமாகும்' ³ என்ற சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றது.

முடியாட்சியிலும் குடிமக்கள் நலம் பேணும் குடியாட்சிப் பண்பு வேந்தர்க்குரிய அறமாக வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

"பண்டைய அரசு அறநெறியின் மீது அமைக்கப்பட்ட அரசாசனத் திகழ்ந்தது" ⁴ எனப் பண்டைத் தமிழரின் ஆட்சி முறை போற்றப்பெறுகின்றது.

4.1.2. அரசுரிமை

மன்னர்க்கு நாட்டினை ஆளும் உரிமை வழிவழியாக வந்தது. தந்தைக்குப் பின்னர் மகன் பட்டத்திக்கு வருவதே முறைமையாக நிலவியது. ⁵

'இவ்வாறு அரசுரிமை பெறவேவர் தலைமையைப் பெற்றவிட்டோம் என்ற எண்ணி இறைபெறும் முறையில் குடிகளை வகுத்திப் பொருளிட்டக் கருதகல் கூடாது. அத்தகைய உள்எஞ்சிரியவன் பெறும் அரசுரிமை அவைக்குச் சமையாகும்;

சிறப்புடையதமன்ற. வலிய முயற்சியையுடைய விழியோன் பெறிக் அத அவனுக்கு எளியதாகும். ⁶

அக்கால மன்னர் தாம் அரசியலறிவு உடையராய் இருந்தாலன்றி அரசியலை இனித நடத்த இயலாத எப்பகை உளர்த்கிருந்தனர். அரசியலறிவு இல்லையெனில் பகைத்தன்பம் பெருகி அரசியல் வாழ்வைச் சீரழிக்கும் ⁷ என்றும் கருகினர்.

உப்பங்கழியில் விளைந்த உப்சப மலைநாட்டுக்கு எடுத்தச்செல்லம் சகடத்தினை இழுத்துச் செல்லம் எருககன், சம் வலிமையைத் திரட்டி முன்னேறுகின்றன. அதுபோல, அரசியலாகிய சகடம் தன்னை அழுத்தி முன்னேறவிடாத நகக்கினாலும் அஞ்சாதம் சோராதம் முடி ஆற்றவடிக் முன்னேறும் தன்மை உடையவன் மன்னன் ⁸ என்ற மன்னரிக் இயல்பு சுட்டப்படுகின்றன.

அரசர் குடியில் பிறந்தோர் அரசரிமை பெற்றும், அரசாட்சியைத் திறம்பட நடாத்தகற்கு ஆற்றலும், அறநெறி மாண்பும், அரசியலறிவும் இன்றியமையாதன எப்பகை இவற்றால் பெறப்படுவன.

4.1.3. அரசர் சின்னங்களும் அறமும்

தொல்காப்பியர் அரசர்க்குரிய சின்னங்களாகப் படை, கொடி, குடை, முரசு, புரவி, கன்று, தேர், கார், முடி போன்றவற்றைக் கறியுள்ளார். ⁹

இவற்றி் குடையானது காலல் தொழிலையும், முடியானது அரசியல் தலைமையையும், கோலானது நீகியையும் குறியீடாக (Symbol) உளர்த்தவன என்ற புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றன. ¹⁰

4.1.3.1. குடை

உலகிற்குக் காவலாக விளங்குவது மன்னரிக் வெண்கொற்றக் குடையாகும். ¹¹ "வெண்மசி போன்ற சன்மையையும் குற்றமற்ற தாய்மையையும் குறிக்க, அரசன் குடை வெண்பட்டினாற் செய்யப்பட்டு வெண்கொற்றக்குடை எனப்பட்டது.

கொற்றம் வெற்றி. அரசாட்சி நிழல் என்றும், அரசாட்சிக்குட்பட்ட நாடு குடை நிழல் என்றும் பெயர் பெற்றது." ¹²

✓ மன்னரின் வெங்குடை, நீரால் சூழப்பெற்ற நிலவுலகத்தை நிழல் செய்த நின்றது. ¹³

"கடனரி மன்னர் குடைநிழல் போல" ¹⁴

என்ற அடி மன்னரின் காவல் கிரை உணர்த்தும். மன்னரின் குடைநிழலைக் காவலாகக் கொண்டு மக்கள் வாழ்ந்தனர். ¹⁵

கரிகாற் பெருவளத்தால் தன் ஒருகுடைக் கீழ் உலகாண்டனன். ¹⁶ மன்னரின் வெண்கொற்றக் குடை வெயிலை மறைப்பதற்காக எடுக்கப்பட்டதன்றி. தன் கீழ் வாழ்கின்ற குடிமக்களின் துன்பத்தைத் தீர்ப்பதைக் கடமையாகக் கொண்டது என்ற வெளிளைக்குடி நாகனார் அறம் வலியுறுத்துவர். ¹⁷

தாம் செல்லம் வழியில் மாலை நேரத்தில், வானில் தோன்றிய மதி கண்ட பாணனும் விறலியும் அதைத் தொழுகின்றனர். பகைவரானும், கொடியவரானும் ஏற்படும் வெம்மையை - துன்பத்தை நீக்கி இப்பஞ் செய்வது மன்னரின் வெண்கொற்றக் குடை. அக்குடையை ஒத்தளித்த மதி என்ற கருதி அதனைத் தொழுததாகப் பாணன் குறிப்பிடுகின்றான். ¹⁸

மன்னரின் வெண்கொற்றக்குடை அவன் பெற்ற வெற்றிக்கு அடையாளமாகவும், மக்களைத் தன்பமாகிய வெயிலினின்றும் காத்த அருள் செய்வதைக் கடமையாகவும் கொண்டது. எனவே, காவல் தொழிலை உணர்த்தும் அடையாளமாகக் குடை கொள்ளப்பட்டது.

4.1.3.2. கோல்

கோல் என்பது ஐகுபெயராய் நீதியைக் குறிக்கும். முறை செய்கல் கோலறமாகும். மன்னன் மக்கள் காணுதற்கு எளியனாகக் காட்சி தந்து, அறக்கடவுளே அராய்ந்தது போல அராய்ந்த நீதியை வழங்குதல் வேண்டும். ¹⁹

மன்னின் செங்கோல் தலாக்கோலில் சமீவாய் போல நடுவுநிலைமை
மாறாது செயல்பட வேண்டும் என்ற காரி கிழார் அறம் உரைப்பார். ²⁰
பகலாற்றதல் மன்னின் கோலமாமாம். ²¹

"கோல் என்பது அரசன் அதிகார முறையில் வீற்றிருக்கும்போதும்
செல்லும் போதும் கையிற் பிடித்திருக்கும் கண்டு. அது மணியிழைக்க ஓலிய
வேலைப்பாடமைந்த பொற்றகட்டால் பொதியப் பெற்றிருப்பது. கோல்
ஊட்சிக்கறிநிறியாதலால், அரசனடைய ஊட்சி நேர்மையானதாயிருக்க
வேண்டுமென்பதைக் குறித்தற்கு, அது நேரானதாகச் செய்யப்பட்டிருக்கும்.
அதனால் அதற்குச் செங்கோல் என்ற பெயர். செம்மை நேர்மை.
கொடுமையான ஊட்சி கொடுங்கோல் என்றும் பெயரார் குறிக்கப்படும்.
கொடுமை - வளைவு. ஊட்சியின் நேர்மையானது அறநெறி வழி நேரே
செல்லுதல். " ²²

அறந்தங்கும் செங்கோலை உடையராக மன்னர் விளங்கினார். அம்பு
துஞ்சங் கடியரணம் அறந்தஞ்சம் செங்கோலுடையனாகச் சேரமாகி
விளங்கினான். ²³

கரிகாற் பெருவதைதான் அறனொரு புணர்ந்த திறனறி செங்கோல்
கொண்டு பெருங்கேண்மையுடன் ஊட்சி செலத்தினான். ²⁴ கிருமாலளவனில்
செங்கோல் தன்னியது. ²⁵ அவன் காக்கும் நாடு விலங்கு பகையல்லது கவங்கு
பகையறியாதது என்ற பட்டினப்பாலை பகர்கின்றது. ²⁶

பலரும் புகழும் கிருவினையுடைய பகம் பூட் செழியல் அறங்
கடைப்பிடித்த செங்கோலுடனும், வீரமுடனும் விளங்கியவன். ²⁷

தொண்டைமான் இளங்கிரையன் அறநெறி தவறாது ஊட்சி செலத்திய
பாங்கைப் பெரும்பானாற்றுப்படை செலிவுபடுத்திவந்தது. அம்மனைக் முறை-
வேண்டியோர்க்கும், குறை தீர்க்க வேண்டியோர்க்கும் வேண்டியவற்றைச் செய்தான்.

அல்லது கடிந்த அறம்புரி செங்கோலையுடையனாகத் திகழ்ந்தான்.²⁸
இவ்வாறு கருமஞ் சிவசுயாமல் கண்ணோடும் செங்கோலையுடையராக
மன்னர் திகழ்ந்தனர்.²⁹

வேண்டிய பொழுதில் பால் சுரந் தூட்டும் தாய்போல அரசனின்
செங்கோலைமத் திறத்தால் வேண்டிய காலத்தில் மழைபொழியும் என்ற மக்கள்
நம்பினர்.³⁰ பாரியின் கோல் செம்மையினால் அவன் நாடு பெயல்
பிழைப்பரியாத சான்றோர் பங்கிச் சிறப்புற்றது.³¹

மன்னன் கோல் வளையாத ஓட்சி புரிந்தால் நீதி நிலைபெறும்;
மழை பொழியும்; கோல்கள் நிலை தீரியதாக; மக்கள் நலமுறவர் என்ற
நம்பிக்கை நிலவியது.³²

மாரி பொய்ப்பிணம், வாரி குன்றிலும், இயற்கையிறந்தன நிகழ்வும்
உலக மக்கள் மன்னரையே - மன்னர் ஓட்சி ஸ்ரையினையே குறை கறவர் என்ற
புறநாடாறு புகவுகின்றது.³³

தேர், ஆதிரை, யானை, காலாள் போன்ற நால்வகைப் படைச்
சிறப்பினைப் பெற்றிருப்பினும், அரசனின் வெற்றி, அறக்கை அடிப்படை யாகக்
கொண்டது. அதனால் நமரெனக் கோல் கோடாது, பிறர் எனக் குணம்
கொல்லாதம் முறை செய்தல் வேண்டும் என மன்னர்க்குக் கோலறம்
அறிவுறுத்தப் பெற்றது.³⁴

மாறாக, கொடுங்கோல் மன்னன், 'முறை தளர்ந்த மன்னவன்'³⁵
'கொடிதோர்த்த மன்னவன்',³⁶ 'கோல் கோடியவன்',³⁷ 'அறநெறி
நிறுக்கல்லா மெல்லியவன்'.³⁸ ஆகிய பெயர்களால் இழித்துரைக்கப்பட்டன.
நாட்டின் ஓட்சிப் பொறுப்பினை எற்ற மன்னன் தான் ஆனும் நாட்டினைத்
தன்பமில்லாக காத்தல் வேண்டும். அரசன் காலாக விட்டால் நாடு அல்லவறம்.³⁹
நடுவிகந்தாரின் சொற்களைக் கேட்டு அரசன் செயல்படுதல் கூடாது. கேட்பின்

மண்ணின் கோல் கோடும். மண்ணின் கொடுங்கோல் மக்களை வருத்தும்.⁴⁰
இவ்வாறு சங்க இலக்கியம் கொடுங்கோன்மை வாயிலாகவும் கோலறம்
வலியுறுத்தும்.

அரசியலில் அறநெறி இன்றியமையாத இடம் பெற்றிருந்தது. கோலின்
நேர்மை செங்கோன்மையாகவும், கோலின் வளைவு கொடுங்கோன்மையாகவும்
கருதப்பெற்றது. செங்கோன்மை தவறாத ஐட்சி அறவாட்சியாக விளங்கியது.
அறம் வழுவாது மக்களைக் காக்கும் அறக் காப்பாளர்களாக அரசர்கள்
கருதப்பெற்றனர். அறம் பிழையாமையைக் காட்டும் அடையாளமாகச்
செங்கோல் விளங்கியது.

4.1.4. அரசியற் சுற்றமும் அறமும்

அறத்தை நிலைநாட்ட மன்னர்கள் முற்பட்டபோது அவர்கள் தனி
மனிதர்களாக மட்டும் செயற்பட்டனர். அவர்கள் கவந்த ஆலோசிக்கத் தனியே
ஒரு குழுவினர் இருந்தனர். இத்தகையவர்களைச் சங்கப் புலவர்கள் 'உரும்பில்
சுற்றம்'⁴¹, 'தொலையாக் கொள்கைச் சுற்றம்'⁴², 'செய்த மேவலமர்ந்த
சுற்றம்'⁴³, 'பூத்த சுற்றம்'⁴⁴ என்ற குறிப்பிட்டனர். இவர்கள் அரசருடன்
இருந்து, நீதியெனக் கண்டவற்றை எடுத்துக் கூறும் உறுதித் துணையாளராக
விளங்கினர்.

இதற்கு மாறாக, தரமறியாத, உறுதி கூறாத விளங்கிய சுற்றம்,
"வரிசையறியாக் கல்வெண் சுற்றம்"⁴⁵ என்றும் இகழப்பட்டது.

பல மீன்களுக்கு நடுவே திங்களைப் போன்ற பொலிவு பெற்ற விளங்கிய
சேரமண்ணின் சுற்றம் 'பூத்த சுற்றம்' என்ற போற்றப்பெற்றது.⁴⁶
நெடுஞ்செழியனின் சுற்றம் பூத்த சுற்றமாகப் பொலிந்த சிறப்பினை,

"முந்நீர் நாப்பல் ஓயிற போலவும்

பக்ம். ஸூனட் டிகைப் போலவும்

பூத்த சுற்றமொடு பொலிந்தினிது விளங்கி"⁴⁷

என்று மதுரைக்காஞ்சி கூறுகின்றது.

'பால் கண்ணியப் பூரிப் புளிப்பினம், ஞாயிறு சன் ஓளி சூனரி
இருளினம், நால் வேக நெறி திரியினம், திரியாச் சுற்றமுடல் அரசர்
நடுக்கமின்றி நிலைபெறகல் வேண்டும்' ⁴⁸ என்ற அறக் கொள்கையினைப்
புலவர் அறிவுறுத்தினர்.

இவற்றால் அரசியல் சுற்றத்தினர் அரசியல் அவலங்களில் மன்னர்க்கு
உடனிருந்த ஒத்துழைப்பு நல்கினர் என்பத பெறப்படுகின்றது. இங்ஙனம் அறநெறி
நிற்கும் சுற்றம் அரசர்க்குத் தனை நன்றி செய்தியைச் சங்க இலக்கியம்
இயம்புகிறது.

4.1.4.1. காவலிதி மாக்கள்

வேந்தனுக்கு உறுதுணையாய் நிற்போரில் காவலிதி மாக்கள்
குறிப்பிடத்தக்கவர். காவலிதி மாக்கள் குறித்தும், அவர்கள் பணி குறித்தும்,

"ஆவுதி மன்னி யனிர்துகி ழுட்க
மாவிகம்பு வழங்கும் பெரியோர் போல
நன்றித் தீதங் கண்டாய்த் தடக்கி
அன்பு மறவு மொழியாக காத்தப்
பழியொர்இ யுயர்ந்த பாய்புகழ் நிறைந்த
செம்மை சான்ற காவலிதி மாக்களும்" ⁴⁹

என்ற மதுரைக்காஞ்சி கூறுகின்றது.

'காவலிதி பட்டங் கட்டின அமைச்சரும்' எனக் காவலிதி மாக்கள்
என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் பொருள் உரைக்கின்றார். ⁵⁰

காவலிதி மாக்கள் அமைச்சர் நிலையில் கருதப் பெற்றவர் என்பதும்,
மன்னர்க்கு உறுதுணையாக இருத்தலைத் தம் கடமையாகக் கொண்டவர் என்பதும்,
இவர்களுடைய தூணயுடல் பண்டைய வேந்தர் அறநெறி தவறாத அரசோச்சினர்
என்பதும் இவற்றினின்றும் பெறப்படுவனவாகும்.

4.1.5. அரசியற் பண்புகள்

நாடு காத்தற்கும், பகையழித்தற்கும், முறை செய்கற்கும் உரிய பண்புகளைக் கொண்டு மன்னர் இலங்கினர். போற்றாமைப் பொறுத்தலில் நிலம் போகிறும், சூழ்ச்சி அகலத்தில் விசம்பு போகிறும், வலியில் வளிபோகிறும், பகைவரை அழித்தலில் தீப்போகிறும், அளி செய்வதில் நீர் போகிறும் ஐம்பெரும் இயற்கையை ஒத்தவன் என்ற சேரமான் பெருஞ்சோற்றதியன் சேரலாதன் போற்றப்பெற்றனன். ⁵¹

கொடிது கடிதலும், கோல் கோடாமையும், முறையாக மக்களிடம் இறைப்பொருள் பெறலும், நடுவு நிலைமை மாறாத நிற்பலும் அரசியலில் அறநெறிகளாக மன்னரால் போற்றப்பெற்றன. அத்தகைய மரபில் வந்தவன் என்று யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலும் பொறை புகழப் பெற்றனன். ⁵²

அம்மன்னன் அறிவு, சரம், பெருமை, கண்ணோட்டம் ஆகிய பண்புகளுடன், பகைவர் உண்ணா அருமன் காக்கும் ஐற்றலுடையோனாகவும் விளங்கினான். ⁵³ அறநெறி தவறாத அவன் ஆண்ட நாடு புத்தேஜலகத்தை ஒத்தது என்ற சிறப்புப் பெற்றது. ⁵⁴

வழிபடுவோரைத் தழுவிக்கொள்ளல், பிறர்பழி கறவோர் மொழி ஏற்றிக் கொள்ளாமை, குற்றஞ் செய்தாரை நன்கு ஆராய்ந்து ஒழித்தல், அடியடைந்தாரை ஏற்று அருள் செய்தல், முன்செய்த பின்னிரங்கா வினைத் தீட்பம், பரந்து விளங்கும் புகழுடையராக விளங்கல் ஆகிய பண்புகளை உடையனாகச் சோழன் நெய்தலங் கானல் இளஞ்சேட்சென்னி விளங்கினான். ⁵⁵

'சோனாடு சோறடைத்த' என்பது வழக்கு. கொள்க கொள்க குறைபடாச் சோற்ற வளமுடைய சோழநாடு, சோற சமைத்தற்காக மூட்டப்படும் தீயையன்றிப் பகைவரால் கடப்படும் தீயையறியாதது. அந்நாட்டு மன்னனாகிய சிள்ளிவளவன் சோறும் நீருமாகிய இராமஞ்சு விளைப்பவன் என்ற புகழப் பெற்றனன். ⁵⁶

ஞாயிற்றின் வெந்நிறலாண்மையும், திங்களின் தன்பெருஞ்சாயலும், வானத்தின் வண்மையும் உடையனாகப் பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் தஞ்சிய நன்மாறன் திகழ்ந்தான். ⁵⁷

போர் நிகழ்த்தகறிஞ் முன்பு பகைவர் நாட்டு அ, அந்தனர், பெண்டிர், பனியாளர், புதல்வர்ப் பெறாதோர் ஆகியோரைத் தமக்குக் காப்பான இடங்களைத் தேடிக்கொள்ளுமாறு அறிவித்த அறப்போர் ஆற்றியவன் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முகஞ்முடிப் பெருவழுதி. ⁵⁸

"அரசர்கள் முறை தவறாத ஆட்சி புரிதலால் வேண்டும் பொழுது மழை பெய்ய, நோயும் பசியும் நீங்கி, நாடு பொலிவு பெற்றது என முற்காலப் புலவர் பலரும் பாராட்டியுரைக்கும் பாடல்கள் அக்காலத் தமிழகத்தில் அரசியற் செம்மையினை நன்கு விளக்குவனவாம்." ⁵⁹

4.1.5.1. நட்புப் போற்றலும் - பகை தெறுதலும்

தன்னுடன் நட்பு செய்த கொள்வோரையும் அனர் குடியையும் உயர்த்துதலை மன்னர் தம் கடமையாகக் கொண்டனர். அதேநேரத்தில் தம்முடன் பகைத்தவரை அடியோடு அழித்தலையும் மேற்கொண்டனர். சங்ககால மன்னர் இவ்விருவகை முரண்பட்ட ஆற்றல்களையும் உடையவர்களாக விளங்கிய திறத்தை ஒருசேர இணைத்துப் பாடியுள்ளனர் புலவர் பெருமக்கள்.

சோழன் குளமுற்றத்தைத் தஞ்சிய கின்னிவளவன் முனிந்த நோக்குமிடம் தீப்பரக்க, நயந்த நோக்குமிடம் பொலி பொலிய, ஞாயிற்றில் தண்மை வேண்டினாலும், திங்களின் வெயில் வேண்டினாலும் விளைக்கும் ஆற்றல் உடையனாகத் திகழ்ந்தான். ⁶⁰

பாண்டியன் சித்திரமாடத்தைத் தஞ்சிய நன்மாறன் பகைவரை அழிப்பதில் ஞாயிறு போன்றும், புலவர்க்கும் பாணர்க்கும் அளி செய்வதில் திங்கள் போன்றும் விளங்கியவன். ⁶¹

தொண்டைமான் இளந்திரையன் தன்னை நயந்து வந்தோர்க்கு நன்மையும், பகைத்தோர்க்குத் தீமையும் செய்த திறத்தையும், அம்மன்னனைப் பகை மன்னர் பணிந்த திறத்தையும் பெரும்பாணாற்றுப்படை பகர்கின்றது. ⁶²

நல்பரின் குடியை உயர்த்தலையும், பகைவரின் அரசினை அழித்தலையும் உடையனாக நம்பி நெடுஞ்செழியன் விளங்கினான். ⁶³

இரவலர்க்கு இனியவராகவும் பகைவர்க்கு இன்னாதவராகவும் விளங்கிய அதியமானின் பண்பை ஒளவையார் ஓர் உவமை மூலம் விளக்குவர். ஊரின் நீர்த்துறையில் படியும் பெருங்குளிற ஆண்டுத் தனி வெண்கோடு கழுவும் சிறார்க்கு இனியதாகவும், மதம் பிடித்த நிலையில் இன்னாததாகவும் தோன்றவது போன்ற பல்புடையன் அதியமாண் என்ற குறிப்பிடுவர். ⁶⁴

நல்பரைப் போற்றி உயர்த்தலும், பகைவரை அழித்த ஒழித்தலும் அரசியலில் அறங்களாகக் கொள்ள வேண்டுவன என்பதை இவற்றால் அறியமுடிகின்றது.

4.1.5.2. அறவழியொழுகும் அந்தணர்தெறி நிற்பல்

உலகியற் பொருளையும், அதற்குரிய அறநெறிகளையும் உள்மனவாற உணர்த்தும் உரவோராசிய அந்தணர் வழி ஒழுகுதலை மன்னர் மேற்கொண்டனர். ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்ற அறதொழில் புரிந்தொழுகும் அந்தணர் சொற்கேட்டு ஞானம் தனி வழி நிற்குமாற பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் நாட்டை ஆண்டனன். ⁶⁵

அறவகை ஒழுக்கங்களை உடைய பார்ப்பாருக்குப் பணிய வேண்டும் என்பது பண்டையோர் கொள்கை. சேரமாண் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனை, "பார்ப்பார்க் கல்லது பணிபறி யலையே" ⁶⁶ எனக் கபிலர் பாராட்டுவர். அற ஞான்களை ஒளிப்பயின்ற விளங்கிய நாவிலையும், புகழ்மெந்த வேள்விகள் பல செய்த முடித்தற்கேதவாசிய கேள்வியையும் உடையவர் அந்தணர். அவர் கூறியவாற வேள்வி முற்றி அவர்க்கு அரிய கலன்களை நீர்வார்த்தக் கொடுத்தனன் அச்சேரமன்னன். ⁶⁷

சோழன் மாவளத்தானிடம், 'நிதிநுகிலோர் பார்ப்பார் நோன
செய்யலர்' என்ற காமப்பல் கண்ணார் பாராட்டி உரைப்பர். ⁶⁸

ஆகிற கேள்வியும், அடங்கிய கொள்கையும் உடைய நாகம்மை
முனிவர் சுற்றமாகப் புகைமண்ணர் ஏவல் செய்ய வேள்வி முற்றியவன் பாண்டியன்
தலையாலங்காணத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன். ⁶⁹

பாண்டியன் பல்யாக சாலை முதகுடும்பி பெருவழிக்கு,

"இறைஞ்சுக பெருமநின் செவ்வி சிறந்த
நாகம்மை முனிவ ரேந்தனக யெதிரே" ⁷⁰

எனக் காரி சிறார் அறம் உரைத்தனர்.

இக்கருத்தின்படி அரசரைவிட நாகம் மறையாளர் உயர்ந்தவராகக்
கருதப்பட்டனர் என்பதும், அவரைப் பணிதலைமண்ணர் நெறியாகக் கொண்டு
ஒழுக்கினர் என்பதும் பெறப்படுகின்றன.

4. 1. 5. 3. வாய்மை

வாய்மை மண்ணுக்கு வேண்டிய இன்றியமையாப் பண்புகளுள் ஒன்று.
வினையாட்டிலும் வாய்மையினை நெகிழாத ஓம்பும் பண்பும், புகைவர் புறத்தே
கூறும் சொற்களை ஏறட்டுக் கொள்ளாத குற்றமற்ற அறிவு நலமும் சான்றவனாகச்
சேரமாண் செல்வக் கருங்கோ வாழியாதன் விளங்கினான். ⁷¹ அவன் நிலம்
திறம் பெயருங்காவையாய்தும் சொன்ன சொல் மாறாதவனாகத் திகழ்ந்தான். ⁷²
எஞ்ஞான்றும் எவரிடத்தும் வாய்மை தவறாதவராக மண்ணர் விளங்கவேண்டும் என்பது
அரசியலறமாகும். ⁷³ புகைவர் நாட்டிலும் பொய்யறிவா வாய்மையுடையனாகச்
சேரலாதன் விளங்கினான். ⁷⁴

பாண்டியன் கருங்கை ஒர்வான் பெரும் பெயர் வழுதியிடம்,

"நிலம்பெயரினை நினைசொற்பெயரல்" ⁷⁵

என்ற இரும்பிடர்த்தலையார் அரசியலறம் செவியறிவுறத்தவர். பொய் கறவதனால்

தேவருவகையே அடிந்தமொரு பெறவுதாயினம் பொய்மை நீக்கிய
வாய்மையுடையனாக நெடுஞ்செழியன் விளங்கினான். ⁷⁶

வாய்மை தவறாத மாண்புடையர்களாக மனைர் விளங்கவேண்டும்
என்ற அறநெறி புலவரால் அறிவுறுத்தப் பெற்றது என்பதும், வாய்மையறம்
போற்றி வாழ்ந்தவர் பண்டைத் தமிழ் மனைர் என்பதும் இவற்றால் அறியலாம்.

4. 1. 5. 4. கொடை

வரையாத வழங்கலும், பயன் கருதாத கொடுத்தலும் கொடை என்றும்,
வண்மை என்றும் கூறப்பெறும். எனவேதான், பயன் கருதாத உலகிற்கு
மறைபொழியும் மேகத்தைப் புலவர் பெருமக்கள் கொடைக்கு உவமையாக்கினர். ⁷⁷
ஒரு பொருளை விலைகூறி விற்க அதற்கு ஈடாகப் பிறிகொன்றினைப் பெறதல்
வணிகமுறை ஆகும். அறஞ்செய்வதன் மூலம் புகழும் தாக்கமும் பெறலாம் என்று
கருதி அறச்செயல் புரிதலை 'அறவிலை வானிகம்' ⁷⁸ என்ற பண்டைத் தமிழர்
கருதினர். அறஞ்செய்தல் அத்தகிப் பொருட்டேயன்றிப் பிறிதில் பொருட்டின்றி
என்பது அவர்கள் கொள்கையாகும்:

பாரியின் கொடை குறித்துக் கபிலர்,

"பறம்பு பாடின ரதவே யறம்புக்கு

பாரியும் பரிசில நிரப்பின்

வாரே னென்னா னவர்வரை யகினை" ⁷⁹

என்ற கறவர். பாரி கொடையறம் மேற்கொண்டு பரிசிலர்க்குத் தகையே
பரிசிலாக அளிக்கும் திறமுடையவன் என்பதை இவ்வுரையின் உணர்த்தும். எனவே
கொடை கொடுத்தல் அறச்செயல் என்பதும், கொடையளிப்பதை அறமாகக் —
கடனாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர் பண்டைத் தமிழ் மனைர் என்பதும் உறுதியாகின்றன.

வறமையுற்றார்க்கு அவர் வேண்டுவன ஈதல் ஈகை எனவும், தம்மை நாடி
வரும் இரவலர்க்கும், பரிசிலர்க்கும் அவரைப் போற்றி வரையாத கொடுத்தல்
கொடை எனவும் பெறும்.

மன்னர் புலவரைப் போற்றிக் கொடை கொடுத்த திறத்தினைச் சங்க இலக்கியம் உயர்த்திக் கருகின்றது. அயின், சங்க இலக்கியத்தில் மன்னரின் கொடையறம் ஈகை என்றும் கொடை என்றும் வேறபாடிக்கிறப் போற்றப் பெறுகின்றது என்பது கருத்திற் கொள்ளத் தக்கது.

"கொடைபோற் றவையே யீரவவர் நடுவன்" ⁸⁰

"ஈதனின் புகழ் மகிழே" ⁸¹

என்ற வரும் அடிகள் இதனை உணர்த்தும்.

சங்ககால மன்னர் புலவர்க்கு வரையாத வழங்கும் வண்மையுடையோராக விளங்கினர். பொருளை ஒம்பாத ஈயும் அற்றவை உயர்வாகப் போற்றினர்.

செல்வக் கருங்கோ வாழியாதனைக் கபிலர்,

"ஈத்த திரங்கா வித்தொற மகிழாவி

ஈத்தொற மாவர் ஸியனை" ⁸²

நல்லிசை பெற்றவன் எனப் போற்றியுரைப்பர். 'யாவர்க்கும் கொடைக் கடனமர்ந்த கோடாநெஞ்சினன்' இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன். ⁸³

வாராராய்வும் இரவலரைத் தேர்கொண்டு சென்ற அழைத்து வந்த சிறப்புச் செய்தவன் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன். ⁸⁴

உயர்ந்த பொருள்களாய்வும், தனக்கெனப் பாதகாவாத கொடுக்கும் கொடை 'ஒம்பாவிகை' ⁸⁵ என்றும், அரிசி வேண்டுமொருவர்க்குக் களிற் கொடுக்கும் கொடை 'தேற்றாவிகை' ⁸⁶ என்றும் மொழியப்பட்டது.

எப்பொருளையும் எல்லார்க்கும் வரையாத கொடுக்கும் வண்மையை 'வரையா ஈகை' ⁸⁷ என்றும் போற்றினர்.

தன்னை நாடி வந்த இரவலர்க்கு ஈய இயலா நிலைமையை மன்னர் இழிவாகக் கருகினர். தலையாலங்காணத்தச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் இப்போரில் வெற்றிபெறவில்லையெனில், இரப்போர்க்கு ஈய இயலா வறமையை அடைவேனாக ⁸⁸ என்ற வஞ்சினம் உரைக்கிறார்.

தான் நாடிழந்த நிலையிலும், தன்னைப் பாடி வந்தோர் பரிசில் பெறாது வாடிப்பெயரும் நிலையைக் குமணர் கொடுமையுடையதாகக் கூறுகிறான்.⁸⁹

பறம்பு நாட்டுத் தலைவன் பாரி சன் முந்தாது ஈரர்களையும் பரிசிலர்க்கு வழங்கியவன்.⁹⁰ மடவன் மெல்லியர் செல்லினம் அவன் கொடை கொடுப்பதைக் கடமையாகக் கொண்டவன்.⁹¹ மாரியினும் பாரி கொடையில் மிக்கவன் எனக் கபிலர் அவன் கொடைத் தீரம் எத்தவர். மழை வேண்டுமிடத்தில் பெய்யாது போதல் மாரியின் இயல்பு. அச்சிறமை பாரிபால் இல்லை என்ற பாரியின் வண்மை குறித்துக் கூறனர்.⁹²

மானிப்பி புடிக்குடல் வேரியும், சன்மலைப்பிறந்த பொன்மை மணியும் காத்திடை நல்சியோன் வல்லியோனி.⁹³ ஈர்நீர் மலையி் தீபி பெய்த மழைத்துளியினும் பலவாகத் தேர்ந்தவன் மலையமால் திருமுடிக்காரி.⁹⁴

மறமைப் பயன் நோக்காக பிறர் வறமைத் தன்பம் போக்குகற்கு எத்துணையாயினும் ஈதல் நன்ற என்ற கருதியவன் பேகன்.⁹⁵ ரெவலர்க்கு இன்முகம் கரவாது மனமகிழ்ந்த, யானைகளை வறையாது வழங்கியவன் ஆய் அண்டிவன்.⁹⁶

நாட்டிலே இல்லாத காட்டிலே இருந்த நிலையிலும் ஈரும் பேரூஞ் சொல்லாமல் மார்பிலே பூண்ட ஈரத்தையும், கையிலே அணிந்த கடசத்தையும் கொடை கொடுத்தவன் நன்னி.⁹⁷

தன்னினும் சிறந்த பொருள் பிரிகொட்குநிலவாததால், தன் தலையினை அளிக்க வான் தந்தவன் குமணன்.⁹⁸

தான் வாழ்வதிலும் தமிழ் வாழ்தலை விரும்பி அருமலை விடரகத்த அரிதிற்பெற்ற நெல்லியை ஒளவைக் கனித்துப் புலமை போற்றியவன் அகியமாகி.⁹⁹

இவ்வாறு பிறர்க்குக் கொடுத்த அவர்சளை வாழவைப்பதில் வழி அறச் செயலை வளர்த்த பண்டைத் தமிழ் மன்னர் மாண்பினைச் சங்க இலக்கியம் விளக்கிக் காட்டுகின்றது.

4.1.5.5. பிற அறப்பண்புகள்

அசைவில்லாத கொள்கை உடைய மன்னரே அசையாத இந்நிலவுலகை ஜண்டோராகக் கருதப்பட்டனர்.¹⁰⁰ அஞ்சாமையும்¹⁰¹, பழியஞ்சும் பான்மை உடையராகவும்¹⁰² மன்னர் இலங்கினர். அறிவுடையர் கறினாவும், அறிவிலார் கறினாவும் இருவர் கூற்றக்கும் உவமமாகுஞ் சிறப்பும், பிறர் தனக்கு உவமை கூற இயலாத தன்மையும் உடையவனாகச் சேரமான தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை விளங்கினான்.¹⁰³

உயிரினும் சிறந்தது மானம். மானம் இழப்பதிலும் உயிரைக் கொடுத்து மானத்தை நிலைநிறுத்ததல் வேண்டும் என்ற அறக் கருத்தினைச் சேரமான கணைக்காலிரும்பொறையில் பாடல் புலப்படுத்துகிறது.¹⁰⁴ பகைவர் சிறையிடத்துக் காவலர் நீர்தருதற்குக் காவல் தாழ்த்தி நீர் கொண்டு வர, அந்நீரைப் பருகாத மானங்காத்தற்காக உயிர் நீத்தவன் அம்மன்னன்.

சேரமான பெருஞ்சேரலாதன் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானோடு பொருதுபட்ட புறப்புண்ணுக்கு நான் வாளொடு வடக்கிருந்தனன்.¹⁰⁵

கோப்பெருஞ்சோழன் தன்மக்கள் தன்னொடு பொரவந்த நிகழ்ச்சியால் ஏற்பட்ட அகப்புண்ணால் வடக்கிருந்த உயிர் துறந்தான்.

செய்ந்நன்றியறிதல், சிறுநினைவின்மை, இடம்கழுடைமை, இனியனாகல் ஆகிய நல்லற நெறிகளையுடையனாக நல்வியக்கோடல் திகழ்ந்தான். அஞ்சினர்க்களித்தல், வெஞ்சினமின்மை, ஆன்ணி புகுதல், அழிபடைதாங்கல் ஆகிய அவதூடைய வீரப் பண்புகளை வீரர் போற்றினர்.¹⁰⁶

அரசர்க்குரிய அனைத்துப் பண்புகளிலும் சிறந்த விளங்கிய குறநிலத் தலைவனான நம்பி நெடுஞ்செழியனப் புனைர் புகழ்ந்தனர்.¹⁰⁷

இவ்வாறு அறப்பண்புகளுடன் மன்னர் சிறந்த நின்ற பான்மையைச் சங்க இலக்கியம் காட்டுகிறது.

4.1.6. அரசியற் கடமைகள்

மக்களைக் காக்கும் பணியில் ஈடுபட்ட மன்னரின் கடமைகள் பல.

நாடு காவல், குடியேறும்படி, பகைசெறதல், முறைசெய்தல், ஈதல், அருதல் ஆகியவைகளை மன்னர்தம் கடமைகளாக மேற்கொண்டனர். வேற்ற மன்னரோடு பகை மூண்ட காலங்களில் முன்னணியில் நின்ற போர் செய்தனர். மற்றைய காலங்களில் அமைதியாக நாட்டில் இருந்து அறநெறி தவறாத அரசோச்சினர். முறையாக நாட்டை ஐந்திற்கு அவர்களின் கல்லியறிவும், அரசியலறிவும் உறுதுணையாயின. புலமையிற் சிறந்த புலவர் பெருமக்களின் அறிவுரைகளை ஏற்றும், போற்றியும் அரசு புரிந்தனர்.

4.1.6.1. நாடுகாவல்

காத்தல் செயல் அறங்களுள் ஒன்றாகக் கருதப்படும். மக்களைப் பகைவரிடமிருந்து காத்தலும், இயற்கைச் சீற்றங்களிலிருந்து காத்தலும், தன்னாட்டுத் தீயோரிடம் இருந்து காத்தலும் இதன் அடங்கும். அசனால் நாடு காவல் என்பது மக்களைக் காத்தல், களவல் ஒடுக்கல், கொலை போன்றவற்றைத் தடுத்தல், மிகையாக அரசினை வாங்காத மக்களுக்கு நலஞ்செய்தல் ஆகியன.

பண்டைத் தமிழ் வேந்தர் நாட்டு மக்கள் நலமுடனும் அமைதியுடனும் வாழ்தலை நோக்கமாகக் கொண்டு அரசியலை நடாத்தினர். அவர்கள் குடிமக்களைக் காத்த திறத்தினைச் சங்க இலக்கியங்கள் சிறப்பித்தக் கூறுகின்றன.

குடிமக்களுக்கும் பகைவரால் தல்பம் நோராதவாற அரண் பல இயற்றிக் காத்தவன் சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை. ¹⁰⁸

புலி தன் குட்டிகளைப் பிறர் கொள்ளாது காப்பதுபோலச் சோழன் குளமுற்றத்தத்தஞ்சிய கிள்ளிவளவன் தன் நாட்டு மக்களைப் பகை வேந்தர் அடிமையாக்க விடாமல் காத்தான். ¹⁰⁹

பாண்டியர் நாடு காத்த திறங்குறித்த,

"மறப்போர்ப் பாண்டிய ரறத்திற் காக்கும்

கொற்கையம் பெருந்தரை" 110

என்ற அகநானூறு மொழிகின்றது.

தொண்டைமான் இளந்திரையன் ஁ட்சி தறமலிந்த ஁ட்சிக்கு ஁ர் எடுத்துக்காட்டு. அவன் அமைச்சிருந்த காவலர் படைத்திறத்தால் அவன் நாட்டில் வழிச் செல்வோரைத் தப்பித்தித் சளவு செய்யும் தறலைக்கள்வர் இல்லை. இடி, பாம்பு, காட்டு விலங்குகள் ஁சியவற்றால் ஏற்படும் தப்பும் அங்கு இல்லை. 111

அம்மன்னன், மலைவிளைபொருளும், கடல் விளைபொருளும் நாட்டிற்கு வரும் வழிகளைக் காவற்படை அமைத்திக் காத்தனன். இக்காவலர் வழிப்போக்கர்களைக் கொள்ளையாட்டிநுந்த காய்ப்பதைத் தம் கடமையாகக் கொண்டவர். மிளகுப்பொதிகளைத் தாங்கிச் செல்லும் வழிகளில் காவல் இருந்தது. இதனை,

"புணர்ப்பொறை தாங்கிய வருவாழ் கோக்புறத்

தணர்ச்செவிக் கழுதைச் சாத்தொடு வழங்கும்

உல்குடைப் பெருவழிக் கவலை காக்கும்" 112

என்ற பெரும்பாணாற்றப்படை கூறுகின்றது.

தமக்கு நரை தோன்றாமெக்குரிய காரணங்களைக் கூறும்போது,

".....வேட்சைம்

அல்லவை செய்யான் காக்கும்" 113

என்ற பிசிராந்தையாரின் கூற்ற பண்டைத் தமிழகத்தில் நிலவிய நல்லாட்சியின் சிறப்பைத் தெளிவாக விளக்குகிறது.

அல்லவை செய்யாத நாட்டைக் காக்கும் அரசாட்சியில் தனிமனிதன், குடும்பம், சுற்றம், சமூகம், நாடு ஆகியவையும் வாழ்வாங்கு வாழும் பெற்றியைப் பிசிராந்தையாரின் பாடல் மெய்ப்பிக்கின்றது.

4.1.6.2. குடியோம்பல்

குடிமக்களைப் பாதுகாத்தல் மன்னர்க்குரிய கடமையாகும்.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் கலங்களை விற்கும் வணிகரின் குடிகளையும், உணவுப் பொருளை விளைத்துக் கொடுத்தது குடிகளைக் காக்கும் வேளாளர் குடிகளையும் காத்தலைத் தன் கடமையாகக் கொண்டனன். மழை வேண்டியபுலத்த மாரி நிற்குமாறு, நோயும் பசியும் நீங்கத் தன் நாட்டைக் காத்தனன்.¹¹⁴

பகைவரின் ஆற்றலை ஒடுக்குதற்கும், அவரை வெற்றி கொள்ளுதற்கும் படை இன்றியமையாதது. அப்படையினை ஒம்புதற்கு உணவுப்பொருள் தேவை. அவ்வுணவுப் பொருளினை விளைத்துக் கொடுப்போர் உழவர். எனவே, வருபடை தாங்ஷிப் பகைவரைப் புறங்கொடுத்த ஓட்சி செய்து, போர்க்களத்தில் மன்னர் பொருது பெறும் வெற்றியும் உழவரின் உழ படையால் விளைவதே. ஆதலால், ஏரைக் காப்பாருடைய குடியைப் பாதுகாத்தல், மன்னர்க்குரிய அறநெறியாகும் என்று சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவனுக்கு வெள்ளைக்குடி நாகனார் அறிவுறுத்தினார்.¹¹⁵

வறமையால் வாடிய குடிமக்களை நாட்டைவிட்டுச் செல்லவிடாத கருத்துக் குடியோம்பிய கரிகாலன் போற்றப் பெற்றனன்.¹¹⁶

நாட்டின் முதன்மைத் தொழில்களாக உழவும் வானிகமும் சிறந்த விளங்கின. அத்தொழில்களில் ஈடுபட்டோர் நாட்டு நலனுக்குக் காரணமாயினர். எனவே, அவ்வுழவர் குடிகளையும், வணிகர் குடிகளையும் காக்க வேண்டியது மன்னரின் கடமையாயிற்று. பண்டைத் தமிழ் மன்னர் தம் மக்கள் பதியெழுதலை அறியாதவாறு குடியோம்புதலை அறநெறியாகக் கொண்டொழுகினர் என்பது இவற்றால் பெறப்படும் கருத்தாகும்.

4. 1. 6. 3. நீர்வளம் பெருக்கல்

ஒரு நாடு நல்ல நாடாக விளங்குதற்கு உணவுப் பொருள்கள் இன்றியமையாதவை. உணவுப் பொருள் பெருக்கத்திற்கு நிலவளமும் நீர் வளமும் தேவை. சோழ நாடு நிலவளமும், நீர்வளமும் நிறைந்த விளங்குவது. அந்நாட்டில் ஒருபடி படியும் சிறிய இடம் ஏற களிற்றக்கு வேண்டும் உணவினை விளைக்கும் வளமுடையது என்பர். ¹¹⁷

"காடுகொன்ற நாடாக்கிக்

குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கி" ¹¹⁸

நாடு காத்தவன் திருமாவளவன் என்ற பட்டிசைப்பாலை புகழ்கின்றது.

காவிரி பாயும் சோழ நாட்டைப் போலப் பாண்டிய நாடு நீர்வளம் நிறைந்ததன்று. நீர்நிலைகளினின்று விளைவயல்கள் வளங்குமின்று வாடுவதைக் கண்ட குடபுலவியனார் நீர்வளம் பெருக்க வேண்டும் என்ற பாண்டிய மன்னனுக்கு எழுத்தரைத்தனர்.

நீரின்றி மக்கள் வாழ்க்கை அமையாதது. உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுக்கோராவர். மக்கள் யாக்கை உணவிற் பிண்டம். இவ்வுலகில் நீரும் நிலனும் ஒருசேரப் பெற்றோர் உடம்பும் உயிரும் படைத்தோராகக் கருதப்படுவர். விதைத்த வாக் மழையை எதிர்போக்கும் புன்செய் நிலம் இறைவன் முயற்சிக்கு உதவாதது என்றனர். நீர் நிலைகளைப் பெருக்கியோரே செல்வம், வலிமை, புகழ் ஆகியவற்றைத் தம் பெயருடை பிணைத்தக் கொண்டோராவர் என்ற அப்புவலர் அறிவுறுத்தியுள்ளார். ¹¹⁹

இவ்வாறு அறவுரை நீரரசு சிறப்பைப் புலப்படுத்தவது. இவ்வறிவுரைபெய்க் கேட்ட வேந்தனும் தேவையான அளவுக்கு நீர் நிலைகளை அமைத்திறப்பாவினார். இவ்வாறு நீர்வளம் பெருக்கலிலும் அறங்காத்த பெருமையை அறிய முடிகின்றது.

4.1.6.4. இறைபெறதல்

அரசாட்சி நன்கு நடப்பெறப் பொருள் இன்றியமையாதது.

அப்பொருளின் இன்றியமையாமையினை உணர்ந்த வேந்தர் நிலவரி, சுங்கவரி முதலான வரிகளின் வாயிலாகப் பொருள் பெற்றனர். மக்களிடமிருந்து பெறும் பொருளானது வரி, புரவு, இறை என்ற பெயரில் வழங்கப் பெற்றது. இலக்கியங்களின்வழி அரசர்கள் வரிபெற்ற செய்தி அறியப்பெறுகிறது.

உல்துவரி என்ற சுங்க வரியும் அரசு வருவாயின் ஒன்றாக இருந்தது. ஏற்றுமதிப் பண்டங்களுக்கும், இறக்குமதிப் பண்டங்களுக்கும் வரிக்கப்படும் வரியே உல்து என்பதாகும். இத்தகைய வரியே அரசாங்கத்தின் முக்கிய வருவாயாக இருந்தது. சோழ நாட்டில் சுங்கச் சாவடிகள் பல இருந்தன. அச்சுங்கச் சாவடிகளில் சுங்கக் காவலர் பண்டங்களுக்குச் சுங்கவரி வசூலித்தனர். சூரியனுடைய கேரிலே பூட்டப்பெற்ற குதிரைகள் போல இடையறாக செயல்பட்டனர்.¹²⁰ அவர்கள் பண்டங்களை நெஞ்சாலே மசிக்க திராய்ந்த பின்னரே அவற்றிற்கு வரி வசூலித்தனர்.

மக்களிடமிருந்து அரசன் பெற்ற வரியைப் 'பருவது'¹²¹ என்ற புறநானூறு குறிக்கின்றது. மன்னர் மக்களின் நிலையை அறிந்த அகற்கேற்ப வரி வாங்குதலைச் சிறப்பெனக் கருதினர். முறைமைக்கு மேலாக வரி பெறும் வேந்தனை,

"குடி புரவிரக்குங் கரி வான்கமச்
சிறியோன்"¹²²

என்ற சோழன் நலங்கிள்ளி இகழ்த்தரைத்தனை. பகைவரை இப்போரில் வெல்லேனாகில்,

"கொடியனெம் மீறயெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றந் கோலே னாகுக"¹²³

எனப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் வஞ்சினம் மொழிந்தள்ளான். இவற்றில்கூறும்

மக்களின் நல்வாழ்வைக் கருத்திற்கொண்டு வரிப்பொருள் பெற்று அந்நெறி தவறாத மன்னர் நாட்டை ஆண்டனர் என்பது செலிவாசிக்கிறது.

குடிமக்களின் நிலையைப் புரிந்த வேந்தர் வரி கொள்முதல் வேண்டுமென அக்காலப் புலவர்கள் அறிவுறுத்தினர். பாண்டியன் அறிவுடை நம்பிக்கு மக்களை வருத்தி வரி வாங்குதல் தவறு என்பதைப் பிசிராந்தையார் வலியுறுத்தியுள்ளார். அரசன் அறிவுடையவனாக இறைபெறம் நெறியறிந்த வரி கொள்ளின் அவன் நாடு கோடிக்கணக்கான பொருளை ஈட்டிக் கொடுத்தல் தானம் தழைக்கும். அரசன் அன்பின்றிப் பெரும் பொருட்டொகுதியைப் பெற விரும்பின் யானை புக்க புலம் தீபாவ அவன் நாடு கெட்டொழியும்¹²⁴ என அறம் உரைத்தனர்.

வரிக் கொள்கை மக்கள் நலம் நாடுவதாக இருத்தல் வேண்டும். பொருள் பெறுவதை மட்டும் நோக்கமாகக் கொள்ளாத மக்கள்பால் அருகுடன் பொருள் பெறும் அருளாளர்களாக மன்னர் விளங்கவேண்டும் என்பதைப் பிசிராந்தையார் பாடல் எடுத்தகரக்கின்றது. இறைபெற நெறியில் மன்னர் அறங்காத்தனர் என்பதும், அந்நெறியிலிருந்து பிறழ்வோரைப் புலவர் அறிவுரை கூறி அந்நெறிப்படுத்தினர் என்பதும் இவற்றால் அறியக்கூடியனவாகும்.

4.1.6.5. முறை வழங்கல்

பேருர்களில் அறங்குறையங்கள் அறம் நிலைநாட்டும் அமைப்புகளாக இயங்கின. இவைகளையென்றி, மன்னன் இருந்த மக்கள் குறைகளைத் தீர்த்தலும், புலவர், பாண்டி முதலாயினார்க்குப் பரிசு வழங்குதலும் அரிய பணிகளை நாளவைகள் புரிந்தன. இவ்வவைகள் முறை செய்தற்கு உறதனையாய்ச் செயல்பட்டமையைச் சங்க இலக்கியம் காட்டுகின்றது.

4.1.6.5.1. அறங்குறையம்

அரசனது ஆட்சிக்குழு கரும் இடம் அவை எய்தப்பெற்றது. அரசனைச் சார்ந்த சான்றோர், பெரியோர் கரும் இடம் அரசவையாகும். 'எட்டு வகை

நுதலிய அவையகம்.¹²⁵ என்ற தொடர் எட்டுப் பாகுபாட்டுடன் கூடிய அவை என்ற பொருளை உணர்த்துகிறது. எட்டுவகை எவை எனத் தொல்காப்பியர் தெளிவுபடுத்தவில்லை.

இளம்பூரணர், "குடிப்பிறப்பு, கல்வி, ஒழுக்கம், வாய்மை, தாய்மை, நடுவுநிலைமை, அழக்காறாமை, அவாவின்மை"¹²⁶ என்ற எட்டுவகையால் சிறப்புப் பெற்ற அவை என்ற குறிப்பிட்ட ஆசிரிய மாவையினின்றும் மேற்கோள் காட்டுகிறார்.

இப்பண்புகள் அறநெறியின் பாற்பட்டவை அதலின், சங்க இலக்கியத்தில் அறங்குறவையாக இடம்பெறுகிறது. அவ்வவையம் அக்காலத்தில் நீதி வழங்குதற்கு இயங்கிய அமைப்பாக இருந்தது. இருவர் கம்முள் மாறப்பட்டு வந்தால் அவர்களது வழக்கைத் தலைநாவலின் நடுவுநிலைமை பிறழாதிருந்த கேட்டு, நன்கு ஆராய்ந்து உண்மை தெரிந்து முடிவாகத் தீர்ப்புக் கூறும் இடமாக இவ்வவை இலங்கியது. இதனை,

"சிறந்த கொள்கை யறங்கு தவையழும்"¹²⁷

என மதுரைக்காஞ்சி சிறப்பிக்கின்றது. அறங்குறவையங்களில் சான்றோர் இருந்த அறம் வழங்கினர்.

"மறங்கொழ சோழ றுறந்தை யவையத்
தறநின்ற நிலையிற் றாகலி"¹²⁸

"அறந்தஞ் சுறந்தை"¹²⁹

என்றும் அடிகள் உறையூரில் இருந்த அறங்குறவையம் செயல்பட்டமையைப் போற்றியுரைக்கின்றன.

அறங்குறவையத்தில் இருந்தோர் கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கம் அசியவற்றில் சிறந்த அறவோராகத் திகழ்ந்தனர். அச்சம், தகீபம், பற்ற அசியவற்றினின்றும் நீங்கியும் வெகுளாதும் வீரும்பாதம் கலாக்கோல் போன்ற நடுவுநிலைமை கொண்டோராகவும் விளங்கினர்.¹³⁰ இச்செய்திகளால் அறியும், ஒழுக்கமும்

உடைய சான்றோர்கள் அறங்குறவையத்தில் இருந்தனர் என்பதும் அறகொறி வழுவாத நீதி வழங்கினர் என்பதும் பெறப்படுகின்றன.

இத்தகைய அறங்குறவையம் நீதி வழங்குவது மட்டுமல்லாமல் மக்கள் உள்ளத்திலே உள்ள அச்சத்தையும், வஞ்சகத்தையும், பொருள்கள் மேற்றோடிக் கொண்டு பற்றையும் நீக்கிச் செற்றமும் உவகையும் செய்யாமற் காக்குமென மதரைக் காஞ்சி கூறுகின்றது.

பண்டைய மன்னர்கள் நீதி வழங்குதலை முதன்மைப் பணியாகக் கருதினர். ஆகையால் அறிவால் நிறைந்த அறத்தினின்றும் பிறழாத சான்றோரைத் தேடி அறங்குறவையத்தில் அமர்த்தும் பணியை அரசரே மேற்கொண்டனர். அரசரே இப்பணி மேற்கொண்டமைக்கு, 'கிறனில்லாத ஒருவனை நாட்டி மெலிசோல் செய்தேனாகுக' என்ற பூதப்பாண்டியனின் வஞ்சிக்கற்ற சான்றாகின்றது.¹³¹

"வேந்தர் அறம், முறை வழங்கல், குடியோம்பல் எனும் இரு திறத்தது. முறை வழங்கல் பற்றிப் பூதப்பாண்டியன் கூறினான். மற்றொரு பாண்டிய வேந்தன் நெடுஞ்செழியன் குடியோம்பல் பற்றிக் குறிக்கிறான். அரசன் இறை பெறவதும் அரசியல் அமைப்பு நிலவுவதும் குடியோம்பற் பொருட்டே"¹³² என்ற கருத்து ஈண்டு ஒப்பு நோக்குதற்குரியது.

தன்னிடம் நீதி கேட்டு வந்த இரு முதியவர்களுக்குச் சோழன் கரிகாலன் முதியவர் வேடத்தில் நீதி வழங்கியதை,

".....முதியோர்

அவைபுகு பொறுத்திற்றும் பகைமுரண் செலவும்"¹³³

எனப் பொருநராற்றுப்படை கூறுகின்றது.

மக்களுக்கு முறை செய்ததைப்போலவே மற்றைய உயிர்களுக்கும் ஒப்ப முறை செய்த மன்னரை இலக்கியங்கள் போற்றுகின்றன. தன்னிடம் அடைக்கலம் அடைந்த ஒரு புறாவின் உயிரைக் காக்கத் தன் னனையும், இதர தியில்

தன்னையும் கொடுத்தவன் சிபி என்னும் கோழ மன்னன். அவனது
அருஞ்செயலைப் புறநானூறு போற்றுகின்றது. ¹³⁴

4.1.6.5.2. நாளவை

குடிகளின் குறைகளைக்கேட்டு முறை செய்வதற்கும், தன்னை நாடி
வரும் புலவர்க்கும், பாணர்க்கும் வறியவர்களுக்கும் பரிசில் நல்குவதற்கும்
வேந்தன் வீற்றிருக்கும் அவையினை 'நாளவை' என்றழைத்தனர். தித்தன்
வெளியனுடைய நாளவை போற்றப்பெற்றது. ¹³⁵ 'பொறிபு விளங்கு புகழவை' ¹³⁶
என்ற நெடுஞ்செழியனின் நாளவையை மதகரக்காஞ்சி சிறப்பிக்கின்றது.
இவ்வவையத்தப் பாணர் முதலியோரை வரவேற்றப் பரிசளித்ததையும்
குறிப்பிடுகின்றது. ¹³⁷

4.1.7. புலவர் அறிவுறுத்திய அறநெறிகள்

பண்டைத் தமிழகத்தில் அரசர்களும் புலவர்களும் நெடுங்கிய நல்பர்களாக
வாழ்ந்தனர். அதியனின் அவைக்களப் புலவராக ஒளவை விளங்கினார்.
பாரியின் உயிர் நல்பராகக் கபிலர் திகழ்ந்தார். கோப்பெருஞ்சோழனின்
நல்பராகப் பிசிராந்தையார் இவங்கினார். புலவர் பெருமக்கள் அரசர்கள்
புகழ் தரத்தக்க செயல்களைச் செய்வதில் தீவிரப் போற்றிப் பாறாட்டினர்.
அரசர்களிடம் குறை கூட்காவை, அஞ்சாது எடுத்தகைத்த, அவர்களை
அறநெறிப்படுத்தும் பண்பும் புலவர்பால் இருந்தது.

"அஞ்சாமையும் அறநெறியும் அகற்றைய புலவரின் வழிகாட்டியாகத்
திகழ்ந்தன. மன்னரின் ஆதரவில் வாழ்ந்தாலும்கூடத் தவற என்ற பட்டகைத்
தெளிவாகச் சொல்லும் ஆற்றல் புலவர்கட்கு இருந்தது." ¹³⁸

கம் புலமை நலம் கோற்ற மன்னரைப் பாடிப் பரிசில் பெற்ற வாழும்
புலமைச் சான்றோர், அறிவுரையும் அறவுரையும் நல்கி அரசரை நெறிப்படுத்தும்
அறவோராகவும் செயல்பட்டனர். "அரசரின் அறநெறி தவறா ஆட்சியும்,

மக்களின் குற்றமற்ற இப்பதும், நாட்டின் இடையறா நலமுமே அவர்களின் பரிசில் வாழ்க்கைக் குறிக்கோள்களாகும். அரசர்களின் உமைச்சர்கள் போலச் சமயமறிந்து, அவர்சட்டம் இல்லொழியாழம் வல்லொழியாழம் அறிவுரை கூறியிருக்கிறார்கள்" ¹³⁹ என அவர்கள் அரசரை நன்னைப்படுத்திய தீரம் குறிப்பிடப்பெறுகிறது.

நாட்டையாரும் மன்னிடம் இருக்கவேண்டிய பண்புகள் அன்பும் அருகும். இப்பண்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஐட்சியே அறநெறிப்பட்டது. அத்தகைய ஐட்சி மக்களுக்கு நலம் பயக்கும். இதற்கு மாறான ஐட்சி நிலைபெறாது அழியும். எனவே, குழந்தையைச் காப்பதுபோல மன்னர் நாட்டைக் காக்க வேண்டும் ¹⁴⁰ என்ற அறநெறியைச் சேரமாந் கருவுர் ஏறிய ஒளிவான் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு நரிவெருத்தலையார் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

மக்களின் குறை கேட்டு முறை செய்தற்குரியவன் மன்னன். எனவே, 'மக்கள் காணுதற்கு என்மையுடையனாகவும், இனிய சொல்லை உடையனாகவும் விளங்கவேண்டும்' ¹⁴¹ என்ற அறநெறியைச் சோழன் குளமுற்றத்துக் கஞ்சிய கிள்ளிவளவனுக்கு ஆலர் மூலங்கிழார் அறிவுறுத்தினார்.

சோழன் நலங்கிள்ளிக்கு முதகண்ணல் சாத்தனார் இயற்கை வாயிலாக அறம் உரைத்தனர். வானில் கிரிதரும் திங்கள் தேய்கல், பெருகல், மாய்தல், பிறத்தல் ஆகிய உண்மைகளை உலகுக்கு உரைத்தவதாகக் கூறி, வருந்தி வந்தோரின் மருங்கில் நோக்கி அருளவேண்டும் ¹⁴² என்ற அருட் கொள்கையை அறிவுறுத்தினார்.

தாமரை மலரின் தாற்றிதழ் போல உயர்ந்த குடியில் பிறந்த வேந்தர் பலராயினும், உரையும் பாட்டும் உடையோர் சிலரே. தாமரை இலை போல மாய்ந்தோர் பலராவர். புலவர் பாடும் புகழ்மடையோரே தம் நல்வினை முடித்த வலவன் ஏனா லான ஈர்தியில் விசும்பெய்தவர். அதனால் புகழ்பெறும் செயல்களைச் செய்தல் வேண்டும் என்ற அறநெறியினையும் அறிவுறுத்தியுள்ளார். ¹⁴³

நித்திருவோலக்தம் புகழ் பாடும் பாணரால் நிறையட்டும்.

கொடியோரை அழித்தலும், நல்லோரை அளித்தலும் கவிராத நிலைட்டும்.

நல்லதன் நன்மையும், கீயதன் கீமையும் இல்லையென்ற கறம் சிற்றிடைத்தாரோடு
சேரற்க¹⁴⁴ என்ற அரசியலறம் புகுகிறார்.

மண்ணுடைய செல்வம் அறம், பொருள், இன்பம் அகிய மூன்ற
உறுதிப் பொருள்களையும் பெறதற்குப் பயன்பட வேண்டும். அங்ஙனம் பயன்படாத
செல்வ மேம்பாடு உடையோர் தம் அறிவின்கையால் எவ்வகை எச்சங்களாகிய
பிறவியை அடைவர் என்றும் அறம் கறியுள்ளார்.¹⁴⁵ இதனால் அறவழியிற்
பயன்படாத செல்வத்தினால் விளையும் விளைவு துறப்பட்டது.

புகழ் பெறதற்குப் பொருள் பயன்பட வேண்டும் என்ற அறநெறியினை,

"நகைப்புற னாகநிச் சுற்றம்

இசைப்புற னாகநீ யோம்பிய பொருளே"¹⁴⁶

என்ற அறிவுரை புகுகிறுள்ளார்.

வருந்தி வந்தோரின் தனிபம் தீர்த்தல், புகழ் வாழ்க்கை வாழ்தல்,
சிற்றினம் அஞ்சுதல், அறம், பொருள், இன்பம் அகிய உறுதிப்பொருள்களைப்
பெறதற்குப் பொருளைப் பயன்படுத்தி அறவாழ்க்கை வாழ்தல் அகிய அறநெறிகளைப்
புலவர் சோழன் நலங்கிள்ளிக் அறிவுறுத்தியுள்ளார் என்பது இவற்றால் தெளிவாகின்றது.

முத்திப்புறைய மனேந்தரும் ஒருச்சிறந்தகைக் கண்ட ஒளையொர்
இந்நிலவுவகம் வேந்தர்க்குரியசாயினும், அவர் இறந்தபோதுங்கால் உடல்
போவதில்லை. அரசியல் வன்மையுடையோர்க்கே சென்ற சேரும். அகனால்
அரசியலை அறவழியிற் செலுத்திப், பொருளிட்டி, இரவலர்க்கு உதவி,
நல்லினையாற்ற வேண்டும்¹⁴⁷ என அரசியலறம் உரைக்கின்றார்.

இவ்வாறு புலவர் பெருமக்கள் மன்னர்க்கு அன்பின் அழக்தையும், அருளின்
அற்றலையும், அறத்தின் சிறப்பையும் அவர்க்கு அறநெறியில் பற்றுகொள்ளச் செய்து,
அவர்களை நன்னெறிப்படுத்திய பெருமையைப் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் வழி
வரியவரை சித்திர

4.1.8. ஆய்வு முடிவுகள்

1. பன்டைத் தமிழகத்தில் முடியாட்சி நிலவியது. எனினும், மக்கள் நலம் பேணும் குடியாட்சிப் பண்பே இடம் பெற்றிருந்ததைச் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

2. மன்னர் அரசரிமையை வழிவழியாகப் பெற்றபோதும், தாம் மக்களின் உயிர் எதிர்ப்பை உணர்ந்த செயல்பட்டனர்.

3. நாட்டு மக்களைத் தீர்ப்பின்றிக் காப்பதையும், செங்கோலிமையுடன் அரசாட்சி செய்வதையும் தம் சடனமையாக - அறமாகக் கொண்டனர்.

4. அரசியலை அறவழியில் நடாத்த உறகிச் சுற்றமும், காவலிதி மாக்களும் உடனிருந்த கணபுரிந்தனர்.

5. மன்னர் அரசியற்கேற்ற பண்பு பல பெற்றாக் கொண்டயறம் மேற்கொண்டு, புலவர் பாடும் புகழோடையோராய் இலங்கினர்.

6. மக்கள் நலங்காக்கும் மன்னரின் அரசியற் கடமைகளாவன:

அ) நாடுகாவல்

ஆ) குடியோம்பல்

இ) நீர்வளம் பெருக்கல்

ஈ) இறைபெரு நெறியில் அறநெறி போற்றல்

உ) முறை வழங்கல்

ஊ) அறங்குறையத்தில் சான்றோரை அமர்த்தி முறைசெய்தல்

7. மன்னர், புலவர்களின் அறிவுரை ஏற்ற அரசியலை அறவழி நடாத்தினர். மன்னருடன் நட்புரிமை பூண்டு வாழ்ந்த புலவர் பெருமக்கள் மன்னரின் நற்செயல் கண்டு போற்றினர்.

8. நாட்டு நலனில் ஊர்வழி செலுத்திய புலமைச் சான்றோர் மன்னரிடம் தீமை கண்டவிடத்தே அறிவுரை கூறி அறநெறிப்படுத்தினர்.

சான்றென் விளக்கங்கள்

1. அர. சிங்காரவடிவேலி, சஞ்ச ஓலக்கிய பவமசு, பழநியப்பன் பதிப்பகம், தேவகோட்டை, 1986, ப. 215.
2. மேலது, 215.
3. புறம். 186.
4. தி. அ. சொக்கலிங்கம், காப்பியச் சிந்தனைகள், செல்வம் பப்ளிஷர்ஸ், மதுரை-2, நான்காம் பதிப்பு, 1981, ப. 113.
5. புறம். 75:1-2.
6. மேலது, 75.
7. மேலது, 185.
8. மேலது, 60:7-9.
9. தொல். பொருள், மரபு. இலம். ஞா. 616.
10. புறம். 35:1-21.
11. மேலது, 229:20.
12. ஞா. தேவநேயன், பண்டைச் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும், நேசமணி பதிப்பகம், காட்டுப்பாடி, 1966, ப. 212.
13. புறம். 3:1-2.
14. நற். 146:4.
15. புறம். 22:12-13.
16. பொருந. 226-230.
17. புறம். 35:19-21.
18. மேலது, 60.
19. புறம். 35:14-16.
20. மேலது, 6:9-10.
21. மேலது, 17:6.
22. ஞா. தேவநேயன், பழந்தமிழாட்சி, கழக வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 1961, ப. 24.
23. புறம். 20:16-17.
24. பொருந. 230.
25. பட்டினப். 300-301.
26. மேலது, 26-28.
27. அகம். 338:1-5.
28. பெரும்பாண். 443-444; 36.
29. ஐங்குறு. 290:1.
30. கலி. 99:1-5.

31. புறம். 117:6-7.
32. பதிற. 13:25-28.
33. புறம். 35:27-29.
34. புறம். 55:7-12.
35. கலி. 34:14.
36. மேலது, 8:2.
37. மேலது, 10:6.
38. மேலது, 129:5-6.
39. மேலது, 5:12.
40. மேலது, 10:6-7.
41. மலைபடு. 550; பெரும்பாண். 447.
42. பதிற. 70:17.
43. மேலது, 15:28.
44. மதரைக். 770; பதிற. 90:18.
45. புறம். 184:8.
46. பதிற. 90:18.
47. மதரைக். 768-770.
48. புறம். 2:17-20.
49. மதரைக். 494-499.
50. பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சிசார்த்தியர் உரையும், உ.வே.சாமிநாதையர் பதிப்பு, ஏழாம் பதிப்பு, சென்னை, 1974, ப.395.
51. புறம். 2:1-8.
52. மேலது, 17:5-8.
53. மேலது, 20:6-15.
54. மேலது, 22:34-36.
55. மேலது, 10.
56. மேலது, 70:7-10.
57. மேலது, 55:13-15.
58. மேலது, 9:1-6.
59. க. வெள்ளைவாரணம், சங்கப் புலவர் குறிக்கோள், கட்டுரைச் செல்வம், வெள்ளிவிழா மலர்க் கட்டுரைகள், ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண வாசக சாலை, புதுவை, ஆண்டு பற்றிய குறிப்பு இல்லை, ப.30.
60. புறம். 38:5-9.
61. மேலது, 59:6-7.
62. பெரும்பாண். 423-428.
63. புறம். 239:4-5.

64. மேலது, 94.
65. பதீர். 24:6-10.
66. மேலது, 63:1.
67. மேலது, 64:3-5.
68. புறம். 43:13-14.
69. மேலது, 26:12-15.
70. மேலது, 6:19-20.
71. பதீர். 70:12-13.
72. மேலது, 63:6-7.
73. கலி. 100:7-8.
74. பதீர். 20:9.
75. புறம். 3:14.
76. மதுரைக். 197-198.
77. புறம். 133:6; 153:5; 397:16.
78. மேலது, 134:1-2.
79. மேலது, 108:4-6.
80. பதீர். 79:2.
81. புறம். 39:4.
82. பதீர். 61:12-13.
83. மேலது, 20:24.
84. மேலது, 55:10-11.
85. புறம். 8:4; 24:18; 152:32; 324:4; பதீர். 42:13.
86. மேலது, 140:9.
87. மேலது, 17:40.
88. மேலது, 72:17-18.
89. மேலது, 165:10-11.
90. மேலது, 110:3-4.
91. மேலது, 106:4-5.
92. மேலது, 142:1-3.
93. மேலது, 152:26-30.
94. மேலது, 123.
95. மேலது, 141:13-15.
96. மேலது, 130:4-5.
97. மேலது, 150:19-23.
98. மேலது, 165:12-15.

99. மேலத, 91:8-11.
100. பதீர்.69:11.
101. புறம்.239:6.
102. மதரைக்.204.
103. பதீர்.73:1-3.
104. புறம்.74.
105. மேலத, 65:9-11.
106. சிறுபாண்.207-212.
107. புறம்.239.
108. மேலத, 20:16-17.
109. மேலத, 42:10-11.
110. அகம்.27:8-9.
111. பெரும்பாண்.39-43.
112. மேலத, 79-81.
113. புறம்.191:4-5.
114. பதீர்.13:23-24.
115. புறம்.35:32-34.
116. அகம்.141:22-23.
117. புறம்.40:10-11.
118. பட்டினப்.283-284.
119. புறம்.18:13-30.
120. பட்டினப்.120-125.
121. புறம்.17:6.
122. மேலத, 75:4-5.
123. மேலத, 72:11-12.
124. மேலத, 184.
125. தொல்.பொருள்.புறத்.இளம்.தா.75.
126. தொல்.பொருள்.இளம்.உரை.ப.121.
127. மதரைக்.492.
128. புறம்.39:8-9.
129. மேலத,58:9.
130. மதரைக்.489-492.
131. புறம்.71:7-9.
132. கோ.சிவஞானநாதர், அறவிளக்கு, காரைக்குடி, மூன்றாம் பதிப்பு, 1977, ப.58.

133. பொருந். 187-188.
134. புறம். 43:4-8.
135. அகம். 227:14.
136. மதுரைக். 778.
137. மேலது, 748-752.
138. தி.அ.சொக்கலிங்கம், காப்பியச் சிந்தனைகள், ப. 113.
139. இராம.பெரியகருப்பன், பரிசில் வாழ்க்கை, சோலை நூலகம், மதுரை-20, மூன்றாம் பதிப்பு, 1979, ப. 12.
140. புறம். 5:5-7.
141. மேலது, 40:9.
142. மேலது, 27:11-17.
143. மேலது, 27:1-9.
144. மேலது, 29:5-12.
145. மேலது, 28.
146. மேலது, 29:25-26.
147. புறம். 367:1-14.

உள்ளடக்கம்

4.2.	போரறம்
4.2.1.	போரும் வீரமும்
4.2.1.1.	நம்பிக்கை
4.2.1.2.	வீரமும் போர்வேட்கையும்
4.2.1.3.	மன்னரும் போரும்
4.2.1.4.	மகளிரும் வீரமும்
4.2.2.	போரின் தேவை
4.2.3.	போர்க்காரணங்கள்
4.2.3.1.	உரிமை
4.2.3.2.	புகழ்வேட்கை
4.2.3.3.	எல்லையை விரிவுபடுத்தல்
4.2.3.4.	குடிக்கடல்
4.2.3.5.	மானவுணர்வு
4.2.3.6.	செல்வ மேம்பாடு
4.2.3.7.	மகட்கொடை மறப்பு
4.2.4.	வஞ்சினமும் அறமும்
4.2.5.	தூதும் அறமும்
4.2.6.	போரறங்கள்
4.2.6.1.	அறத்தாற துவலம் பூட்சை
4.2.6.2.	ஒத்த வலிமையுடையாரொடு பொருதல்
4.2.6.3.	புறமுதகிலோருட்கு போர் செய்யாமை
4.2.6.4.	விலங்கித் மேல் படையெறியாமை
4.2.6.5.	படைமடம் படாமை
4.2.6.6.	பருவம் குறித்துப் போர்புரிதல்
4.2.6.7.	களங்குறித்துப் போர்செய்தல்
4.2.6.8.	இரவில் போரிடாமை
4.2.7.	வெற்றியும் அறமும்
4.2.8.	அறப்போர்
4.2.9.	புலவரும் போரும்
4.2.10.	அழிவும் அறமும்
4.2.11.	சுய்வு முடிவுகள்

4.2. போரறம்

4.2.1. போரும் வீரமும்

பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் அறத்தொரு தொடர்புடையதாகவே வீரமும் இருந்தது. அறநெறிப்படியே போர் நிகழ்ந்த செய்திகளை இலக்கியங்களில் காண இயல்கிறது. வீரத்துக்கும் அறத்திற்குமுரிய தொடர்பினை இப்பகுதி விளக்குகின்றது. பண்டைத் தமிழர் வீரத்தில் சிறந்து விளங்கினர். அவர்களுடைய வீரத்தின் வெளிப்பாடாகப் போர்கள் இலங்கின. சங்க இலக்கியங்கள் பண்டைத் தமிழரின் போர்களையும், போர் முறைகளையும் விரிவாகக் கூறுகின்றன.

'மறங் கந்தாக நல்லமர்' ¹ என்ற போர் குறித்த இலக்கியம் இயம்புகிறது. மறம் பற்றுக்கோடான நல்லமர் என்ற இத்தொடர் விளக்கம் பெறும். ஈங்குக் குறிப்பிடப் பெறும் மறம் என்ற சொல் வீரம் என்ற பொருள் தருவது.

"அரசவை பனிய வறம்புரிந்த வயங்கிய

மறம்புரி கொள்கை" ²

என்ற அடிகளுக்கு அறத்திற்கிடையுற நேர்ந்தவழி அதனைப் போக்குதற்கு வடாத மறத்தை விரும்பி மெற்கொள்ளும் கோட்பாடு ³ எனப் பொருள் உரைப்பர். இதனால் மறங்காட்டும் நல்லமரிலும் அறங்காத்தனர் பண்டைத் தமிழர் என்பது புலனாகிறது.

சங்கத் தமிழர் இயல்பாகவே மறப்பெழுடன் நிகழ்ந்தனர். அவர்களுடைய பழக்க வழக்கம், தொழில், விளையாட்டு ஆகிய அனைத்தும் போர்ப் பெழுடன் இலங்கின. சங்கு, சக்கரம், கடை, வாரி, வில் ஆகிய ஐந்த படைக்கலங்களின் உருவங்கள் அமைந்த ஐம்படைத்தாலியைப் பிள்ளைகளுக்கு அணிவித்தனர். ⁴ 'தாய் வேட்டையாடிய புலியின் பல்லைக் கோத்துச் செய்த தாலியையும் சிறார்க்கு அணிவித்தனர்.' ⁵

குறிஞ்சி நில மக்கள் விலங்குகளை வேட்டையாடினர். முல்லைநில மக்கள் ஏறதழுவும் வீரனாக்கே தம்மகளை மணமுடித்தக் கொடுத்தனர். நெய்தல் நில மக்கள் கடலில் மீன் வேட்டைச் செய்தனர். பாலைநில மக்கள் ஆறவைத்தலையும், நிறை கோடலையும் தம் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். இங்ஙனம் ஐந்தினை மக்களின் தொழில்களாகச் செயல்களாகக் கூறப்படுவனவும் மறஞ் சார்ந்த திகழ்ந்தன.

விளையாட்டுக் காலங்களிற்குட சேவற்கோழி, ஏற, ஆட்டுக்கடா முதலியவற்றை ஒன்றுடனீ ஒன்று மோதிப் பொரவைத்த வேடிக்கை காணும் விருப்புடையராக விளங்கினர். இதனை,

"வள்ளிதழ்க் குளவியுந் குறிஞ்சியுந் குழைய
நல்லேற பொருஉந் கல்லென் கம்பலை"⁶

என்ற மலைபடுகடாம் சிறப்பிக்கின்றது.

4.2.1.1. நம்பிக்கை

போர்க்களத்தில் இறப்போர் தற்கீகவுலகம் புகுவர் என்பத பண்டைத் தமிழரின் நம்பிக்கைகளுள் ஒன்று.

"முன்சமகி தெழுதரும் வனிக னாடவர்
தொலையாத் தம்பை தெவ்வழி விளங்க
உயர்நிலை யுலக மெய்தினர் பலர்பட
நல்லமர்க் கடந்தநின் செல்லறழ் தடக்கை"⁷

என்ற மன்னர் அறநெறி நின்ற ஐரீறிய நல்லமரும், அகல் காரணமாகப் பகைவர் உயர்நிலையுலகம் புகுந்த நிலையும் கூறப்பெற்றுள்ளன. அவ்விண்ணுலகம் 'தேவருலகம்'⁸ என்றும் 'மேலோருலகம்'⁹ என்றும் புகழ்ந்ததைக்கப் பெற்றது.

4.2.1.2. வீரரும் போர்வேட்கையும்

போர்க்குணம் மிக்க ஆடவரை வீரர், மறவர், மன்னர், பொருநர், மழவர் எனப் பல பெயர்களாற் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றது. 'பெருமதியும் புகழும் வீரத்தினாலும், களத்தில் படைவழரைக் கொன்றழிக்கும் செயல்களாலுமே பெறமுடியும் எளிபதால் போர் வேட்கையுடையதாக உண்மை வீரர் இலங்கினர். இப்போர் வேட்கையைப் பிரதிபலிப்பதாகப் பல பாடல்கள் உள்ளன' ¹⁰ என்ற கறும் கைலாசபதி சங்க இலக்கியப் பாடல்களை எடுத்தாக்காட்டுவர்.

போர்த்தினவும் புகழ் வேட்கையும் வீரர் இயல்பாக இருந்தன. 'மன்னன் புட்பகைக் கேவலனாகவற் சாவோம் யாமென்ழம்' ¹¹ மறவர் கற்ற இதனை விளக்கும். 'போரெனில் உள்ளங் களித்த உட்கிறெழும் இயல்புடையர் வீரர். எப்பகுதியில் போர் என்றாலும், தொலைவென்ற சுருகாத உள்ளம் உடையராகவும் அவ்வீரர் இலங்கினர்.' ¹² 'எறிகின்ற கோலக்கு அஞ்சாத சீறி மேலெழும் அரவினையொத்தவர் வீரர்.' ¹³ போர்க்களத்தில் விழுப்புண் படுதலைப் பெருமையாகவும், சும்மைப் புரந்தார்க்காகப் போரில் உயிர் கொடுத்தவைச் சிறப்பாகவும், உயர்வாகவும் கருகினர். ¹⁴

'வீரநிலைக் காலப் பாடல்களில் வெற்றியே வீரத்திற்கு அறிகுறி என்ற கொள்கை இல்லை. செருக்களத்தில் மாண்டாலும் சாகாான வாழ்வைவிடப் பன்மடங்கு செம்மை சான்றதாகக் கருதப்பட்டது. அமரில் அமரர் உலகு அடைந்தாலும் வெற்றிவாகை குடினாலும் வீரர்கம் வாழ்வும் சாவும் அக்கால மக்களால் பாராட்டப்பட்டன. அவ்வாழ்வு தனிவிற்கும் சுருமையைத் தாங்கும் இதயப் பாங்கிற்கும் எடுத்தாக்காட்டாக எண்ணப்பட்டது' ¹⁵ என்ற சி.எம்.பௌரா (C.M.Bowra) கருத்து ஈண்டு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

4.2.1.3. மன்னரும் போரும்

மன்னரும் போர் விருப்புடையதாகவே விளங்கினர். 'ஈர் மக்தில் தூங்கும் தண்ணுமையில் காற்றெறிதலால் ஏற்படும் ஒலி கேட்பிக் உதவைய் போர்ப்

பறையின் ஒலியென என்னி மகிழும் இயல்புடையக் அதியமாக். ¹⁶

'சோழன் நலங்கிள்ளி போரினால் ஏற்படும் புகழை விரும்பி, வெல்லும் போரினைச் செய்யும் பாசறையில் தங்கியிருத்தலையே பெரிதும் விரும்பினான்.' ¹⁷

'போர்க்களத்தில் இறவாத நோயினாலோ, மூப்பினாலோ இறப்போரைத் தருப்பைப் புல்லி கிடத்தி வானினாற் போழ்ந்த அடக்கஞ் செய்வதை மன்னர்கள் மரபாகக் கொண்டிருந்தனர். போர்க்களத்தில் இறப்போர் பெறும் பேற்றினை இவர்களும் பெறட்டும் என்பதே இதன் நோக்கம்.' ¹⁸ மேலும், 'குழலி இறந்தாலும், ஊத்தடி பிறந்தாலும் வானாற் போழ்ந்த அடக்கஞ் செய்யும் இயல்புடையராகவும் இருந்தனர்.' ¹⁹ 'கங்குடியிற் பிறந்த மூத்த மைந்தனைக் காணும்போது போர்க் கோலத்தடல் காணாதலும் மன்னர் குடிமரபாக நிலவியது.' ²⁰

4.2.1.4. மகளிரும் வீரரும்

சங்ககாலத்தில் ஆடவர் மட்டுமன்றி, மகளிரும் மறவுணர்வு மிக்கவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். கம் வயிற்றிற் பிறந்த, தாய் பாண்டிய வளர்த்த மக்கள் மானமும் வீரமும் உடையவர்களாக விளங்கவேண்டும் என்பது மறக்குடி மகளிரின் குறிக்கோளாக இருந்தது. 'புறங்குண்டு, ஓடாத மேற்கோளையுடைய வீரன் ஒருவன் போர்க்களத்தில் மாண்டு கிடந்தான். அவ்வீரனின் தாய் தன் மகனின் மறமான்பு கண்டு மகிழ்ந்தவிடத்திற் மறவுணர்வு மிகுதியால் அவன் மார்பில் பால் சுரந்தது.' ²¹ என்ற புறநானூறு கறகின்றது. 'தன் மகன் புறமுதுகிட்டு மாண்டான் என்ற கேள்வியுற்ற ஒரு தாய் அவனுக்குப் பாண்டிய மார்பினை அறத்தெறிவேன் என்ற போர்க்களம் புகுந்தனர். அங்கு வீரர்களின் பிணக்குவியலிடையே தன் மகனைத் தேடி அவன் மார்புற புண்கண்டு மகிழ்ச்சியும் கொண்டனர்.' ²²

மரபொழுக்க நிலையில் போர் பங்குபெற்றதால் மகளிரும், கம் மக்கள் போர்க்களத்தில் விழப்புகப்பட்டு இறப்பதைப் பெருமைக்குரிய செயலாகவும்,

புகழாகவும் கருகினர். 'தாமே மக்களைப் போர்க்களத்துக்கு வேல் கைக் கொடுத்த அனுப்பி வைத்தனர்.'²³

'தோன்றவன் மாதோ போர்க் களத்தானே' எனத் தன்மகன் போர்க்களத்தில் இருக்கும் செய்தியை வீரத்தோடு கறகிற தாயையும் நாம் இலக்கியத்தில் காண முடிகிறது.²⁴

ஈன்று புறந்தருதல் தாயின் கடமை. அவனைச் சான்றோனாக்குதல் தந்தையின் கடமை. வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லாரின் கடமை. போர்க்களத்தில் களிற்றெறிந்து பெயர்தல் காசனையாகிய தன் மகனாகிய கடமை என்ற ஒவ்வொருவருக்கும் உரிய கடமைகளையும் பொன்முடியாரின் பாடல் வரையறுத்துக் கூறுகிறது.²⁵

"நன்னடை எப்பதற்கு ஒழுக்கம் என இடைக்காலமுதல் நாம் பொருள் கொண்டு வருகின்றோம். இராணுவப் பயிற்சி எப்பது இச்சொல்லின் பழம் பொருள். இப்பயிற்சியை அளிக்க வேண்டிய கடமையுடையவன் அரசனே. தனிப்பட்டோர் அளிப்பதற்கு இல்லை. அடியெடுத்த வைக்கும் நடை ஒழுங்கிலிருந்ததான் படைப்பயிற்சி தொடங்குகின்றது. அதலி, நன்னடையாளர் என வீரர் பெயர் பெற்றனர்"²⁶ என்பர் வ.கப.மணிச்சகம்.

இங்ஙனம் அக்காலச் சமுதாயத்தில் கடமைகளாகக் கூறப்பெற்றவைகளிகூட போரொடு தொடர்புபடுத்தியே கூறப் பெற்றறின. இவற்றால், ஆடவரும், மகளிரும், நாட்டை ஆண்ட மன்னரும் மற மாண்புடன் நிகழ்ந்தனர் என்பதும், வீரம் அவர்கள் இயல்பாகவும் போர் அவர்களின் வாழ்க்கை நெறியாகவும் இலங்கியது என்பதும் தெளிவாகின்றன. புற வாழ்வில் போர் ஓர் ஈறச் செயலாகவே கருதப்பெற்ற நிலையை இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

4.2.2. போரின் தேவை

சங்ககாலம் வீரத்திற்கு முக்கியமான காலம். போர் என்பது தவிர்க்க முடியாத ஒரு நிகழ்ச்சி என்றும், உலகத்தின் இயற்கை என்றும் பண்டைத்

தமிழர் கருதினர்.²⁷ உலகில் போர் தவிர்க்க முடியாதது என்ற கருத்தினை "அறப்போரைக் காட்டிலும் வேற சிறப்பு அரசனாக்கில்லை"²⁸ என்ற கீதை மொழிகின்றது. "மனித இன வாழ்வில் போர் என்பது ஓர் உயிரியல் தேவை. அஃது ஒழுக்கங்களை நெறி நிறுத்தி வகைப்படுத்தும் இன்றியமையாத ஒரு கருவி"²⁹ என்பர் அறிஞர் பெக்கர்த்தி.

"பாசியலாளர் (Facists) போர் தவிர்க்க முடியாதது என்பர். அர்னால்டு டாய்ன்பீ (Arnold Toynbee) போன்ற வரலாற்ற ஆசிரியர்கள் போர் தவிர்க்க முடியாதது என்றும், அத மனித முயற்சிக்கு அப்பாற்பட்டது என்றும் பிறப்போடு தொடர்புடையது என்றும் இந்துக்களில் ஐழ்வியைக் கருத்தோடு தொடர்புபடுத்தி உரைப்பர். மானிட சமூகவியலார் போர் இயற்கையானது, போரிடவது மனிதர்களின் தொன்மையான பண்புகளுள் ஒன்றென்றும் உரைப்பர்."³⁰ இவ்வாறு போர் பற்றிய கருத்துகளைத் தொகுத்தகரைக்கும் எக்.கப்பிரமணியம் நமக்குக் கடந்த கால வரலாறு உணர்த்துவது எல்லாம் போர் என்பது நாடுகளுக்கிடையே மாறாத ஒன்றென்பதனால் என்றும் கறவர்.

பண்டைக் காலத்தில் போர் தவிர்க்க இயலாததாகவும், காலத்தில் தேவையாகவும் விளங்கியது. எனவே முடிவந்தார்கள் இடையே அடிக்கடி போர்கள் நிகழ்ந்தன.

"போந்தை வேம்பே ஆரென வருஉம்
மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூவும்"³¹

என்ற நூற்பா தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே முடிந்ததும் போருடற்றிய செய்தியை உணர்த்தும்.

"பன்மொழிகளிலுள்ள வீரநிலைக் காலப் பாடல்களை ஆராய்ந்த பேராசிரியர் சி. எம். பெளரா (C.M. Bowra) அவற்றிற்குப் பொதுவாகச் சில சிறப்பியல்புகளைக் கூறுகிறார். அச்சிறப்பியல்புகளில் அநேகமாக எல்லாக்

கூறுகளும் தமிழில் உள்ள வீரநிலைக் காலப் பாடல்களாகக் கருதப்படும் சங்க இலக்கியத்திற்குப் பொருந்தி வருவதைக் காணவாம்" ³² என்பர் கதிர். மகாதேவன்.

4.2.3. போர்க் காரணங்கள்

சங்க காலத்தில் தமிழகம் முற்ற பேரரசர்களாலும், பல குறநில மன்னர்களாலும் ஆளப்பட்டது. மன்னர்களுக்கிடையே போர் பல நிகழ்ந்தும் அவர்கள் தகுந்த காரணங்களுக்காகவே போரில் ஈடுபட்டனர். "அரசர் போர், ஆசை, பாதுகாப்பு, பகை, தண்டனை, மரம், அருள் என்னும் அறவகைக் காரணத்தாற் பிறக்கும்" ³³ என்பர் ஞா.தேவநேயன்.

"அளவுகடந்த மன்னாசை, தம் குடிகளுக்கு வாழ்விடம் நாடல், தம் படைவலி, தம் செங்கோல், தம் ஆணை ஆசியவற்றை அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளச் செய்து, அரசருக்கு அரசராக விளங்கும் ஆர்வம், உறவினரிடமிருந்து அரசுரிமை பெறும் விருப்பம், மானம் காத்தல், பிறர் மகளை மணக்கும் விருப்பம் ஆகியவை போர்களுக்கு வித்திட்டன." ³⁴

போர்க்குரிய காரணப் பொருள்களென ஆனிரை, அண்டை நாட்டு எல்லை, அரண், ஆற்றல் என்ற நான்கையும் கா.கோவிந்தன் குறிப்பிடுவர். ³⁵

இந்தியப் பழம் போர்கள் எழுவதற்குப் பொதுவான காரணங்கள் ஏழு என்பர் பேராசிரியர் இராமச்சந்திர தீட்சிதர். அவை பின்வருவன:

- அ. சமுதாயத்தின் மனநிலை சாதிச் சமூகமாக இருப்பது
- ஆ. அமைதி பற்றிய உள்வறமை
- இ. வீரமும் துணிச்சலும்
- ஈ. சண்டை தொடுக்கும் மனநிலை இயல்பு
- உ. தற்காப்புச் சூழல்
- ஊ. சிவப்போக்கும் அழிக்காறம்
- எ. தலைமை என்பனம். ³⁶

"டார்வின் போன்ற கரிதவறக் கோட்பாட்டினர் போரானது, தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளும் உணர்வு (The instinct of Self Preservation) தகுதியுடையவை நிலைபெறுதல் ஆகிய இரண்டு காரணங்களில் அடிப்படையில் நிகழும் என்பர். சிக்மண்ட் பிராய்டு (Sigmund Freud) போன்ற உளவியலார் தன்னைத் தானே காத்துக்கொள்ள வேண்டும் (Instinct of self preservation) என்ற மன இயல்பே போருக்குக் காரணம் எனக் கூறுவர்". 37

"தற்காலத்தில் போருக்குரிய காரணங்களாகக் கூறப்படுவன:

1. அரசியல் அடிப்படை (Political)
2. கொள்கை அடிப்படை (Ideological)
3. உணர்ச்சி அடிப்படை (Emotional)
4. சமூக, பொருளாதார அடிப்படை (Socio-Economic)

போருக்கான பல்வேறு காரணங்களையும் இந்நாக்கு வகையில் ஒருவாறு அடக்கிவிடலாம்". 38

பண்டைத் தமிழகத்தில் மூவேந்தர்களிடையே வழிவழியாக வந்த பகைமையுணர்வு காரணமாக, அவர்களிடையே போர்கள் நிகழ்ந்தன. நாடுகளுக்கிடையே உள்ள எல்லைகள் சரியாக வரையறுக்கப்படாமையால் அவை தொடர்பாக எல்லைப் போர்க்கும் தோன்றின. தத்தம் குடிப்பெருமை நிலைநாட்டிட விரும்பியும் ஒருவர்க்கொருவர் மாறுபாடு கொண்டும் போருடற்றினர். சங்ககாலத்தில்,

- அ. உரிமை
- ஆ. புகழ் வேட்கை
- இ. எல்லையை விரிவுபடுத்தல்
- ஈ. குடிக்கடல்
- உ. மானவுணர்வு
- ஊ. செல்வ மேம்பாடு

எ. மகட்கொடை மறப்பு

ஆசியவை போர்க்குக் காரணமானவை என்ற இலக்கியங்கள் தெளிவுறுத்தலின்றன.

4.2.3.1. உரிமை

மன்னர் தம் உரிமையைக் காத்துக் கொள்ளுதற்கும், நிலைநாட்டுதற்கும் தாயத்தாருடன் போர் நிகழ்த்தினர். ஆனால் உரிமை காரணமாகச் சோழன் நலங்கிள்ளிக்கும் நெடுங்கிள்ளிக்கும் இடையே நிகழ்ந்த போர் இத்தகையதாகே.

அரசுரிமை பெறுதற்குக் கடையேற்பட்டபோதும் போர் நிகழ்ந்தது. சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தாகப் பகைவர் காவலின்றும் தப்பிச்சென்ற தனக்குரிய அரசுரிமையைப் பெறுதற்குப் போருடற்றியதைப் பட்டினப்பாலையும்,³⁹ பொருநராற்றுப்படையும்⁴⁰ விவரிக்கின்றன.

4.2.3.2. புகழ் வேட்கை

புகழ்வேட்கை காரணமாகப் போர்கள் ஏற்பட, மன்னர்கள் பாசறையில் தங்குதலையே விரும்பி மேற்கொண்டனர்.

"நல்லிசை வேட்டம் வேண்டி வெல்போர்

பாசறை யல்லது நீயொல் லாயே"⁴¹

என்ற சோழன் நலங்கிள்ளியின் போராற்றல் புலவரால் போற்றப்பெற்றது.

முவேந்தரனும் புகழில் மேம்பட்டு விளங்கிய பாரியை அழிக்க முவேந்தரும் ஒன்றுசேர்ந்த அனாடல் போருடற்றினர். 'எழுமூடி மனியும் ஏற்றம் பெறவும்'⁴², 'வானவரம்பல் எனப் பெயர் பெறவும்'⁴³ புகழ் வேட்கையினால் போர் நிகழ்த்தினர்.

தாம் மென்மேலும் புகழ்பெற வேங்கும் என்ற விருப்பினால் மன்னர் போர் தொடுத்தனர் என்பதை,

"அருபுகழ் மேவலொடு கன்படை யிலனே"⁴⁴

என்ற பாடலையும் உணர்த்தும்.

4.2.3.3. எல்லையை விரிவுபடுத்தல்

உலகை ஆளும் பிற மன்னர்களும் தம் ஆணையை ஏற்றுத் தம் அடிக்கீழ் நிற்பதைப் பண்டைத் தமிழ் வேந்தர் பெருமையாகக் கருதினர். தாம் ஆளும் நாடு தம் குடிமக்களுக்கு வளமுடன் வாழ்தற்குப் போதாத என்றும் என்னம் ஊக்கிட நாட்டினை விரிவுபடுத்தவும் விழைந்தனர். இதனை,

"வையங் காவலர் வழிமொழித் தொழுகப்
போகம் வேண்டிப் பொதச்சொற் பொறாஅ
கிடஞ்சிறி தெல்லு மூக்கந் தரப்ப" ⁴⁵

என்ற புறப்பாடல் புலப்படுத்தும். "நாடுகல் ஐகற்றிய உதியஞ் சேரல்" ⁴⁶ என்ற பாடலடியும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும்.

4.2.3.4. குடிக்கடல்

தன் நாட்டில் வாரும் குடிமக்களின் நன்மைக்காகப் பகைவரை அழித்துக் குடிமக்களைக் காத்தற் காரணமாகவும் போர் புரிந்ததை,

"குடிக்கடல் ஆகலிற் குறைவினை முடிமார்
செம்புறழ் புரிசைப் பாழி தூறி" ⁴⁷

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

4.2.3.5. மாணவுணர்வு

மாற்றார்தம் ஆற்றலையும், வலிமையையும் உணராத இகழ்ந்துரைத்ததனால் ஏற்பட்ட மாணவுணர்வில் காரணமாகவும் போர்கள் நிகழ்ந்தன. 'இருபெரு வேந்தரும், ஐம்பெருவேளிரும் இளையல் இவன் என உளையக் கூறியதால் பாண்டியன் தலையாலங் காணத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் போருக்கு எழுந்தனன்.' ⁴⁸ 'தன் வலிமையைப் போற்றாத தன்னை இகழ்ந்த மடலோனைச் சோழன் நலங்கிள்ளி போருக்கு அறகூர் அழைத்தான்.' ⁴⁹

4.2.3.6. செல்வ மேம்பாடு

தம் நாட்டின் செல்வ நிலையைப் பெருக்கப் பகைவர் நாட்டை வென்று பொருள் கொஞ்சுவந்தனர். இதனை, "அமரோர்த் தட்ட செல்வம்"⁵⁰ என்று அகநானூறு சிறப்பிக்கின்றது.

4.2.3.7. மகட்கொடை மறப்பு

பெண் கேட்டு வந்த மன்னர்க்குத் தம்மகளை மணமுடித்துக் கொடுக்க மறத்தகல் காரணமாகவும் விளைந்த போர்கள் பல. இத்தகைய போர்கள் புறத்தினை இலக்கணத்தில் மகட்பாற்காஞ்சி எனப் பெயர் பெறும். புறநானூற்றில் மகட்பாற் காஞ்சித்தொழையச் சார்ந்த பாடல்கள் பல இடம் பெற்றுள்ளன.

இங்ஙனம் அரசர்கள் தம்மை, தம் புகழை, தம் மானத்தை, தம் பெருமையைக் காக்கவும், நிலைநிறுத்திக்கொள்ளவும் போர்கள் புரிந்தனர். ஆதலால் அவை அறத்தில் பாற்பட்டவனாகவே விளங்கின. ஆதலில், அப்போர்கள் 'மறங் கந்தாக நல்லமர்'⁵¹ என்றும், அறப்போர் என்றும் சிறப்பிக்கப் பெற்றனர். அங்ஙனம் போருடற்றிய மன்னர்களை 'அறத்தில் மண்டிய மறப்போர் வேந்தர்' என்றும் புலவர் போற்றினர்.

"இவற்றால் பண்டைய அரசர்கள் அறத்தில் மாறப்பட்டு அமர்பல செய்து, ஆட்சிப் பரப்பை விரிவாக்கி உன்டை நாடுகளை அடிமைப்படுத்தி ஆதிக்கம் செலுத்த எண்ணவில்லை. மாறாக மானம் குன்றா மாண்பிற்காகவும் பெருமைக்காகவும், பொன்றாப் புகழுக்காகவும் போரிட்டார்கள் எனல் தெளிவு."⁵² இக்கருத்து பண்டைத் தமிழர் அறத்தொடுபட்ட போர் நிகழ்த்தியமைக்கு அரணாகின்றது.

4.2.4. வஞ்சினமும் அறமும்

போருக்குச் செல்வமுன் வேந்தரும் வீரரும் வஞ்சினம் உரைத்தச் செல்வர், தாம் என்னிய இலக்கை அடைதற்கும், உள்ள உறுதி குலையாமல் இருப்பதற்கும் வஞ்சினமொழி பயன்பட்டது. இதனை நெடுமொழி⁵³, ஒற்றமொழி⁵⁴ நீள்மொழி⁵⁵ நெடிய கறல், கடிய கறல்⁵⁶ என்றும் கறவர். பண்டைத் தமிழர் போர் முறையில் இது சிறப்பிடம் பெற்றிருக்கத்.

வீரர் தாம் உரைத்த வஞ்சினம் பொய்த்துப் போகாதவாற செயல்படும் மறப்பன்புடையர்களாக விளங்கினர் என்பதை,

"வஞ்சின முடித்த வொற்றமொழி மறவர்"⁵⁷

என்பதால் அறியலாம். வீரர் உரைக்கும் வஞ்சினத்தை,

"தலைத்தா நெடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தலம்"⁵⁸

என்றும், வேந்தர் உரைக்கும் வஞ்சினத்தை,

"இன்னது பிறழப்பிடி இதுவா சியரெனத்
தன்னருஞ் சிறப்பின் வஞ்சினத் தாலும்"⁵⁹

என்றும் தொல்காப்பியர் வேறுபடுத்தி உரைப்பர்.

வஞ்சினம் கறம்போதும் அறநெறியை அரசர்கள் அகத்திருத்திய நிலைக்கு ஒல்லையுர் தந்த பூதப்பான்டியைக் கூறிய வஞ்சினம் சான்றாகின்றது. 'அறநிலை திரியாத அன்பின் அவையத்தில், திறனில்லாத ஒருவனை வைத்து முறை செய்த நிலையை அடைவேனாகு' ⁶⁰ என்ற அனைது வஞ்சினம் அறநெறியை முன்னிறுத்திக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

குடிபுழி னாற்றும் கொடுங்கோன்மையும், புலவர் பாடும் புகழ் பெறாமையும், இரப்போர்க்கு சுயாமையும் ஒரு வேந்தனுக்கு இழிவைக்கருவன. பகைவரைப் போரில் வெற்றி கொள்ளாத போனால் இவற்றையெல்லாம்

அடைவேளாகுக எஃபது தலையாலங்காணத்தச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்
உரைத்த வஞ்சினமொழி. ⁶¹

வஞ்சினவுரையினால் வேந்தர்தம் பண்புநலமும், உரின உறதியும்,
ஒழுக்க மேம்பாடும், அவர்தம் அறக்கோட்பாடும் புலனாகின்றன.

"இவ்வஞ்சினங்களில் செங்கோற்சிறப்பு, குடியோம்பல்,
பெரியோரைப் போற்றல், சுகை, கற்பு முதலிய அறக்கறகன் வலியுறத்தப்
பெறுகின்றன" ⁶² என்பர் இரா. சாரங்கபாணி.

4.2.5. தூதும் அறமும்

போர் நிகழ்தலைத் தடுக்கத் தூது ஓர் அறநெறியாகப்
பயன்பட்டிருக்கிறது. தூது வெற்றிபெறா நிலையில் போர் நிகழ்த்தினர்.
மன்னர் தன்னைவிட ஆற்றலிற் குறைந்தாரொரு, போர் செய்ய நேரிடும்போது
தூதுவரை அனுப்பிப் போரைத் தடுத்தனர். அதியமானிடமிருந்து தொண்டைமாவட்டம்
தூதுவராகச் சென்ற ஔவையார் இருவரிடையே நிகழ் இருந்த போரைத்
தடுத்தனர். தொண்டைமாவட்டம் படைக்கலக் கொட்டிலைப் பார்வைவிட்ட
ஔவையார், அவன் படைக்கலங்கன் நெய் பூசப்பெற்ற, காட்சிப்பொருள்போலக்
கடியுடை வியனகளில் வைக்கப்பெற்றிருந்த காட்சி கண்டார். அதியமானின்
படைக்கலங்கன் போர்க்களங்களில் ஈடுபட்டு ஓன் சிதைந்தும், முரிந்தும் கொல்லல்
உடைக்களத்தில் இருப்பதைக் குறித்து இகழ்வதுபோலப் புகழ்ந்தனர். ⁶³

ஔவையின் சொல்லாற்றலும், தூதும் போரைத் தடுத்தன.
புலவர்கள் தூது சென்ற போரைத் தடுத்துக் காப்பாற்றும் அறநெறியில்
நின்றதைச் சங்க இலக்கியம் தெளிவுபடுத்துகிறது.

4.2.6. போரறங்கன்

பண்டைத் தமிழர் போர் மேற்கொள்ளும் அதனையும் அறவழியிலேயே
நிகழ்த்தினர். போர்க்களத்தில் பகைவரோடு பொரும்போதும் அறநெறிகளையே

பின்பற்றினர். பண்டைத் தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த போர்களை 'நல்லமர்' ⁶⁴ என்றும், 'நற்போர்' ⁶⁵ என்றும், 'வசையில் வெம்போர்' ⁶⁶ என்றும், 'அறத்தில் மண்டிய மறப்போர்' ⁶⁷ என்றும் இலக்கியங்கள் போற்றுகின்றன. 'நற்போர்' என்பதற்கு 'அறத்தார் பொருள்கிற போர்' ⁶⁸ என்ற நச்சினார்க்கினியர் கூறும் உரையும் இக்கருத்திற்கு அரண் செய்கிறது.

போர் தொடங்குவதற்கு முன்னால் போர் செய்யப் போவதை வெளிப்படையாக முரசறைந்து பகைவர்க்குத் தெரிவித்தல் மரபாக இருந்தது. இதனை "அறத்தாற தவலம் பூட்கை" ⁶⁹ எனப் புறநானூறு சிறப்பிக்கிறது.

4.2.6.1. அறத்தாற தவலம் பூட்கை

பகைவர் நாட்டிலேயே படையெடுப்பு நிகழ்த்ததற்கு முன்பு அந்நாட்டிலுள்ள ஆக்கள், அந்தணர், பெண்டிர், பிணியுடையோர், மக்கட் பேறில்லாதோர் ஆகியோர்க்குப் படையெடுப்பு நிகழ்வதை அறிவித்த, அவர்கள் தமக்கு வேண்டிய பாதுகாப்பைத் தேடிக்கொள்ளும் அறநெறி மேற்கொள்ளப் பெற்றது. வாயில்லாத உயிர்களாகிய ஆக்கள் தனிபுறதல் தகாது என்பதால், அவைகளைக் கவர்ந்த பாதுகாப்பு அளிக்கும் வெட்சிப் போரினைத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. பகைவர் நாட்டில் உள்ள மக்கள் அவைவரையும் அழிக்க வேண்டுமென்பது போர் மேற்செல்லும் மன்னனின் நோக்கம் அன்ற. எனவே பிறர்க்குத் தீங்கு செய்யாத ஆக்களும், அந்தணர்களும் போரினால் தனிபுறதல் தகாது என்ற எண்ணினர். பேணுதற்குரியோராகப் பெண்டிர், பிணியுடையோர், தமக்குப்பின் குடிகாத்து ஒம்பும் மக்களைப் பெறாதோர் கருதப்படுவர். அவர்களையும் போரினால் ஏற்படும் தனிபத்திலின்றும் காத்தல் அறம். இதலின், பகைவர் நாட்டிலுள்ள அத்தனையோரைப் பாதுகாப்பினைத் தேடிக்கொள்ளுமாறு அறிவுறுத்தி அறப்போர் ஆற்றினால் பாண்டியன் பல்யாகசர்வை முதலுருமீப் பெருவழுதி. ⁷⁰ 'இது போர் முன் பாதுகாப்பு நடவடிக்கை' எனக் கொள்ளும் அறிஞர் கருத்தும் இதற்கு அரண்செய்யும். ⁷¹

இங்ஙனம் மறப்போரினும் அறமே முதன்மையாகக் கருதப்பட்டது.

"அரசன் தொழிலாவது நாடுகாவல். போர்வினையும் நாடுகாவலுட்பட்டதே. அதனால் அக்காலத்து அரசர், பெரும்பாலும் தம் வினைகளிலெல்லாம் அறத்தைக் கடைப்பிடித்தனர்" ⁷² என்ற கருத்து ஈண்டுக் கருதத்தக்கது.

4.2.6.2. ஒத்த வலிமையுடையாரொரு பொருதல்

போர்க்களத்தில் வீரர் விழுப்புல் பட்டாரொரு பொருவதன்றிப் பிறர் எதிர்ந்த வழி அவரொரு போர் செய்தல் சிறப்பற்றது எனப் புறக்கணித்தும், ஒத்தாரொரு பொருதல் போரறம் எனவும் கொட்டனர். அதனால் மைந்துடை நல்லமர் என்று அவர் ஆற்றிய போரும் புகழப் பெற்றது. கடல் பிறக்கோட்டிய குட்டுவன் மைந்துடை நல்லமரில் வெற்றிபெறபவன் ⁷³ எனப் பரணர் பாராட்டுவர்.

பாசறையமைத்து அதற்கு முள்வேலியிட்டுப் பாதுகாவலொரு போர்க்கு வராத பகைவேந்தனின் பாசறையிழன்றோரிடம், சகி வேந்தன் ஒத்தவரொரு போராரற்றும் அறப்பண்பினன் என்பதை ஒரு தானைத் தூலவன் எடுத்துரைக்கிறான். ⁷⁴

உழிகுப் போரின் விளக்கம் கூறும் பிற்கால உரையாசிரியராகிய நச்சினார்க்கினியர், "சிறப்புடை அரசியலாவது, மடிந்த உள்வந்தோனையும் மகப் பெறாதோனையும் மயர் குலைந்தோனையும் அடிபிறக்கிட்டோனையும் பென்பெயரோனையும் படையிழந்தோனையும் ஒத்தபடையெடாதோனையும் பிறவும் இத்தகன்மையுடையோரை யுங் கொல்லாது விடுதலங் கூறிப், பொருதலம் முதலியனவாம்" ⁷⁵ என்ற கருகின்றார். இதனால் ஒத்த வீரமும், ஆற்றலும், படையும் உடையாரொரு பொருதலே போரறம் என்ற கொள்கை உடையவர் பண்டைத் தமிழர் என்பது உறுதியாகிறது.

"தமிழில் 'போர்' என்னும் பெயர்த்சொல் காரண இருருள் பெயராக வழங்கப்படுகிறது. பிறமொழிகளில் போரைக் குறிக்கும்

பெயர்களுக்குச் சிறப்பாக வேற ஒரு பொருளும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. தமிழில் போர் என்றும் சொல் 'பொரு' என்றும் வேர்ச் சொல் அடியாகப் பிறந்த பெயர்ச்சொல். 'பொரு' அவ்வது 'பொருளுதல்' என்பதற்கு ஒப்புதல், ஒத்திருத்தல் என்ற பொருள். அகனால் பொருநன் என்பதற்கு 'தனக்குப் பிறர் உவமமாவதன்றித் தான் பிறர்க்கு உவமிக்கப்படுவான்' என்ற நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியிருக்கிறார். ஆகவே, 'போர்' என்றும் சொல் ஒத்திருத்தல் என்றும் பொருளைத் தன்னகத்தே அடக்கி நிற்கிறது. இதிலிருந்து தமிழர்களுடைய போர் முறை பற்றிய அரிய செய்தி வெளியாகிறது. தமிழ் மக்கள் ஒத்தகிறனுடையாரையும் ஒத்தபடையுரையாரையும் எதிர்த்தப் பொருவதே போராகும் என்ற கொள்கையை உடையவர்⁷⁶ என்பர் ஜி. சுப்பிரமணிய பிள்ளை. ஒத்தவர்களுடன் போரிடவே போரறம் என்ற கருத்து இச்செய்தியால் மேலும் வலிவு பெறுகிறது.

4.2.6.3. புறமுதுகிடுவோருடன் போர் செய்யாமை

போர்க்களத்தில் புறமுதுகிடாமையும், புறமுதுகிடுவோருடன் போர் செய்யாமையும் பண்டைத்தமிழரின் போரறங்களாகும். புறமுதுகிடாமையைப் போரறமாக மதித்தமையை "நற்போர் ஓடா வல்லி"⁷⁷ என்ற தொடர் உணர்த்தும். பண்டைத்தமிழர் புறப்புன் பருதலை இழிவாகக் கருதினர். வெண்ணிப்போரில் மார்பிலே தைத்த வேல் புறத்தையும் ஊருருவிச் சென்றதால் ஏற்பட்ட புண்ணிற்காக நானி உயிர் வீட்டான் பெருஞ்சேரலாதன்⁷⁸ என்ற புறநானூறு புகல்கின்றது. இவையொன்று புறமுதுகிடுதலையும், புறப்புன் பருதலையும் பண்டைத் தமிழர் இழிவாகக் கருதியமை பெறப்படும்.

பகைவரை அவர் ஊக்கங் கெடுமாறு படைகளைச் செலுத்தி அழித்தலையும், அற்றாது அவர் புறங்கொடுத்தோருங்கால் அவர்மீது படைக் கலங்களை எறியாது விடுத்தலையும் போரறமாகக் கொண்டொழுகினர்.

"ஒருங்காதி தெவ்வ ஸக்தரக் கடைஇப்

புறக்கொடை யெறியார்நின் மறப்படை கொள்குநர்" 79

என்ற பாடலடிகள் இதனை உணர்த்தும்.

பகைமன்னர் புறங்கொடுத்த ஒருமிடத்த அன்றா கம்பலைகண்டு
இத்தகைய மறமும் மாணவுரைவும் இல்லாத மன்னரொடு பொருதல் கம் மற
மான்புக்கு இடக்கு என்றும், அறமல்லாத செயல் என்றும் கருதினர். 80
ஊக்கமிழந்து நடுங்கி உயிர்காக்க ஒருவார் மேல் படையெறிவத கழிதற்கண்மை
என்னும் குற்றத்தின் பாற்படும். எனவே புறங்கொடுத்தோருவார் மேல்
படையெறிதல் அறமல்லாத செயலாகக் கருதி விவக்கப்பட்டது.

4.2.6.4. விலங்கிம்மேல் படையெறியாமை

கனிற மனஞ்ஞர்வில்லாத விலங்காதலின் அது தம்மேல்வரின் அகிரித்
தாம் அகன்மேல் வேலெறிதலை வீரர் நாணத்தை விளைக்கும் செயலாகக் கருதினர்.

"பீலிக் கன்னிப் பெருந்தகை மறவன்

மேல்வருந் கன்றொடு வேறரந் தினியே" 81

என்ற மறவனொருவன் தன்மேல் பாய்ந்தவரும் கன்றிறின் மேல் வேலெறிந்து
வீழ்த்திய திறம் மொழியப்பட்டுள்ளது.

4.2.6.5. படைமடம் படாமை

சங்ககால மன்னர் கொடைமடம்படுதல் அல்லது படைமடம்
படாதவராக விளங்கினர்.

"கடாஅ யானைக் கழற்காற் பேகன்

கொடைமடம் படுத லல்லது

படைமடம் படான்பிறர் படைமயக் குறினே" 82

என்ற பேகன் பாராட்டப்பெற்றாகி.

"படைமடமென்றது, வீரர் அல்லாதார்மேலும், றுதகிட்டார் மேலும், புண்பட்டார்மேலும், முத்தார் இளையார்மேலும் செல்லுகல்" ⁸³ என்ற உ.வே.சா. விளக்கம் கறவர்.

அறநெறிக்கு மாறப்பட்ட படைமடம் படல் பண்டை இலக்கியங்களில் இடம் பெறவில்லை என்பது இதனால் புலனாகின்றது.

4.2.6.6. பருவம் குறித்தப் போர்புரிதல்

ஒரான்கினை ஆற வகையான பருவங்களாகப் பகுத்துக்கொண்ட பண்டைத் தமிழர் போர் செய்தற்கு உரிய பருவம் தேர்ந்தே போர் செய்தனர். போர்க்குரிய பருவங்களாகக் கூறிர்ப்பருவமும், வேளிப்பருவமும் கொள்ளப்பட்டன. இவ்விருவகைப் பருவங்களிலும் மன்னர் பாசறை அமைத்துத் தங்கியிருந்து போருடற்றினர். இதனை,

"கதிர் வேலில் எவ்றிரு பாசறைக்

காதலின் ஒவ்றிக் கண்ணிய வகையிலும்" ⁸⁴

என்பர் தொல்காப்பியர்.

நெடுநல்வாடை கூதிர்ப்பாசறையமைத்துத் தங்கியிருந்த வேந்தனின் போர்ச் செயல்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. ⁸⁵ முல்லைப்பாட்டு வேளிப்பாசறை இயல்பினை விரித்துரைக்கின்றது. ⁸⁶ இவற்றால் நாட்டின் நடைமுறை நிகழ்ச்சிகள் மாறப்படாவிடும் பருவம் குறித்தப் போர் செய்த பண்டைத் தமிழரின் அறவுணர்வு வெளிப்படுகின்றது.

"போரினால் ஆட்சிக் குழப்பமோ, நாட்டில் பஞ்சமோ, மக்கள் செய்யும் தொழிலுக்கு இடையூறோ உண்டாகக் கூடாது என்பதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்துவந்தனர். அதற்காகவே உழவுத் தொழில்செய்வோர் அறவடையை முடித்த ஒய்வாக இருந்த கூதிர்ப் (குளிக்காலம்) பருவ முகல்

வேளிர்காலம் வரையுள்ள இடைக்காலத்தைப் போர் புரிவதற்கு என்ற காலமாக தேர்ந்தெடுத்தனர்" ⁸⁷ என்ற கருத்தும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

4.2.6.7. களங்குறித்தப் போர் செய்தல்

பண்டைத் தமிழ் வேந்தர் எதிர்பாராத பகைவரைத் தாக்குதல்களில் களங்குறித்தப் போர் செய்தனர். 'பறந்தலை' ⁸⁸, 'வியல்களம்' ⁸⁹ போன்ற தொடர்கள், போர்கள் பெருநிலப்பரப்பில் நடைபெற்றன என்பதை விளக்குகின்றன. சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானுக்கும் பெருஞ்சேரலாதனுக்கும் இடையே வெண்ணிப்பறந்தலை என்ற இடத்தில் நிகழ்ந்த போர் பற்றிய செய்திகளைப் புறநானூறு ⁹⁰, பொருநராற்றிப்பலையும் ⁹¹ விவரிக்கின்றன.

தலையாலங்கானம் என்றும் இடத்தில் இருபெரு வேந்தரையும் ஐம்பெருவேளிரையும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் வென்ற திறமும், அதனால் அவன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் என்ற அழைக்கப்பெற்ற சிறப்பும் எடுத்தாரைக்கப்படுகின்றன. வரசைப் பறந்தலைப் போரில் கரிகாலனுடன் எதிர்த்த நின்ற ஒன்பது வேந்தரும் ஓடிக்கொண்டுவரவே அவன் ஆற்றலுக்காற்றாத தம்முடையப் போகட்டு ஈனார் ⁹² என்ற அகநானூறு மொழிகின்றது. பண்டைத்தமிழ் வேந்தர் களங்குறித்தப் போர் செய்ததை இச்செய்திகள் தெளிவுறுத்துகின்றன.

"போரில் ஈடுபடும் இரு துருத்த வீரர்களும் ஓர் இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்த, அவ்விடத்தில் நெருக்குநேர் நின்ற போரிடுவர். இக்காலத்தில் நடைபெறுவது போன்ற திடீரென்ற தாக்குதல், முறைந்த இருந்த தாக்குதல் போன்ற போர் முறைகள் அக்காலத்தில் இல்லை. பலர் அரிய வஞ்சினம் கூறி, பொது இடத்தில் தம்மொரு ஒப்பாளிடம் மட்டும் போரிடும் அறப்பலு வாய்ந்தவர்களாகப் பழந்தமிழ் வீரர் விளங்கினர்." ⁹³ இக்கருத்தினை, பண்டைத் தமிழர் களங்குறித்தப் போர் செய்ததை வலியுறுத்துகிறது.

4.2.6.8. இரவில் போரிடாமை

பகலில் போரிட்டு இரவில் போரிடாமையைப் பண்டைத் தமிழர் போரறமாகக் கொண்டொழுக்கினர். புலவர் பெருங்குன்றரீகிரார் படைகளின் இரவுக் காலச் செயலினைக் குறிக்கும் பாடல் வழி, பகற்காலப் போரின் கடுமையை உய்த்துரை எலக்கிறார்.⁹⁴ நெடுநல்வாடை இரவு நேரத்தில் பாசறைகளில் காயமுற்ற வீரர்களுக்கு ஐறதல் சொல்லும் அரசனின் கடமையுணர்வையும், செயல்களையும் எடுத்தியம்புகிறது.

'நெடுஞ்செழியலீவாடைக்காற்றடல், மழைத்தனிகளும் வீழ்சிற்ற இரவு நேரத்திலும் படைத்தலைவன் உலவியுடல் சென்ற காயமுற்ற வீரர்களைக் கண்டு ஐறதல் மொழிகளைக் கறினாள் என்பதை எடுத்துக்கறி, இதன்மூலம் பகலில் போரிடுவதும், இரவில் போரா நிறுத்தவதும் வழக்கமாயிருந்தன. மசாபாரதப் போரிலும் அரப்போர்களிலும் இதவே பின்பற்றப்பட்டது.⁹⁵ என்பர் இராமச்சந்திர தீட்சிதர்.

பகலில் மட்டும் களம் குறித்தப் போரிடல் பண்டைய மரபு என்பதை,

"வெம்போர்ச் செழியனும் வந்தன வெதிரீத

வம்ப மள்ளரோ பவரே

எஞ்சவர் கொல்லோ பகறவச் சிறிதே"⁹⁶

என்ற பாடல்கள் தெளிவுறுத்தும்.

"இன்றைய இராணுவ ஸ்காட்சனில் காலையில் ஐதகுமல் (Bugle) முழங்கத் தாணக்கொடி (Regimental Flag) ஏற்றி (Revalle) மாஸலயில் இறக்குவதம் (Retreat) அப்பொழுது அம்ஸ்காயில் உள்ளோர் அனைவரும் அசைவற்ற எழுந்து நின்று மரியாதை செய்வதம் அசிய மரபு பகலில் மட்டும் போரிடும் பண்டைய மரபை ஒட்டியது எனலாம். பகைவர்களைத் தெளிவாகப் பார்த்தப் போரிடுவது பகலில் மட்டும் இயலமாகையால் பகல் போர் கொட்டவர் போலும்."⁹⁷ இக்கருத்தம் பண்டைத் தமிழர் பகலில் மட்டும் போர் செய்தனர் என்பதற்கு அரணாகின்றது.

4.2.7. வெற்றியும் அறமும்

மன்னர்க்கு நான்கு வகையான படைகள் போருடற்றவதற்கு உறுதுணையாக விளங்கின. பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்களிடம் நார்படைகளும் சிறந்திருந்த நிலையை இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன.

"வேல்கொடி தானை வெருவரு தோன்றல்

உளைப் பொலிந்த மா

இழைப் பொலிந்த கன்ற

வம்பு பரந்த தேர்

அமர்த் கெதிர்த்த புகல் மறவர்"⁹⁸

என்று பரியானைச் செல்கொடிட்டுவனின் நார்படைச் சிறப்புக் கூறப்பட்டுள்ளது.

கருஞ்சினத்தினையுடைய கன்றும், விரைந்த செல்லம் குதிரையும், நெருங்கொடிகளையுடைய தேரும், வண்மையுடைய வீரரும் அகிய நார்படைகளும் மன்னரின் வெற்றிக்கு உறுதுணையாக விளங்கினும், 'அறநெறி முகற்றே அரசின் கொற்றம்' என்பது பண்டைத் தமிழரின் கொள்கை.⁹⁹

நால்வகைப் படைகளுடல் கடைய அரசின் வெற்றி அறநெறியை முதன்மையாகக் கொண்டது என்ற சமூக பண்டைத் தமிழரின் போரறத்தைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

4.2.8. அறப்போர்

பண்டைத் தமிழர் அறப்போரார்றிய திறத்தைப் புறநானூறு சிறப்பிக்கின்றது. சேரமான் நெடுஞ்சேரலாதனும் சோழன் வேர்ப்பாண்டக்கை பெருவிறற்கிள்ளியும் சிறுப்போர்ப்புறம் என்னும் இடத்தில் பொருது மாய்த்தனர். குடைகளும் தளங்கின. வெற்றியை நவலம் ழாசமும் ழுழிர்கன. போர்வீரரும் எஞ்சாது வீழ்ந்தனர். போரும் வீழ்த்தக¹⁰⁰ என்ற வண்ணிகும் சுழாதி - தலையார் அப்போரினை 'அறத்தின் மண்டிய மறப்போர்' என்பர்.

இருபெருவேந்தரும் வஞ்சியாத எதிர்தின்ற பொருது
வீழ்ந்தனராதலால் அப்போர் அறப்போர் எனப்பெற்றத.

4.2.9. புலவரும் போரும்

போரில் புலவர் ஆற்றிய பணி குறிப்பிடத்தக்கது. போர் நெறியை
வரையறுத்தக் காட்டியவர் புலவர் பெருமக்களாகும். அப்போர் நெறிகளை
மீறியவர்களை அறிவுரைகூறி அறவழியில் செல்ல வலியுறுத்தியவரும் புலவர்களே.
வேந்தர், குறநில மன்னர், வீரர் ஆகியோரின் போராற்றலையும் அவர்கள்
மேற்கொண்ட போரறங்களையும், வெற்றிச் சிறப்பையும் போற்றிப் பாடியவரும்
புலவர்களே. அறநெறியில் போருடற்றியோரையே அவர்கள் புகழ்ந்த போற்றினர்.

"வாடுக விற்றவழில் கண்ணி யொகினார்
நாடுகடு கமழ்புகை யெறித்த லானே" ¹⁰¹

என்ற போர் வேட்கை கொள்ளுமாறும் அதனால் பொருள் பெறமாறும்
முதுகுருமிப் பெருவழுதியைக் காளிகிழார் தூங்குகிறார்.

ஒரு குடியில் கோன்றிய இருவர் மாறபாடு கொண்டு பொறமுனைந்தபோது
கோலுர்கிழார் கடுத்த நிறுத்துகிறார். நம் செய்தி குடிக்குப் பெருமை
தருவதன்றி. இருவரும் ஆத்திமானை குடியவர்களே. நின்னோடு பொருவோன்
பனம்பூ மாலையணிந்த சேரனோ, வேப்பம்பூ மாலையணிந்த பாண்டியனோ
அல்லன். போரில் வெற்றி என்பது ஒருவர்க்கே விளையும். உம்செயல்
பிற மன்னர்க்கும் மெய்ம்மலி உணகை வினைக்கும் என நெடுங்கிள்ளிக்கு அறவுரை
கறிப் போர் கடுத்தனர். ¹⁰²

ஆளுநின் உரிமை காரணமாகச் சோழன் நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி
ஆகிய இருவரிடையே பகைமை ஏற்பட, சோழன் நலங்கிள்ளி முற்றுகையிட்டான்.
முற்றுகை பல நாட்கள் நீடித்தது. மக்கள் பல்லாற்றாணும் தனிபுற்றதை அறிந்தும்
நெடுங்கிள்ளி போர்க்கு ஏழாது கதவடைத்த வானா இருந்ததைக் கண்ட

கோவூர்சிழார், அவனது தகாத செயலை இடத்தாரைத்தனர். நீ அறவுனர்வின்
என்றால் இந்நாடு உனக்கும் உரியது என்ற கதவைத் திறந்திருக்க. எதிரூற்றிக்
காத்தலே மறம் என்ற கருதினால் போர் செய்தற்குத் திறந்திருக்க என்ற போரறம்
எடுத்தாரைத்தனர். ¹⁰³ இங்ஙனம் நாட்டு உரிமையை நிலைநாட்டுதற்கும்
அறத்தினைக் கடைப்பிடித்தலே தக்கது என்ற அறநெறியை அறிவுறுத்தினர்.

கருவுரைக் கிள்ளிவளவன் முற்றியிருந்தனன். கருவூர் வேந்தனின்
காவல் மரத்தையும் வெட்டி வீழ்த்தினன். கடிமரம் தடியும் ஓசை காதிஸ்
கேட்டும், கருவூர் வேந்தன் போர்க்கு எழுவின்மை. மதிற்கதவை அடைத்த
உள்ளே இனிதிருந்தனன். அதுகண்ட ஆலத்தூர்சிழார் கிள்ளிவளவனுக்குப்
போரறத்தை எடுத்தாரைக்கிறார். தன் கடிமரம் தடியும் ஓசை காசில்
கேட்டும், தன் கடிமனையிடத்த இனிது இருந்த வேந்தனொரு மலைத்தலை எப்பது
நாணுத்தகவுடைத்து என்ற போரறம் வலியுறுத்துகிறார். ¹⁰⁴

கோப்பெருஞ்சோழனுடன் அவன் மக்கள் அரகரிமை காரணமாகப்
போர் தொடுக்க முனைந்தனர். அவர்களுடன் போர்க்கெழுந்த
கோப்பெருஞ்சோழனின் செயலைப் புல்லாற்றார் எயிற்றியனார் கண்டிக்கிறார்.
'உனக்குப்பின் உன் செல்வம் இளையருக்கன்றோ! அவருடன் போர்க்கெழுந்தால்
உனக்குப் பழியே மிஞ்சும்' என்ற கூறிப் போரைத் தடுக்கிறார். ¹⁰⁵ தந்தையும்
மக்களும் பொருவது முறையின்றி என்பதை இவருடைய அறிவுரை விளக்குகின்றது.

பாணர்தாமரை மலையவும், புலவர் புனைதேர் பன்னவும்,
இன்னாவாகப் பிறர்மன் கொண்டு, ஆர்வலர்க்கு இனிய செய்தல் அறனோ மற்றிது?
என்று வினவும் நெட்டிமையார் பாடல் போரறத்தினை உணர்த்துவதாக உள்ளது. ¹⁰⁶
பகைவர்க்கு ஞாயிறாக விளங்கும் மன்னன் புலவர்க்கு அளிசெய்யும் திங்களாக
விளங்குவதை,

"ஞாயி றனையைநினை பகைவர்க்குத்

திங்க ளனையை யெம்ம னோர்க்கே" ¹⁰⁷

என்ற பாடல் தெளிவுறுத்தும்.

"புலவர் நல்லரை கேட்டு அரசர் பலர் உண்மை உணர்ந்த முற்றுகை விடுத்தனர். போர் தவிர்த்தனர். வெஞ்சினம் தவிர்த்தனர். ஏறத்தல் நிறுத்தினர். புலவர் உறவே பேருறவாகக் கொண்டனர். அவர் குஞ்சொல் கொண்டு வேம்பும் குருவும் போலக் கடிந்தபோதும் உண்மை உணர்ந்த உரிமை குளிர்த்தனர். அறம் உளர்த்திய அறிவுரைக்காக நன்றி பாராட்டினர்"¹⁰⁸ என்ற புலவர் அறிவுரையில் பயல் குறித்த மு.வரதராசன் குறிப்பிடுவர்.

4.2.10. அழிவும் அறமும்

பகைவர் நாட்டை நாற்படை கொண்டு அழித்தலும், கழுதை ஏரைக்கொண்டு உழவித்துப் பாழ் செய்தலும் விளைவையல்களில் தேர்களைச் செலுத்தி அழித்தலும், நீர்நிலைகளில் கவிழ்களைப் படிவித்துக் கலக்கலும், பகைவர் நாட்டைத் தீக்கிரையாக்கலும், அவர் நாட்டுப் பொருள்களைக் கொள்ளையிடலும் போர்ச் செயல்களாக விளங்கின. நாற்படையுள் யானைப் படை பகைவர் நாட்டு மதில்களை அழிக்கப் பயன்பட்டது. 'நாடெனும் பேர் காடாகப் பகைவர் நாடு பாழ்நிலமாக்கப்பட்டதை'¹⁰⁹ மதுரைக்காஞ்சி கருகின்றது. திருமாவளவன் தெவ்வர்க்கோக்கிய வேற்படையின் வெம்மையை¹¹⁰ பட்டினப்பாலை பகர்கின்றது.

பண்டைத் தமிழர் போர் முறையில் பகைவர் நாட்டின் அழிவு இருப்பிலும், அது போரின் இறுதி நிலையாகவே இருந்தது. பகைவர்தம் படைபலத்தைப் பெருக்கி, மீண்டும் தம்மைத் தாக்காத காத்தாக்கொள்ளும் நோக்கமே இதற்குக் காரணம் ஆகும். பொருளாதார நிலையில் அவர்களின் உயர்ச்சியைத் தடுத்ததற்கும், மீண்டும் தம் ஔற்றலைப் பெருக்கிக் கொள்ளாதவாறு தகைத்ததற்கும் இத்தகைய அழிவுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அரசர் தம் பாதுகாப்பு ஔற்றலைப் பெருக்குவதன், பகைவரின் பாதுகாப்பு ஔற்றலைச் சிதைப்பதும் போரறங்களாக மேற்கொள்ளப்பட்டன.

பண்டைத் தமிழர் போர்க்களத்தை வீரத்தில் விளைநிலமாகக் கருதினர். போர்க்களத்தில் படைகளின் படைகளைக் கொண்டு குவித்தாலும் அதைக் கொலைக்களம் என்று கருவதில்லை. கொலைக்களத்தில் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள ஒருவர்க்கு வலிமையோ வாய்ப்போ கிட்டாத கொல்லுச் செயல் நடைபெறுகிறது. ஆயின், போர்க்களத்தில் தனக்குச் சமமான வலிமையில்லாதவரோடு போர் செய்வது அறமாகக் கொள்ளப்படுவதில்லை.

போர்க்களத்தில் வீழ்ந்தவன் தனக்கு ஒவ்வாள் என அவன் மேற் செல்வதை வீரமன்று என்றும், அறமன்று என்றும் கருதியவர் பண்டைத் தமிழர். மேலும் படைகள் படைக்கலம் இழந்து நிற்கும் நிலையில் அவன் தனக்கு நிகராகாவிட என்ற அவலுடன் போர் செய்யாத வீரசுப் போரறமாக நிலவியது. இத்தகைய வீரப்பண்பினைக் கொல்லேற்றிக்கு உவமையாக ¹¹¹ முல்லைக்கலி கருகின்றது.

போரைக் குறிக்கும் 'சமம்' என்ற சொல் ஒப்பு, போர் எனும் பொருளுது. ¹¹² இச்சொல் தனித்தும், செல்சமம், எழுசமம், பொருசமம் என்று அடையொரு புணர்ந்தும் இவக்கியங்களில் பல இடங்களில் பயின்றவந்தளிற்று. எனவே ஆற்றலாலும், கருவியாலும் ஒத்த இருபடைகள் கலந்து பொருது அழித்தல் சமம் எனக் கொள்ள முடிகின்றது.

"இவற்றால் பழந்தமிழ்ச் சமுதாயம் மறமாட்சி மிக்கது என்றும், போரிச் செயல்களைப் புகழ்ச் செயல்களாகப் போற்றியது என்றும், அற நோக்கமே ஆக்கம் என அறிந்து செயல்பட்டது என்றும் விளங்குகின்றன. மேலும் அச்சமுதாயம் போர்வெறி கொண்டிருக்கவில்லை என்பதும் மாறாகத் தெளிவான போர் அறிவு, அறவுணர்வு, வீழ்ப்புணர்ச்சி, புகழ் போற்றும் மன உறுதி ஆகியன கொண்டிருந்தன என்பதும் புலப்படும்." ¹¹³

போர் நெறியெல்லாம் கொலை வெறியேயாம் என்ற பேசுதல் சங்க காலத் தமிழர் பண்பாட்டிற்கு ஒவ்வாததாகும் ¹¹⁴ என்ற கருத்தும் எங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

போர்க்களம் வீரத்தில் விளைநிலமேயன்றிக் கொலைக்களமன்றி
என்பதை இவையொன்று அறியமுடிக்கிறது.

ஒத்த படைகள் மோதிக்கொள்ளும் தொழில்சூரிய களமாக
விளங்கியதால், போர்க்களம் புலவர் பாடும் புகழ் பெற்றது.

4.2.11. ஆய்வு முடிவுகள்

1. சங்க இலக்கியம் பண்டைத் தமிழரின் போர்களையும், போர்
முறைகளையும், அவர்கள் பின்பற்றிய போரறங்களையும் விரிவாகக் கூறியிருக்கிறது.

2. பண்டைத் தமிழர் மறவுரைவுடன் அறவுரைவும் உடையவர்களாகத்
திகழ்ந்தனர்.

3. அவர்கள் வீரத்தில் வெளிப்பாடாகப் போர்கள் இலங்கின.
அவர்களுடைய பழக்க வழக்கம், தொழில், விளையாட்டு ஆகிய அனைத்தும்
மறப்பென்புடன் இலங்கின.

4. போர்க்களத்தில் இறப்போர் தூக்கவுலகம் புகுவர் என்ற
நம்பிக்கை நிலவியது.

5. விழுப்புன் படுதலைப் பெருமையாகவும், தன்னைப் புரந்தாரிக்காகப்
போரில் உயிர் கொடுத்தவைச் சிறந்ததாகவும், அறமாகவும் வீரர் கருதினர்.

6. போர்க்களத்தில் இறவாதோரை வான் போழ்ந்தடக்கல்
மன்னர் குடிமரபாக நிலவியது.

7. மகளிரும், நாட்டுப்பற்றும், மறப்பெயும் உடையவர்களாகத்
திகழ்ந்தனர்.

8. சமுதாயத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் உரிய கடமைகளாகிய
அறங்களுக்கும் போரொரு தொடர்புபடுத்திக் கூறப்பெற்றன.

9. ஆண்மகனின் கடமை கன்று எறிந்த பெயர்கல் என்னும் பெரியும்
வலியுறுத்தப்பெற்றது.

10. அக்காலச் சமுதாயம் வீரத்திற்கு முகம்மை அளித்ததால் போர் தவிர்க்க முடியாததாகவும், காலத்தில் தேவையாகவும் கருதப்பட்டது.

11. பண்டைத்தமிழர் போரில் ஈடுபடும் தகுந்த காரணங்களுக்காகவே போருடற்றினர். பண்டைத் தமிழகத்தில் போர்க்காரணங்களாவன:

அ) உரிமை, ஆ) புகழ் வேட்கை, இ) எல்லையை விரிவுபடுத்தல், ஈ) குடிக்கடன், உ) மானவுணர்வு, ஐ) செல்வ மேம்பாடு, ஏ) மகட் கொடை மறப்பு ஆகியன.

12. வேந்தரும் வீரரும் வஞ்சினம் கறிப் போருக்குத் தெரினார். அவர்களின் வஞ்சினமொழி அறவுணர்வின் அடிப்படையில் அமைந்தது.

13. புலவர் போரினைத் தடுத்ததற்கு வேந்தரிடையே தாத சென்றனர். போர் நிகழ்தலைத் தடுக்கத் தாத ஓர் அறநெறியாகப் பயன்பட்டது.

14. பண்டைத் தமிழ் வேந்தர் போரில் அறநெறிகளைப் பின்பற்றினர் என்பதைச் சங்க இலக்கியம் தெளிவுபடுத்துகின்றது. அவர்கள் பின்பற்றிய போரறங்கள்:

- அ) பகைவர்க்குப் போர் புரிவதை அறிவித்த பிச்சரே போர்புரிதல்.
- ஆ) ஒத்த வலிமையுடையாரொரு பொருதல்
- இ) புறமுதுகிடுவாருடன் போர் செய்யாமை
- ஈ) விலங்கின்மேல் படையெறியாமை
- உ) படைமடம் படாமை
- ஐ) பருவங் குறித்துப் போர் புரிதல்
- ஏ) களங்குறித்துப் போர் செய்தல்
- ஏ) இரவில் போரிடாமை
- ஐ) படைபலக்கிலும் அறமே வெற்றிக்கு அடிப்படை என்ற கருத்துதல்
- ஒ) அறப்போராரற்றதல் என்பன.

15. புலவர் பெருமக்கள் போரறங்களை வகுத்தக் காட்டினர்.

16. வேந்தர் அறநெறிகளை மீறும் வேளையில் அறிவுறுத்தி அவரை நன்னெறிப்படுத்தினர்.

17. போரில் பகைவரையும், பகைவர் நாட்டினையும் அழிப்பது நெறியாக இருந்தபோதும், அது போரில் இறுதி நிலையாகவே இருந்தது.

18. பகைவர் தம்மைத் தற்காத்தக் கொல்கு மீண்டும் தம்மைத் தாக்காதவாறு தடுத்தற்கே அழிவு நெறிகள் மேற்கொள்ளப்பெற்றன.

19. போர்க்களம் வீரத்திற் றிளைநிலமாகக் கருதப்பட்டது. புலவர் பாடும் புகழ் பெற்றது.

சான்றெண் விளக்கங்கள்

1. புறம். 93:9.
2. பதிற். 85:9-10.
3. மேலது, உரை, ப. 404.
4. புறம். 77:7.
5. மேலது, 374:9.
6. மலைபடு. 334-335.
7. பதிற். 52:7-10.
8. புறம். 228:11.
9. மேலது, 229:22.
10. K.Kailasapathy, Tamil Heroic Poetry, Oxford University Press, London, 1968, p.238.
11. மேலது, 68:11-13.
12. மேலது, 31:9-11.
13. மேலது, 89:5-6.
14. மேலது, 291.
15. C.M.Bowra, Heroic Poetry, The Macmillan Press Ltd, London, Reprint, 1978, p.4.
16. மேலது, 89:7-9.
17. மேலது, 31:5-6.
18. மேலது, 93:3-11.
19. மேலது, 74:1-2.
20. மேலது, 100:10-11.
21. மேலது, 295:4-8.
22. மேலது, 278.
23. மேலது, 279.
24. மேலது, 86.
25. மேலது, 312.
26. வ.சுப.மாளிக்கம், சங்க நெறி, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 1987, பக். 58-59.
27. புறம். 76:1-2.
28. சுவாமி சித்பவானந்தர், தீமத் பகவத்கதை, ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணா மீஷன், திருப்பராய்த்துறை, 1961, ப. 125.
29. T.V.Mahalingam, South Indian Polity, University of Madras, 1967, p.254.

30. N.Subrahmanian, Sangam Polity, Ennes Publications, Madurai, Second Edition, 1980, pp.126-127.
31. தொல்.பொருள்.புறத்.இளம்.நா .63.
32. கதிர்.மகாதேவன், ஒப்பிலக்கிய நோக்கில் சங்க காலம், சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை, மதுரை, 1977, ப.58.
33. ஞா.தேவநேயன், பழந்தமிழாட்சி, கழக வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 1961, ப.101.
34. சு.லித்தியாஜனந்தன், தமிழர் சாஸ்பு (சங்க காலம்), பாரி புத்தகப் பண்ணை, சென்னை-5, இரண்டாம் பதிப்பு, 1971, பக்.84-85.
35. கா.கோவிந்தன், பண்டிதத் தமிழர் போர் நெறி, வந்தவன் பண்ணை, சென்னை-1, 1965, ப.208.
36. V.R.Ramachandra Dikshitar, War in Ancient India, Motilal Banarsidass, Delhi, 1987, p.8.
37. N.Subrahmanian, Sangam Polity, pp.126-127.
38. சி.பாண்டி ரங்கன், பண்டிதத் தமிழர் போரியல் வாழ்க்கையும் தற்காலப் போர் நடவடிக்கையும், வெற்றிவேல் வெளியீடு, சென்னை-17, 1986, ப.3.
39. பட்டினப்.220-227.
40. பொருந.130-138.
41. புறம்.31:5-6.
42. பதிற்.14:11, 16:17.
43. மேலது, 6:6.
44. அகம்.214:7.
45. புறம்.8:1-3.
46. அகம்.65:5.
47. மேலது, 375:12-13.
48. புறம்.72.
49. மேலது, 73.
50. அகம்.144:18.
51. புறம்.93:9.
52. தங்கந் கந்தசாமி, போரியல் அகற்றம் இன்றம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1987, ப.11.
53. புறம்.54:9; 178:9.
54. மேலது, 25:5.
55. மேலது, 369:3.
56. மேலது, 349:2-3.
57. பதிற்.41:18.
58. தொல்.பொருள்.புறத்.இளம்.நா .63.
59. மேலது, 77.

60. புறம். 71:7-9.
61. மேலது, 72.
62. இரா.சா.ரங்கபாணி, சங்க இலக்கியத்தில் அறவியல் நோக்கு, சங்க இலக்கியக் கட்டுரைகள் - கருத்தரங்கம், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1984, ப.92.
63. புறம். 95.
64. அகம். 67:8; 77:9.
65. முல்லைப். 38.
66. அகம். 143:10.
67. புறம். 62:7.
68. பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், உ.வே.சாமிநாதையர் (பதி.), ஏறாம் பதிப்பு, 1974, ப.279.
69. புறம். 9:6.
70. மேலது, 9:1-8.
71. K.A.Neelakanda Sastri, Sangam Literature its cult and culture, Swathi Publications, Madras-18, 1972, p.58.
72. ஞா.தேவநேயக், பழந்கயிழாட்சி, ப.109.
73. பதிற். 42:4-9.
74. புறம். 301:8-9.
75. தொல்.பொருள்.புறத்.நச்.உரை, ப.175.
76. ஜி.சுப்பிரமணிய பிள்ளை, தமிழுள்ளம், மணிவாசகர் நூலகம், சிதம்பரம், 1976, பக்.32-33.
77. முல்லைப். 38-39.
78. புறம். 66.
79. பதிற். 31:32-33.
80. புறம். 120:19-21.
81. மேலது, 274:2-3.
82. மேலது, 142:4-6.
83. மேலது, 142:6ஆம் அடியில் விளக்கவுரை
84. தொல்.பொருள்.புறத்.இளம். நா. 75.
85. நெடுநல். 168-188.
86. முல்லைப். 24-79.
87. க.த.திருநாவுக்கரசு, தமிழர் நாகரிக வரலாறு, முதற் பகுதி, விடிவெள்ளி, தொல்காப்பியர் நூலகம், சென்னை-14, 1962, ப.216.
88. புறம். 19:16; 35:23; 373:19.
89. பதிற். 40:26; புறம். 368:12; 370:19.
90. புறம். 66.

91. பொருந. 143-148.
92. அகம். 125:16-21.
93. அரங்க. இராமலிங்கம், சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர், ஐந்திணைப் பதிப்பகம், சென்னை-5, 1987, ப.148.
94. பதிற். 81:14-16.
95. V.R.Ramachandra Dikshitar, War in Ancient India, p.75.
96. புறம். 79:4-6.
97. தங்கந் கந்தசாரி, போரியல் அகற்றம் இகற்றம், ப.284.
98. பதிற். 22:16-20.
99. புறம். 55:7-10.
100. மேலது, 62.
101. மேலது, 6:21-22.
102. மேலது, 45.
103. மேலது, 44.
104. மேலது, 36.
105. மேலது, 213.
106. மேலது, 12.
107. மேலது, 59:6-7.
108. ழ. வரதராசன், தமிழ் நெஞ்சம், பாரி நிலையம், சென்னை, பன்னிரண்டாம் பதிப்பு, 1984, பக். 41-42.
109. மதுரைக். 156-176.
110. பட்டினப். 228-270.
111. கலி. 104:45-50.
112. ந. சி. கந்தையாபிள்ளை, செந்தமிழ் அகராதி, சூழக வெளியீடு, சென்னை, 1957, ப. 257.
113. தங்கந் கந்தசாரி, போரியல் அகற்றம் இகற்றம், ப. 279.
114. ம. ரா. போ. குருசாமி, சங்க காலம், மெரிகுரிப்புத்தகக் கம்பெனி, கோவை, 1974, ப. 67.

உள்ளடக்கம்

- 4.3. சமூகாய அறம்
- 4.3.1. சமூகாயம்
- 4.3.2. சமூகாய அறம்
- 4.3.3. தொழில்வழி அறம்
- 4.3.3.1. அந்தணர்
- 4.3.3.2. அரசர்
- 4.3.3.3. வணிகர்
- 4.3.3.4. வேளாண் மாந்தர்
- 4.3.3.5. மருத்துவர் - அறவோர்
- 4.3.4. ஆன்மீனையும் அறமும்
- 4.3.5. ஈகை
- 4.3.6. ஈதலம் - இரத்தலம்
- 4.3.7. அறச்சாலைகள்
- 4.3.8. ஆற்றிடை அறங்கள்
- 4.3.9. செய்ந்நன்றியறிதல்
- 4.3.10. நட்பு
- 4.3.11. அறனழி செயல்கள்
- 4.3.12. சான்றோர் அறம்
- 4.3.12.1. சான்றோர் பண்புநலங்கள்
- 4.3.12.2. சான்றோர் அறவுரை
- 4.3.13. அறத்தின் மேன்மை
- 4.3.14. ஆய்வு முடிவுகள்

4.3. சமுதாய அறம்

தனி மனிதனின் தொகுதியே சமுதாயம் என்பத. மனிதன் இயற்கையிலேயே கூடி வாழும் இயல்புடையவன். உதனால்தான், மனிதனை, 'ஒரு சமூகப் பிராணி' என்பர் அரிகடாடி. ¹ மனிதன் தேவைகளுக்காகவும், நலத்திற்காகவும், வாழ்க்கை வசதிகளுக்காகவும் மற்றவர்களைச் சார்ந்த அவர்களோடு கூடி வாழுகிறான்.

4.3.1. சமுதாயம்

'சமூகம் என்பத மனித உறவுகள் பின்னிப் பிணைந்த அமைந்திருக்கும் இழைமம்' (Tissue) என மோரிச கிளசுபெர்கு (Morris Ginsberg) என்ற அறிஞர் கூறுகிறார். ²

"மனிதனுக்குச் சமூகவியல்பு (Sociality) இயற்கையிலேயே இருக்கிறது. இந்தச் சமூகவியல்பு காரணமாக அவன் பிறரோடு கூடிப் பழகுகிறான். அவ்வாறு பழக முற்படும்போது சமூகம் தோன்றிவிடுகிறது" ³ என்ற அரிகடாடி குறிப்பிடுகிறார்.

"சமூகவியல்பை மனிதனிடம் தாண்டிவிடுவது தேவை. மனிதன் பிறக்கும்போதே அவனுக்குப் பிறருடைய கட்டுறவு, தன்னை தேவைப்படுகிறது. அந்தத் தேவையும் சமூகவியல்பும் இணையும்போது சமூகம் தோன்றிவிடுகிறது" ⁴ என்ற கருத்தம் ஈண்டுக் கருதத்தக்கது.

4.3.2. சமுதாய அறம்

'தனி மனிதன் தன் ஒரும்பத்தக்காகச் செய்ய வேண்டிய கடமை, சமுதாயத்திற்குச் செய்ய வேண்டிய கடமை என்ற கடமை இருவகைப்படும். வடமொழியில் இதனை ஸ்வசநமம் என்றும் பரதநமம் என்றும் கூறவர். நாம் அறம் என்ற சொல்லாலேயே அவ்விரு கடமைகளையும் குறித்த வுண்கிறோம். ⁵

இக்கருத்த இவ்விரு வகையான கடமைகளும் அறங்கள் எனக் கொள்ளத்தக்கன என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

தனிமனிதன் தனது மேம்பாட்டுக்காகச் செய்யும் அறம் தனிமனித அறம் ஆகும். தனி மனிதர்கள் செய்யும் அறங்கள் இதரத்தில் சமுதாய மேம்பாட்டுக்கு வழி வகுக்கின்றன. ஆதலின், அவையே சமுதாய அறங்களாகவும் அமைகின்றன. சமுதாயத்தில் மக்களின் கட்டு வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட அறங்களே-அறநெறிகளே சமுதாய அறங்களாகும்.

தனி மனிதன் மேற்கொள்ளும் அறவாழ்வு எப்படியிருக்க வேண்டும், சமுதாயத்தில் அனைவருடனும் இணைந்தாற்றும் அறவாழ்வு எப்படியிருக்க வேண்டும் என்பதற்குரிய விதிமுறைகளைத் தரும் தூவாக இவங்குவது தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியம் தனிமனிதனின் அறத்தை அகப்பொருளும், சமுதாய அறத்தைப் புறப்பொருளும் வகைப்படுத்துகின்றது. தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றிய நிலையிலேயே சங்க இலக்கியத்தில் அறநெறிகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

சமுதாயத்தின் அங்கமாக விளங்குகின்ற ஒவ்வொரு தனிமனிதனுக்கும் சில நெறிமுறைகளைச் சங்க இலக்கியம் வரையறை செய்கின்றது. அந்நெறி முறைகளைப் போற்றி வாழவேண்டும் என்றும் வலியுறுத்துகின்றது. உலக நடைமுறைகளை அறிந்த, அதன்வழி வாழ்கற்கு வேண்டிய நற்பண்புகளின் இலக்கணங்களை - ஒன்பாள் அறநெறிகளாகக் கவித்தொகை தொகுத்தகரைக்கின்றது. அவை அறிவுரைகளாக உலகுக்கு வழங்கப்பெற்ற அறநெறிகளாகும். அவையாவன:

- அ. இவ்வாழ்க்கையில் இயற்றவேண்டிய அறம் வறியவர்க்கு உதவி செய்கல்.
- ஆ. தன்னை அடைந்தாரைப் பிரியாமையே காத்தவாகிய அறம்.
- இ. மக்கட் பண்பு என்பது உலகவொழுக்கம் அறிந்தொழுகல்.
- ஈ. சுற்றஞ்ஈழ வாழ்தலே அன்பு நெறியாகும்.

- உ. அறியாதவர் சொற்களைப் பொறத்துக்கொள்ளுதல்
அறிவு எனப்படும்.
- ஊ. கறியதை மறவாதிருத்தலே உறவு ஆகும்.
- எ. நிறை எனப்படுவது மறை பிறரறியாமல் ஒழுகுதல்
- ஏ. முறை எனப்படுவது நமரெனக் கண்ணோடாக அவர் செய்த
குற்றத்திற்கேற்பத் தண்டனை யளித்தல்.
- ஐ. பகைவரை வெல்லும் காலம் வருமளவும் பொறத்திருக்கல்
பொறை எனப்படும்.⁶

இவை மக்கள் வாழ்க்கையில் போற்றிப் பின்பற்றதற்குரிய
அறநெறிகளாகும்.

4.3.3. தொழில்வழி அறம்

"பழந்தமிழர் சமூகாயத்திற் பிற்காலத்தெழுந்தத போலச் சாதிப்
பிரிவினை இருந்தமைக்குச் சான்றுகள் இல்லை. மக்கட் பாகுபாடு நில
இயற்கையையும், தொழிற் பண்பையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே இருந்தத"⁷
என்பர் சு.வித்தியானந்தன்.

தொழில்வழி அமைந்த பிரிவுகளாகிய அந்தனர், அரசர், வணிகர்,
வேளாண் மாந்தர் ஆகியோர் தத்தம் கடமைகளையாற்றிச் சமூகாய அக்கத்துக்கு
துணை நின்றனர். இச்செய்தியைச் சங்க இலக்கியம் கருகின்றது.

4.3.3.1. அந்தனர்

அந்தனர் அக்காலச் சமூகாயத்தில் அனைவராலும் மதிக்கப்பெற்றனர்.
'அறனவில் கொள்கையும், முத்தீச்செல்வமும், இன்பிறப்பும் உடையவர் அந்தனர்.'⁸
என்ற திருமுருகாற்றப்படை கூறுகின்றது.

'அந்தனர் வேதத்தினைப் பொருள் விளங்கப் பாடினர். அன்றறில்
கறப்பெற்ற ஒழுக்க நெறிகளில் நின்றனர். இவ்வுலகினின்றே வீட்டிபம்
கைவரப்பெற்றவராய் அறநெறி பிழையாதவாற உயிர்களிடத்தே அருளும் அன்பும்
நிரம்பப் பெற்றவராய் வாழ்ந்தனர்.'⁹

"ஓதல் வேட்ட லாஸ்பிறர்ச் செய்தல்
ஈத லேற்றலென் றாறபுரிந் தொழுகும்
அறம்புரி யந்தனர்"¹⁰

என்ற அந்தனர் குறித்துப் பதிலிறப்பிக்க இயம்புகின்றது.

'அந்தனர் முக்கோலம் கரகமும் உடையவர். விரத உணவையுடையவர்.
எழுதாக்கிளவியாகிய வேதத்தைக் கற்றவர். அறிவுரைகள் கறதற்குரியவர்.
பிரிந்தோரைச் சேர்த்து வைப்பவர்.'¹¹ என்ற அந்தனர் நெறிகள் பற்றிக்
குறிப்பிடப்பெற்றன.

வேதங்களைக் கற்றதோடு மட்டும் அமையாத கற்றவழி நிற்கலும்,
பிறருக்குக்கற்பித்தலும் அந்தனரின் தொழில்களாக அமைந்தன. அறநெறிகளை
எடுத்தாரைக்கும் வேதத்தினைக் கற்ற அந்தனர் அறநெறி போற்றும் மாண்பினர்
என்பதால் நாடு காக்கும் அரசரும் அவர் வழி நின்றனர். நன்னெறிகளை
எடுத்தியம்பி நாடு காக்கும் அரசரையும் நெறிப்படுத்திய அந்தனர், நாட்டில்
அறவாழ்க்கை நிலவுவதைக் கருத்தாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதும் இவற்றால்
பெறப்படுகின்றன.

4.3.3.2. அரசர்

அரசியலறம் 4.1. இல் கறப்பெற்றள்ளது.

4.3.3.3. வணிகர்

உலகத்துத் தொழில்களுள் மேலானதாகக் கருப்பிப்பெறும் தொழில்கள்
உழவு, வானிகம் ஆகிய இரண்டுமாகும். பண்டைத் தமிழகத்தில் இவ்விரு

தொழில்களும் சிறப்புற்று விளங்கின. இதனை,

"வியக்மேவல் விழுச்செல்வத்
கிருவகையா விசைசான்ற
சிறகுடிப் பெருந் தொழுவர்" ¹²

என மதுரைக்காஞ்சி கூறியிருக்கிறது.

இதன் தொடர்ச்சியாகத் திருக்குறள் உழவுக்கு ஓர் அதிகாரத்தையும் வணிகத்துக்கு நடுவுநிலைமையதிகாரத்தில் இறங்கிக் குறட்பாவையும் கூறியிருக்கிறது.

வணிகர்க்குரிய குணங்களாக,

"தனிமையாதல், முனிவிலனாதல்,
இடனறிந்தொழுகல், பொறுதொருபுனர்கல்,
உறவததெரிதல், இறவதஞ்சாமை,
சுட்டல், பகுத்தல், எவ்றிவையெட்டும்
வாட்டமில்லா வணிகரதியற்குணம்" ¹³

என்ற திவாகரம் கூறியிருக்கிறது.

சங்க காலச் சமுதாயத்தில் வணிகர் சிறப்பிடம் பெற்றனர். வணிகர் தமக்கேகாகிய அறநெறியினின்றும் தவறாதும் இல்லற நெறியினின்றும் பிறழாதும், மணி, பொன், முத்த ஆகிய பல்வேறு பண்டங்களை விற்போராக விளங்கினர். ¹⁴ வணிகம் இயற்றிய வணிகர் செல்வர்களாக வாழ்ந்தனர். இவர்களது வணிகத் தொழிலால் நாரும் சிறப்புற்றது.

வணிகர் நடுவுநிலை தவறாதவர் என்ற சூத்திரப் பட்டியப்பாவை பகர்சிறுத்தது.

வணிகத் தொழில் புரியும் வணிகர் அறம் நிலைபெற்ற நகர்களுக்கிடையே உடையவர். அவ்வணிகர் உழவரின் நெடிய நகத்திலே கைக்கப்பெற்ற பகலாணி போல நடுவுநிலைமை மாறாத நெஞ்சமுடையவர். தம்முடைய பொருள்களையும் பிறருடைய பொருள்களையும் ஒப்பமகிக்கும் மனத்தினர்.

தம் குடிக்குக் குற்றம் ஏற்படும் என்ற அஞ்சி உண்மையே பேசும் இயல்பினர். ¹⁵
 ஊதியம் ஈட்டுவதை நோக்கமாகக் கொள்ளாத, வானிகம் செய்வதன்மூலம்
 அறத்தையே ஊதியமாக ஈட்டும் அறநெஞ்சினை உடையவர்களாகவும் இவர்கள்
 திகழ்ந்தனர்.

"தமவும் பிறவு மொப்ப நாடகி

கொள்வனா உ மிகைகொளாத கொடுப்பனா உந் குறைகொடாத

பல்பண்டம் பகர்ந்தவீதம்" ¹⁶

இயல்பினர் என்பது பட்டினப்பாலை கூறும் வானிகர் அறநெறி.

மேலும், 'நாட்டில் தீமைகள் நிகழாதவாறு கொலைகடசல், களவு
 நீக்கல் போன்ற பணிகளைச் செய்தும் வாழ்ந்தனர். நல்லானொரு பகடோம்பல்,
 நான்மறை ஒதும் அந்தணரின் புகழ் பரப்பல், பணியும் அட்டல், பசும்
 பதங்கொடுத்தல் போன்ற அறச் செயல்கள் பலபுரிந்தும் அநுள் வாழ்க்கை
 உடையராகவும் விளங்கினர். ¹⁷

இவர்கள் சமுதாய நலத்தைக் குறைக்கும் கொலையினைக் கடிவதால்
 வலைஞர் முற்றத்தில் மீட்பு பிறழ்கின்றன; விலைவர் குடலில் விலங்குகள் செறிந்த
 கிடக்கின்றன. கொலை, களவு போன்ற தீமைகளைக் களைந்து சமுதாய
 நலம் காக்கின்றனர். அறச்செயல் செய்வ இயலாதோர்க்குத் தாம் அறச்
 செயல்கள் புரிந்து அவர்களுக்கு அப்புணியத்தில் பயனை விளைத்திக்
 கொடுக்கின்றனர். வேதங்களை ஒதும் அந்தணர்களுதாகும் புகழ்களைப்
 பரப்புகின்றனர் என்ற வணிகர் இயற்றும் அறச்செயல்கள் குறிப்பிடப்பெறுகின்றன.
 'இவர்களை, அறநெறி பிழையாத வானிகம் இயற்றும் வேத வானிகர்' ¹⁸
 என்ற நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுவர்.

இவர்களின் நேர்மை தவறாத பண்பினால் வடமலைப் பிறந்த
 மணியும் பொன்னும், குடமலைப் பிறந்த ஈரமும் அகிலம், சூனகடல் அகிலம்,
 கங்கை வானியும், காவிரிப்பயனும், சமுத்திரமும், காழகத்த அகிலமும் போன்ற

பன்னாட்டுப் பண்டங்களும் குவிந்து, வளம் தலைதடுமாறிக் கிடக்கும் அகன்ற தெருக்களையுடையதாகக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் விளங்கியது. ¹⁹

"வானிகர் நடுநிலை தவறாமல் கொள்வதும் மிகைகொளாது கொடுப்பதும் உம் குறைகொடாது வானிகம் செய்து வந்தது தமிழர் பெருமைக்கு மணி விளக்காக ஒளிக்கின்றது. தமிழ் மக்கள் எந்நிலையில் நிற்காவிட எத்தொழிலைச் செய்தாவும் அறம் என்னும் வேலியிட்டு மானம் என்னும் கொடி ஏற்றி வைத்தே வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றார்கள்." ²⁰

இவ்வாறு வணிகர்களிடமும் அறநெறி திகழ்ந்த பாங்கைச் சங்க இலக்கியம் புலப்படுத்துகிறது.

நடுவுநிலைமை போற்றாதவே வணிகரது அறநெறியாகும். கம் பொருளையும், பிறர் பொருளையும் ஒப்பமதிக்கும் சகிமையே நடுவுநிலைமை. இதன் வளர்ச்சியாகவே வளிருவரும் நடுவுநிலைமையதிகாரத்தில்,

"வானிகம் செய்வார்க்கு வானிகம் பேணிப்

பிறவும் தம்போல் செய்கி" ²¹

என்ற குறளை அமைத்துள்ளார்.

இக்காலத்தைப் போலக் கள்ளச் சந்தையும், சலப்படறும், கறப்புப் பணமும் போற்றாது சங்க கால வணிகர் அருள் உள்ளமும் அற நேர்மையும் உடையோராகத் திகழ்ந்தனர்.

4.3.3.4. வேளாண் மாந்தர்

ஏரோர் ²², ஏரிச் வாழ்நர் ²³, பசுபுறந்தருநர் ²⁴, வேளாளர் ²⁵ என்ற சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் மாந்தர் சிறப்பிக்கும் பெற்றாள்னர். உழவுத் தொழிலே அவர்க்குரிய சிறப்புத் தொழிலாகும். இதனை,

"வேளாண் மாந்தர்க்கு ஞானஞ் சால்வக

இல்லென மொழிப் பிறவகை நிகழ்க்கி" ²⁶

என்ற தொல்காப்பிய ஞாற்பா உணர்த்தும்.

"வேளாண் மாந்தர் பலவகைப்பட்ட தொழிலரேழை உற்தொழிலே பெரும்பாண்மைத்தாகலின் அதனையே சிறப்பித்துச் சொல்லதல் மரபு" ²⁷ என்பர் பேராசிரியர்.

"விருந்தோம்பலும் இரப்போர்க்கீதலுமாகிய வேளாண்மை செய்வதினாலேயே, உழவர் வேளாளர் எனப்பட்டனர். வேளாண்மையாவது பிறரை விரும்பிப் பேணுதலையானுந்தகண்மை. வேள் - விருப்பம்" ²⁸ என்பர் ஞா. தேவநேயன்.

"உழவுத் தொழிலைச் செய்து வாழ்ந்தோர் 'வேளாளர்' எனப்பட்டனர். வேளாளர் என்னும் சொல் 'சுதையுடையார்' என்றும் பொருளில் அவர்க்கே வழங்கலாயிற்று. 'வேளாண்மை' என்னும் சொல் இவ்வாறு பண்டுதொட்டு ஈகைப் பொருளில் வழங்குதல், 'வேளாண்மை யுபகாரம் ஈகையும் விளம்பும்' என்னும் பழைய சிவாகரசர் சூத்திரத்தால் அறியப்படுகிறது" ²⁹ என்பர் க. த. கிருநாவுக்கரசர்.

சங்க காலத்தில் உழவே தலைமையான தொழிலாக விளங்கிற்று. மக்கள் யாக்கை உணவினால் ஆயது. உணவின்றேல் உலக உயிர்கள் இல்லை. மக்களுக்கு உணவை விளைத்துக் கொடுக்கும் உழவர் உயிர் கொடுத்தோராகக் கருதப்பெற்றனர். 'மண்ணில் வெற்றிக்ஞப்படைபலம் மட்டும் காரணமகிற். அப்படைக்கு உணவை விளைத்துக்கொடுக்கும் உழவரே காரணமென்பர் வெள்ளைக்குடி நாகனார். எனவே, பகடுபுறந்தருநரின் பாரமோம்பிக் காத்தல் வேண்டும்' ³⁰ என்ற குறிப்பிடுவர்.

4. 3. 3. 5. மருத்தவர் - அறவோர்

மருத்தவத் தொழில் புரிவோர் அறவோர் எனப் பெற்றனர். நோய் நாடி நோய் முதல் நாடி மருந்தளித்தல் மருத்தவர் கடல். எனவே பணியாளர் கேட்டதைக் கொடாது அவர்தம் நோய் தணிதற்குரிய மருந்தை ஆராய்ந்து கொடுக்கும் அறவோராக மருத்தவர் விளங்கினர்.

"அரும்பினி உறநர்க்கு வேட்டத கொடாஅத
மருந்தாய்ந்த கொடுத்த அறவோகி" ³¹

என்ற அடிகள் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும்.

4. 3. 4. ஆள்வினையும் அறமும்

இன்பமும் இசையும் ஈதலமாகிய மூன்றும் அசையுடன் இருந்தோர்க்கு இல்லை ³² என்ற கருதியவர் பண்டைத் தமிழர். 'இல்வாழ்வார்க்கோகிய அறநெறியில் நடத்தல், சுற்றத்தார் கேட்டினைத் தீர்த்த அவர்களை நல்வாழ்க்கையில் நிலைபெறுத்தல், முயற்சியில்லாதோர்க்கு இயலாத' ³³ என்பதால் பொருள் தேரும் முயற்சியில் அவர்கள் ஈடுபட்டனர்.

எப்பனியைச் செய்தாலும் அது முழுமையாக முடிதலை விரும்பியவர் பண்டைத்தமிழர். செய்வினை முடியாத இடையறவுப்படுதலை இனிவரவு எனக் கருதினர். ³⁴ இன்மையது இனிவு சுற்றதற்கரியத என்பதால் ஆள்வினை வலிப்பத் தலைவியைப் பிரிந்த சென்றும் பொருள் தேரும் முயற்சியை மேற்கொண்டனர். ³⁵ ஆள்வினையுடன் முயன்று தொழிலை முடித்தவைச் சிறப்பாகவும், பெருமையாகவும் கருதியவர் பண்டைத்தமிழர் என்பதை,

"செய்வினை முடித்த செம்ம வள்ளம்" ³⁶

என்ற அடி உணர்த்துகிறது.

குறிக்கோள் இல்லாத வாழ்தல் சிறப்பற்றது என்பதை,

"புட்கை யில்லோகி யாக்கை போல" ³⁷

என்ற புறநானூறு இயம்புகின்றது.

குறிக்கோளை நிறைவேற்றதற்கு ஆள்வினையுடமை இன்றியமையாதது. எனவே, முயன்று பொருளிட்டி வாழும் வாழ்க்கையே சிறப்புடையது என்ற அவர்கள் கருதினர். 'தன் முயற்சியால் பொருளிட்டி இல்லறம் நடத்தும் ஒருவன் வாழ்வு இனிமை நிறைந்தது; அவனது இல்லத்தில் கிளைதொறும் பலாப்பழங்கள் கொங்குவதைப்

போகிற பல்வேறு சுற்றமும் வந்த உன்னவரீ. ³⁸ என்ற குறந்தொகை கூறுகின்றது. முயற்சியுடன் வாழ்தல் வேண்டும் என்ற அறநெறி இதன்மூலம் உணர்த்தப்படுகிறது.

ஆள்வினையின்றேல் பொருள் தேடுதல் இயலாது. பொருள் இல்லையெனில் அறஞ்செய்தல் இயலாது. இவ்வாற ஆள்வினையுடன் பொருளும், பொருளுடன் அறமும் ஒன்றடல் ஒன்ற தொடர்புற்றிருக்கலை அறிய முடிகின்றது.

முயற்சியால் பொருளிட்டி வாழ்தலை உடன்பாட்டு முறையில் கூறிய இலக்கியங்கள் மடியின்மை கூடாது என்ற எதிர்மறை வாயிலாகவும் வாழும் நெறி முறையினை உணர்த்துகின்றன. மடியின்மையே வளமான வாழ்க்கைக்கு முதற் காரணமாகும். வளமான வாழ்விற்கு வளம் கூட்டுவதும் அதனே என்ற அறக்கருத்தினை,

"மடியிலாண் செல்வம்போல் மரணிந்த" ³⁹

என்ற கவித்தொகை மொழிகின்றது. இவ்வாற ஆள்வினையால் பொருளிட்டி அறத்தை வளர்த்த செய்திகளை இலக்கியங்கள் விளக்கிக் காட்டுகின்றன.

4.3.5. ஈகை

அறம் என்பதற்கு ஈகை என்ற பொருள் கொள்ளுமாற ஈகையறத்தினைச் சங்க இலக்கியங்கள் போற்றியுரைக்கின்றன. தனிமனித வாழ்வில் இரத்தல் இழிவாகக் கருதப்பெற்றதும், சமூக வாழ்வில் ஈகை உயர்ந்த அறமாகக் கருதப் பெற்றது. செல்வத்துப் பயனே ஈதலாகிய அறம் என்ற ஈகையறம் வலியுறுத்தப்பெற்றது.

ஒருவருடைய துன்பத்திற்கு அவர் வேண்டுவன அளித்த உதவுதலே ஈகையின்பாற்படும். எவ்விதப் பயனும் கருதாது ஈகைக்கு ஒரு பொருளை ஈதலே ஈகையறமாகும். இது பற்றியே,

"ஆற்றதல் என்பதொன் றவந்தவர்க் கதவுதல்" ⁴⁰

என்ற கவித்தொகை நவில்கின்றது. இதன் தொடர்ச்சியாகவே வரிஷனும்,

"வறியார்க்கொன் றீவசே ஈகைமற் றெல்லாந்

குறியெதிர்ப்பை நீர தடைத்த" ⁴¹

என்பர்.

பொருள் இல்லார்க்குக் கொடுத்த உதவுதல் பொருள் உடையோரின் கடன் என்பது சான்றோர் நெறி. சான்றோர் சென்ற செந்நெறியில் செல்லதலைப் பண்டைத் தமிழர் தம் வாழ்க்கை நெறியாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். ⁴² தம்பால் இரந்த நிழ்பவர் விரும்பிய பொருளைக் கொடுத்தவை இல்லவாழ்வார் தம் கடமையாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். ⁴³ இல்லாதவர்க்கு நம்மாலியன்ற உதவி செய்தல் வேண்டும் என்ற அறநெறி அறிவுறுத்தப்பெற்றது. ⁴⁴ ஈகையைச் செய்த இல்லறம் நிகழ்த்துவோனின் செல்வம் பெருகும் என்ற கருத்து நிலவியது. ⁴⁵ இரவலர்க்கு ஈத்தவந்த புகழ் தேடுதல் பொருட்டுப் பொருள் வயிற்பிரிவு மேற்கொள்ளப்பெற்றது. ⁴⁶

பண்டைத் தமிழர் மறமைப்பயன் நோக்காக பிறர் வறமையைப் போக்குதலை நோக்கமாகக் கொண்டு ஈகையைச் செய்தனர். ⁴⁷ இம்மையில் செய்த அறத்தின் பயன் மறமைக்கு உதவும் என்ற பயன் கருகிச் செய்யப்பெற்ற அறத்தினை 'அறவிலை வாணிகம்' ⁴⁸ என்ற கருதினர். ஆகவே, பிறிகொன்றனை எதிர்நோக்காக அறம் செய்யவேண்டும் என்ற கருத்து வலியுறுத்தப்பெற்றது.

4.3.6. ஈதலம் - இரத்தலம்

பண்டைத் தமிழர் தம்மை நாடி வந்த இரந்த நிக்றோரின் வறமைத் துணிபத்தை அவர்கள் எடுத்தரைப்பதற்கு முன்பாகவே ஈனரந்த அவர்களுக்கு உதவினர். இத்தகைய ஈகைப்பண்பு அறப்பண்பு எனவும், இவ்வாறு உதவி செய்தல் அறவினை எனவும் குறிப்பிடப்பெற்றன. இதனை,

"இல்லது நோக்கி இனிவரவு கூறாமல்

நல்லது வெட்கி வினைசெய்வார்" ⁴⁹

என்று பரிபாடல் சிறப்பிக்கின்றது. ஈண்டுக் கறப்பெறும் 'வினை' என்ற சொல் அறவினையைக் குறிப்பது. இரந்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாமல் இருத்தலை இழிவு⁵⁰ என்ற கருதினர். இவ்வை யெண்ணாது ஈகை செய்தலை உயிரினம் மேலாகவும் உயர்ந்த அறமாகவும் கொண்டனர்.

இரப்பவர் கேளாது அவர் வேண்டுவ கொடுத்தலே ஈகை நெறி. இரப்பவர் வாய்விட்டுக் கேட்டபின்பும் அவர் முகங்கோணாமற் கொடுக்காது வாழ்தலைவிடச் சாதலே சிறந்தது⁵¹ என்ற கருதி வாழ்ந்தனர்.

சங்கத் தமிழர் தமக்கு இருக்கக் ஒன்று வருவதாயினும், அதற்கு அஞ்சிக் கொடுத்ததை மீண்டும் பெறதல் இன்னாதது என்ற கருதி, ஈகையைப் போற்றி வாழ்ந்தனர்.⁵² தலைவியுடன் கூடிப்பெறும் இவ்வற இப்பத்தினும் ஈதலறமே உயர்வெனக் கருதினர்.⁵³ இரவலர் வாராத நாள்கள் பயனற்றவை.⁵⁴ பயன்படாத செல்வம் முப்புதரில் பெய்த மழையை ஒத்தது.⁵⁵ ஈகை செய்து வாரும் வாழ்க்கையே மெய்வாழ்க்கை என்றும், பிறர்க்கு ஈயாது மடிவோரின் வாழ்வு பயனற்றது⁵⁶ என்றும் ஈகையறம் வலியுறுத்தப்பெற்றது. சங்க இலக்கியத்தில் ஈகை ஒரு அறநெறியாக வலியுறுத்தப்பெற்றதலை,

"அறந்தலைப் பிரியா தொருகலம்"⁵⁷

"திறவோர் செய்வனை யறவ தாகும்"⁵⁸

போன்ற அடிகளும் உணர்த்துகின்றன.

இதன் வளர்ச்சியாகவே மனிமேகலை,

"அறமெனப் பருவ தியாதெனக் கேட்பினை

மறவா திதுகேள் மஹிவீர்க் கெல்லாம்

உண்டியு முடையு முறையு மல்லது

கண்ட தில்"⁵⁹

என்று எடுத்துரைக்கின்றது. இவ்வாற ஈகை ஒரு அறநெறியாக வளர்ந்த நிலையை இலக்கியங்கள் வலியுறுத்துகின்றன.

இரப்பார்க் கொன்றீதல், அவர் வேங்குவ ஈதல், அவர் கேட்பதற்கு முன்பாகவே அவர் முகக்குறிப்பறிந்த ஈதல், எவ்வகைப் பயனும் கருதாது ஈதல் இவை இணைந்ததே ஈகையறம் என்பது இவற்றால் பெறப்படுகின்றது. சங்க கால மக்கள் பிறர் துயர் கண்டு இரங்கும் அருள் உரிமையும் அறவுணர்வும் கொண்டிருந்ததால் ஈகையைப் போற்றி வாழ்ந்தனர்.

இம்மை மறமைப் பயன் கருதாது செய்வதே ஈகை என்பது அவர்கள் கருத்து. எனவே, ஈகையைச் செய்து அறத்தை விலை கறி விற்கும் வனிக நெறியை அவர்கள் மேற்கொள்ளவில்லை. செல்வம் படைத்தோரின் கடமை ஈதலே என்று எண்ணினர். பொருளில்லார் இவ்வுலகில் வாழ்தல் இயலாது. பொருளில்லார்க்கு உதவுதல் பொருள் உடையாரின் கடன் என்ற கருதியமையால் ஈகையைப் போற்றினர். தம்மைப்போல் பொருள் இல்லாத வறியவரும் துக்ரீவன துக்ரீந்த வாழ்தல் வேண்டிய அறக்கொள்கை உடையோரால் ஈகையைச் செய்து சமுதாய இன்பம் விளைத்தனர்.

குருகரைக்கும் தலைவன்,

"நிற்றறந் தமைஞுவெ னாய் னெற்றறந்

திரவனர் வாரா வைகல்

பலவா குக" ⁶⁰

என்று கறும் கருத்து பண்டைத் தமிழரின் ஈகை போற்றும் மாண்பினை விளக்கும். பெயரும் புகழும் சேர்த்தற்காக அவர்கள் ஈகையைச் செய்யவில்லை. தாம் கொடுப்பதைப் பிறர் அறிதல் வேண்டாது, நாரும் ஊரும் பெயரும் கறாது அறம் புரிந்தோரையும் இலக்கியம் காட்டுகின்றது. ⁶¹ ஈகையை ஈகையின் பொருட்டே செய்தவர் பண்டைத்தமிழர் என்பது இவற்றால் அறியப்படுகின்றது.

4.3.7. அறச்சாலைகள்

சங்க காலத்தே தமிழகப் பெருநகரங்களில் மக்களுக்கு உணவிடும் அறச்சாலைகள் இருந்தமை பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன.

காலிரிப்பும்பட்டினத்தில் அறம் நிலைபெற்ற அகன்ற அட்டிற் சாலைகள் இருந்தன. அவை இம்மையில் புகழ்நிலை பெற்ற சொல் வளரவும், மறமையில் அறப்பயனைத் தர வல்லனவாகவும் விளங்கின. இதனை,

"புகழ்நிலைஇய மொழிநிறை
அறநிலைஇய வகைட்டில்" 62

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. அவற்றில் சோற்றை வடித்தொழுக்கிய கஞ்சி, ஆறுபோலப் பரந்தொழுகியது. இடையறாத அவ்வரச் சாலைகளில் மக்களுக்கு உணவளிக்கப்பட்டது என்பது இதனால் புலனாகிறது.

மக்களுக்கு மட்டுமின்றிப் பகடுகளுக்கும் நீரும் வைக்கோலுமிடும் பல சாலைகளும் இருந்தன. இச்சாலைகள் மக்களின் பசியையும் மாக்களின் பசியையும் போக்குகலாகிய அறப்பணி புரிந்தன. 63 இவ்வாறு பல்லவரோம்பும் அறநெறியைப் பட்டினப்பாலை தெளிவுபடுத்துகிறது.

மதுரை நகரில் இருந்த அறச்சாலைகளில் மா, பலா, வாழை போன்ற பழங்களும், பாகற்காய், வாழைக்காய், வழுதாங்காய் முதலிய காய்களும், இலைக் கறிகள், கற்கண்டு, ஊர் சோற, பால்சோற, பால், கிழங்கு ஆகியவையும் உணவாக அளிக்கப்பட்டன. 64 உணவளிப்பதும் ஓர் அறமாதலின் உணவளிக்கும் இடங்கள் அறச்சாலைகளாக விளங்கிய தன்மையைச் சங்க இலக்கியம் எடுத்துரைக்கின்றது. சிறகுடிகிழாந் பண்டம் இவ்வம் இரவலரின் பசியாகிய பிணியினைப் போக்கும் பணியினைப் புரிந்ததால் "பசிப்பிணி மருத்தவ னில்லம்" 65 என்ற போற்றப்பெற்றது.

4.3.8. ஆற்றிடை அறங்கள்

பாலை நிலங்களிலே செல்வோர் தன்னீர் பெறாத குடிபுறவர். அதனை நீக்கும் பொருட்டுப் பாலை நிலங்களில் நெல்லி மரங்களை வைத்து வளர்த்தனர் பண்டைத் தமிழர். நீரற்ற பாலை வழிச் செல்வோர் நெல்லிக்காயை

உண்டு தம் உயிர் போகாமலுக்கு வருத்தம் தம் நீர் வேட்கையைத் தீர்த்துக் கொள்வர். இவ்வறச் செயல் குறித்து,

"அறந்தலைப் பட்ட நெல்வியம் பசங்காய்"⁶⁶

"செல்வயிர் நிறுத்த கவைக்காய் நெல்வி"⁶⁷

போன்ற அடிகள் விளக்குகின்றன.

வழிப்போக்கர்களுக்கு அக்காலத்து உணவுச் சாலைகள் அமைத்த உணவு வழங்கியதுபோல, ஓடங்களின் மூலம் அறப்பணி புரிந்தவர் படைத்தமிழர். கவி கொடுக்க இயலாத இரவுகளையும், எளியவர்களையும் கூற்றின் ஒரு கரையினின்ற மறுகரைக்கு அழைத்தச் சென்றவர். அவை 'அறத்தறை அம்பி'⁶⁸ என அழைக்கப்பெற்றது. இவ்வாற அறத்தறை அம்பிகள், பணி புரிந்தமையை இலக்கியம் எடுத்துரைக்கின்றது.

4.3.9. செய்ந்நன்றியறிதல்

சங்க இலக்கியத்தில் செய்ந்நன்றியறிதல் சிறந்த அறநெறியாகக் கருப்பெற்றிருக்கிறது. ஒருவர் செய்த நன்மையை மறவாதிருத்தல் செய்ந்நன்றியறிதலின் பார்ப்பும். ஒருவர்க்கொருவர் உதவி செய்த வாழ்த்தலும், ஒருவர் செய்த நன்மையை மறவாதிருத்தலும் சிறந்தவையாகக் கருதப்பெற்றன. அக்ருவையறத்தல், கருச்சிதைத்தல், பார்ப்பவருக்குக் கொடுமை செய்தல் ஆகியவை அறமற்ற செயல்களாக எண்ணப்பட்டன.⁶⁹ இவற்றினும் அறமற்ற செயலாகக் கருதப்பெற்றது யாதெனில் ஒருவர் செய்த நன்மையை மறத்தலாகும். அவ்வாற செய்தோர்க்கு உய்தி இல்லை என்பது அற நூலார் கூற்ற எப்பதை,

"நிலம்புடை பெயர்வ தாய்ந மொருவன்

செய்தி கொன்றோர்க் குய்தி யில்லை

அறம்பா டற்றே"⁷⁰

என்ற புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

சங்க கால மக்கள் நன்றிக் கடனைப் போற்றி வாழ்ந்தனர். செய்ந்நன்றி மறத்தலைத் தீமை என்ற கருதினர். தன் துன்பத்தில் உதவிய ஒருவற்கு உதவாத செய்ந்நன்றி மறந்தானின் செல்வம் தானாகவே அழிந்தபடும் என்ற நம்பிக்கை நிலவியது. மேலும், அகிலுற்றம் செய்தவர்க்கு ஏற்படும் தீமையை,

"ஒற்கத்தன் உதவியார்க் குகவாகாவி மறிவவி
எச்சத்தன் ஊய்நம; தெரியாத விடாதேகாண்" ⁷¹

என்ற கவித்தொகை மொழிகின்றது. இவ்வாறு செய்ந்நன்றி கொன்றதால் வரும் கேட்டினை, அச்சுறத்தி வலியுறத்தியிருப்பதால் செய்ந்நன்றி போற்றதலைச் சங்க கால மக்கள் வாழ்வில் நல்லறங்களுள் ஒன்றாகப் போற்றியதை அறிய முடிகின்றது.

தமக்கு ஒருவர் உதவி செய்தால் அவருக்கு எவ்வகையிலும் கைம்மாற செய்திட வாய்ப்பு கிடைத்தால் அதைப் பெருமையாகக் கருதினர்.

"மூவ்வொன்ற தமக்காற்றி முயன்றவர் இறதிக்கண்
பிவ்வொன்ற பெயர்த்தாற்றம் பீடுடை யாளர்" ⁷²

என்ற அடிகள் இக்கருத்தை விளக்குகின்றன.

அவ்வாறு உதவி செய்வதிலும் தமக்குக் கல்வி கற்றத்தற்கு ஆசிரியர்க்கு அவர் மனம் மகிழப் பொருளுதவி செய்தல் வேண்டும் என்றும் அறத்தைத் தலையாயதாக எண்ணினர். அவ்வறத்தில் தவறினால் கற்ற கல்வி நிலைக்காது ⁷³ என்பதும் அவர்கள் நம்பிக்கை.

நன்றி என்பது நன்மை செய்தலின் பார்ப்பும். ஒருவர் செய்த நன்மைக்கு ஈடாக மீண்டும் நன்மை செய்யவேண்டும் என்பது மட்டும் இதன் கருத்தன்று. தகுந்த காலத்திலும், பயன் கருதாது, செய்யாத ஒருவர்க்கு நன்மை செய்யவேண்டும். சமுதாயத்தில் ஒருவர்க்குத் துன்பம் வரும்போது

அத்துணிபத்தை நீக்கி நன்மை செய்ய வேண்டுவது ஒவ்வொருவரின் கடமையாகும். இதுவே மக்கட் பண்பு. நன்மை செய்யாத ஒருவரிக்கே நன்மை செய்ய வேண்டுவது கடமையெனில் ஒருவர் செய்த நன்மையை மறவாத போற்றதலம் சிறப்பான ஒன்றே. செய்ந்நன்றியறிதல் என்பது இதவேயாகும்.

கடி வாழும் சமுதாய அமைப்பில் ஒருவரிக்கொருவர் உதவிசெய்தலும், ஒருவர் செய்த நன்றியை மறவாத போற்றதலம் இன்றியமையாதன என்பதைச் சங்க இலக்கியம் விளக்கிக் காட்டுகின்றது.

4.3.10. நட்பு

நட்பு என்பது வாழ்வின் பற்றிக்கோடு. நட்பு இல்லையெல் நாட்டில் உறவு இல்லை. தனி மனிதனைச் சமுதாயத்தின் பிணைப்பை நட்பு ஆகும். எனவே, நட்பு மனிதப் பண்பாட்டுடன் கலந்தவிட்ட சமுதாய நெறி ஆகும். நட்புப் போற்றினைச் சமுதாயத்தில் ஒற்றமையும் அமைதியும் நிலவும். எனவே, சமுதாய உயர்வுக்கு வழிவகுக்கும் நெறிகளுள் நட்பு நெறியும் ஒன்றெனக் கொள்ளுதல் பொருந்தும். சங்க கால மக்கள் நட்பு நெறியினை எங்ஙனம் போற்றி வாழ்ந்தார்கள் என்பதைச் சங்க இலக்கியம் விளக்கிக் காட்டுகின்றது.

'நண்பனைத் தேர்ந்த கொள்ளுமூன் அவனைப்பற்றி ஆய்ந்தறிந்த நட்புக் கொள்ளுதல் வேண்டும். நட்புச் செய்தபின் அவர் பற்றி ஆய்தல் பண்பில்லை' ⁷⁴ என்ற நட்பு நெறியினை நற்றிணை நலிக்கின்றது. 'நாடி நட்புக்கொண்ட பின்னரும் ஏதிலாளர் பொதுமொழியினால் நட்பு கெடுதல் கூடாது' ⁷⁵ என்ற நட்பு நெறியும் வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

'வேட்டையில் இடப்பக்கத்தே வீழ்ந்த பன்றியை உண்ணாது, யானையை வலப்பக்கம் வீழ்த்தித் தனி பசிக்கு உணவு ஏற்கின்ற புலியைப் போன்ற மனவலிமையும், கொள்கைப் பிடிப்பும் உடையவரே நண்பராதற்கு உரியர். விளைவையில் உள்ள தானியத்தைக் கவர்ந்த, வளையில் பதக்கி வைத்து உண்ணும் எலிபோன்ற உள்மம்-உடையவர் நண்பராதற்குத் தகுதியற்றோர்' ⁷⁶ என்ற நட்பறம் அறிவுறுத்தப்பெற்றது.

‘தன்னவமே குறிக்கோளாக உடையவர், புறங்கூறவோர், மறை பொருளை வெளியீடுவோர் ஐகியோர் நட்பினை முறையே உணர்விலார் தொடர்பு, புல்லியார் தொடர்பு, பீடினார் தொடர்பு என்றும் இகழ்ந்த கறி, அவர்களோடு நட்புட்கொள்ளற்க’⁷⁷ என்றும் கவித்தொகை அறிவுரை கூறுகின்றது.

‘செல்வம் உள்ள காலத்து உடனிருந்து, வறமையுற்ற காலத்து விட்டு நீங்கும் நயனில் மாக்களை நம்பராகக் கொள்ளுதல் கடாது’⁷⁸ என்ற நட்பு நெறியினைச் சங்க இலக்கியம் தருகின்றது.

களளில் ஆத்திரையனார் என்ற புலவர் நட்பை விளக்குங்கால், ‘என் நெஞ்சைத் திறப்போர் உன்னை அங்கே காண்பார். உன் நெஞ்சைத் திறப்பின் அங்கு நானிருப்பேன். என் உயிர் பிரிந்து என் நினைவு தவறும் நேரம் வரையில் உன் நினைவுகள் எனக்குள் இருக்கும் என்கிறார்’⁷⁹ இது உள்நகல் கலந்த நட்பின் உயர்வினைக் காட்டுகின்றது.

தமிழன் இருந்து நண்பர் கொடுப்பின் நஞ்சும் உண்ணும் நனி நாகரிகர் எனப் பண்டைத் தமிழரின் உள்ள உயர்வினை நற்றினை போற்றுகின்றது.⁸⁰ நட்பினை மதிக்கும் மனப்பான்மையும், நண்பர்பால் கெரண்ட நனைம்பிக்கையும் இவற்றால் காணக்கூடக்கூடுகின்றன.

செல்வம் உள்ள காலத்து வாராது போயினும், உண்மையான நட்பு துன்பத்திற்குத் துணையாக வல்லது.⁸¹ இது கோப்பெருஞ்சோழன் - பிசிராந்தையார் நட்பினை விளக்கும் பாடற் கருத்தாக இருந்தாலும், உண்மை நட்பின் இலக்கணத்தை இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது.

நண்பர்க்குத் தோற்றப்போதலும், விட்டுக்கொடுத்தலும் அன்பினால் நிகழ்வன.⁸² நிலத்திலும் பெரியதாய், வானிலும் உயர்ந்ததாய், கடலிலும் ஆழமானதாய்ப் போற்றப்படுவது நட்பு⁸³ என்ற குறந்தொகை கூறுகின்றது.

சந்தன மரத்தில் சேர்க்கப்பட்ட தீந்தேன் போல் உயர்ந்தோரின் நட்பு உயர்ந்ததாக இலங்கியது.⁸⁴ கம்போல் நல்பரை மதித்தலும், அவர்களுடன் கலந்த பழகிப்பெறும் மகிழ்ச்சியை விழைதலும் இனிதாகக் கருதப்பெற்றன.⁸⁵

மனிதர்களுக்கிடையே தோன்றும் நட்பினால் மனம் விரிவடையும். அனைவரையும் நல்பராய்க் கொள்ளும் பண்பு வளரும். நாடுகளுக்கிடையே தோன்றும் நட்பு அன்பை வளர்க்கும். உலகில் அமைதி நிலைபெற வகைசெய்யும். நட்புப் போற்றினை, உலகில் பகையில்லை; உறவுண்டு. போரொருங்கும்; புகழொருங்காத. அனைத்துச் சிறப்புகளையும் தரவல்லது நட்பு என்பது இவற்றால் அறியமுடிகின்றது.

4.3.11. அறனழி செயல்கள்

பண்டைத் தமிழர் எந்த ஒரு செயல் செய்தாலும், அது அறத்தின்பாற் பட்டதா என்பதை ஆய்ந்தே செய்தனர். கல்வி கற்பித்த ஐசிரியர்களுக்குப் பொருள் கொடுக்காத அவனை வருத்திக் கற்ற கல்வியும், கற்றத்தார் மனம் வருந்துமாறு தொகுத்து வைத்த செல்வமும் தாமாகவே அழியும் என்ற நம்பினர். செய்ந்நன்றி மறத்தலும், ஆன் பொய்த்தலும் அறமற்ற செயல்களாகவும் கருதினர்.⁸⁶

கரிபொய்த்தாள் கீழிருந்த மரம் கவிவிவாடும் என்ற அதன் தீமை அறிவுறுத்தப்பெற்றது.⁸⁷ இதன்வழி பொய்ச் சான்ற கறதல் கூடாது என்ற அறநெறி வலியுறுத்தப்பெற்றது. தலைமகளைப் பிரிந்த தலைமகனின் செயலை அறந்துறந்த செயலாகக் கருதினர்.⁸⁸ மனைவியைப் பிரியாது வாழ்தலே இல்லறநெறி என்பது இதன்மூலம் பெறப்படுகிறது. தலைவியின் நலக்கிளையுண்டு தலைவன் அவளைத் தறத்தலைத் தீம்பாவன்பவர் கொள்கலம் கைவிடுதலுக்கு ஈடாக மதித்தனர்.⁸⁹ தன்னையே நம்பி வாழும் தலைவியைப் பிரியாது வாழ்தல் வேண்டும் என்ற அறநெறியினை இது வலியுறுத்துகிறது.

பெண்கொலை புரிதல் அறணிச் செயலாகக் கருதப்பட்டது.

பெண்கொலை புரிவோர் நரகத்திற்குச் செல்லவர் என்ற கருத்து நிலவியது.

பெண்கொலை புரிந்த மன்னாகிய நன்னிச் செயல் கடியப்பட்டது.

அக்குற்றத்திற்காக அவனது குலத்திற் பிறந்தோர் சான்றோர்

புகழுக்குரிமையாகாத விலக்கப்பட்டனர்.⁹⁰ அருவிநீர் கொணர்ந்த

மாங்காயைத் தின்ற குற்றத்திற்காக எப்பத்தொரு ஊர் யானைகளோடு,

அப்பெண்ணின் எடைக்கு எடை பொன்னாற் செய்த பாவையைக் கொடுப்பவும்

கொள்ளானாகி, அப்பெண்ணைக் கொலை செய்த நன்னி நீங்க முடியாத

நரகத்தின்கண் சென்று துன்புற்றான் என்ற குறந்தொகை கூறுகிறது.⁹¹

செல்வம் உள்ள காலத்தில் நம்பராயிருந்த செல்வம் இல்லாக் காலத்து வேறு மனிதரைத் தேடும் மக்கள் 'நயனில் மாக்கள்' என்ற கடியப்பட்டனர்.⁹² நன்மை விளைக்கும் செயல்கள் அறமாகவும், நன்மை தாராத தீமை பயப்பவை அறமற்றதாகவும் கருதப்பெற்றன. அறநெறி சேராதோர் சிறப்பற்றவராகக் கருதப்பெற்றனர்.⁹³

அறமற்ற செயல்களைச் செய்தலாகாத. அவற்றால் பழி வரும்; நரகம்புக நேரிடும் போன்ற கருத்துகளையும் இலக்கியங்களில் காண இயல்கிறது.

சங்ககால மக்கள் அறத்தைப் போற்றினர். அறமே புரிந்த வாழ் முற்பட்டனர். அறம் அல்லாதவற்றைச் செய்து அஞ்சினர் என்பதை மேற்காணும் கருத்துகள் வலியுறுத்துகின்றன.

4.3.12. சான்றோர் அறம்

செந்நெறியில் செல்வதைத் தம் இயல்பாகக் கொண்ட சான்றோரே உலக நிலைபேற்றிற்குக் காரணமாவர். அச்சான்றோரின் அறநெறிகளாவன:

- அ) பகுத்தன்மை
- ஆ) பழிபாவங்களுக்கு அஞ்சல்
- இ) மடியின்மை

ஈ) வெறுப்பு இல்லாமை

உ) மறதியில்லாமை

ஊ) புகழெனில் உயிரையும் கொடுத்தல்

எ) பழியெனில் உலகமே பெறிலும் கொள்ளாமை

ஏ) தமக்கென முயலாது பிறர்க்கென முயலும் அறிவினையுடைமை. ⁹⁴

4.3.12.1. சான்றோர் பண்புநலங்கள்

சான்றோர் தாம் செய்யும் கடமையினின்றும் குறைபடார் என்ற உலகம் கூறும். ⁹⁵ சான்றோர் அழியும் பொருட் செல்வத்தைச் செல்வமென மதியாதவர். தம்மைச்சேர்ந்தோரின் துன்பங்களுக்கு வருந்தும் அருட் பண்பினையே செல்வமென மதிக்கும் மாண்பினர். ⁹⁶ பிறர் நோயும் தம் நோய் போல் போற்றாதல் அறம். அந்த அறத்தினை அறிந்த போற்றாதல் சான்றோரின் கடன். ⁹⁷ பிறர்க்கு ஏற்பட்ட துன்பத்திற்கு வருந்தி அதைத் தீர்க்க முயல்கலம், தமக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைப் பொறுத்தல் கொள்ளுதலும் சான்றோரின் பண்புகள். ⁹⁸ தம்மைச் சார்ந்தவர்களின் துன்பத்தைத் தீர்த்தருளுதல் சான்றோரின் செயல். ⁹⁹

தம்மை அடைக்கலமாக அடைந்தாரைக் கைவிடாமை சான்றோரின் கொள்கை. ¹⁰⁰ அறிவை அங்குசமாகக் கொண்டு தம் தகுதிக்கு ஏற்ப அறமும் பொருளும் வழாது நாடி எண்ணிய செயலை முடித்தல் சான்றோரின் ஒழுக்கமாகும். ¹⁰¹

இத்தகு ஆதிதவித்தடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர் தம் நலனைச் சிந்தை செய்யாது சமுதாயத்தில் நலனையே நாளும் பேரருளானர். ¹⁰² தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியானர். ¹⁰³ பிறர் புகழ்முகி நாணம் இயல்புடையர். புகழ் வேண்டாமையாசிய அறமும், பழிதனை ஏலாத பண்பும் உடையவர். ¹⁰⁴ பழியொரு வருடம் இனிபம் வெஃகாப் பாக்கமையர். ¹⁰⁵ அறிகரி மறைத்துப் பொங்குறா வாய்மையர். ¹⁰⁶ வாழ்தல் வேண்டிப் பொய்

கறம் வழக்கம் இல்லாதவர். ¹⁰⁷ செய்யாக் கறிக் கிளத்தல் இல்லாத்
செந்நாவுடையர். ¹⁰⁸ நிலம்புடை பெயர்வதாயினும் கறிய சொல் பிறழாத
வாய்மையர். ¹⁰⁹ யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்எனும் பரந்த நோக்கினர்.
பெரியோரை வியத்தலும் சிறியோரை இகழ்தலும் இல்லாத் கவிமையர். ¹¹⁰

தாம் அறநெறி நின்றதோடமையாத, சமுதாயம் அறநெறி
பிறழாதம் வாழ்ந்தி- இத்தகைய சான்றோர் ஆற்றிய பணி அளவிட்கரியது.

4.3.12.2. சான்றோர் அறவுரை

சான்றோர் கறியுள்ள அறவுரைகள் உலக மக்கள் வாழ்க்கைக்கு
உறுதுணையானவை. உலகியற்கையைக் கறி வாழும் நெறிமுறைகளை உணர்த்தவதும்
அவர்தம் இயல்பாயிருந்தது. நாடு எப்பது மக்கள் வாழும் இடம். மக்கள்
நல்லவர்களாக விளங்கினால்தான் நாடும் நல்லதாகும் என்பர் எனவையார். ¹¹¹

மக்கள் வாழ்க்கை பயனுடையதாக இருத்தல் வேண்டும். உலகில்
பிறந்தோம், வாழ்ந்தோம், இறந்தோம் என்ற பயனில்லாத மூப்பு
வெறக்கத்தக்கது. நல்வினை புரிதல் வேண்டும். அவ்வாற நல்வினை செய்ய
இயலவில்லை என்றாலும், கீமைகளாவது செய்யாமலிருக்க வேண்டும்.
எல்லாருக்கும் மகிழ்ச்சியை விளைப்பதும், நன்மெறிக்கல் செலுத்தவதும் அவ்வறமே
என்பர் நரிவெருடத்தலையார். ¹¹² எல்லாரும் எனினில் வாழ்க்கையில்
பின்பற்றதற்குரிய அறநெறியும் இதுவேயாகும்.

பக்குடுக்கை நன்கனியார் என்ற சான்றோர் இப்பறம் தப்பறம்
நிறைந்தது இவ்வுலக வாழ்க்கை என எடுத்தரைப்பர். இதனை உணர்ந்த
உலகமாந்தர் உயிர்க்கு உறுதி பயக்கும் இனியவற்றைத் தேடிக்கொள்ளுமாற
அறிவுறுத்தவர். ¹¹³

அறநெறி நிற்கும் சான்றோர் அறநெறியை அனைவரும் பின்பற்ற
வழிகாட்டியாக இருந்தனர். சான்றோர் மரபு நிலையினின்ற வடிவாமல்

மற்றவர்க்கும் நடக்கவேண்டும். பலரறியத் தலைவியை மனந்தொகொட்டு
சான்றோர் சென்ற நெறியிலிருந்து ஐயுறாமல் தலைவன் இருக்கவேண்டும் என்ற
கருத்தினை நற்றிணை நவில்கின்றது. ¹¹⁴

சான்றோர் மன்னின் புறவாழ்க்கையில் மட்டுமல்லாது, அக
வாழ்க்கையிலும் பின்பற்றதற்குரிய அறநெறிகளை வலியுறுத்தி அவர்களை
நன்வெறிப்படுத்தினர். மனைவியைப் பிரியாது வாழ்கலே சிறந்த அறமாகும்
என்பதைப் பேசுதலுக்குப் பரனர், கபிலர், அரிசில்கிழார், பெருங்குடிரார்கிழார்
ஆகிய சான்றோர் அறிவுறுத்தினர். அவக்தன் மனைவியின் தனிப்பத்தைப்
போக்குதலே அறமென்றும், அதனையே தம் பாட்டிற்குப் பரிசாகவும்
வேண்டுகிறார் பரனர். ¹¹⁵ இங்ஙனம், 'பேசுந் தன் மனைவியிற் தயர்
நீக்கி அவளுக்கு அருள் செய்தலே அறமாகும்' ¹¹⁶ என்ற பெருங்குடிரார்கிழாரும்
அரிசில்கிழாரும் அறமுரைத்தள்ளினர்.

4.3.13. அறத்தின் மேன்மை

பண்டைத் தமிழர் அறமும் பொருளும் இன்பமும் மூன்றும் கூற்றவல்லது
செல்வம் என்று கருதினர். எனவே செல்வமுடையோர் அறஞ்செய்கல் வேண்டும்
என்ற கருத்தினை வலியுறுத்தப்பெற்றது. இங்ஙனம் பயன்படாச் செல்வ மேம்பாடு
உடையோர் பாவத்தின் விளைவுகளாகக் கருதப்படும் ஊமை, குரு, அறிவுக்குறை,
கண், தசைப்பிண்டம், சென்ற, விவந்து, குறள் ஆகிய எப்பெரெச்சங்களை
அடைவர் என்ற நம்பிக்கை நிலவியது. ¹¹⁷ சுற்றத்தாரை மகிழ்ச்சியுறச்
செய்யவும், புகழை நிலைபெறச் செய்யவும், பொருள் பயன்பட வேண்டும் என்ற
அறநெறியைப் புலவர் அறிவுறுத்தினர். ¹¹⁸

அறநெறியில் பொருளிட்டலும், அறநெறியில் இன்பந் தயக்கதவம் சிறப்பு
என்று பண்டைத் தமிழர் கருதினர். 'அறவினை செய்கல் வேண்டும். நாம்
செய்யும் அறவினையே மேலுலக இன்பத்தைப் பெறதற்குரிய வித்த. இவ்வுலக
வாழ்வாகிய கடலைக் கடந்த மேலுலகமாகிய அக்கரை சேர்தற்கு அறவினையே
தெப்பமாகும்' ¹¹⁹ என்ற பிரமணர் அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

அறம் பெரிதாற்றியோரே அதன் பயனைக் கொள்வோராவர். ¹²⁰
 அறநெறியில் வளர்ச்சி இறைவனை அறவடிவாகக் காணுமாறு வளர்த்துள்ள
 பாங்கினைப் பரிபாடல் சுட்டுகிறது. இறைவன் அறவடிவானவன் என்றும்
 அன்பு வடிவானவன் ¹²¹ என்றும் 'அறத்தினர் அன்புந்' ¹²² என்றும் குறிக்கப்
 பெறுகிறான். இறைவன் அறவாட்சியுடையனாக இந்நிலவுவகம் காக்குந்
 திறத்தை,

"அருள்குடை யாக அறம்கோ லாக

இருநீழல் படாமெ ழுவே றுலகமும்

ஒருநீழ வாக்கிய ஏமத்தை" ¹²³

என்று பரிபாடல் கற்குகிறது. அவன் குணம் எதிர் கொண்டுள்ளோரே
 அறங்கொண்டோராகவும் கருதப்பெற்றனர். ¹²⁴

அறம், பொருள், இன்பம் இம்முன்றம் இணந்தம் இழந்தம் இருப்பவை.
 இவ்வினைப்புக்கு அறம் அடிப்படையாக அமைந்தால்தான் வாழ்க்கை சிறப்பும்.

4.3.14. ஆய்வு முடிவுகள்

1. சமுதாயம் என்பது தனி மனிதர்கள் சேர்ந்த கூட்டமைப்பாகும்.

2. தனி மனிதர்கள் செய்யும் அறங்கள் சமுதாய மேம்பாட்டை
 உருவாக்குகின்றன. சமுதாயத்தில் மக்களால் கடைப்பிடிக்கப்படும் அறங்கள்
 சமுதாய அறங்களாகும்.

3. தனி மனித அறத்தை அகப்பொருளிலும், சமுதாய அறத்தைப்
 புறப்பொருளிலும் தொல்காப்பியம் வரையறுத்தது கற்குகிறது.

4. தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றிய நிலையில் சங்க இலக்கியம்
 அறநெறிகளை வகுத்தது காட்டுகிறது.

5. சங்ககாலத்தில் அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாண்மாந்தர்
 என்று அவரவர் செய்யும் தொழில் அடிப்படையில் அறம்புரிந்த வாழ்ந்தனர்.
 அந்தணர் அறநூல்களின் முடிபொருளை உணர்ந்த அறநெறியொழுகினர்.

6. எனவே, அரசரும் அவர்வழி நின்ற நாட்டில் அமைதி நிலவுமாறு அறநெறி ஆட்சி நடத்தினர்.

7. வனிகர் தமக்குரிய நடுவுநிலைமையாகிய அறநெறி போற்றி வானிகம் இயற்றியும், அறச்செயல் பல புரிந்தும் சமுதாய இன்பம் விளைத்தனர். அவர்கள் வானிகத்தின் மூலம் ஊதியம் சட்டுவதை நோக்கமாகக் கொள்ளாது, அறத்தையே ஊதியமாக சட்டிய நன்னைஞ்சினராக விளங்கினர்.

8. வேளாண் மாந்தர் வேளாண்மை மூலம் நாட்டில் உணவுப் பொருள் விளைத்தப் படைபலம் பெருக்குதற்கும், பகை வெல்லுதற்கும் அரசர்க்கு உறுதுணையாயினர்.

9. நோய் நாடி, நோய் முதல் நாடி மருத்துவஞ் செய்யும் மருத்துவர் அறவோராகச் செயல்பட்டனர்.

10. பண்டைத் தமிழர் ஆர்வணையுடன் அறவழிப் பொருளிட்டி, அறவழி இன்பந் துய்த்த வாழ்க்கை நடாத்தினர்.

11. ஈகையறம் சமுதாயத்தில் உயர்ந்த நிலையில் போற்றப்பெற்றது. இவ்வார்க்கு ஒரு பொருள் கொடுத்தல் ஈதல் எனவும், செல்வத்தைப் பயனே ஈதல் எனவும் பண்டைத்தமிழர் ஈகை போற்றினர்.

12. மதுரையிலும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலும் மக்களுக்கு இடையறாது இன்கவை உணவு அளிக்கும் அட்டிற் சாலைகள் இருந்தமையை இலக்கியங்கள் விளக்கிக் காட்டுகின்றன.

13. மாக்களுக்கு வைக்கோலும் நீரும் உதவும் பல சாலைகளும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இருந்தன.

14. பண்டைத் தமிழர் பாலை நெறியில் வழிச் செல்வோர் நீர் வேட்கையைத் தணித்தற்கு நெல்லிமரம் வைத்து வளர்த்தனர்.

15. எளிய மக்களை ஆற்றித் தருகிற ஒரு கரையிலின்ற மறகரைக்கு அழைத்துச் செல்லும் ஓடங்கள் அறத்துறை அம்பிகள் எனப்பெற்றன.

16. நன்றி மறவாமையை அறமாகப் போற்றி வாழ்ந்த சங்க கால மக்கள் நன்றி மறந்தால் உய்தி இல்லை என்பதை உணர்ந்திருந்தனர்.

17. நல்பரை நாடி, நட்பு கொள்ளும் நட்புநெறி போற்றி வாழ்ந்த பண்டைத் தமிழரின் நட்பு பற்றிய கொள்கைகள் நாட்டின் நல்வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாயின.

18. அறவழி செயல்கள் புரியிப் பழிவரும் என்ற அஞ்சி அறமே புரிந்து வாழ்ந்தவர் பண்டைத் தமிழர். அறவழி செயல்களாக அவர்கள் கருதியன:

- அ) ஆசிரியரை வருத்திக் கற்ற கவ்வி
- ஆ) சுற்றத்தார்க்குப் பயன்படாத தொகுத்த செல்வம்
- இ) செய்ந்நன்றி மறத்தல்
- ஈ) சூன் பொய்த்தல்
- உ) பொய்க்கரி குறத்தல்
- ஊ) மனைவியைப் பிரிதல்
- எ) பெண்கொலை புரிதல்
- ஏ) துன்பக் காலத்த நல்பரைப் பிரிதல்.

19. சான்றாண்மையாகிய அறம் மேற்கொண்டவர் சான்றோர். சான்றோர் மேற்கொண்ட அறநெறிகளாவன:

- அ) பகுத்தன் னும் பாண்மை
- ஆ) அஞ்சுவதற்கு அஞ்சும் இயல்பு
- இ) ஆர்வியையுடைமை
- ஈ) வெறப்பின்மை
- உ) மறதியின்மை
- ஊ) புகழ் போற்றதல்

எ) பழியஞ்சதல்

ஏ) தமக்கென முயலாது பிறர்க்கென முயலும் பேரருளுடைமை.

சான்றோர் அறவுரை நாகும், ஊரும், வீடும் வாழ உதவின.

20. அறத்தின் மேன்மையை உணர்ந்தவர் பண்டைத்தமிழர்.

எனவே, அவர்கள் அறவழிப் பொருளையும் அறவழி இன்பத்தையும் பெறவேண்டும் என்ற கொள்கையுடையராக வாழ்ந்தனர்.

சான்றெண் விளக்கங்கள்

1. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி எட்டு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1986, ப.618.
2. மேலது, ப.618.
3. மேலது, ப.590.
4. மேலது, ப.590.
5. க.த.திருநாவுக்கரசு, திருக்குறள் நீதி இலக்கியம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, மற்பதிப்பு, 1977, ப.35.
6. கவி.133:6-14.
7. சு.வித்தியானந்தன், தமிழர் சாஸ்பு (சங்க காலம்), பாரி புத்தகப் பண்ணை, சென்னை-5, இரண்டாம் பதிப்பு, 1971, ப.203.
8. திருமுரு.180-182.
9. மதுரைக்.468-474.
10. பதிற்.24:6-8.
11. குறந்.156:1-5.
12. மதுரைக்.120-122.
13. திவாகர முனிவர், சேந்தன் திவாகரம், கழக வெளியீடு, சென்னை, முதற்பதிப்பு, 1958, ப.299.
14. மதுரைக்.500-506.
15. பட்டினப்.205-208.
16. மேலது, 209-211.
17. மேலது, 199-204.
18. பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினர்க்கினியர் உரையும், உ.வே.சாமிநாதையர் (பதி.), சென்னை, ஏழாம் பதிப்பு, 1974, ப.553.
19. பட்டினப்.187-193.
20. மு.வரதராசன், கலைமயுரை, பத்துப்பாட்டுச் சொற்பொழிவுகள், கழக வெளியீடு, சென்னை, 1969, ப.22.
21. திருக்.120.
22. சிறுபாண்.233.
23. புறம்.375:6.
24. மேலது, 35:32.
25. பரி.63.
26. தொல்.பொருள்.மரபு.இலம்.அ.625.
27. தொல்.பொருள்.மரபு.பேரா.உரை, ப.469.
28. ஞா.தேவநேயக், பழந்தமிழ்நாட்சி, கழக வெளியீடு, சென்னை, மற்பதிப்பு, 1961, ப.120.
29. க.த.திருநாவுக்கரசு, தமிழர் நாசுரிக வரலாறு, முதற்பதிப்பு, விடிவெள்ளி, தொல்காப்பியர் ஊலகம், சென்னை-14, 1962, பக்.166-167.
30. புறம்.35:21-33.

31. நற். 136:2-3.
32. மேலத, 214:1-2.
33. அகம். 173:1-3.
34. நற். 284:5-6.
35. மேலத, 262:7-10.
36. குறந். 270:5; 275:5.
37. புறம். 69:5.
38. குறந். 83:3-4.
39. கலி. 35:1.
40. மேலத, 133:6.
41. திருக். 221.
42. புறம். 134:2-4.
43. அகம். 53:13-14.
44. நற். 84:10-12.
45. கலி. 27:1-2.
46. அகம். 389:10-15.
47. புறம். 141:13-15.
48. மேலத, 134:2-4.
49. பரி. 10:87-88.
50. கலி. 2:11, 15, 19.
51. மேலத, 61:11-12.
52. குறந். 349:5-7.
53. அகம். 131:4-5.
54. குறந். 137:3-4.
55. புறம். 381:9-10.
56. மேலத, 235:19-20.
57. அகம். 173:1.
58. குறந். 247:2.
59. மணி. 25:228-231.
60. குறந். 137:2-4.
61. புறம். 150:20-23.
62. பட்டினப். 42-43.
63. மேலத, 51-52.
64. மதரைக். 527-535; பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சுமாரர்க்குரியர் உரையும், பக். 398-399.

65. புறம். 173:11.
66. குறந். 209:1.
67. அகம். 271:7.
68. புறம். 381:24.
69. புறம். 34:1-3.
70. மேலது, 34:5-7.
71. கலி. 149:6-7.
72. மேலது, 34:4-5.
73. மேலது, 149:4-5.
74. நற். 32:7-9.
75. புறம். 58:26-28.
76. மேலது, 190.
77. கலி. 25:15-24.
78. அகம். 71:1-3.
79. புறம். 175:1-5.
80. நற். 355:6-7.
81. புறம். 215:8-9.
82. பதிற். 63:3.
83. குறந். 3.
84. நற். 1:4-5.
85. புறம். 71:15-16.
86. கலி. 149:4-11.
87. மேலது, 34:10.
88. மேலது, 150:7-8.
89. மேலது, 133:16-17.
90. புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும், உ.வே.சாமிநாதையர் (பதி.)
சென்னை, ஏழாம் பதிப்பு, 1971, ப.279.
91. குறந். 292:1-6.
92. அகம். 71:1-3.
93. பரி. 5:74.
94. புறம். 182.
95. நற். 327:4-6.
96. மேலது, 210:5-9.
97. கலி. 139:2-3.
98. அகம். 382:1-2.

99. மேலது, 108:1-2.
100. நற். 345:6-9.
101. அகம். 286:9-13.
102. நற். 186:8.
103. அகம். 54:13.
104. குறந். 252:6-8.
105. அகம். 112:11-12.
106. குறந். 184:1.
107. புறம். 139:5-6.
108. மேலது, 148:6-7.
109. நற். 289:2-3.
110. புறம். 192.
111. புறம். 187.
112. மேலது, 195.
113. மேலது, 194.
114. நற். 233:8-9.
115. புறம். 145:7-10.
116. மேலது, 146, 147.
117. புறம். 28:1-6.
118. மேலது, 29:25-26.
119. மேலது, 357.
120. பரி. 19:10.
121. மேலது, 1:38.
122. மேலது, 3:65.
123. மேலது, 3:74-76.
124. மேலது, 5. 71.

இயல் ஐந்த

அறம் பாலய அறனோர்

- 5.1. வேந்தர்
- 5.1.1. ஒல்வையூர் தந்த புகப்பாண்டியன்
- 5.1.2. கடலன் மாய்ந்த இரம்பெருவடிதி
- 5.1.3. கோப்பெருஞ்சோழன்
- 5.1.4. சேரமான் கணக்கால் இரும்பொறை
- 5.1.5. சோழன் நலங்கிள்ளி
- 5.1.6. சோழன் நல்லருகிதிரன்
- 5.1.7. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்
- 5.1.8. நம்பி குட்டுவன்
- 5.1.9. பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி
- 5.1.10. பாவை பாடிய பெருங்குருங்கோ
- 5.2. ஜன்பாற் புலவர்கள்
- 5.2.1. அம்மூவனார்
- 5.2.2. அரிசில்கிழார்
- 5.2.3. அலத்தூர்கிழார்
- 5.2.4. ஆரூர் மூலங்கிழார்
- 5.2.5. உறையூர் ஏனச்சேரி முடமோசியார்
- 5.2.6. உறையூர் மதுகண்ணன் சாத்தனார்
- 5.2.7. ஓதலாந்தையார்
- 5.2.8. கணியன் பூங்குன்றனார்
- 5.2.9. கபிலர்
- 5.2.10. கழைக்கியானையார்
- 5.2.11. காரிகிழார்
- 5.2.12. காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்
- 5.2.13. குடபுலவியனார்
- 5.2.14. குமட்டுரக்கண்ணனார்

- 5.2.15. குறங்கோழியர் சிழார்
- 5.2.16. கோவரி சிழார்
- 5.2.17. நரிவெளு த்தலையார்
- 5.2.18. நல்லந்தவனார்
- 5.2.19. நவ்வேட்டனார்
- 5.2.20. நெட்டிமையார்
- 5.2.21. பக்குக்கை நக்கனியார்
- 5.2.22. பரனர்
- 5.2.23. பாலைக்கெளதமனார்
- 5.2.24. பிசிராந்தையார்
- 5.2.25. பிரமனார்
- 5.2.26. பெருங்குஞ் ழார் சிழார்
- 5.2.27. பெருஞ்சித் திரனார்
- 5.2.28. பெருந்தலைச்சாத்தனார்
- 5.2.29. மதுரைக் கைக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார்
- 5.2.30. மதுரை மருகனின் நாகனார்
- 5.2.31. மாங்குடி மருசனார்
- 5.2.32. மாமூலனார்
- 5.2.33. மோசி கீரனார்
- 5.2.34. வெள்ளைக்குடி நாகனார்
- 5.3. பெண்பாற் புலவர்கள்
- 5.3.1. இளவெயினி
- 5.3.2. ஒக்கர் மாசாத்தியார்
- 5.3.3. ஒளவையார்
- 5.3.4. காக்கையாடனியார் நச்சென்னையார்
- 5.3.5. காமக்கனிப் பசலையார்
- 5.3.6. பூதப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு
- 5.3.7. பேரெயின் முறவனார்

- 5.3.8. பொன்முடியார்
- 5.3.9. மாறோக்கத்த நப்பசுவையார்
- 5.3.10. வென்புதியார்
- 5.4. ஆய்வு முடிவுகள்

5. அறம்பாடிய அறவோர்

சங்க காலத்தில் சமுதாயம் நல்ல முறையில் வாழப் பல அறநெறிகளை எடுத்தாரத்த மன்னரையும், மக்களையும் நெறிப்படுத்திய புலவர்கள் அறவோராகத் திகழ்ந்தனர். சங்க இலக்கியங்களில் அவர்கள் அறிவுறுத்திய அறக்கருத்துகளும், அறநெறிகளும் விரிவாகக் கூடக்கின்றன. அரசர்களும், இருபாற் புலவர்களும் அறநெறிகளை வலியுறுத்தியுள்ள நிலையைச் சங்க இலக்கியங்களின் வழி அறிய இயல்கின்றது.

"அறவோர் எஃபோர் அறத்தின் வழி நடப்பவர்கள்; அறத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பவர்கள்; அறத்தின் வழி இயங்கச் சமுதாயத்தை நல்லாற்றப் படுத்துபவர்கள்; மனித நல மேம்பாட்டையே முதன்மைப்படுத்திச் செயற்படுபவர்கள்." ¹ இத்தகைய அறவோர்களாக வாழ்ந்த வழிகாட்டியவர்கள் பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள்.

"உலகியல் விளக்கம், அரசியல் அறிவு, இறையியல் சிறப்பு, அறவியல் ஒருமை அளவைய பலவற்றை உருவாக்கி வளர்த்த சிந்தனையாளர்களையும் தமிழகத்தில் காண்கிறோம். தொழிற் பயிற்சி, கலைவகிமை இவற்றை உருவாக்கி, அவர்கள் தமிழகத்தைச் செல்வமும் இன்பமும் கொழிக்கும் நாடாக வளர்க்கத் தூண்டுகோலாக விளங்கினார்கள். பின்னைய தமிழகத்திற்குப் பெரிதும் வழிகாட்டிகளாகத் திகழ்ந்தவர்கள் இப்பழம் புலவர்களே எனலாம்" ² எஃபர் இராம. பெரியகருப்பன்.

அறம் பாடிய அறவோர்களாகத் திகழ்ந்த வேந்தர்கள், ஊன்பாற் புலவர்கள், பெண்பாற் புலவர்கள் பற்றியும் அவர்கள் கூறிய அறநெறிகள் பற்றியும் இவ்வியலில் ஆராயப்பெறுகின்றன.

5.1. வேந்தர்

நாட்டின் காவலர்களாகிய வேந்தருள் பாவலராக விளங்கியோர் பலர். அவர்களுள் அறம் கறிய அறவோராகத் திகழ்ந்தோரின் அறநெறிகள் இப்பகுதியில் ஆராயப்பெறுகின்றன.

5.1.1. ஒவ்வையர் தந்த பூதப்பாண்டியன்

பாண்டியர்க்குரிய ஒவ்வையரைப் பகைவரிடமிருந்த வெற்றி கொட்ட சிறப்பின் காரணமாக ஒவ்வையர் தந்த பூதப்பாண்டியன் என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றவன். இரண்டு பாடல்களைப் பாடியவன்.

ஒவ்வையர் தந்த பூதப்பாண்டியனின் வஞ்சினவுரை அறத்துக்குப் பெருமை தருவதாக அமைந்துள்ளது. 'மனைவியைப் பிரியாத வாழ்தல், அறநெறி மாறாத அவையத்திருந்து முறை செய்தல், கன் போன்ற கேளிருடன் மகிழ்ந்திருத்தல், பாண்டியர் குடியில் பிறத்தல், செங்கோலிமை தவறாத ஆட்சி நடத்ததல்'³ ஆகியவற்றை உயர்வாக மதித்தவன் என்பதை இவ்வாடைய வஞ்சினவுரை தெளிவுறுத்துகின்றது.

5.1.2. கடவுள் மாய்ந்த இனம்பெருவழி

கடவுள் மாய்ந்த இனம்பெருவழி பரிபாடலில் ஒன்றும், புறநானூற்றில் ஒன்றாக இரண்டு பாடல்களைப் பாடியவன்.

உலகில் தோன்றும் உயிர்களும், பொருள்களும் அழிந்துபடுதல் உலகியற்கை. சான்றோர் சிலர் இருத்தவால்தான் உலகம் அழிந்துபடாது உள்ளது என்ற உயரிய கருத்தினை ஒரு பாடலாக வடித்துள்ளான். சான்றோரின் இயல்புகளை அப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது.⁴

5.1.3. கோப்பெருஞ்சோழன்

கோப்பெருஞ்சோழன் உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தவன். இவன் பாடியுள்ள பாடல்கள் ஏழு. இம்மன்னன் புலவர் போற்றும் பண்பு நலம் மிக்கவன்.

'அறநெஞ்சம் உடையோர் அருளையும் அன்பையும் தறந்த பொருள்வயிற் பிரியார். உரம் பெற்ற உள்ளத்தினர்க்கே அருளும், அன்பும் அற்ற தன்மை உண்டு. அத்தகைய உரவோராக இருந்தால் தலைவர் பொருள்வயிற் பிரிந்து செல்லடும்.'⁵ என்ற தலைவியின் கூற்றாகப் பாடியுள்ள பாடல் அற நெஞ்சத்தின் இயல்புகளையும், தலைவனைப் பிரிய இயலாத தலைவியின் அன்புரிமத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

"செல்வக் காணப் பிற்பினம்

அல்லற் காலை நில்வலன் மன்னே"⁶

என்ற பாடல்கள் தனிப்பட்டதற்குத் தனையாகும் பண்புடையோரே உண்மையான நண்பராவர் என்ற அறநெறியினை எடுத்தியம்புகிறது.

5.1.4. சேரமான் கணக்கால் இரும்பொறை

இரும்பொறை மரபினைச் சார்ந்தவன் கணக்கால் இரும்பொறை. தொண்டி என்ற கடற்கரைப் பட்டினத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டவன். உடல் வலிமையும் மனவலிமையும் ஒருங்கே கொண்டவன். பகைவர்களுக்கு காலனாகவும் பாவலர்க்கு நண்பனாகவும் விளங்கியவன். மதன்கொண்ட யானையினால் நெஞ்சு நடுங்கிப் பாசறையில் வருந்திய வீரர் கண்ணுறங்குமாற அம்மத யானையை அடக்கிய மாவீரன்.⁷

சோழனால் சிறைபிடிக்கப்பெற்ற சேரமான், சிறையில் நீர் கேட்கக் காவலர் நீர் கொண்டு வரக் காலந் தாழ்த்தினார். அதைப் பொறாத சேரமான் தன் உள்ளத்த உணர்வினை ஒரு பாடலாகிவி வைத்த மனந்தனை. உயிராகக் காட்டிலும் சிறந்தது மானம் என்ற உயர்பண்பை. மானநிறைவு வாழ்வை இழிவு.

மானத்திற்கு ஊற நேருமாயின், உயிரைக் கொடுத்தாகிலும் மானத்தை நிலைநிறுத்ததல் வேண்டும்⁸ என்ற அறநெறியினைக் கணக்கால் இரும்பொறையின் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

5.1.5. சோழன் நலங்கின்னி

சோழன் நலங்கின்னி புகாரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தவன். புறநானூற்றில் இரண்டு பாடல்களைப் பாடியவன். ஆட்சி நெறிமுறையினை எடுத்தியம்புவது இவனுடைய பாடலின் சிறப்பு.

'மன்னன் ஆன்மையுடையவனாகவும், வீழிய உரிமை உடையவனாகவும் இருப்பின் அவன் ஆட்சிமுறை சிறக்கும். அரசாட்சியைப் பெற்றவிட்டோம் என்ற அகமகிழ்ந்து மக்களை வருத்தி வரி வாங்குதல் கடாது. அரசன் வீழிய உரிமைத்தனாக இருத்தல் வேண்டும்'⁹ என்ற அறநெறியை இவன் பாடல் வலியுறுத்துகிறது.

5.1.6. சோழன் நல்லருத்திரன்

சோழன் நல்லருத்திரன் மூல்கைக்கலி முடிமையும், மற்றும் புறப் பாடல் ஒன்றையும் பாடியவன். மூல்கை நிலச் சிறப்புகள், அங்கு வாரும் ஆயர்களின் வாழ்க்கை நிலை, பழக்க வழக்கங்கள் குறித்த விரிவாகப் பாடியவன். மறப்பண்பை விரும்பும் மான்புடையவன். ஏற தழுவுதல் குறித்த இவன் பாடியுள்ள பாக்கள் இதற்குச் சான்ற பகர்கின்றன.

ஆயர் குலத்தில் ஏற தழுவும் வீரனாகே தம் மகளை மணமுடித்துக் கொடுக்கும் பழக்கம் நிலவியதையும், இப்புவனாட்டித் திருமணம் நிகழ்த்தியதையும்¹⁰ நல்லருத்திரன் பாடல்கள் விளக்குகின்றன. ஆயர் குலமகளிரின் கற்பு மேம்பாடு குறித்து,

"விரிந் துருக்கை யுவகம் பெறினும்

அருநெறி யாயர் மகளிர்க்

திருமணங் கருதல் இவ்வியல் படுறே"¹¹

என்ற குறிப்பிட்டுள்ளார்.

'புலியனைய குறிக்கோள் உள்ளாருடன் நட்பு கொள்ளுதல் வேண்டும். எலியனையாருடன் நட்பு கொள்ளுதல் கூடாது' ¹² என்பது இவன் கூறும் வாழ்வியலறமாகும்.

5.1.7. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் தலையாலங்கானம் என்னுமிடத்தில் தன்னொரு பொருத இருபெரு வேந்தரையும் ஐம்பெருவேளிரையும் வென்றமையினால் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் என அழைக்கப்பெற்றான். இவன் வீரஞ் செறிந்தவன். வேள் எவ்வியின் மிழவைக் கூற்றத்தை வென்ற கைக்கொண்டவன். புலவர் பாடும் புகழ் பெற்றவன்.

'இப்போரில் இளையன் இவன் என உளையக் கூறிய பகைவரை அவர் அஞ்சிப் புறக்கொடுத்தோருமாற செய்யேனாயின், கொடியன் எம் இறை என என் நாட்டு மக்கள் பழி தூற்றும் கொடுங்கோலனாகுக. மாங்குடி மருதன் தலைவனாகப் புலவர் பலர் என் ஆட்சிச் சிறப்பைப் பாடாது ஒழியட்டும். இரப்போர்க்கு ஈய முடியாத வறமையை அடைவேனாக' ¹³ என்ற தாள் போற்றும் அறப்பண்புகளைத் தன் வஞ்சினவுரையில் குறித்தறினான்.

5.1.8. நம்பி குட்டுவன்

குட்ட நாட்டை ஆண்ட சேர வேந்தருள் ஒருவன். ஐந்த அகத்தறைப் பாடல்களைப் பாடியவன்.

'தம்மை அடைந்தாரைக் காத்தல் சான்றோர் மேற்கொள்ளும் அறநெறி. சான்றோர் சொன்ன சொல் தவறார். நம்பிக்கையில் அடிப்படையிலேயே உலகம் அழியாத இருந்த வருகிறது' ¹⁴ என்ற அறநெறியினைத் தோழி அறிவுறுத்துவதாகப் பாடியுள்ளான்.

5.1.9. பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி

அறிவிலே சிறந்த விளக்கியமைப்பினால் அறிவுடை நம்பி என அழைக்கப் பெற்றிருக்கல் வேண்டும். பாண்டியர் குலத்தைச் சேர்ந்தவன் ஆதலால் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி என அழைக்கப் பெற்றான். மக்கட் பேற்றின் மான்பினை உணர்த்தும் பாடலொன்றை இயற்றியவன். இவன் இயற்றியுள்ள பாடல்கள் நான்கு. 'பலரோடு இருந்த பகுத்தன்மைப் பெருவாழ்வு பெற்ற செல்வர்க்கும் மக்கட் பேற இல்லாதாயின் அவர்தம் வாழ்வு பயனற்றது' ¹⁵ என்பது அறிவுடை நம்பி கறம் கருத்தாகும்.

இம்மை வாழ்வில் இசையொடு விளங்குதற்கும், மறமையுலகம் மறுவீழ்வி எய்துதற்கும் காரணமாகவு மக்கட் பேறே. ¹⁶ இம்மை மறமைய் பயன்களைத் தரவல்ல மக்கட் பேறில்லாதோர் வாழ்க்கை பயனற்றது என்பதைப் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியின் பாடல் உணர்த்துகிறது.

அறிவுடையவன் சென்ற நெறியே அரசும் செல்லும். எனவே, ஆசிரியர்க்கு உற்றுழி உதவியும், உற பொருள் கொடுத்தும், அவரை வழிபடுதலைத் தவறாது போற்றியும் கல்வியைக் கற்றல் வேண்டும் என்ற அறநெறியினை இம்மன்னன் அறிவுறுத்தியுள்ளான். ¹⁷

5.1.10. பாலை பாடிய பெருங்குருங்கோ

சேர மன்னனாகிய பெருங்குருங்கோ பாலைத்திணையைச் சிறப்பித்துப் பாடியவன். எனவே பாலை பாடிய பெருங்குருங்கோ என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றவன்; சொல் நயம், பொருள் நயம் வாய்ந்த பாடல்களை இயற்றியவன்; அரசர்களுள் மிகுதியான பாடல்களைப் பாடியவன்; பாடல்களின் இடையே அறக்கருத்துகள் பொதியுமாறு பாடும் ஆற்றல் மிக்கவன்.

பொருளின் புன்மையையும், அதன் நிலையில்லாத் தன்மையையும், பொருளால் ஈகையைச் செய்த வாழும் அறவாழ்வின் சிறப்பையும் பெருங்குருங்கோவின்

பாடல்கள் அறிவுறுத்துகின்றன. 'இரந்தோர்க்கு ஒன்ற ஈயாமல் இருத்தல் இழிவு.'¹⁸ 'இரவலர் வாராத நாட்கள் பயனற்றவை.'¹⁹ 'அநெறிக்கு மாறப்பட்டுப் பொருள் தேடினால் அப்பொருள் இம்மை மறமைப் பயல்களைக் கெடுத்தாலும்.'²⁰ 'பொருள் வாழ்விற்கு அவரவர் பழவினைப்பயனே காரணம்.'²¹ 'அறவாழ்க்கை வாழ்தலும், பிறரிடம் இரந்து செல்வாத நிலையில் வாழ்தலும் பொருளினால் அமையும்.'²² 'மூலினோர் தொகுத்து வைத்தப் பொருள் கொண்டு வாழ்தல் கடாது. அந்நன்ம் வாழ்தல் இரந்து வாழ்வதிலும் இழிவானது.'²³ தாமே தம் முயற்சியால் பொருளிட்டி வாழ்தல் வேண்டும். 'சிறியவன் செல்வம் அவனைச் சேர்ந்தோர்க்குப் பயன்படாது.'²⁴ 'சோம்பல் இல்லாதவன் செல்வம் வளரும்.'²⁵ 'அநெறிகளை உணர்ந்து கொடுப்பதற் குறைகாட்டாத மாசற்றவனாகைய செல்வம் செழித்துப் பெருகும்.'²⁶ போன்ற சிறந்த அநெறிக் கருத்துக்களைப் பெருங்குங்கோவின் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

'மனம் ஒன்றினார் வாரும் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை.'²⁷
 'வினை ஆடவர்க்கு உயிர். மனையுறையும் மகளிர்க்கு ஆடவரே உயிர்.'²⁸
 'நீர் நீத்தமலர் வாழ்தல் இல்லை. அதுபோலத் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியும் உயிர் வாழாள்.'²⁹ 'கனவன் காத்த நிற்க, 'வரும் விருந்தினைப் பேணும் இல்லற இன்பமே நிலைபெற்ற பொருள்.'³⁰ என இல்லறத்தில் சிறப்பை உணர்த்துகிறான்.

பாவை நிலத்தில் வெம்மைக்குக் கொடுங்கோல் மண்ணின் ஆட்சியை உவமையாகக் கூறும் இம்மண்ணின், மண்ணின் கடமைகளைத் தன் பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளான். 'நாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பினை ஏற்ற மண்ணின் தாள் ஆகும் நாட்டினைத் துன்பமில்லாத காத்தல் வேண்டும். அரசன் நாட்டைக் காவாது விட்டால் நாடு அல்லலறம்.'³¹ 'நடுவிகந்தாரின் சொற்களைக் கேட்டு அரசன் செயல்படுதல் கடாது. கேட்பின் மண்ணின் கோல்கோடும். மண்ணின் கொடுங்கோல் மக்களை வருத்தும்.'³² 'முறையில்லா முறையில்

மக்களை வருத்திப் பொருள் பெறுதல் கடாது. அங்ஙனம் பொருள் பெற்றால் அவன் நிழல் வாழும்உலகு துன்புறம். முறை தளர்ந்த மனைவன்கீழ்க் குடிமக்கள் கலங்குவர்.³³ போன்ற அரசியலறங்களையும் மொழிந்தறினாள்.

5.2. ஆண்பாற் புலவர்கள்

நாடு நலம் பெறுதற்கும், மக்கள் நல்வாழ்வு வாழ்தற்கும், நாட்டில் நல்லாட்சி நிலவுவதற்கும் உரிய நன்னெறிகளை எடுத்தாரென்ற, மக்களையும் மன்னரையும் நெறிப்படுத்திய சங்க காவச் சான்றோர்களும், அவர்கள் கறியுள்ள அறநெறிகளும் ஈண்டுக் கூறப்பெறுகின்றன.

5.2.1. அம்முவுணர்

அம்முவுணர் புறத்தினை பாடாது அகத்தினை மட்டுமே பாடிய புலவர். இவர் பாடியுள்ள பாடல்கள் தூற்ற இருபத்தியேழு. அவற்றில் ஒரு பாடல் மட்டுமே பாவைத்திணையில் அமைந்திருக்கிறது. மற்றைய பாடல்கள் யாவும் நெய்தல் திணையைச் சார்ந்தவை. இதனால் நெய்தல் அம்முவுணர் என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றவர்.

தலைவன் அறநெறி நிற்கின்றவனாய் விளங்க வேண்டும் என்பது சங்க கால நெறி. அறநெறி நிற்கும் தலைவன் 'அறவன்'³⁴ எனப் போற்றப்பெறுகிறான். தலைவன் அறந்தவறாதவனாக விளங்கவேண்டும் என்ற தலைவியின் எதிர்பார்ப்பு தவறாகின்றும் நிலையில் 'அறவிவாளன்'³⁵ எனக் குறிக்கப்பெறுகிறான். இதை அம்முவுணரின் பாடல் விளக்குகின்றது.

'கடலிலும் பெரிது நட்பு.³⁶ 'எப்பொழுதும் மென்மையும் இனிமையும் பொருத்தமுடையவனவாகவும் உள்ள சொற்களை மொழிதல் வேண்டும்.³⁷ 'நல்கின் வாரும் நல்குநீந்தார் வயின் நயனிலராகுதல் தகாது.³⁸ 'சால்புடையோர் தாம் செய்யும் கடமையிலே குறைபடார்.³⁹ என்பன அம்முவுணர் கூறும் அறநெறிகள் ஆகும்.

5.2.2. அரிசில்கிழார்

கிழாரென்பது வேளாளர்க்குரிய சிறப்புப் பெயர் என்பதால் அரிசில் கிழார் வேளாண் மரபினராக இருத்தல் கடும். இவர் இயற்றியுள்ள பாடல்கள் பத்தொன்பது. இவர் பகிற்றப்பத்தில் எட்டாம் பத்தினைப் பாடியவர்.

கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனாகிய பேகல் தன் மனைவி கண்ணியைப் பிரிந்து புறத்தொழுக்கம் மேற்கொண்டனள். அவள் அகவாழ்க்கையைச் செப்பஞ் செய்ய விழைந்து, அவளைப் பாடிய அரிசில்கிழார் அவள் பிரிவினால் அருந்தயருழக்கும் அவள் மனைவியின் துயர் தீர்த்தலைத் தம் பாடற்குப் பரிசாக வேண்டுகிறார்.⁴⁰

'வண்மை, ஆண்மை, வளம், எச்சம் ஆகிய அனைத்தும் தவமுடையோர்க்கே உண்டாகும்.'⁴¹ என்பது அரிசில்கிழார் கறம் அறக்கருத்த.

5.2.3. ஆலத்தூர் கிழார்

ஆலத்தூர் கிழார் சோழன் குழுந்தத்தத் தஞ்சிய சிள்ளிவளவனைப் பாடியவர். இவர் இயற்றியுள்ள பாடல்கள் ஏழு. செய்ந்நன்றி மறவாமையைச் சிறந்த அறமென வலியுறுத்தியவர் ஆலத்தூர் கிழார். 'ஆம்முலையறத்தோர், கருச்சிதைத்தோர், குரவர்த்தப்பிடியார் ஆகிய கொடுமையைச் செய்தோர்க்கும் கழுவாய் உண்டு; ஆனால் ஒருவர் செய்த நன்றியைக் கொன்றவர்க்கு உய்தி இல்லை என்பது அறநூற் கொள்கை.'⁴² என ஆலத்தூர் கிழார் அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

"எங்கோன் வளவன் வாழ்க வென்றநின்

பீடுகெழு நோக்கினான் பாடே னாயிற்

படுபறி யலனே பங்கதீர்ச் செல்வன்"⁴³

எனத் தன் செய்ந்நன்றி மறவாப் பண்பினை உணர்த்தியவர். 'சான்றோர் செய்த நன்மை உண்டாயின் உலகில் மறை பொழியும்.'⁴⁴ என்ற நம்பிக்கையை எழுத்துரைத்தவர்.

5.2.4. ஐயர் மூலங்கிழார்

ஐயர் மூலங்கிழார் பாடியுள்ள பாடல்கள் பதினொன்றை. இவர், 'செங்கோல் மன்னர் ஐயும் நாடு தறக்கத்திறம் சிறந்தது' ⁴⁵ என்ற செங்கோலாட்சியைப் போற்றியவர். மக்கள் குறைகேட்டு முறை செய்தற்குரிய மன்னன் 'காண்டற்கு எளியனாகவும், இவ்வொல்லுடையனாகவும் இருத்தல் வேண்டும்' ⁴⁶ என்ற அரசியலறம் உரைத்தவர்.

பரிசில் தாராத காலம் நீட்டித்த பாண்டியன் இவ்வந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனுக்குத் 'தன்னால் இயலாததை இயலமெனக் கறவும், இயன்றதை இயலாதென மறத்தலும் புகழைக் கெடுக்கும் செயல்கள்' ⁴⁷ என்ற கறிக் கொடைப் பண்பின் இலக்கணம் அறிவுறுத்தியவர்.

5.2.5. உறையர் எண்சீசேரி முடமோசியார்

இவர் பெயர் மோசி. எண்சீசேரி முடமோசியார் என்றும் வழங்கப்பெற்றவர். சிறந்த புலமை நலம் வாய்ந்தவர். 'கிருந்தமொழிமோசி பாடிய ஐயும்' ⁴⁸ எனப் பெருஞ்சித்திரனாரால் பாராட்டப் பெற்றவர்.

புறநானூற்றில் பதினாளுக்கு பாடல்களைப் பாடியவர். 'சிறப்பில்லாத மன்னரைப் பாருதல் புலவர் இயல்பன்று' ⁴⁹ என்ற புலவர் நெறியினை எடுத்துரைத்தவர்.

அய் அண்டரனின் கொடைச் சிறப்பை எண்சீசேரி முடமோசியார் பாராட்டும்போது கறம் அறக்கருத்துகள் பல. 'செல்வத்துப் பயன் ஈதலாகிய அறஞ்செய்து, பகுத்துண்டு பலருடன் வாழ்தலாகும். அந்நலம் வாழாத செல்வர் புகழ் இழப்பர்'. ⁵⁰ 'இம்மையில் செய்யும் அறம் மறமைக்குப் பயனாகும் என்ற எண்ணிச் செய்வது அறமன்று. அவ்அறத்தினை விலை கூறி விற்கும் வானிகம் என்ற அறத்திற்கு விளக்கம் கூறவர். சான்றோர் சென்ற செந்நெறி செல்வதே அறம்' ⁵¹ என்பது அவர் கருத்து.

5.2.6. உறையூர் முதகண்ணி சாத்தனார்

இவர் உறையூரைச் சேர்ந்தவர். அற பாடல்களைப் பாடியவர். இவர் அரசர்க்கு நீதிநெறிகளை அறிவுறுத்தும் முதகண்ணராக இருந்திருக்கக் கடுமென்பர் உ.வே.சாமிநாதையர்.⁵² சோழன் நலங்கிள்ளிக்கு அறக் கருத்துகளை எடுத்துரைக்கும் பாடல்களைப் பாடியவர். முதமொழிக் காஞ்சித் துறையில் பாடியுள்ள மூன்று பாடல்களும்⁵³ இக்கருத்துக்கு அரவி செய்வதாக அமைந்துள்ளன.

உறையூர் முதகண்ணி சாத்தனார், வானில் திரிதரும் திங்கள், தேய்தல், பெருகல், மாய்தல், பிறத்தல் ஆகிய உண்மைகளை உலகுக்கு உணர்த்துவதாக இயற்கை வாயிலாக அறம் உரைத்துள்ளார். 'வருந்தி வந்தோரின் மருங்குல் நோக்கி அருள வேண்டும்'⁵⁴ என்ற அருட்கொடையை இப்புலவர் வலியுறுத்தினார். 'செல்வம், அறம், பொருள், இன்பம் மூன்றும் ஆற்றதற்குப் பயன்பட வேண்டும் என்றும், அறஞ்செய்யாது போனால் எவ்வகை எச்சங்களையுடைய பிறப்பில் செலுத்தும்'⁵⁵ என்றும் அறஞ்செய்யுமாறு அறிவுறுத்தினார்.

சோழன் நலங்கிள்ளியிடம், 'நித்திருவோலக்கம்' புகழ்பாரும் பாணரால் நிறையட்டும். கொடியோரை அழித்தலும் நல்லோரையளித்தலும் தவிராது நிலவட்டும். நல்வதன் நன்மையும் தீயதன் தீமையும் இவ்வையென்ற கறும் சிற்றிணத்தோடு சேரற்க என்ற அரசியலறம் உரைப்பர். அறஞ்செய்த புகழ் ஈட்டுதல் வேண்டும்⁵⁶ என அறிவுறுத்தினார்.

5.2.7. ஒதலாந்தையார்

ஒதலாந்தையார் ஐங்குறு தூற்றில் பாவைத்திணை பாடியவர். குறந்தொகையில் இவருடைய மூன்று பாடல்கள் உள்பட. ஒதலாந்தையார் அறத்தைப் பல படியாகத் தம் பாடல்களில் பாராட்டுகிறார்.

தலைவனாடல் உடம்போக்கினை மேற்கொள்ளுதல் கற்புக்கடம்
பூண்ட மகளிர்க்கு அறநெறியாகும் எஃபதை,

"அறநெறி யிதவெனத் தெளிந்தவென்
பிறைததறி குறமகல் போகிய கரணே" 57

என்ற எடுத்துரைத்துள்ளார்.

தலைவியை அவன் விரும்பும் தலைவனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுக்க
விரும்பாத தாயை, 'அறனில் யாய்' 58 என்றும், தீவினையை, 'அறனில் பாய்' 59
என்றும் இகழ்ந்துரைப்பர். அந்தணர்க்குரிய கொள்கையை,

"அறம்புரி யருமறை நல்கிற நாவின்
திறம்புரி கொள்கை" 60

என்றும் பாராட்டி உரைப்பர். அறத்தைச் செய்வோர் அன்பைக் கருததல்
தகாது எஃபதை 'அன்பிலறறும்' 61 என்ற இவர் மொழிந்துள்ளார்.

5.2.8. கனியன் பூங்குன்றனார்

கனியன் பூங்குன்றனார் நற்றிணையில் ஒரு பாடலும், புறநானூற்றில்
ஒரு பாடலும் பாடியவர். நற்றிணைப் பாடலில் இவர் பெயர் கனியன்
குன்றனார் என்ற குறிப்பிடப் பெற்றிருக்கிறது. ஊழின் வழியே ஒருவர்க்கு வாழ்க்கை
அமையும் என்ற உறுதிப்பாட்டினை வலியுறுத்தியவர். ஒருவர்க்குச் செல்வமும்,
கல்வியும், யாவுமே ஊழினால் அமைவன என்ற கொள்கை உடையவர்.

"யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" 62

என்ற கனியன் பூங்குன்றனாரின் அறநெறிக் கருத்து, பொதுமை நோக்கில் என்றும்
பொருந்தும் பாங்கில் அமைந்துள்ளது.

5.2.9. கபிலர்

கபிலர் நல்லிசைப் புலவர்களுள் ஒருவர். அகத்திணையிலும்,
புறத்திணையிலும் மிகுதியான பாடல்களைப் பாடியவர். குறிஞ்சிக் கபிலர் என்ற
சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றவர்.

இருதலைப் புள்ளி ஒருயிராகப் பிரிவின்றி இயைந்த விளங்குவது துவரா நட்பு.⁶³ நன்பர்க்குத் தோற்றமும்,⁶⁴ நட்போர்க்குக் கண்ணஞ்சலும்⁶⁵ உண்மை நன்பர் மேற்கொண்டும் செயல்கள். நன்பரை ஆராய்ந்து நட்புக் கொள்வது பெரியோர் இயல்பு.⁶⁶ உயர்ந்தோரின் நட்பு உயர்ந்தது⁶⁷ என்பன கபிலர் நட்புக் குறித்துக் கூறும் கருத்துகள்.

கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டு அறத்தொடு நிறைவு துறைசார்ந்தது. இப்பாட்டில், அறத்தைத் தெப்பமாகக் கொண்டு இவ்வறத்தை நடத்த வேண்டும்⁶⁸ என்ற அறநெறியைக் கபிலர் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

பேகன் புறத்தொழுக்கம் மேற்கொண்ட காவை, கபிலர் அவன் இவ்வறம் நவ்வறமாதவை விழைந்தவர். அவன் தன் மனைவியின் தயர் தீர்த்து அருள் செய்தல் வேண்டும்⁶⁹ என்ற மனையறம் அறிவுறுத்தியவர்.

சான்றோர் பிறர் தனிப்பத்தைத் தீர்க்க முயல்வர். தமக்கு வரும் துன்பங்களை எளிதாகக் கருதி அதனைத் தீர்க்க முயல்வாரல்லர்.⁷⁰ வெகுளியால் வாகுற்ற மன்னரை நயனாடி நட்பாக்கும் தன்மையர் சான்றோர்⁷¹ என்ற சான்றோர் இயல்பு குறித்துக் கூறியுள்ளார்.

இசைபட வாழ்பவர் செல்வம் பொலிவுபெறும்.⁷² பொருளில்லாவிட இளமை வாடும். அருள் வல்லாளின் செல்வம் அளி பெறும். ஆற்றல் உடையவன் செல்வம் ஆக்கம் பெறும்.⁷³ நன்மை செய்தாரைப் போற்றாதார் இல்லை.⁷⁴ அன்புடைய உறவினர் செல்வன யாவும் இனியவனவே.⁷⁵ அசைவில்லாத கொள்கையுடைய மனைவர் ஞாலத்தை இனிதாள்வர்.⁷⁶ செய்ந்நன்றி மறவாது இருத்தல் வேண்டும்⁷⁷ போன்ற அறநெறிக் கருத்துக்களைக் கபிலர் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

அஞ்சவதற்கு அஞ்சாதவன் அறவிலியாவான்.⁷⁸ தமக்கு இனிது என்ற வலிந்து பிறர்க்குத் துன்பஞ் செய்வது நன்மெறியாகாது.⁷⁹ இன்மையுரைத்தார்க்கு அது தீர்க்கலாற்றாக்கால் தன்மெய் துறத்தல் வேண்டும்.⁸⁰ இரந்தார்க்கு

ஒன்று ஈயாத வாழ்தலின் சாதல் நன்று.⁸¹ கொடுமை செய்தால் அதற்குரிய பலனைத் தராமல் போகாத. அருள் கொள்ளவில்லையென்றால் நன்மை விளையாது.⁸² அறஞ் செய்யாத மூப்பு பயனற்றது⁸³ போன்ற அறநெறிகளையும் கபிலரின் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

5.2.10. கழைதீயானையார்

யானையைக் கழைதீயானையெனச் சிறப்பித்ததால் கழைதீய்—யானையார் என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றவர். இவர் பாடியுள்ள பாடல் ஒன்றே. அப்பாடலில் ஈயோர், ஏற்போர் இயல்புகளை ஓயம்பியுள்ளார். ஈகையறத்தின் சிறப்பினை இவருடைய பாடல் தெளிவுபடுத்துகிறது. கொடை எளிபது குறிப்பறிந்து நடைபெற வேண்டிய அறம் எளிபது இவர் கொள்கை.

'ஒருவரிடம் ஒன்று கொடு என்ற கேட்டல் இழிவுடையது. அங்ஙனம் கேட்பவரிடம் ஈயேன் என்றல் அதைவிட இழிவானது. இதைப் பெற்றார்கொள் என ஒருவர்க்குக் கொடுத்தல் உயர்வானது. அப்படிக் கொடுக்கும்போது அதைக் கொள்ளேன் என்றல் அதைவிட உயர்வானது'⁸⁴ என்ற இவருடைய கொள்கை, மானத்துடன் இணைந்த சிறப்புப் பெற்றது.

'கடல் பெரிதாயினும் அதனுடைய நீர், நீர் வேட்கையைப் போக்காது. உன்னும் நீர் நிலை சேறொடு பட்ட சிறுமைத்தாயினும் அதனை நாடிச் செல்வோர் பலராதல் போல, வரையா ஈகையுடைய வள்ளல்களையே பலரும் நாடி வருவர். பரிசு பெறவில்லையாயினும், தாம் கிளம்பிய பொருளையும் அப்போது ஏற்பட்ட புள் நிமித்தத்தையும் நொந்து கொள்வாரேயன்றித் தாமுள்ளிச் சென்ற வள்ளலை நோவதில்லை'⁸⁵ என்ற புலவர் இயல்பினைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

5.2.11. காரி கிழார்

இவர் வேளாளர். பாண்டியன் பல்யாக சாலை முதலுடைய பெருவழுதிக்கு அரசியலறம் அறிவுறுத்தியவர். 'செங்கோலிமை தவறாத நாடாளுதலும், இரவலர்க்கு வரிசையறிந்த பரிசில் நல்குதலும், உறதிப் பொருளிகளைப் பெறுதற்குச் செயற்படுதலும் மன்னர்க்குரிய அறநெறிகளாகும்.'⁸⁶ என்பதைக் காரிகிழார் பாடல் தெளிவுறுத்தியுள்ளது.

5.2.12. காவிரிப்பும்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார்

இவருடைய பெயர் காரிக் கண்ணனார் எனவும் வழங்கப்பெறும். இவர் வணிகர் என்பதை "ஊரும் பெயரும்"⁸⁷ என்பதன் விசேடவுரையால் அறியலாம்.

காரிக் கண்ணனார் ஒற்றைமைய மன்னரிடையே வலியுறுத்திய சான்றோர். சோழன் குராப் பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவையும், பாண்டியன் வெள்ளியம்-பலத்துத்துஞ்சிய பெருவழுதியும் ஒருங்கிருப்பக் கண்ட காரிக் கண்ணனார், 'நீவிருவரும் ஒன்றுபட்டுச் செயல்படிக் இந்நிலவுலகமும் உம் கையகப்படும். ஆகையால், அயலாரின் நல்வன போலவும், நயமுடையன போலவும் தோற்றம் பொது மொழி ஏவாது, இன்றேபோல்கதம் புனர்க்கி' ⁸⁸ என்ற அறிவுரை நல்கியவர்.

இவருடைய அறிவுரைகள் ஒற்றைமையின் வலிமையினை உணர்த்துவன. நாடாளும் மன்னர்கள் தமக்குள் ஒற்றைமையுடன் வாழ வேண்டியதன் இன்றியமை-யாமையினை எடுத்தியம்பும் இவருடைய பாடல் மக்களின் நல்வாழ்விிற்கும், போர் முதலிய நடைபெறாத அமைதி நிலவும் சமுதாயம் உருவாவதற்கும் அடிப்படையாகின்றது.

யாவர்க்கும் அவர் வேண்டும் பொருளை அளித்த அறஞ்செய்யும் தகுதியுடையவனாகிய பிட்டன் கொற்றனை, 'அறத்தகை' ⁸⁹ எனக் காரிக் கண்ணனார் பாராட்டியுள்ளார்.

5.2.13. குடபுவவியனார்

குடபுவவியனார் குடநாட்டைச் சேர்ந்தவர். விரிந்த அறிவுடையவர் எனப் பொருள்படும் புலவியன் இவரது இயற்பெயர். அரசர்க்குரிய அரசியலறங்களை மனங்கொள்ளுமாறு கறம் இயல்பினர். இவர் பாடியுள்ள பாடல்கள் இரண்டு. இவர் பாண்டியன் தலையாவலங்காணத்தச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனுக்கு அரசியலறம் அறிவுறுத்தியவர்.

பாண்டிய நாடு நீர்வளம் குறைந்த நாடு. 'நாட்டில் நீர் நிலைகளைப் பெருக்குதல் மன்னர் கடனாகும். நீரின்றி உலகியல் அமையாது. மக்கள் யாக்கை உணவினால் ஆயது. அய்யாக்கைக்கு உண்டி கொடுத்தோரே உயிர் கொடுத்தோர். உணவெனப்படுவது நிலத்தொரு நீராகும். நாட்டில் நீர் நிலைகளைப் பெருக்கியோரே உலகில் புகழைப் பெறதல் இயலும். அறம் முதலிய மூன்று உறதிப் பொருள்களையும் பெறதற்கு நாட்டில் நீர்நிலைகளைப் பெருக்குதல் இன்றியமையாதது'⁹⁰ என்பது குடபுவவியனார் கறம் அறிவுரை. அவ்வுரை நீரரசு சிறப்பை நிலைவிழ்த்துவதாகும்.

உயிரும் உடம்பும் படைத்தவாகிய அறமும், வேந்தர் கோள்வலி முறக்குதலாகிய பொருளும், நல்லிசை நிறுத்தலாகிய இப்பழம் ஆகிய மூன்றினையும் முதுமொழிக் காஞ்சித் துறையில் மொழிந்தனினார்.

5.2.14. குமட்டுரீக்கண்ணனார்

குமட்டுரீக் கண்ணனாரின் இயற்பெயர் கண்ணனார். குமட்டுரினைச் சார்ந்தவர். பதீற்றப்பத்த இரண்டாம் பத்தில் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைப் பாடியவர்.

நெடுஞ்சேரலாதனின் செங்கோல்கைத்திறத்தால், கோள்கள் நிலைதிரியாது, மாரி பொய்யாது பெய்கலால் வளம்மிக, மக்கள் பசியும் பிணியுமின்றி வாழ்வதை இவர் தம் பாடலில் புகழ்ந்தாரென்பர்.⁹¹

'நன்னார் தேஎத்தம் பொய்ப்பறி யவனே'⁹² என்றும்,
 'மாரி பொய்ப்பிறம் சேரலாதல் பொய்யவன்'⁹³ என்றும் அவன் வாய்மை
 அறத்தினைப் போற்றுவர். 'கொடைக் கடனமர்ந்த கோடா நெஞ்சினன்'⁹⁴
 என அவன் கொடையறத்தினைச் சிறப்பித்தக் கறவர்.

5.2.15. குறங்கோழியர்கிழார்

குறங்கோழியர்கிழார் வேளாளர். இவர் புறநானூற்றில் முகிற
 பாடல்களைப் பாடியவர். இவர் யானைக்கட்சேய் மாந்தரன் சேரலும்பொறையில்
 ஆட்சிச் சிறப்பினையும், செங்கோல்கைத் திறத்தையும் பாடியவர். இவர் தம்
 பாடலில்,

"அம்புதஞ்சக் கடியரனார்

அறந்தஞ்சஞ் செங்கோலையே"⁹⁵

என்ற சேரமானின் செங்கோல்கைத் திறத்தைக் குறிப்பிடுவர். அவன் நாட்டு
 மக்கள் அருகீ அல்லது சுருகீ அறியார்; நாஞ்சில் அல்லது வேற படைக்கலங்களை
 அறியார். அவன் நாடு பகைவர் உன்னாத அருமனையுடையது.⁹⁶ அவன்
 காக்கும் நாடு தேவருவகிளையொத்தது⁹⁷ என்ற பாராட்டுவர். இவற்றால்
 செங்கோல் மன்னர் நாடு காக்கும் அறநெறி புலனாகின்றது.

5.2.16. கோலார் கிழார்

கோலார் கிழார் வேளாண்மரபினர். புலமை நலம் வாய்ந்த
 சான்றோர். பதினெட்டுப் பாடல்களைப் பாடியவர். மன்னரிடையே மாறபாடு
 தோன்றிய வேளையில் அஞ்சாது சென்ற அறிவு கொழுத்திய அறனோர். ஒரு
 குடிப்பிறந்த வேந்தர்களுக்குள் பகை நிலவுதல் கடாது என்ற அப்பகைமையுரைவு
 நீக்கப் பாடுபட்டவர்.

'பொருளும் இன்பமும் அறத்த வறிப்பும்'⁹⁸ என்ற கருத்தினை
 உவமை வாயிலாக எடுத்தியம்பியவர். அரசன் எவ்வழி அவ்வழிக் குடிகள் என்ற
 கருத்துப்படி நாடாண்ட நலங்கின்னியின் ஆட்சித் திறத்தினைப் பாராட்டியவர்.⁹⁹

சோழன் குளமுற்றத்துத்தஞ்சிய சிள்ளிவளவன் மலையமான்
மக்களைப் பகைமை காரணமாக யானைக்காலில் இட்டுக் கொல்ல முற்பட்டான்.
அதுகண்ட கோலூர்க்குழார் சிபி தோன்றிய குடியிற் பிறந்த அவன் மரபு
மாட்சியையும், மலையமானின் பகுத்துண்டு வாரும் கண்ணுளையும் எடுத்துரைத்தனர்.
மேலும் கனிற கண்டு தம் அழகையை மறந்து மன்றினை மருண்டு நோக்கும்
புன்றலைச் சிறாநின் புன்கண்ணையும் எடுத்துரைத்து, சிறுவர்களைக் காத்து
அருளறம் பேணினர். ¹⁰⁰

'இளந்தத்தனை ஒற்றன் என்ற கருதிக் கொல்ல முற்பட்ட
நெடுஞ்சிள்ளிக்கு, வரிசைக்கு வருந்தம் புலவரின் பரிசில் வாழ்க்கையை,
பிறர்க்குத் தீதறியாப் பண்பினை, அரசர் போலச் செம்மாந்த செல்லம்
பெருமிதத்தினை அறிவுறுத்திக் கோலூர்க்குழார் காத்தனர்; ¹⁰¹ சோழன்
நலங்கிள்ளியின் பசியாசிய பகைகளையும் அறத்தினைப் பாராட்டிய அறநெஞ்சம்
படைத்தவர் அவர். ¹⁰²

5.2.17. நரிவெருடத்தலையார்

நரிவெருடத்தலையார் ஆழ்ந்த புலமையுள்ளம் கொண்ட சான்றோர்.
குறந்தொகையில் இரண்டு பாடல்களும், புறநானூற்றில் இரண்டு பாடல்களும்
பாடியவர். சேரமான் ஒளவான் கோப்பெருஞ்சேரலிரும்பொறைக்கு
அரசியலறம் செவியறிவுறுத்தியவர் நரிவெருடத்தலையார் ஆவார். 'அருளும்
அன்பும் நீங்கியோரைச் சுற்றமாகக்கொள்ளற்க. நாட்டினைக் குழந்தையைக்
காப்பதபோலக் காத்தல் வேண்டும். ¹⁰³ என்ற அரசியல் நெறி அறிவுறுத்தினர்.

சான்றோரை நகிவெறிப்படுத்தாமுகமாக ஒரு பாடலைப் பாடியுள்ளார்.
அப்பாடலில், 'பயனில்லாத மூப்பு வெறுக்கத்தக்கது. வாழ்வில் இறப்பு
நிகழ்வது உண்மை. அது நிகழுமுன் நல்லது செய்தல் வேண்டும். நன்மை செய்ய
இயலாத போய்றும் தீமை செய்தல் கடாது' ¹⁰⁴ என்ற அறநெறியினை

வலியுறுத்தியுள்ளார். இவர் கறம் அறநெறி எளியதம் இனியதம் அனைவரும் வாழ்வில் பின்பற்றற்குரியதமாகும்.

5.2.18. நல்லந்தவனார்

நல்லந்தவனார் நெய்தற்கலியை இயற்றியவர். இவர் கவித்தொகையில் ஐந்திணைக்குரிய கலிப்பாக்களைக் கோத்தவர். இவர் ஐசிரியர் நல்லந்தவனார் என்றும் வழங்கப்பெற்றவர். ஐசிரியன் என்ற அடைமொழி அவர் பெற்ற கல்விச் சிறப்பினைக் குறிக்கும். பரிபாடல், நற்றிணை, அகநானூறு ஐசிய தொகை நூல்களில் இவர் பாடியுள்ள பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

ஐசிரியன் நல்லந்தவனார் என்ற பெயருக்கேற்ப சொல்லம் கருத்துக்களைத் தெளிவுற மானாக்கர்க்குப் பாடல் சொல்லகல் போல் பாடல்களில் அமைத்துத் தரும் சிறப்புடையவர். ஐற்றதல், போற்றதல், பன்பு, அன்பு, அறிவு, செறிவு, நிறை, பொறை, முறை போன்றவற்றின் இலக்கணங்களை வகுத்துக் காட்டும் பாடலை¹⁰⁵ இதற்குச் சான்ற காட்டலாம். பிற்காலப் புலவர்கள் இப்பண்புகளைத் தனித்தனிப் பாடல்களில் அமைத்தப் பாடியுள்ளனர். கிருவஞ்சவர் பன்பு, அன்பு, அறிவு போன்றவற்றிற்குத் தனி அதிகாரங்கள் அமைத்துப் பாடியுள்ளதும், பிற பண்புகளைத் தனித்தனிக் குறட்பாக்களாகப் பாடியுள்ளதும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

'தம் புகழ் கேட்டு நாணும் தன்மைபுடையர் சான்றோர்.'¹⁰⁶

'பிறர் துயரையும் தந்தயர் போலப் போற்றி அவற்றை நீக்கி அறவழியில் ஒழுகுதல் சான்றோர் கடவுள்'¹⁰⁷ என்ற சான்றாண்மையைப் போற்றவர்.

'தன்மையிர் போலத் தருவி உலகத்து மன்றையிர் காத்தற்குரியவன் மன்னவன்'¹⁰⁸ என்ற மொழிவர்.

'கல்லாது முகிர்ந்தவன் நெஞ்சம் அருளற்றதாக இருக்கும்.

அருளில்லான் நெஞ்சம் இருண்டு நிற்கும். கரவுடையான் நெஞ்சம் கும்பும்.

வறுமையினால் பிறரை இரந்து நிற்பவன் நெஞ்சம் வாடும்.¹⁰⁹ என
மாந்தரின் மனவுணர்வுகளைச் சித்திரித்துக் காட்டுவர்.

நல்லந்துவனார் உவமை நலம்படப் பாடும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர்.
அறவுரைக்கு அறவுரையே உவமையாகப் பாடியுள்ளதை இதற்குச் சான்ற
காட்டலாம். 'கற்றத்தார் வருந்துமாற சேர்த்து வைத்த செல்வம்
தாளில்லா மன்னவன் குடிபோல் அழியும் என்ற அறவுரைக்கு அறவுரையினையே
உவமை கூறவர். ஆசிரியரை வருத்திக் கற்றவன் கல்விச் செல்வம் அழியும்.
செய்ந்நன்றி மறத்தலாகிய அறக்கேடும், சூன் பொய்த்தலாகிய அறக்கேடும்
அழிவினா செலுத்தும்.¹¹⁰ என்பதும் அவர் கூறும் அறநெறிகள்.

அறநெறியுடன் அரசாண்ட மன்னரின் ஆட்சிச் சிறப்பினையும், நல்லற
நெறி மாறி ஆண்ட கொடுங்கோல் மன்னரின் ஆட்சி இழிவினையும் உவமைகளாகச்
சில பாடல்களில்¹¹¹ அமைத்துக் காட்டியுள்ளார். 'குதாட்டம்
நெறியல்லாதது.¹¹² 'நெஞ்சத்தக் குறைய கரி இல்லை.¹¹³ 'அறனறிந்து
ஒழுகும் அங்கனானன் குறித்துத் தீவினையாளர்கள் பரப்பிய பழிச் சொற்கள்
நன்மக்கள் அளவயில் அழிந்துபடும்.¹¹⁴ என்பன போன்ற அறநெறிக் கருத்துகளை
நல்லந்துவனாரின் நெய்தற்குவிப் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

5.2.19. நல்வேட்டனார்

யினைகிறான் நல்வேட்டனார் எனவும் இவர் கூறப் பெறவர். இவர்
நற்றிணையில் நான்கு பாடல்களும், குறந்தொகையில் ஒரு பாடலும் பாடியவர்.
'தம்மைச் சேர்ந்தோரின் துன்பத்திற்கு உதவும் அருட் பண்பே செல்வம்.¹¹⁵
என்பது இவர் கருத்து. 'பெரியோர் நெஞ்சத்தக் கண்ணிய ஆண்மை கடவது.¹¹⁶
என்பது இவருடைய குறந்தொகைப் பாடல் உணர்த்தும் அறக்கருத்தாகும்.

5.2.20. நெட்டிமையார்

நெட்டிமையார் பாடியுள்ள பாடல்கள் மூன்றாம் புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளன. பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுஞ்ஞாயிப் பெருவழியின் போராற்றலையும், வேள்வித்திறத்தையும் ஒப்பிட்டுப் புகழ்ந்தவர். பகைவர்க்கு அறிவித்து அவன் ஆற்றிய அறப்போர் குறித்தப் பாடியவர். 'பகைவர்க்கு இன்னா செய்தலும், தன்பால் வரும் ஆர்வலர்க்கு இனியன செய்தலும் மன்னர்க்கு அறமாகும்'¹¹⁷ என்ற அரசியலறம் உரைத்தவர். 'ஆ, அந்தனர், பெண்டிர், பிணியாளர், மக்களைப் பெறாதோர் ஆகிய பாதகாப்பற்றோரைப் பாதகாப்புத் தேடிக்கொள்ளுமாறு அறிவித்தப் போர் செய்தல் அறப் போராகும்'¹¹⁸ என்ற வினக்கம் இவருடைய பாடலால் பெறப்படுகின்றது.

5.2.21. பக்குடுக்கை நண்கணியார்

இவரது இயற்பெயர் நண்கணியார் என்பதாகும். சோதிடக் கலையில் வல்லவரைக் கணி என அழைத்தல் வழக்கம். எனவே, இவர் ஒரு கணியர் என அறியலாம். பக்குடுக்கை என்பது காரணப் பெயராக அமைந்தது. ஒரே ஆடையைப் பகுத்து உடுத்திய காரணத்தினால் பக்குடுக்கை நண்கணியார் என்ற அழைக்கப்பெற்றவர். ஞானியாக நின்ற இவ்வுலகியற்கையை ஒரு பாடல் மூலம் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

"இன்னா தம்மனின் லவகம்

இனிய காண்கித வியல்புனர்ந் தோரே"¹¹⁹

என்பது அவர் கறம் அறநெறி.

5.2.22. பரணர்

பரணர் கடல் பிறகு கோட்டிய குட்டுவனைப் பதிறப்பத்க ஐந்தாம் பத்தில் பாடியவர். அகத்திணையில் 61 பாடல்களையும், புறத்திணையில் 23 பாடல்களையும் பாடியவர். வரலாற்றச் செய்திகளை மிகுதியாகப் பாடல்களில்

அமைத்துப் பாடிய சிறப்புடையவர். சங்ககாலப் பேரர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் பல பரணில் பாடல்களில் காணக் கிடைக்கின்றன. பேரர்க் கல்லியை 'இகலரு கற்பு' என்ற குறிப்பிடுவர். 'மறமைய் பயன் நோக்கிச் செய்யப்படுவது அறமன்ற. பிறர் வறமையைப் போக்குவதே கொடையறமாகும்'¹²⁰ என்ற பேகலின் கொடைத் தன்மையைப் பரணர் பாராட்டியுள்ளார்.

பேகலின் பிரிவினால் அவன் மனைவி அருந்தயருழக்கும் நிலைபினை எடுத்தக்கூறிய பரணர், 'தன் பாடற்குப் பரிசாக அவன் தன் மனைவிக்கு அறஞ்செய்தல் வேண்டும்'¹²¹ என்பதை அறிவுறுத்தினர். தலைவி, 'கையொழியாது விருந்தோம்பலின் காரணமாகக் கனவலுடன் ஊடல் மேற்கொள்ளவும் நேரமில்லை'¹²² என்ற குறிப்பிடுவதன் மூலம் பண்டித தமிழர் விருந்தோம்பலிற் கொண்ட ஈடுபாட்டினை இயம்புவர்.

'இரந்தோர்க் கீயா தீட்டியோன் பொருள் புகழாகப் பரவி வெளிப்படாது'¹²³ என்ற அறக்கருத்தினை இவருடைய அகநானூற்றப் பாடல் உணர்த்துகிறது.

5.2.23. பாலைக் கௌதமனார்

பதிறப்பத்தில் மூன்றாம் பத்தினைப் பாலைக்கௌதமனார் பாடியுள்ளார். இவர் அந்தனர். பாலைக் கௌதமனார் அறநெறியில் ஆட்சி நடத்தவதற்குத் தடையாவன சினம், காமம், கழிகண்ணோட்டம், அச்சம், பொய்ச்சொல், அளவிறந்த அன்பு, கையிகந்த தண்டஞ்செய்தல் போன்றவைகளாம்.¹²⁴ என அரசியலறம் உரைப்பர்.

'ஒகல், ஒதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்ற அறு தொழில் புரிந்து அறவழி யொழுகுவோர் அந்தணராவர். அந்தனர் வழி யொழுகாதல் அரசர் கடன்.'¹²⁵ என எடுத்தாரைப்பர்.

5.2.24. பிசிராந்தையார்

பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்த பிசிர என்னும் ஊரினர்.

கோப்பெருஞ்சோழனின் இளிய நண்பர். கோப்பெருஞ்சோழனைக் காணாத நிலையிலும், அவனைக் கேள்வியுற்ற நிலையில் அவனுடன் உணர்வொத்த நட்புப் பூண்டவர். கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்ததைக் கேள்வியுற்றதே தாமதம் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தவர். இவர் பாடியுள்ள பாடல்கள் ஆற.

பிசிராந்தையார்க்கு யாண்டு பலவாகியும் நகர, திரை தோன்றாமெக்குக் காரணம் யாதெனச் சான்றோர் வினவ, அதற்கு விடையிறக்கு முகமாக "யாண்டு பலவாக"¹²⁶ எனத் தொடங்கும் பாடலைப் பாடியவர்.

நல்லதொரு சமுதாய வாழ்வின் அப்பாடல் சித்திரித்தது காட்டுகின்றது.

ஒருகால், பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி குடிமக்களிடமிருந்து வரி வாங்கும் முறையில் தவறு செய்தான். அதன்போற்ற, பிசிராந்தையார் அவனுக்கு வரி வாங்கும் நெறிமுறையை அறிவுறுத்தி அவனை நெறிப்படுத்த முகமாக ஒரு பாடலைப் பாடினார். நாட்டில் செல்வம் பெருகவும், மக்கள் நல்வாழ்வு வாழவும் மன்னனின் வரிகொள்கை எங்ஙனம் அமையவேண்டும் என்பதை அப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

"அறிவுடை வேந்த னெறியறிந்த கொளினே

கோடியாத்த நாடு பெரிது நந்தம்"¹²⁷

என்பதே இவர் கறம் இறைபெற அறநெறி.

5.2.25. பிரமணார்

பிரமணார் நிலையாமைய் பண்பினை அறிவுறுத்தியவர். இவர் பாடியுள்ள ஒரே பாடல் புறநானூற்றில் உள்ளது. 'முவேந்தருளும் தம் ஒரு மொழி வைத்த உலகாண்ட மன்னரும் தம் வாழ்நாள் முடிய இறந்தபோயினர். அவர் தொகுத்து வைத்த செல்வமும் அவர் செல்வயிர்க்குத் தனையாகாத ஒழிந்தது என்ற நிலையாமைத் தத்துவத்தை உணர்த்துவார் இச்சான்றோர்.

இவ்வுலகமாகிய கடலில் பிறவியாகிய இக்கரைமீதும் வீடு பேறாகிய அக்கரை சேர்தற்குரிய தெப்பம் நாம் செய்யும் அகச்செயல். எனவே நாம் அறஞ்செய்து உய்தல் வேண்டும்.¹²⁸ எப்பது பிரமணர் வலியுறுத்தும் அகக் கொள்கையாகும்.

5.2.26. பெருங்குன்றார் கிழார்

இவர் வேளாண் மரபினர். அகத்தினையிலும், புறத்தினையிலும் பாடல்களைப் பாடியவர். இளஞ்சேரல் இரும்பொறையைப் பற்றிப்பதிறப்பதது ஒளிபதாம் பத்தில் பாடிப் பெரும் பரிசில் பெற்றவர்.

வறமையின் கொடுமையால் வாரும் தன் மனைவியின் மனநிலையை - தன் குடும்ப நிலையை அவலவுணர்வு தோன்றிப் பாடியவர்.¹²⁹ 'விருந்த கண்டொளிக்கும் திருந்தா வாழ்க்கையையும் வழங்க வல்லது வறமை.'¹³⁰ என்ற வறமையின் வன்மையை இயம்பியவர்.

'அரசியல் பிழையாத போரிலே மேம்பட்டு, நோயில்லாத வாழ்க.'¹³¹ என இளஞ்சேரல் இரும்பொறையைச் சிறந்த அரசனாக வாழ்மாறு அறிவுறுத்தியவர்.

பேகன் தன் மனைவியைப் பிரிந்திருந்த வேளையில், அவன் மனைவியின் கந்தல் மாசற மண்ணி மலர் சூட்டப்படுதலைத் தன் பாடற்குப் பரிசாக வேண்டியவர்.¹³² இங்ஙனம் வேண்டியதன்மூலம், மனைவியைப் பிரியாத வாழ்தல் வேண்டும் என்ற வாழ்வியலறத்தினை வலியுறுத்தியவர்.

5.2.27. பெருஞ்சித்திரனார்

பெருஞ்சித்திரனார் வறமையின் கொடுமையைப் புலப்படுத்தவதில் வல்லவர். புறநானூற்றில் பத்துப் பாடல்களைப் பாடியவர். குமணன், வெளிமாண் என்ற வள்ளல்களால் ஆதரிக்கப் பெற்றவர். சிறப்பானாற்றப்படையில் கூறப்பெற்றிருந்த போன்ற கடையெழு வள்ளல் குறித்த இவருடைய பாடலொன்ற

எடுத்தாரெக்கின்றது. ¹³³ இப்புலவர் மூகம் மாறித்தரும் பரிசில்
யானையாயினும் பெறாது மறக்கும் இயல்பினர். மனமகிழ்ந்த கொடுக்கும்
பரிசில் சிறிய குன்றியனவினதாயினும் ஏற்கும் உன்னைத்தவர். ¹³⁴

குமணபால் தாம் பெற்ற பெருவளத்தினை ஒம்பாது பகுத்தன்கு
வாரும் பண்பினர் பெருஞ்சித்திரனார். தன் மனைவியிடம்,

"இன்னோர்க் கென்னா தென்னொருத் துழாது
வல்லாங்கு வாழ்வு மென்னாது நீயும்
எல்லோர்க்குந் கொடுமதி மனைகிழ லோயே" ¹³⁵

என்ற கட்டளையினார்.

கோலூர்கிழார் கறம் புலவர் நெறியாகிய பெற்றது மகிழ்ந்த,
சுற்றம் அருத்தி, ஒம்பாது உண்டு, கம்பாது வீசி வாரும் புலவர்
இலக்கணத்திற்கோர் ¹³⁶ இலக்கியம் பெருஞ்சித்திரனார்.

5.2.28. பெருந்தலைச்சாத்தனார்

பெருந்தலைச் சாத்தனார் அஞ்சாமைப் பண்புடையவர். அவை
உணர்வுகளைச் சித்திரிக்கும் சூற்றல் வாய்ந்தவர். அகத்திலும் புறத்திலுமாக
ஒன்பது பாடல்களைப் பாடியவர். கொடைப் பண்பினைக்கொருமாக விளங்கிய
குமணனின் பண்பினை இளங்குமணனுக்கு அறிவுறுத்தி அவனைத் தெருட்டியவர். ¹³⁷

நெடுவேட்டுவன் பரிசில் நீட்டிக்காகவை, மூவேந்தராயினும் விருப்பினிற்
நல்கும் பரிசிலை வேண்டாத புலவர் இயல்பினை எடுத்தாரெக்கவர். ¹³⁸ தவறு
செய்தோரைப் பாடாது ஒழியும் புலவர் நெறியினைப் புலப்படுத்தியவர். ¹³⁹
தலைவியைப்பிரிவதிலும் கொடியது வறமையால் வரும் இனிவரவு ¹⁴⁰ என்ற
அறநெறியினை இவரது நற்றிணைப்பாடல் உணர்த்துகின்றது,

5.2.29. மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர்

மதுரையில் வாழ்ந்த கணக்காயனார்க்கு நக்கீரர் மகனாவார்.
சங்கத் தொகை நூல்களில் மூப்பத்தாறு பாடல்களைப் பாடியவர். பத்துப்பாட்டுக்

திருமுருகாற்றப்படை, நெடுநல்வாடை ஆசிய இரு பாடல்களைப் பாடிய சிறப்புடையவர். பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனைச் சிவபெருமான், பலராமன், திருமால், முருகன் போன்ற தெய்வங்களோடு ஒப்புமைப்படுத்திக் காட்டியவர். ¹⁴¹

'ஈதலே சிறந்த அறம்' என்பது நக்கீரர் கருத்த.

"செல்வத்துப் பயனே வீதல்

தூய்ப்பே மெனினே தப்புந பலவே" ¹⁴²

என்பது நக்கீரர் கூறும் அறநெறி. சோழரின் அறங்கெழு நல்லவை உறையூரில் இருந்ததைப் போற்றியவர். ¹⁴³ இவ்வறத்தார் மேற்கொள்ளும் அறநெறிகளாகச் சுற்றத்தாரின் துன்பத்தைத் தீர்த்தல், அவர்களுடைய மகிழ்தல், பகைவரை நட்பாக்கல் ¹⁴⁴ ஆகியவற்றை எடுத்தாரென்பர்.

இரவலர்க்கு ஈத்துவந்த புகழ் தேடுதற்பொருட்டே தலைவன் பொருள் வேட்டஞ் செல்கின்றான் ¹⁴⁵ என்ற கருத்தினை நக்கீரரின் அகநானூற்றுப் பாடல் எடுத்தாரெக்கின்றது. புகழை விரும்பும் கடப்பாடுடையவரின் செல்வம் பலர்க்கும் பயன்படும் ¹⁴⁶ என்ற அறக்கருத்தினை நக்கீரர் மொழிந்தள்ளார். அப்பினால் ஒன்றுபட்ட காதற் கேள்மையை இவருடைய அகப்பாடல் விளக்குகின்றது. ¹⁴⁷

5.2.30. மருதனை மருதனை நாகனார்

இளநாகனார் இவரது இயற்பெயர். மருதன் தந்தையின் பெயர்.

இரண்டும் சேர, மருதனைநாகனார் என அழைக்கப்பெற்றனர். இவர் பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனுக்கு அரசியலறம் உரைத்தவர். யானை, குதிரை, தேர், காலான் போன்ற நாட்கு வகையான படைகளை உடையதாயினும் 'அறநெறி முதற்றே யரசின் கொற்றம்' என்ற அறத்தின் சிறப்பினை வலியுறுத்தியவர். நமரெனக் கோல் கோடாதும், பிறரெனக் குணங்கொல்வாதும் செயல்படுதல் இவர் கூறும் அரசியலறங்களாகும். ¹⁴⁸

மருதனை நாகனார் வாய்மை போற்றும் பண்பினர் என்பதை,

"வாழ்தல் வேண்டிப்

பொய்கறேன் மெய்கறவன்" ¹⁴⁹

என்பதால் அறியலாம்.

தலைவியைக் காட்டிலும், ஈதலறமே சிறந்தது என என்னைப் பொருள்வயிற் பிரிய என்னும் தலைவனை அகநானூற்றப் பாடலில் காட்டியுள்ளார். ¹⁵⁰ வினைவயிற் பிரிய என்னும் ஆடவர் அறம் இதனால் புலனாகிறது.

5.2.31. மாங்குடி மருதனார்

பத்துப்பாட்டில் மதுரைக்காஞ்சி என்ற நெடிய பாட்டினை இயற்றியவர். கிழார் என்கும் மரபுப் பெயருடையராதலால் இவர் வேளாளர் என்பது புலப்படும். இவர் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனின் அவைப்புலவராக விளங்கியவர். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியனின் வஞ்சினக் கூற்றால் இதனை அறியலாம். இவர் பாடியுள்ள பாடல்கள் பதினான்கு. போளியால் ஈடுபாடு கொண்ட பாண்டியனுக்கு,

"கரைபொரு திரங்குந் கனையிரு முந்நீர்த்

திரையிரு மனலிலும் பலரே யுரைசெல

மலர்தலை யுலக மாங்குகழிந் தோரே" ¹⁵¹

என்ற உலக நிலையாமையை உணர்த்துமுகமாக மதுரைக்காஞ்சியைப் பாடியவர். போளில் ஈடுபட்டு உழவும் பாண்டியனிடம் உலக நிலையாமையை உணர்த்தி அறம், பொருள், இன்பங்களிற் செலுத்தமாற தெருட்டியவர்.

5.2.32. மாஸூலனார்

இவர் அந்தனர். பாவைத்திணையை மிகுதியும் பாடியவர். இவர் இயற்றியுள்ள பாடல்கள் முப்பது. இவர் பாடல்களில் வரலாற்றுச் செய்திகள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன.

'அரும்பொருள் வேட்கையின் காரணமாகத் தலைவன் தன்னைப் பிரிந்து செல்லும், தன்பால் பேரன்புடையவன் என்ற கருத்துடையவன் தலைவி. ஆதலால், தான் துன்புற்றாலும் தலைவன் வினை தடைபடுதல் கூடாது' ¹⁵² என்ற எண்ணும் தலைவியின் கடமை உணர்வினை இவருடைய பாடல் விளக்கிக் காட்டுகின்றது.

'கூற்றவனால் இறப்பது சிறப்பில்லை. போர்க்களத்தில் இறப்பதே சிறப்பு' ¹⁵³ எனக் கருதும் பண்புடையர் படைத்தமிழர் என்பதை மாமலனாரின் பாடல் விளக்குகிறது.

'இம்மையில் நன்மை செய்யின் தீமை விளையாது' ¹⁵⁴ என்ற அறநெறியினை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

5.2.33. மோசி கீரனார்

மோசி கீரனார் சேரமான் தகடுரெறிந்த பெருக்கோரலும்பொறையைப் பாடிப் பரிசில் பெற்றவர். ஆய் அக்டரலின் மலையை 'மழை கனல் பொதியில்' எனப் பாராட்டியவர். இவர் பாடியுள்ள பாடல்கள் எட்டு. அரசனின் இன்றியமையாமையை,

"நெல்ல முயிரகிறே நீரு முயிரகிறே

மன்ன ஓயிர்த்தே மலர்தலை யலகம்" ¹⁵⁵

எனப் புலப்படுத்தியவர். மக்களுக்குத் தான் உயிர் என்பதையுணர்ந்த செயல்படுத்தல் மன்னரின் கடமை என்பதை எடுத்துரைத்தவர்.

'இவ்விசையுடையோரே உயர்நிலை உலகம் புகுகல் கடும்' ¹⁵⁶

என்ற அறக்கருத்தினை மொழிந்தவர். பெருக்கெல்லமுடைய வேந்தரை நாடாது வள்ளல்களையே புலவர் நாடுவர். பெறும் பொருள் சிறியதாகவும் அளிப்பவரை இகழார். ஏறமையால் வாடியபோதும், தகையறிந்த அளிப்பதையே பெறும் பேறாகக் கருதுவர். ஈயென இரத்தலின்றி அவரைப் புகழ்நீங்க பாடுவதையே

மரபாகக் கொள்வர்¹⁵⁷ என்ற புலவர் இயல்பு குறித்துக் கொண்காணங்
சிழாதுக்கு எடுத்துரைத்தனர். இப்பாடல் மூலம் பிறர்க்குத் தீதரியாப்
புலவர் வாழ்க்கையில் பண்பும், வள்ளல்களின் கொடைத்தன்மையும்
வெளிப்படுகின்றன.

5.2.34. வெள்ளைக்குடி நாகனார்

வெள்ளைக்குடி நாகனார் புலமை நலம் வாய்ந்த சான்றோர்.
சோழன் குளமுற்றத்துத்தஞ்சிய சிள்ளிவளவனைப் பாடிப் பழங் செய்க்கடல்
வீடு கொண்டவர். அம்மன்னனுக்கு அரசியலறம் உரைத்தவர். செங்கோலிமை
தவறாது முறை வேண்டியோர்க்கு மன்னன் முறை வழங்குதல் வேண்டும்.
மன்னனின் வெண்கொற்றக்குடை மக்களைத் தன்பமாகிய வெயிலினின்றும் அருள்
செய்து பாதுகாத்தல் வேண்டும். நாட்டில் விளைவு குன்றினாலும், மழை
பொய்த்தாலும், இயற்கைக்கு மாறான நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றாலும்
மன்னனைக் காரணமாக்குவர். எனவே மன்னன் நொதமலாளர் பொதுமொழி
கொள்ளாது, உழவர் குடிகளைப் பாதுகாத்தல் வேண்டும். பகைவாடி மிருந்து
நாட்டைக் காப்பது படை பலம். அப்படைகளுக்கு உணவளித்துக் காப்பவர்
உழவர். ஆகவே அவ்வுணவினை விளைத்துக் கொடுக்கும் உழவரின் குடியைப்
பாதுகாத்தல் வேண்டும் என்பதை,

"பகடுபுறந் தருநர் பார மோம்பிக்

குடிபுறந் தருகுவை"¹⁵⁸

என்ற அரசியலறம் செவியறிவுறத்தவர்.

மன்னர்க்குரிய அறநெறிகளான நாடுகாவல், முறை செய்தல்,
குடியோம்பல் போன்ற அறநெறிகளை வெள்ளைக்குடி நாகனாரின் பாடல்
வலியுறுத்துகின்றது.

5.3. பெண்பாற் புலவர்கள்

சங்க காலத்தில் பெண்களும் கல்வியில் சிறந்த விளங்கினர்.

சமுதாயத்தை நல்லாற்றப்படுத்திய அறிவு சான்ற பெண்பாற் புலவர்களும் அவர்கள் கூறிய அறநெறிக் கருத்தகளும் இங்கு இடம்பெறக்கூறலாம்.

5.3.1. இளவெயினி

இளவெயினி குறவர் குடியில் தோன்றியவர். குறமகன் இளவெயினி என்றும் இவர் வழங்கப் பெற்றவர். குறவர் தலைவனாகிய ஏறைக்கோவை 'எம்மோக்' என்ற கூறியிருத்தல் கொண்டு இதனை அறியலாம்.

சுற்றத்தாரின் பிழை பொறத்தலையும், பிறர் வறமை கண்டு தாடி நாணுதலையும்¹⁵⁹ ஏறைக்கோவின் பண்புகளாக எடுத்தரைப்பர்.

5.3.2. ஒக்கர் மாசாத்தியார்

இவரது இயற்பெயர் மாசாத்தியார். பாண்டி நாட்டிலுள்ள ஒக்கர் என்ற ஊரினைச் சேர்ந்தவராதலால் ஒக்கர் மாசாத்தியார் என்ற அழைக்கப் பெற்றனர். மறக்குடி மகளிரின் மறச்செயலையும் மூல்கலத் திணையையும் சிறப்பித்தப் பாடியவர். இவர் பாடியுள்ள பாடல்கள் எட்டு. போகக்கு முதன்மையளித்த அக்காலச் சமுதாயத்தில் ஒரு மறக்குடி மகளின் மாண்பினை மாசாத்தியார் பாடல் சித்திரிக்கின்றது.

கணவனையும், தமையனையும் போரில் இழந்த மறக்குடி மகள் ஒருத்தியின் செவியில் போர்ப்பறையின் ஒலி கேட்கிறது. அதைக் கேட்டவுடன் எஞ்சியுள்ள தன் ஒரே மகனையும் போர்க்கோலம் புனைவித்தப் போர்க்களம் அனுப்புகிறாள். அவள் மறமாண்பினை,

"கெடுக சிந்தை கருகிவ ருனீவே

முகின் மகளி ராத றகுமே"¹⁶⁰

என்று அப்பாடலில் புகழ்ந்துரைத்தள்ளார். நாட்டினைக் காக்கும் பணியில் பண்டைத் தமிழ்ப் பெண்டிர் காட்டிய பற்றினை இப்பாடல் தெளிவுறத்தக்கதாக.

5.3.3. ஔவையார்

நல்லிசைப் புலமை மெல்லியலாளுள் அதிகமான பாடல்களைப் பாடியவர் ஔவையார். சங்க இலக்கியத்தில் அகத்திணையில் இருபத்தியாற பாடல்களும், புறத்திணையில் மூப்பத்த மூன்று பாடல்களும் பாடியவர். அதியமானிடம் நட்பு பூண்டு ஒழுகியவர். அதியமானின் பண்புகளைப் பலபடியாகப் பாராட்டியவர். அவன் பகுத்தண்டு ஒம்பும் பாண்மையன் என்றும், 'இல்லோர் ஒக்கல் தலைவன்' 161 என்றும் அவன் அறப்பண்பினை வியந்தவர்.

எளிமையும் பெருமிகளும் நிகரந்த புலவர் வாழ்க்கைச் சிறப்பினை,

"எத்திசைச் செவ்வு மத்திசைச் சோறே" 162

எனப் போற்றி உரைத்தவர். போரில் இறவாத நோயினாலும் மூப்பினாலும் இறப்போரை வாளாற்போழ்ந்த அடக்கஞ்செய்யும் மரபு இவர் பாடலில் விளக்கம் பெறக்கிறது. 163

அதியமானிடமிருந்து தொண்டைமானிடம் தாது சென்ற ஔவை, தொண்டைமானின் படைக்கலக் கொட்டிலை, அதியமானின் படைக்கலக் கொட்டிலோடு ஒப்பிட்டு, அதியமானின் போராளிறலைக் குறிப்பாக எடுத்தகாக்கப் போரைத் தடுத்தனர். 164

சேரமான் மாரி வெண்கோலும், பாண்டியன் கானப்பேர் தந்த பெருவழுதியும், சோழன் இராசசூயம் வேட்டபெருநற்கிள்ளியும் ஒங்குகே கடியிருந்த காலத்த, அம்மன்னிடையே ஒற்றமைப் பண்பு ஒங்க வேண்டும் என்ற வலியுறுத்தியவர் ஔவையார். 'நாகத்தனை பாசர் மண்டிலம் வேந்தர்க்கு உரியதாயினும் அவ்வேந்தர் அழியும்போது உடல் அழிவதில்லை. விரியோயாயினும், வலிமையுடையோரையே சென்ற சேரும். எனவே அரசியலை அடையுமி

செலுத்தி, பொருளிட்டி, இரவலர்க்கீந்த, உலகில் இன்பமாக வாழ்தல் வேண்டும்.¹⁶⁵ என்ற அம்முவேந்தர்க்கும் அரசியலறம் அறிவுறுத்தியவர்.

நானிலங்களை உடையது இவ்வுலகம். நிலத்திற்குப் பெருமை ஏற்படுவது அங்கு வாழும் மக்களால்தான். எனவே மக்கள் பண்புடையவர்களாக விளங்க வேண்டும்¹⁶⁶ என்பது ஒளவை கறம் அறநெறியாகும்.

5.3.4. காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார்

நச்செள்ளையார் இவரது இயற்பெயர். காக்கை கறாந்தால் விருந்த வரும் என்ற நம்பிக்கையைப் பாடலில் அமைத்துப் பாடியதால் காக்கை பாடினியார் என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றவர். ஒரு கோட்பாட்டுச் சேரலாதல் மீது பதிலிறப்பத்தில் ஆறாம்பத்தைப் பாடியவர். குறந்தொகையில் ஒன்றும், புறநானூற்றில் ஒன்றுமாக வேற இரண்டு பாடல்களையும் பாடியுள்ளார்.

போர்க்களத்தில் தன் மகன் மார்புற புண்பட்டு மடிந்தகூடப்பதைக் கண்ட தாயின் நிலையினை,

"படுமகன் கூக்கை காணா உ

ஈன்ற ஞான்றிலும் பெரிதவந் தனளே"¹⁶⁷

என்ற போற்றியுரைத்துள்ளார். பெண்களும் வீரம், மாணம், நாட்டுப்பற்ற ஆகிய உணர்வுகளைப் பெற்றதே சிறந்திருந்தனர் என்பதை இவருடைய புறநானூற்றுப் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

ஒரு கோட்பாட்டுச் சேரலாதலுக்கு, அமைச்சர் நிலையிலே நின்ற அரசியலறம் உரைத்தவர் காக்கை பாடினியார். விறலியரின் ஆடல் பாடல்களிலே மனஞ் செலுத்தியிருந்த சேரலாதலும், 'அறிவிலே மெல்லியல் போலும் இவ்வேந்தன் என்ற பிறர் என்னுகற்கு இடங்கொடுத்தல் கடாத' ¹⁶⁸ என்ற அறிவுறுத்தியவர்.

இரவலர்க்கு ஈத்துவக்கும் இன்பம் பெற விழைபவன் சேரலாதன் என்பதை,

"வாரா ராயிழ மிரவலர் வேண்டித்
தேனிர் றந்தவர்க் கார்பக ன்ஞம்" 169

என்ற புகழ்ந்துரைப்பர்.

பெண்பாற் புலவரான காக்கைபாடினியார் சேரமன்னர் வரலாறு கூறும் புலவர் வரிசையில் இடம்பெற்ற பெருமையுடையவர்.

5.3.5. காமக்கணிப் பசலையார்

இவர் மதுரைக் காமக்கணிப் பசலையார் எனவும் வழங்கப்படுவர். காமக்கணி, காமாட்சி என்ற வடசொல்லின் மொழிபெயர்ப்பு. 170 இவர் இயற்றியுள்ள பாடல் ஒன்று. 'லிங்கமேற்சேறவும், தன் தனையைப் பிரியாத அருளொரு காத்தலும் ஆடவர்க்குரிய அறமாகும்' 171 என்ற அகத்தினைச் செந்நெறியினைத் தம் பாடலில் அமைத்துள்ளார். சூதாடு கருவி பெயர்ந்து விழுவதைப்போன்ற இவ்வுலக வாழ்க்கையில் தனையைப் பிரியாத வாழ்கல் வேண்டும் 172 என்ற அறநெறியினை இவர் பாடல் வலியுறுத்துகிறது.

5.3.6. புகப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு

பெருங்கோப்பெண்டு அறநெறி தவறாத ஐட்சி நடக்கிய புகப்பாண்டியனின் தேவி. இவள் அரசியலறிவு நிரம்பப் பெற்றவள். புகப்பாண்டியன் இறந்தபோது அரசாட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு சான்றோர் வேண்டியும் அதனை ஏற்காத மறத்துக் கணவனுடன் உடன்கட்டை ஏறி உயிர் நீக்கவன், அவன் பாடியுள்ள "பல்சான்றோ" 173 என்ற தொடர்தான் பாடல் பத்திரி பெண்டினி இயல்பை விளக்கும் பாண்மையது; கைம்மை நோன்பில் கொடுமையை எடுத்துரைப்பது; கணவன் இறந்தபின் பெண்ணுக்கு வாழ்வில்லை என்ற அக்காலச் சூழலை உணர்த்துவது.

பத்தினிப் பெண்டிர் கவைத் திறந்தபின் உயிர்வாழார். நள்ளிரும் பொய்கையும் ஈமத்தீயும் அவர்க்கு ஒன்றே என்ற கருதும் பண்புடையவர் எனப் பத்தினிப் பெண்டிர் நெறியினை இயம்புகிறது பெருங்கோப்பெண்டி பாலல்.

5.3.7. பேரெயின் முறவலார்

முறவலார் என்பது இவரது இயற்பெயர். குறந்தொகையில் ஒன்றும், புறநானூற்றில் ஒன்றமாக இரண்டு பாடல்களைப் பாடியவர். அறக்கறை, இனிப்பத்தறை, பொருட்டுறையில் சிறந்த விளங்கிய நம்பி நெடுஞ்செழியனின் பண்புகளைப் பாராட்டிப் பாடியவர்.¹⁷⁴ நாடாரும் மன்னர்க்கு இடக்க வேண்டிய அறவழி அரசியற் பண்புகள் யாவை என்பதை இப்புவலாரின் பாடல் தெளிவுறுத்துகின்றது.

5.3.8. பொன்முடியார்

பொன்முடியார் மறக்குடியில் பிறந்த பெண்பாற் புலவர். இவருடைய பாடல்கள் முற்றும் குதிரை மறம், தாழிலாட்டு, முகிழ்மல்கை ஆகிய வீரத் தெறிந்த துறைகளுக்குரியன. சமுதாய நிலையில் ஒவ்வொருவரும் அற்றவேண்டிய அறங்களைப் பொன்முடியார் பாடல் தெளிவுறுத்துகின்றது. மகளைப் பெற்றற்கு காப்பாற்றதல் தாயின் கடமை; சான்றோனாக வளர்க்க வேண்டுவது தந்தையின் கடமை; வீரனுக்கு வேல் வடித்தல் தந்தல் கொல்லனின் கடமை; நல்லொழுக்கத்திற்கு வழிகாட்டுதல் வேந்தனின் கடமை; போரில் வெற்றிபெற்று மீள்தல் வீரமகனின் கடமை¹⁷⁵ என்ற அவரவர்க்குரிய கடமைகளை வரையறுத்தள்ளார்.

மார்பில் கைத்த வேலைக் கண்டிருப்பின், மேலும் ஒரு யானையைச் சாய்த்திருப்பேனே என்று கூறும் வீரமகளைப் பெற்ற தாயின் உண்கையை ஒரு பாடல் சித்திரிக்கின்றது. அக்காலத்தில் பெண்களும் வீரவுணர்வு உடையவர்களாக விளங்கியதைப் பொன்முடியார் பாடல்கள் விளக்கிக் காட்டுகின்றன.

5.3.9. மாறோக்கித்த நப்பசலையார்

நப்பசலையார் இவரது இயற்பெயர். மாறோக்கம் என்ற நாட்டினைச் சேர்ந்தவர். மாறோக்கம் கொற்கையைச் சூழ்ந்த ஒரு நாடாகும். பசலை என்பது காவரைப் பிரிந்த மகனர்க்கு ஏற்படும் வேறப்பட்ட நிறத்தினைக் குறிக்கும். இதனை நோய் எனவும் வழங்குவர்.

"மனிமிடை பொன்னி மாமை சாயவென்

அனிநலஞ் சிதைக்கமார் பசலை" 176

என்ற பசலையின் இயல்பைப் பாடியிருத்தலால் 'ந' என்றும் சிறப்புப் பொருளைத் தரும் இடைச்சொல் சேர, மாறோக்கக்க நப்பசலையார் என வழங்கப்பெற்றார். இவரது பாடல்கள் எட்டு. ஸ்ரீ புறநாண நிறியும், ஒன்ற நற்றிணையிலும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

மனைர்க்குரிய கடமைகளான சதல், அருகல், முறை செய்தல் ஆகியவற்றில் சிறந்து விளங்கிய கின்னவனவனை மாறோக்கித்த நப்பசலையார் போற்றியுள்ளார். உறையர் சோழர் அலையில் அறம் நிலை பெற்றிருந்ததைப் புகழ்ந்துரைப்பர். 177

கந்தல் களைதலும், அல்லியரிசியை உணவாகக் கொள்ளலும், அணிகலன்களை நீக்கலும் காவனை இழந்த மகனர்க்கு மேற்கொள்வன. கைம்மை நோன்பு எத்தகைய கொடுமையுடையது என்பதைப் பெண்பாற் புலவராகிய நப்பசலையார் உருக்கமாகப் பாடியுள்ளார்.

5.3.10. வெண்புதியார்

வெண்புதியார் புலமை நலம் சான்றவர். இவர் இயற்றியுள்ள பாடல்கள் மூன்று. தலைவன் அருளைக் காட்டிலும் பொருளையே பெரிதாக எண்ணுந் திறத்தினை,

" நத்தறந்த

பொருள்வயிற் பிர்வா ராயினிவ் ஷலகத்தப்

பொருளே மன்ற பொருளே

அருளே மன்ற வாருமில் வதவே" 178

என்ற பாடல் குறிப்பிடுகிறது. தலைவியின்பால் அன்புடனும் அருளுடனும் ஒழுக வேண்டியவன் தலைவன் என்பதும், அருளையும் அன்பையும் நீக்கித் தனையைத் தறத்தல் இல்லற நெறியின்றி என்பதும் வெண்புகியாரின் பாடல் உணர்த்தும் அறநெறிகள்.

இவ்வாறு, "தமிழ்ப்புலவர் பெருமக்கள் மன்னர்க்கு அரசியற் சூழ்ச்சிக்குரிய அமைச்சராகவும், அறிவுரை கூறி நன்றி தீது உணர்த்தி நல்லாற்றின் நிறுத்தம் ஐசிரியராகவும், காயத்தாண் உட்கிறோகிறோரிடையே மாறப்பாடு நிகழுங்காவை நடுநின்ற அறிவுரை கூறி அதனைத் தீர்த்த அவரை நிலைப்படுத்தும் அக்குல முதியோராகவும் விளங்கினர். முதலமைச்சர் தளர்ச்சியிற்குமென நேரும் இறப்பு முதலியவை பற்றிய அச்சம் நிகழாவண்ணம் உடல், இளமை, பொருள் முதலியவற்றின் நிலையாமைகளை நெஞ்சத்தில் பதியுமாறு எடுத்துரைத்து மெய்யுணர்விற்கலைப் படுத்தும் அறவோராகவும், காதலிகந்த கைவிடப்பட்ட கற்பரசியரை அவர் தங்கனவரோடியைத்து நீதி பல கூறி நெறி பிறழாவண்ணம் வாழ்க்கையில் நிலைப்படுத்தும் நல்லறவினராகவும் விளங்கினர்." 179

'புலவர்கள் வீரநிலைக் காலமாகிய சங்க காலத்தில் அரசர்களை மசிழ்விப்பதோடு அவர்தம் புகழ் பரப்பும் வாயிலாகவும் (Propaganda) பணிபுரிந்தனர்.' 180 என்பர் க. கைலாசபதி.

மேற்கூறிய கருத்துகள் அறவோர்களாக விளங்கிய தமிழ்ப் புலவர் பெருமக்களின் பணி அளவிடற்கரியது என்பதை உணர்த்துகிறது.

5.4. ஆய்வு முடிவுகள்

1. ஒவ்வொரு தந்த பூதப்பாண்டியும், தலையாலங்காணத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனும் கறிய வஞ்சின மொழிகளால் அறநெறி மாறாத அவையத்திருந்து முறை செய்தல், செங்கோலிமை தவறாத ஆட்சி செலுத்தல், புலவர் பாடும் புகழ் பெறாதல் ஆகியன மன்னரால் உயர்வாக மதிக்கப்பெற்றன என்பதை அறிய முடிகிறது.

2. குடிமக்களை வருத்தி வரி வாங்குதல் கடாத என்ற இறைபெறு நெறியினைச் சோழன் நவங்கின்னியின் பாடல் வலியுறுத்துகிறது.

3. உயிரும் மேலாக மாணம் போற்றிய மன்னர் மாண்பினைக் கணக்காலிரும்பொறையின் பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது.

4. நாடாரும் மன்னர் தம் பொறுப்பினை உணர்ந்து, கோல் கோடாத, முறை தவறாத நாடு காத்தல் வேண்டும் என்ற அரசியலறக்கினைப் பாவை பாடிய பெருங்குடிகோலின் பாடல்கள் எடுத்தரக்கின்றன.

5. ஒத்த அன்புடன் வாழும் இல்லற வாழ்க்கை, இவ்வாழ்க்கையில் மனைவியைப் பிரியாத வாழ்தல், விருந்த பேணல், நல்ல நண்பரைத் தேர்ந்து கொண்டு அவருடன் மகிழ்ந்திருத்தல், அறநெறியில் பொருள் ஈட்டல், ஈகையைச் செய்த வாழும் அறவாழ்வின் சிறப்பு, தம்மை அடைந்தாரைக் காக்கும் சான்றோர் நெறி ஆகிய வாழ்வியலறக்களையும் மன்னர்களின் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

6. பிறர் வறமை கண்டு ஒருவன் நாண வேண்டும். தம்மைச் சேர்ந்தோரின் துன்பத்திற்கு உதவும் அருட்பண்பே செல்வம். செல்வத்துப் பயனை ஈதல், நல்லது செய்யாவிடும் தீமையாவது செய்யாத வாழ்தல் வேண்டும். உயர்ந்தோரின் நட்பு உயர்ந்தது முதலிய கனிமனத அறங்களைப் புலமைச் சான்றோர் அறிவுறுத்தியுள்ளனர்.

7. சான்றோர் சென்ற நெறி செல்வதே அறம். அறஞ் செய்யாத மூப்புப் பயனற்றது. அறம்புரிவோர் அன்பைக் கருதகல் கடாது. பிறர் துன்பத்தைத் தீர்க்கச் சான்றோர் முயல்வர். தன்னைக் கருதாத பிறர் நலம் எண்ணுபவரால்தான் உலகம் ஐயங்கூகிறது. உலகம் இன்னாதது; அதில் இனியன காண வேண்டும். முன்னோர் தொகுத்த வைத்த பொருள் கொண்டு வாழ்தல் கடாது. செய்கின்ற மறந்தோர்க்கு வாழ்வில் உய்வில்லை. துன்பத்திற்குத் துணையாகும் பண்பினரே உன்மை நன்பர். யாதும் ஈரே யாவரும் கேளிர் என்ற புலவர் பெருமக்கள் சமுதாய நலம் நாரும் பொதுமை அறங்கள் பல புகன்றுள்ளனர்.

8. செங்கோல் மன்னர் ஆளும் நாடு தறக்கத்திலும் உயர்ந்தது. மக்களின் உயிர் மன்னன். மன்னரின் வெண்கொற்றக்குடை மக்களைத் துன்பமாகிய வெயிலினின்றும் காத்தற்கே. மன்னன் காட்சிக்கு எளியனாகவும், கருஞ்சொல் அற்றவனாகவும் இருத்தல் வேண்டும். குழந்தையைக் காப்பதபோல நாட்டைக் காத்தல் வேண்டும். அறநெறியை முதலாகக் கொண்டதே அரசாட்சி. அறிவுடை வேந்தன் நெறியறிந்த மக்களிடமிருந்து வாய்ப்பொருள் பெறவேண்டும் முதலிய அரசியலறங்களைப் புலவர் மன்னர்க்குச் செவியறிவுறுத்தினர்.

9. கோலூர்கிழார், ஆலத்தூர்கிழார் போன்ற புலவர் பெருமக்கள் அறமல்லாத முறையில் போர் செய்ய முனைந்தபோது போரறம் கறிப் போர் தடுத்தனர். அதியமானின் தூதவராகச் சென்ற ஈனவையின் பனி பாராட்டத்தக்கது.

10. முவேந்தரிடையே ஒற்றைமப்பன்பு ஒங்குதல் வேண்டும் என்ற அறிவுறுத்திய சான்றோர்கள் ஈனவையும், காரிக்கண்ணாருமாவர்.

11. பரிசிலாகப் பெற்ற பொருளைப் பாககாக்க வைக்காது, பலர்க்கும் பகுத்தாக் கொடுத்த மகிழ வேண்டும் என்ற மனிக நேயத்தினைப் பெருஞ்சித்திரனாரின் பாடல் எடுத்தரைக்கிறது.

12. மன்னர் அறமல்லாத செயல் புரிய முற்படுகையில், அவர்களை நெறிப்படுத்திய சிறத்தினைக் கோஷர் சிறார் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

13. அரிசில்சிறார், கபிலர், பரணர், பெருங்குள் றர்சிறார் ஆகியோர் பேசுமிடம் அவன் கல் மனைவியைப் பிரியாத வாழ்தல் வேண்டும் என்ற மனையறத்தினை வலியுறுத்தினர்.

14. குாயிறு, திங்கள், மழை முதலான இயற்கைப் பொருள்கள் வாயிலாகவும் அறக்கருத்தகளைப் புலவர் இயம்பியுள்ளனர்.

15. கற்புடைப் பெண்டின் வாழ்வறத்தைப் பூதப்பாண்டியன் தேவியின் மொழிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

16. அரசியலில் ஈடுபட்டு அரசரை நெறிப்படுத்தும் அறவோர்களுகப் பெண்கள் விளங்கினர் என்பதை னைவையார், காக்கைபாடியியார் நச்செள்ளையார் ஆகியோரின் பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

17. சங்க கால மகளிர் மற மாண்பும், நாட்டுப்பற்றும், மைந்தரின் பெருமிதம் கண்டலித்த, அவரை ஈன்ற ஞான்றிறம் பெரிதவக்கும் உவகை நிலையும் உடையவர்களாக விளங்கியதைப் பெண்பாற் புலவர்களின் பாடல்கள் சித்திரிக்கின்றன.

18. கைம்மை நெறியின் கொருமையை எடுத்தரைப்பனவாகப் பெண்பாற் புலவர்களின் பாடல்கள் அமைந்தன.

19. வேந்தர்கள் பாடல்களில் மிகுதியாக இடம்பெற்றவை அரசியலறங்கள். புலவர் நெறியும்-புலவரின் பெருமித வாழ்க்கையும் எடுத்தரைக்கும் புலமைச் சான்றோரின் பாடல்களில் பல்வகை அறங்களையும் எடுத்தரைக்கும் பாண்மை காணப்படுகிறது. பெண்பாற் புலவர்களின் பாடல்களில் பெண்களின் மறமாண்பு, வாழ்வியல் நெறிகள், கைம்மையின் கொருமை ஆகியன உணர்வுபூர்வமாகச் சித்திரிக்கப் பெற்றன. வேந்தர்களும், பெண்பாற் புலவர்களும் எண்ணிக்கையில் குறைவு என்பதம் குறிப்பிடத்தக்கது.

சான்றெண் விளக்கங்கள்

1. கு.மோகனராசு, தொல்காப்பியர் ஓர் அறவாணர், ஸ்டார் பிரசுரம், சென்னை-5, 1987, ப.15.
2. இராம.பெரியசுருப்படி, பரிசில் வாழ்த்துக, சோலை நூலகம், மதுரை-20, மூன்றாம் பதிப்பு, 1979, ப.10.
3. புறம்.71.
4. மேலது, 182.
5. குறந்.20.
6. புறம்.215:8-9.
7. நற்.18:4-8.
8. புறம்.74:4-7.
9. மேலது, 75.
10. கலி.114:12-17.
11. மேலது, 114:19-21.
12. புறம்.190.
13. மேலது, 72.
14. நற்.345.
15. புறம்.188.
16. அகம்.66:1-4.
17. புறம்.183.
18. கலி.2:11, 15, 17.
19. குறந்.137.
20. கலி.14:14-15.
21. மேலது, 21:10-11.
22. அகம்.155:1-3.
23. குறந்.283:1-2.
24. கலி.10:2.
25. மேலது, 35:1.
26. மேலது, 27:1-2.
27. மேலது, 18:11.
28. குறந்.135:1-2.
29. கலி.5:15.
30. மேலது, 8:21-23.

31. கலி. 5:12.
32. மேலது, 8:1-2.
33. மேலது, 10:5-7.
34. ஐங்குறு. 152:5.
35. மேலது, 118:2; நற். 275:8.
36. ஐங்குறு. 184:4.
37. குறந். 306:1-2.
38. மேலது, 327:1-2.
39. நற். 327:4-5.
40. புறம். 146.
41. பதிற். 74:25-26.
42. புறம். 34:1-7.
43. மேலது, 34:16-18.
44. மேலது, 34:20-22.
45. மேலது, 38:12-17.
46. மேலது, 40:9.
47. மேலது, 196:4-10.
48. மேலது, 158:12-13.
49. மேலது, 375:19-21.
50. மேலது, 127:7-10.
51. மேலது, 134.
52. புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும், உ.வே.சா.பதிப்பு, ப.27.
53. புறம். 27, 28, 29.
54. மேலது, 27:11-17.
55. மேலது, 28:15-17, 1-6.
56. மேலது, 29:1-12, 25-26.
57. ஐங்குறு. 371:4-5.
58. மேலது, 385:6.
59. மேலது, 376:5.
60. மேலது, 387:1-2.
61. மேலது, 394:2.
62. புறம். 192:1.
63. அகம். 12:4-5.
64. கலி. 43:10-11.
65. பதிற். 63:3.

66. நற். 32:7-9.
67. மேலது, 1:5.
68. குறிஞ். 205-208.
69. புறம். 143.
70. அகம். 382:1-2.
71. கலி. 46:7-8.
72. நற். 217:1.
73. கலி. 38:15-16, 20, 38:15-16, 20.
74. குறந். 115:1.
75. மேலது, 288:3-5.
76. பகிற். 69:11-12.
77. குறந். 225:3-5.
78. கலி. 42:26.
79. மேலது, 62:7-8.
80. மேலது, 43:26-27.
81. மேலது, 61:11-12.
82. மேலது, 59:25-26.
83. மேலது, 38:19.
84. புறம். 204:1-4.
85. மேலது, 204:5-14.
86. புறம். 6:8-24.
87. தொல். பொருள். மரபு. பேரா. உரை, ப. 467.
88. புறம். 58:24-28.
89. மேலது, 171:11.
90. மேலது, 18:13-30.
91. பகிற். 13:22-28.
92. மேலது, 20:9.
93. மேலது, 18:11-12.
94. மேலது, 20:24.
95. புறம். 20:16-17.
96. மேலது, 20:6-15.
97. மேலது, 22:34-35.
98. மேலது, 31:1-2.
99. மேலது, 32:8-10.

100. புறம். 46.
101. மேலது, 47.
102. மேலது, 400:16-17.
103. மேலது, 5:5-8.
104. மேலது, 195.
105. கலி. 133:6-14.
106. மேலது, 119:6.
107. மேலது, 139:1-3.
108. மேலது, 143:52-53.
109. மேலது, 130:6; 120:1-6.
110. மேலது, 149:4-11.
111. மேலது, 118:1-3; 130:1-4; 143:52-53.
112. மேலது, 136:11-12.
113. மேலது, 125:4.
114. மேலது, 144:70-72.
115. நற். 210:7-9.
116. குறுந். 341:4-5.
117. புறம். 12.
118. மேலது, 9:1-6.
119. மேலது, 194:6-7.
120. மேலது, 141:13-15.
121. மேலது, 145.
122. நற். 280:9-10.
123. அகம். 276:13-14.
124. பசுந். 22:1-4.
125. மேலது, 24:6-9.
126. புறம். 191.
127. மேலது, 184:5-6.
128. மேலது, 357.
129. மேலது, 210, 211.
130. மேலது, 266:11-13.
131. பசுந். 89:12-13.
132. புறம். 147.
133. மேலது, 158:1-16.

134. புறம். 159:22-25.
135. மேலது, 163:5-7.
136. மேலது, 47.
137. மேலது, 165:6-15.
138. மேலது, 205.
139. மேலது, 151.
140. நற். 262:7-10.
141. புறம். 56:1-14.
142. மேலது, 189:7-8.
143. அகம். 93:4-5.
144. மேலது, 93:1-3.
145. மேலது, 389:11-15.
146. குறம். 143:4-5.
147. அகம். 205:1-2.
148. புறம். 55:7-12.
149. மேலது, 139:5-6.
150. அகம். 131.
151. மதுரைக். 235-237.
152. அகம். 115:5-7.
153. மேலது, 61:1-2.
154. மேலது, 101:1-3.
155. புறம். 186:1-2.
156. மேலது, 50:14-17.
157. மேலது, 154.
158. மேலது, 35:32-34.
159. மேலது, 157:1-2.
160. மேலது, 279:1-2.
161. மேலது, 95:6-8.
162. மேலது, 206:13.
163. மேலது, 93:1-11.
164. மேலது, 95.
165. மேலது, 367.
166. மேலது, 187.
167. மேலது, 278:8-9.

168. பதிற். 51:19-24.
169. மேலது, 55:10-11.
170. நற்றிணை நானாறு மூலமும் உரையும், ப. 34.
171. நற். 243.
172. மேலது, 243:5-6.
173. புறம். 246.
174. மேலது, 239.
175. மேலது, 312.
176. நற். 304:6-7.
177. புறம். 39.
178. குறந். 174:4-7.
179. மு.ககிரேசச் செட்டியார், உரைநடைச் கோவை (இரட்டாம் பகுதி), பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை, ஏழாம் பதிப்பு, 1963, ப. 52.
180. K.Kailasapathy, Tamil Heroic Poetry, Oxford University Press, London, 1968, p.77.

இயல் ஐத

சங்க இலக்கியம் - பதினெண்கீழ்க்கணக்கு
அறநெறிகள் ஒப்பியம்

உள்ளடக்கம்

- 6.1. பதினென்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள்
- 6.1.1. அறம் பற்றிய நூல்கள்
- 6.1.2. அகப்பொருள் பற்றிய நூல்கள்
- 6.1.3. புறப்பொருள் பற்றிய நூல்கள்
- 6.2. வளர்ச்சி நிலை
- 6.2.1. பாடுபொருள்
- 6.2.2. அறம் உணர்த்தும் பான்மை
- 6.2.2.1. சங்க இலக்கியங்கள்
- 6.2.2.2. பதினென்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள்
- 6.2.2.2.1. நாலிரண்டில் அறம்
- 6.2.2.2.2. பழமொழியும் அறமும்
- 6.2.2.2.3. கடினையும் அறமும்
- 6.2.2.2.4. மருந்தும் அறமும்
- 6.2.2.2.5. உடல்பாடு - எதிர்மறையில் அறம்
- 6.2.2.2.6. காஞ்சியும் அறமும்
- 6.2.2.2.7. ஐசாரமும் அறமும்
- 6.3. அறநெறிகள்
- 6.3.1. ஒழுக்கப் பாடுபாடு
- 6.3.2. தனித்துச் சுட்டல்
- 6.3.3. வாழ்வியலறங்கள்
- 6.3.3.1. விருந்தோம்பல்
- 6.3.4. அரசியலறங்கள்
- 6.3.4.1. முறை செய்தல்
- 6.3.4.2. சிறிறிணஞ் சேராமை
- 6.3.4.3. இஞ்சொல்

6.3.5.	சமுதாய அறங்கள்
6.3.5.1.	சுகை
6.3.5.2.	பிறர்நோய் போற்றல்
6.3.5.3.	செய்தநகரிறிறிதல்
6.3.5.4.	பொருளிட்டல்
6.3.5.5.	கல்வி
6.3.5.6.	அந்நகர் மனை
6.3.5.7.	நடுவுநிலைமை
6.4.	மாறப்பட்ட நிலை
6.4.1.	பாடுபொருள்
6.4.2.	போரும் வீரமும்
6.4.3.	ஒழுக்கம்
6.4.4.	அன்பின் ஐந்தினை ஒழுக்கம்
6.4.5.	சுதலும் இரத்தலும்
6.4.6.	நிலையாமை
6.4.7.	ஊர் உண்டல் - கள் உண்டல்
6.5.	அறநெறிகளில் சமயத்தாக்கம்
6.5.1.	கொல்லாமைமும் ஊர் உண்ணாமைமும்
6.5.2.	அருளறம்
6.5.3.	பல்வகையறங்கள்
6.6.	அறநெறிகளில் வடமொழி மரபுத்தாக்கம்
6.7.	அறநெறிகளில் வருணாசிரமதருமத்தின் தாக்கம்
6.8.	சூய்வு முடிவுகள்

6. சங்க இலக்கியம்-பதினெண்கீழ்க்கணக்கு அறநெறிகள் ஒப்பியம்

அறநெறி போற்றி வாழ்ந்த பண்டைத் தமிழர் தம் வாழ்வியல் சிறப்புகளை விளக்கி வரையும் இயல்பின் சங்க இலக்கிய நூல்கள். அறக் கருகளை உணர்த்துதற்கு என்றே இயன்ற தனி நூல்கள் அல்ல அவை. எனினும், சங்கப் பாக்கள் பலவற்றின் அறநெறிக் கருத்துகள் பரவலாய் விரவிக் கிடக்கின்றன. சில பாடல்கள் முழுமையும் அறம் கறம் இயல்பின். சிலவற்றின் இடையிடையே அறநெறிக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

"அகம், புறம் எனப் பகுக்கப்பட்டுள்ள சங்கப் பாடல்களின் தொகை 2381. அவற்றுள் 1862 அகம் தழுவியன. 519 புறம் பற்றியன. 140 அகப்பாடல்களிலும், 75 புறப்பாடல்களிலும் அறச் செய்திகள் வருகின்றன" ¹ என்பர் இரா.சாரங்கபாணி.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் அறம் கறம் நூல்கள் பதினொன்று. "அறநூல்கள் என்ற பொதுவாகக் கொள்ளப்படுவன நீதி முறைகள், ஒழுக்க நெறிகள் என்பவற்றை நேரே எடுத்தக் கறம் நூல்களே. இவ்வாற அமையும் நூல்கள் ஏனைய மொழிகளில் காணப்பட்டபோதும், இந்நூல்களின் இலக்கியங்களெனக் கொண்டு போற்றுவது தமிழுக்குள்ள ஒரு சிறப்பியல்பாகும்." ² பதினெண்கீழ்க்கணக்கு அறநூல்கள் அறநெறிகளை அறிவுறுத்தவகையே நோக்கமாகக் கொண்டன. அவை மனித வாழ்க்கைக்குரிய நெறிமுறைகளையும், ஒழுக்க நெறிகளையும் எடுத்தியம்புவன.

இவ்வியல் சங்க இலக்கிய அறங்கள் - பதினெண்கீழ்க்கணக்கு அறங்கள் இவற்றிடையே காணப்படும் ஒற்றமை வேற்றமை ஆகியவற்றை வளர்ச்சிநிலை, மாறுபட்ட நிலை ஆகிய இருநிலைகளில் ஒப்பிட்டு ஆராய்கின்றது. சமயம், வடமொழி மரபு, வருணாசிரமதருமம் இவற்றின் தாக்கங்களால் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு அறநூல்களில் எழுந்த அறங்களையும் வகைப்படுத்திக் காட்டுகின்றது.

6.1. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு தால்கள்

பதினெண்கீழ்க்கணக்கில் அடங்கியுள்ள தால்கள் பதினெட்டு. அவை அறம், பொருள், இன்பம் பற்றியன. அவற்றின்,

அறம் பற்றியன 11

அகப்பொருள் பற்றியன 6

புறப்பொருள் பற்றியன 1

6.1.1. அறம் பற்றிய தால்கள்

திருக்குறள், நாலடியார், பழமொழி நானூறு, நாகிணிக்கடிகை, திரிகடுகம், சிறப்பஞ்சமூலம், ஏவாதி, இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது, முதுமொழிக்காஞ்சி, ஆசாரக்கோவை ஆகிய பதினொரு தால்களும் அறக் கருத்துகளைக் கூறும் தால்கள் ஆகும்.

6.1.2. அகப்பொருள் பற்றிய தால்கள்

ஐந்திணை ஐம்பது, ஐந்திணை எழுபது, திணைமொழி ஐம்பது, திணைமாலை தாற்றைம்பது, கார் நாற்பது, கைநீநிலை எகிற ஆற தால்களும் அகப்பொருள் சார்ந்தவை.

6.1.3. புறப்பொருள் பற்றிய தால்

களவழி நாற்பது என்ற ஒரு தால் மட்டுமே புறப்பொருள் பற்றிய தாலாகும்.

6.2. வளர்ச்சி நிலை

6.2.1. பாடுபொருள்

சங்க இலக்கியம் அகம், புறம் ஆகிய இரண்டையும் பாடுபொருள்களாகக் கொண்டது. புறத்தின் ஒரு கறாண அறத்தையும், பொருளையும் புற

இலக்கியங்களும், இன்பத்தை அக இலக்கியங்களும் எடுத்தரைக்கின்றன. சங்க காலத்தில் புறத்தில் ஒரு கறாக விளங்கிய அறம், அற நூல்களில் காலத்தில் தனிச்சிறப்புப் பெற்றது. பொது அறம், சமயச் சார்புடைய அறம் ஆகிய இருவகைகளுடன் ஆசார முறைகளும் அறங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன.

6.2.2. அறம் உணர்த்தும் பாண்மை

6.2.2.1. சங்க இலக்கியங்கள்

சங்க இலக்கியங்களாகிய பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்களில் அறநெறிக் கருத்துகள் பல இயல்பாகவும், துட்பமாகவும் எடுத்தரைக்கப் பெற்றுள்ளன. பாடாண் திணையில் செவியறிவு றா உத் துறையில் அமைந்தள்ள பாடல்களும், காஞ்சித் திணையில் முதகாஞ்சி, பெருங்காஞ்சி, பொருண்மொழிக் காஞ்சி ஆகிய துறைகளில் அமைந்தள்ள பாடல்களும் அறக்கருத்தகளை அறிவிக்கும் பாடல்களாகும். புறப்பொருள் சார்ந்த புறநா னாற்றில் அறத்தை உணர்த்தும் பாடல்கள் மிகுதியாக உள்ளன.

'நானாறு பாடல்கள் உள்ள புறநா னாற்றில் நீதிநெறிக் கருத்தகளை மட்டும் எடுத்தியம்பும் பாடல்கள் முப்பத்தொன்பதும், அறத்தின் ஐற்றலையும் சிறப்பையும் அறிவிக்கும் பாடல்கள் முப்பத்த மூன்றும் நிலையாமை இயல்புணர்த்தும் கையறநிலைப் பாடல்கள் நார்பதும் ஆக அறத்தைப் பற்றி அறிவிக்கும் பாடல்கள் சற்றேறக்குறைய நூற்றிருபது உள்ளன.'³

புறப்பாடல்கள் மட்டுமின்றி, அகப்பாடல்களிலும் சங்கப் புலவர்கள் தாங்கள் சொல்லவந்த அறக்கருத்தகளையும், வாழ்வியல் உண்மைகளையும் எடுத்தியம்பினர். புறப்பாடல்களில் தாங்கள் கறவந்த கருத்தை நேரடியாகக் கூறினர். அகப் பாடல்களில் அந்நன்ம் கூற இயலாததால் கோழி, செவிலி, அறிவர், பாங்கல் போன்ற அகத்திணை மாந்தர்களின் வழி அறக்கருத்தகளை மொழிந்தனர். அறிவுத்திறமும் சொல்லாற்றலும் மிக்க கோழியிற் கூற்றாகவே பெரும்பான்மையான அறக்கருத்தகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

"களவுக் காலத்தே தலைவனிடத்தில் திருமணத்தை வலியுறுத்தி முடித்தல் தோழியின் பெரும் பொறுப்பாக இருக்கலினாலும், கற்புக் காலத்தில் பிரிவிடை வருந்தும் தலைவியைத் தேற்றதல் கடனாதலினாலும் அவள் கூற்றில்தான் பெரும்பாலும் அறங்கள் பேசப்படுகின்றன." ⁴

அகத்தினையில் அமைந்தள்ளிடல்போக்கு, வரைவு கடாசல், அறத்தொடு நிற்பல், செலவழங்குவித்தல் போன்ற திறைகள் அறத்தின் மாட்சியை விளக்குவன.

சங்க காலப் புலவர்கள் அறம் உணர்த்தும் பாண்மை குறித்த, "புறப்பாடல்களில் அவர்கள் கூறிய அறக்கருத்துகள் மருத்துவர் ஊசியின் மூலமாக மருந்தைச் செலுத்தவது போன்ற அமைந்தது. அகப்பாடல்களில் அவர்கள் கூறிய அறக்கருத்துகள் மருத்துவர் அளிக்கும் இனிய சர்க்கரைப் பூச்சுடன் பல வண்ணங்களைக் கொண்ட மாத்திறை போன்ற மக்கள் உள்ளத்தினை புகுந்தன" ⁵ எனக் குறிப்பர்.

6.2.2.2. பதினென்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள்

பதினென்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் உள்ள ஒழுக்க நெறிகளைக் கூறும் பதினொரு நூல்களும் அறத்தையே மிகுதியாக எடுத்தரைப்பன. அதலால் அவை அற இலக்கியங்கள் என்றொழுகப்பெறுகின்றன. நாலடியார் நீங்கலாக, மற்ற பத்து நூல்களும் ஒவ்வொரு ஊசிரியரால் இயற்றப்பெற்றவை. 'நீதி' நூல்களில் ஒருவரால் இயற்றப்பெறாமல் பலரது பாடல்களின் தொகுப்பாக நாலடியார் மட்டுமே திகழ்கிறது. ⁶

அற இலக்கியங்கள் அறமும் ஒழுக்கமும் உரைப்பதையே முதன்மை நோக்கமாகக் கொண்டவை. எனவே அவற்றில் இன்புறுத்தும் நோக்கைவிட, அறிவுறுத்தும் பண்பிற்கே மிகுதியான இடம் அளிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. அவை மக்கட்கு வேண்டிய அறங்கட்கு இலக்கணம் கூறியும், காரணம் குறித்தும், எடுத்தக்காட்டியும், வகுத்தும் தொகுத்தும் உரைக்கும் கிறுமுடையன.

அறநூல்கள் அறம் உணர்த்தும் பாவிமை குறித்து, "ஒப்புமைபுடைய இரு கருத்துகளைக் கூறி அறமுணர்த்தல், வினாவெழுப்பி விடையளித்தலாக அறம் கூறல், காரணகாரிய இணைவுடனீ கொள்கைகளை எடுத்தியம்பல், இதனிலும் இது சிறந்தது எனத் தொடர்புபடுத்தி உயர் கருத்தைக் காட்டுதல், ஒன்றைக் கூறுவதன் வாயிலாகப் பிறிதொன்றை உணர்த்தல், ஆடவரையோ பெண்டிரையோ விளித்துக் கூறல் எனப் பல நிலைகளில் அருங்கருத்துகள் வெளியிடப்படுகின்றன" ⁷ என்பர்.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கில் உள்ள அற நூல்களைத் தமிழ் மரபைச் சார்ந்தவை, வடமொழி மரபையும் தழுவியவை என்ற இருவகைப்படுத்தலாம். திருக்குறள், நாவடியார், பழமொழி நானூறு, ஆகிய மூன்ற நூல்களும் தமிழ் மரபு சார்ந்த நூல்கள்.

நாவிமணிக்கடிகை, திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி, இனியவை நாற்பது, இன்னா நாற்பது, முதுமொழிக்காஞ்சி, அசாரக்கோவை போன்ற நூல்கள் வடமொழி மரபையும் தழுவிய அறம் வலியுறுத்தவன. இவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நாற்பொருளையும் எடுத்தரைப்பன. அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய முப்பொருள் கூறவதே தமிழ் மரபு.

சங்க இலக்கிய அறநெறிகள் சமயச் சார்புடையன அல்ல. ஆயின் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு அறநெறிகள் சமயச் சார்புடையன. வடநாட்டுச் சமயங்களான வைதிகம், பௌத்தம், சமணம் போன்றவற்றின் சமயக் கொள்கைகளை இந்த நூல்கள் வலியுறுத்துகின்றன.

"பின்னேபிறந்த அற நூல்களுக்கெல்லாம் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களே வழிகாட்டியவை. இந்த நூல்களிலே கொல்லாமை, கள்ளுண்ணாமை, பொய்யாமை, காமம் இன்பம், கள்ளாமை என்னும் சீலங்கள் வலியுறுத்தப் படுகின்றன. சமணர்களும் பௌத்தர்களும் இவற்றை ஐவகைச்சீலம் என்பர். இவைகளே பஞ்சசீலம்" ⁸ என்ற கருத்து பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் சமயச் சார்பு உண்டு என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது.

6.2.2.2.1. 'நாலிரண்டில்' அறம்

வெண்பா யாப்பில் நாலடிகளால் இயற்ற நாலடியாரும், குறைய ஈரடிகளால் அமைந்த திருக்குறையும் அறம் உரைக்கும் தால்கள். திருக்குறள் அறம் உணர்த்தும் பாக்கிமையில் தளவசிறந்த நிர்சிறத. தால் முடிமையும் அறம் உணர்த்துவது இதன் சிறப்பு. அற தால்களின் பொதுப்பண்பு நேரடியாகவும், எதிர்மறையாகவும் அறம் உணர்த்ததல். இன்னின் செயல்களைச் செய்க என்பதும், இன்னின் செயல்களைத் தவிர்க என்பதும் அறம் உணர்த்தும் முறைமை.

"செயற்பாவ தோரும் அறமே ஒருவற்கு

உயற்பாவ தோரும் பழி"⁹

எனத் திருக்குறள் இவ்விரண்டு நெறிகளில் அறம் உரைக்கின்றது. கல்வி-கல்வாமை, இரவு-இரவச்சம் போன்ற அதிகாரங்களும் இதற்குச் சான்றாகும். திருக்குறள் அறத்துப்பாவில் தனி மனித அறங்களையும், பொருட்பாவில் சமுதாய அறங்களையும் வலியுறுத்துகிறது. அறத்துக்கு இலக்கணம் கூறியதுடன், பகுத்துக் கூறிய சிறப்பினை முதலில் பெறவது திருக்குறளே.

முன்னோர் மரபின்வழி அறம், பொருள், இன்பம் என்ற

மூப்பொருளையும் வள்ளுவர் மூப்பாலாக மொழிந்தறினார். 'பொருளும்

இன்பமும் அறத்து வழிப்படுதல் சிறப்பு'¹⁰ என்பது பண்டையோர் கொள்கை.

'அறவழிப் பொருளே அறத்தையும் இன்பத்தையும் நல்கவல்லது'¹¹ என்பது

வள்ளுவர் கருத்து. எனவே அறத்திற்கு முதன்மை இடம் அளித்து, அதனையடுத்துப்

பொருளும், இன்பமும் அமைத்தறினார். அறத்திற்குத் தோற்றவாய் செய்யும்

வகையில் பாயிரத்திலேயே அறம் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

இவ்விருந்த அறஞ்செய்தற்கே இவ்வறம் என்பது பண்டைத் தமிழர்

கருத்து. 'இவ்வாழ்க்கையே அறம்'¹² என்ற கறம் வள்ளுவர் 'அன்பும்

அறமும் இவ்வாழ்க்கையின் பண்பும் பயனும்'¹³ என்பார். வாழ்வியலறங்களை

இவ்வறவியலில் வகைப்படுத்திக் காட்டுவர். இவ்வாழ்வார் இயற்ற வேண்டிய

அறங்களாக விருந்தோம்பல், இஞ்சொல் கறல், செய்ந்நன்றியறிதல், நடுவுநிலைமை, ஒப்புரவு, சகை ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுவர். ஒழிக்க நெறியிலே நின்ற புகழைப் பெறதலே சிறப்பு என்பது வள்ளுவர் அறவுரை.

'சான்றோர், இந்திரர் அமிழ்தமேயெனிலும் இனிதெனத் தமித்த உண்ணாத பான்மையர்' ¹⁴ என்ற சங்க ஶூற் கருத்த 'சாவா மருந்தெனிலும் விருந்தினரை விடுத்தத் தாம் மட்டும் உண்ணாதல் கூடாத' ¹⁵ என்ற சூறளில் வளர்ச்சி பெறுகிறது.

'மக்கட்கு மன்னனே உயிர்' ¹⁶ என்பது சங்க இலக்கியக் கொள்கை. 'முறை செய்து மக்களைக் காக்கும் மன்னன் மக்கட்கு இறை' ¹⁷ என்பது வள்ளுவர் கருத்து.

சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடும் மன்னரின் அரசியற் பண்புகள், வள்ளுவத்தில் இறைமாட்சி, கல்வி, கேள்வி, அறிவுடைமை, குற்றம் கடிதல், பொச்சாவாமை, செங்கோள்கை, வெருவந்த செய்யாமை, ஒற்றாடல், கண்ணோட்டம், ஊக்கம், மடியில்லை, அன்னவையுடைமை, இருக்கையுடையாமை ஆகப் பல அதிகாரங்களாக விரிவடைகின்றன. பெரியாரைத் தணைக்கோடல், சுற்றந்தழால் என்ற இரண்டு அதிகாரங்களில் சங்க இலக்கியம் கடும் அரசியல் சுற்றம் குறித்த செய்திகள் இடம் பெறுகின்றன. 'வரிசையறியாக் கல்லென் சுற்றம்' ¹⁸ குறித்த செய்திகள், சிற்றினம் சேராமை என்ற தலைப்பில் கூறப்பெற்றுள்ளன. செய்துபின்னிரங்கா வினையொடு மன்னர் திகழ வேண்டியதன் பாங்கு, தெரிந்த செயல் வகை என்ற அதிகாரமாக உருப்பெற்றுள்ளது.

ஒரு சொல்லைச் சொல்லும்போது சொல்லின் திறனறிந்த சொல்ல வேண்டும். அவ்வாறு சொல்வதே சிறந்த அறமும் பொருளும் ஆகும். ¹⁹ அன்பை விலக்கி, அறத்தை நோக்காத ஈட்டிய பொருள் பிறரால் கொள்ளப்பெறும். ²⁰ பிறர் நாணும் செயல்களைக் கண்டு காவி நாணலில்லை என்றால் அவனைக்கண்டு அறம் நாணும். ²¹ அநெறியில் நிற்காதவன்

நல்குரவு உறவானாயித் அவன் ஈன்ற தாயாங்குட பிறல்போல
நோக்கப்படுவான்.²² எனவே அறஞ்சாரா நல்குரவு பழிக்கத்தக்கத
முதலிய அறக்கருத்தகளின் வழி பொருட்பாலில், திருக்குறள் சமூதாய அறத்தை
வலியுறுத்துகிறது.

வள்ளுவர், மனித வாழ்க்கை பண்படுவதைக் காமத்துப் பாலிலும்,
பயன்படுவதை அறத்துப்பாலிலும், பண்படுவதையும், பயன்படுவதையும்
பொருட்பாலிலும் விரித்துரைத்துள்ளார்.

ஒரு குலத்துக்கு ஒரு நீதி உரைக்கும் மன முதலிய நீதி நூல்களைப்போல்
அல்லாமல், எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்த அறங்களை உரைப்பத²³ இந் நூற்
சிறப்பு.

திருக்குறளைப் போன்ற அறத்துப்பால், பொருட்பால்,
காமத்துப்பால் ஆகிய முப்பால்களைவுடையது நாலடியார். 'அறமுறைகள்
ஆக்களைப் போலப் பலவகையாக இருப்பிலும், ஆ பயந்த பாலின் நிரம்போல
அறம் ஒரே தன்மையுடையது'²⁴ என்பது நாலடியார் கறம் அறம் பற்றிய
கொள்கை. கையிலு் பொருள் உள்போதே அறஞ்செய்க²⁵ என்ற அறம்
வலியுறுத்துவது இந் நூற் சிறப்பு.

சங்க இலக்கியம் போற்றி உரைக்கும் ஈகை நெறியையும்,
பகுத்துண்டலையும் நாலடியார் வலியுறுத்திக் கறவது குறிப்பிடத்தக்கது. 'ஆற்றப்
பெரும் பொருள் வைத்தீர் வழங்குமின்.'²⁶ என்ற ஈகையறத்தினையும், 'பகடு
நடந்தகழ் பல்லாரோ ருன்க.'²⁷ என்ற பகுத்துண்டலையும் வலியுறுத்துகிறது.
'அறமின் அறநெறி.'²⁸ 'ஐக்கிணியெசெய்க அறவினை.'²⁹ 'அறப்பயன் யார்
மாட்டுஞ் செய்க.'³⁰ 'தம்மில் இயைவ கொடுத்தன்கிண்.'³¹ 'பாத்தன்கிண்.'³²
என்ற இரு அறங்களையும் செய்க என வலியுறுத்துகிறது.

6.2.2.2.2. பழமொழியும் அறமும்

பழமொழிகள் நன்னெறிக்கு மக்களைச் செலுத்தும் ஆற்றோரின் அனுபவ மொழிகள்.

"அறிகரி பொய்த்த வாரீரோர்க் கில்லை" ³³

"..... இம்மை

நன்றசெய் மருங்கில் தீதில்" ³⁴

என்பன போலப் பாடல்களில் இடையே பழமொழிகளை அமைத்த அறநெறிக் கருத்துகளைச் சங்கப் புலவர் உரைத்தியுள்ளனர்.

தொல்காப்பியர் யாப்பு வகைகளுள் ஒன்றாகக் குறிப்பிடும் "முதுசொல்" ³⁵ சங்க இலக்கியங்களில் பாடல்களில் இடையே பழமொழியாகப் பயின்று, அறநூல்களில் காலத்தில் பழமொழி நானாறு என்ற தனி நூலாக உருவெடுத்தது. பழமொழிக்கென்ற தனித்த நூல் உள்ள பெருமை தமிழுக்கே உரியது. பழமொழி நானாறு என்ற நூல் பழமொழிகளை ஈற்றிலே வைத்து அதன் விளக்கமான பாடல்களை உடையது. அறக் கருத்துகளை விளக்குதற்குப் பழமொழிகள் பயன்பட்டுள்ளன. ஒழிக்கம், இன்னா செய்யாமை, வெகுளாமை, பொருளைப் போற்றுகல், இவ்வாழ்க்கை, அறஞ்செய்தல், வீடுபேற போன்ற நல்லறங்களை இந்த நூல் குறிப்பிடுகிறது.

'அறமும் பொருளும் இப்பறும் மூன்றும் அற்றதற்குச் செல்வம் பயன்பட வேண்டும்' ³⁶ என்பது சங்கநூற் கொள்கை. 'பொருள் பெற்றாலி மிக்க வகையில் அறஞ்செய்ய வேண்டும்' ³⁷ என்ற பழமொழி கறகின்றது. 'தாளும் தய்த்தப் பிறர்க்கும் வழங்கி வாழ்தலே எப்பிணில் வைப்பு' ³⁸ 'அறஞ்செய்த அருளுடையாராகல் வேண்டும்' ³⁹ என்ற அறக் வலியுறுத்தல்கின்றது.

6.2.2.2.3. கடினையும் அறமும்

அறம் உணர்த்ததற்கு அனிகலன் பெயரிலும் நால் அமைந்துள்ளதை நான்மணிக்கடிகை என்ற நூற்பெயர் கட்ரும். நான்மணிக்கடிகை என்பது நான்குமணிகள் பதிக்கப்பெற்ற ஓர் அனிகலனாகும். நந்நான்கு வகையான நீதிமணிகளாற் கோக்கப்பட்ட அனிகலனாக இவங்குவது இந் நால்.

சான்றோர் சென்ற செந்நெறி செல்வதலே தக்கத என வாழ்ந்தவர் பண்டைத் தமிழர். சான்றோர் செந்நெறி அறநெறியாகும். 'அருள் செய்தலே அறமாகும்'.⁴⁰ என்பது சங்க நூற் கொள்கை. இதன் வளர்ச்சியாக, அறநெறி பற்றிய விளக்கம் தருவதாகவும், அறஞ்செய்தலை வலியுறுத்தவதாகவும் நான்மணிக்கடிகை அமைந்துள்ளது.

'வாழ்க்கை நெறி உணர்ந்த அந்நெறி நிற்பலே அறநெறி'.⁴¹ 'அறநெறி அருளில் தோன்றும்'.⁴² ஒவ்வொருவர்க்கும் அறமே அடிப்படை.⁴³ எனவே அவரவர் ஆற்றலுக்கேற்ப அறஞ்செய்தல் வேண்டும்.⁴⁴ அறஞ்சேர்ந்த இன்பத்தை அபவிப்பவரே பொருளாட்சி பெற்றவர்.⁴⁵ இல்லாதோர்க்கு ஈயும்போதே அறத்தினால் விளையும் மகிழ்ச்சியைப் பெற இயலும்.⁴⁶ தீயவை செய்வார்க்கு அறநெறி தோன்றாது.⁴⁷ அவ்வவை செய்தோர்க்கு அறமே கூற்றாகி அழிக்கும்.⁴⁸ அறஞ்செய்த இன்பமுறவாரே பிறப்பில் பயன் பெறவார்.⁴⁹ என அறநெறி பற்றிய விளக்கம் தருகின்றது.

சங்க இலக்கியம் அறஞ்செய்தல் தக்கத என்றும், அருள் அறமாகும் என்றும் அறன் வலியுறுத்துகின்றது. இதன் வளர்ச்சியாக அறநெறி அருளில் தோன்றும் என்ற கூறும் நான்மணிக்கடிகை அவ்வவை செய்தோர்க்கு அறம் கூற்றாகி அழிக்கும் என்றும் தீயவை செய்தல் கூடாது என்றும் அறிவுறுத்துகின்றது. இது பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் காணப்படும் வளர்ச்சி மாற்றமாகும்.

6.2.2.2.4. மருந்தம் அறமும்

அறக் கருத்துகளை ஏற்றிராத சமுதாயம் நோய்கொண்டத எனச் சான்றோர் நினைந்தனர். அறக்கருத்துகளை மக்களின் உளநோயைத் தீர்த்தற்குரிய மருந்தாகக் கொண்டு தூல்கள் இயற்றினர். உடல் நோய் நீக்கும் மருந்து போல மனநோய் நீக்கும் மருந்துகளாக அறநெறிகளை வலியுறுத்தினர். அவ்வாறே தோன்றிய தூல்கள் உடலுக்கு நலம் விளைக்கும் திரிசூகம், சிறபஞ்சமூலம், ஏலாதி போன்ற மருந்தப் பெயராலாய் தூல்கள் ஆகும். இவை முறையே மூலம், ஐந்த, ஆற என அறநெறிகளை எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் தொகுத்துக் கறவன. "திரிசூகம் முதலிய பெயர்கள் வடமொழியில் ஆயுர்வேத தூல் வழக்கைப் பின்பற்றியனவாக இருத்தல் வேண்டும்" ⁵⁰ என்ற கருத்து இந் தூல்களில் வடமொழித்தாக்கம் இருப்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

இவ்வாறே தூல்களின் தோற்றம் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் வேம்பும் கருவும் போன்ற "வாயுறை வாழ்த்து" ⁵¹ என்ற செய்யுள் வகையில் வளர்ச்சி நிலையாகும். "வேம்பும் கருவும் போன்ற வாயுறை வாழ்த்துப் பற்றிய தொல்காப்பிய எண்மம் (1369) இங்கு மருந்தப் பெயராகத் தொடர்கிறது" ⁵² என்ற கருத்து ஈண்டு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

வாயுறை எப்பதற்குச் சொல் மருந்து எனப் பேராசிரியர் பொருள் காண்பர். இதனால்தான் அறச் செய்திகளைக் கறம் திரிசூகம், சிறபஞ்சமூலம், ஏலாதி எண்மம் தூல்கள் மருந்தப் பெயர்களைப் பெற்றன போலம்" ⁵³ என்பர் இரா.சாரங்கபாணி.

இந் தூல்கள் மூலம், ஐந்த, ஆற என ஒழுக்க நெறிகளை உளநோயைத் தீர்க்கும் மருந்துகளாகக் குறிப்பிட்டுள்ளன. 'திரிசூகம் போலம் மருந்து' ⁵⁴ என்ற தொடர் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும். ஒழுக்கம், கொல்லாமை, புலால் உண்ணாமை, வாய்மை, கள்ளாமை ஆகிய ஐந்த நெறிகளைப் பஞ்சத்தைத் தீர்க்கும் மாரி போலச் சிறபஞ்சமூலம் மருந்தாகத் தருகிறது. ⁵⁵ எனம்,

இலவங்கம், சிறநாவல்பு, மிளகு, திப்பிலி, சுக்கு இந்த ஆறும் சேர்ந்ததெலாதி என்னும் மருந்த. பாடல்தோறும் ஆற அறங்களை எடுத்ததொக்கும் எலாதி என்னும் நூல், கருத்தகளையும் சொற்களையும் என்னி என்னித் தொடுத்தது போல் அமைந்துள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் இவ்வறத்தார்க்குரிய அறங்களுள் முதன்மை இடம் பெறவது விருந்தோம்பல் ஆகும். விருந்தோம்புவார்க்குரிய பண்புகளையும், விருந்தோம்பலின் சிறப்பையும் பல பாடல்கள் எடுத்ததெலாதிக்கின்றன. 'இன்சொல், கவந்து அளாவல், இடம் அளித்தல், உண்டி அளித்தல், கருஞ்சொற்களை நீக்குதல், மென்சொல் வழங்குதல் ஆகிய அறநெறிகளை விருந்தோம்புவார்க்கு எலாதி வலியுறுத்துகின்றது. இவற்றை முறையே செய்வதெலாதி தேவர் விருந்தினராய் ஏற்பர்' ⁵⁶ என்ற கருகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் இவ்வறம் செய்வதால் ஏற்படும் பயன்பாடு கறப்பெறவில்லை. பயன் குறித்துச் செய்வது அறமாகாத என்பது சங்கநூற் கொள்கை. அறத்தின் பயன்பாடு கறவது பதினென்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் காணப்பெறும் வளர்ச்சி மாற்றமாகும்.

ஒத்த அன்பே இன்ப வாழ்வின் தலையாய பண்பெனக் கொண்டு வாழ்ந்தவர் சங்கத் தமிழர். இவ்வறம் நல்லறம் ஆதற்குக் கணவனும் மனைவியும் இணைந்து வாழ்தற்குரிய நல்லற நெறிகளைத் திரிகடாகம் பல பாடல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளது. நன்மை தருவன எனவ, தீமை தருவன எனவ எனப் பாகுபடுத்திக் கருகின்றது. 'அருளில்லாதவர்க்கு அறம் பயன் தராது' ⁵⁷ 'அறவினையைக் காராண்மை போல ஏற்ற ஒழுகலே ஊராண்மை என்னும் செருக்கு' ⁵⁸ ஆகிய கருத்தகள் அறநெறியை வலியுறுத்துவன.

சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுவதுபோல, அறம் அருளினால் அதும் என்பது சிறுபஞ்சமூல அறநெறி. இந்தநூல் நீரறம், நிழலறம், பருத்தினைலாகிய பேரறம் ⁵⁹ என அறங்களை வகைப்படுத்தியுரைக்கின்றது. செய்வத்தின் பயன்

ஈதலாகும் என்பது சங்க இலக்கியம் கறம் அறநெறி. இதன் வளர்ச்சியாக யார் யாருக்கு ஈகையைச் செய்த வாழ்வேண்டும் எனப் பல பாடல்களில் விரித்துரைக்கின்றது ஏலாதி. 'ஆற்றதல் என்பது அவர்ந்தார்க் கொன்றீதல்' 60 என்ற அறநெறியின் அடிப்படையில் 'அனாதை, வலிமையற்றோர் போகிறோர் பலருக்கு உதவி செய்து வாழ்தல் செல்வரின் கடமை' 61 என்பதைப் பதினொரு பாடல்களில் ஏலாதி வலியுறுத்துகின்றது. இது அறநெறி கறம் பாக்கியத்தில் காணப்பெறும் வளர்ச்சி நிலையாகும்.

6.2.2.2.5. உடன்பாடு-எதிர்மறையில் அறம்

மக்களுக்குத் துன்பத் தருவன எனவ என்பதை இன்னா நாற்பதம், நல்லவை எனவ என்பதை இனியவை நாற்பதம் எடுத்துரைக்கின்றன. இன்னா நாற்பது பாடல் தோறும் நாட்கு அறநெறிகளையும், இனியவை நாற்பது முன்று அல்லது நாட்கு அறநெறிகளையும் தொகுத்தக் கூறியுள்ளன. அறங்கறம் பாக்கியத்தில் உடன்பாடு, எதிர்மறை ஆகிய இருநிலைகளில் இவை அறம் உரைக்கின்றன. அரசியலறங்களை உடன்பாட்டு முறையில் இனியவை நாற்பதம், எதிர்மறை முறையில் இன்னா நாற்பதம் வலியுறுத்துவதை இதற்குச் சான்ற காட்டலாம். 'செங்கோலன் ஆகுதல்' 62 'கோல் கோடி மாராயன் செய்யாமை' 63 'முத்தான் தெரிந்து முறை செய்தல்' 64 போன்ற அரசியலறங்களை இனியவை நாற்பது கூற, இவற்றின் மறதலையாகக் 'கொடுங்கோல் மறமன்னர் கீழ்வாழ்தல்' 65 'முறை இன்றி ஆளும் அரசு' 66 'காப்பாற்றா வேந்தன் உலகு' 67 ஆகியவற்றை இன்னாதவை என இன்னா நாற்பது எடுத்துரைக்கின்றது.

இன்னா நாற்பதில் உள்ள, "கழிப்புறாய் மனிலுந் கொட்பு" 68 என்பதும், "வெள்ளம் பருமாக் கொலையின்னா" 69 என்பதும், ஸ்மிருதிக் கருத்துகளாக இருக்கலாம்; இவை தமிழ் நூல்களில் காணப்படவில்லை. 70 இதுகொண்டு நோக்கின் இன்னா நாற்பதில் வடமொழி மரபினைப் பின்பற்றிச் சில கருத்துகள் அமைந்துள்ளன என்பதை அறியலாம்.

வடமொழி மரபினைப் பின்பற்றி, 'காவொடு அறக்குளம்
தொட்டல்', 'அந்தணர்க்கு ஊவொடு பொன் ஈதல்' ⁷¹ போன்ற அறச்
செயல்களை இனியவை நாற்பது வலியுறுத்திக் கூறுகிறது.

"நல்லது செய்த வாரீரீ ராயினும்
அல்லவை செய்த வேம்புமிகு" ⁷²

என்ற புறநானூற்றுக் கூற்றுக்கு விளக்கமாக நல்லவை எவையென்பதை
இனியவை நாற்பதும், அல்லவை எவையென்பதை இன்னா நாற்பதும் பட்டியலிட்டுக்
காட்டுவனபோல் அமைந்துள்ளன. தனிப்பத்தின் மூலமறிந்த அதைத் தீர்க்குமாற
அறம் அறிவுறுத்தவது இன்னா நாற்பதின் சிறப்பு.

6.2.2.2.6. காஞ்சியும் அறமும்

புறத்திணைகளுள் ஒன்றான காஞ்சித்திணை நிலையாமை பற்றிக்
கூறுவது. முதலாகாஞ்சி, பெருங்காஞ்சி போன்றவை இதன் துறைகளாகும்.
அறக்கருத்துகளை எடுத்தரைக்கும் புறநா னூற்றில் இத்திறைகளில் அறக்கருத்துகள்
மொழியப்பட்டுள்ளன. பதினென்கீழ்க்கணக்கு நால்களுள் ஒன்றான முதலொழிக்காஞ்சி,
முதலாகாஞ்சியொடு தொடர்புடையதாகும். தொல்காப்பியக் காஞ்சித் திணையின்
துறைகளுள் இத்திறை இவ்வை. முதலொழிக் காஞ்சி, காஞ்சித்திணையின்
வளர்ச்சி நிலையாகும்.

முதலொழிக் காஞ்சியின் இலக்கணமாக,

"பலர்புகழ் புலவர் பண்ணிற் தெரியும்
உலகியல் பொருள்முடி புணரக் கூறின்ற" ⁷³

எனப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கூறுகிறது. இவ்வினக்கணத்துக்கு ஏற்ப
முதலொழிக் காஞ்சி அமைந்துள்ளது. 'உலக மக்களுக்கு ஒதலைவிட ஒழிக்க
முடைமையே சிறந்தது' ⁷⁴ 'இரப்போர்க்கு ஈதலே சிறந்தது' ⁷⁵ போன்ற
அறநெறிகளை வலியுறுத்தும் இந்நூல், பாடல்தோறும் பத்த அறக்கருத்துகளைத்

தொகுத்தனிக்கிறது. அறநூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள அறங்கள் இந்நூலில் எளிய முறையில் சுருக்கித் தரப்பட்டுள்ளன.

6.2.2.2.7. ஆசாரமும் அறமும்

ஆசாரம் என்ற வடசொல் ஒழிக்கம் என்ற பொருளில் தமிழில் வழங்கும். "அச்சமே கீழ்களது ஆசாரம்"⁷⁶ எனத் திருக்குறளில் ஐச்சொல் வழங்குகிறது. "ஆசாரம் எப்பது கல்வி"⁷⁷ என நாகிமணிக்கடிகை பொருள் உரைக்கின்றது. ஆசாரக்கோவை என்ற நீதி நூல் ஒழிக்க நெறிகளின் தொகுதியாக விளங்குவது. பொது வகையான ஒழிக்கங்களுட்கு, நாகிதோறும் வாழ்க்கையில் பின்பற்றி நடக்க வேண்டிய கடமைகள், அல்லது நித்திய ஒழிக்கங்களையும் இந்நூல் மிகுதியாக எடுத்தரைக்கின்றது. அகத்தாய்மை புறத்தாய்மைக்குரிய நெறிகளையும் இந்நூல் விளக்குகின்றது. 'திறனறிந்த வாழ்பவர் தாம் நின்ற வலிமையை வியந்த கறார்'⁷⁸ என்ற கருத்த அறஞ்செய்வாரிடம் தற்புகழ்ச்சி கூடாது என்ற அறநெறியை வலியுறுத்துகின்றது.

இந்நூல் மிகுதியும் வடமொழி ஸ்மிருதிகளைப் பின்பற்றியது. வடமொழியில் உள்ள ஸ்மிருதிகளிலே இன்னினை வருணத்தார் இன்னினை ஆசாரங்களைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆயி, ஆசாரக்கோவை மக்கள் அனைவரும் ஆசாரத்தைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற பொதுவாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

"நீதி ஆசாரங்கள் பற்றியனவற்றின் முப்பால், நாலடி என்ற இரண்டும் உறுதிப் பொருளிகளைப் பால், இயல் அதிகாரங்களாக வகுத்துக் கூறுகின்றன; இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது, முதமொழிக்காஞ்சி என்ற மூன்றாம் இன்னாமை முதலிய இயல்பு நோக்கிச் செய்யுட் பொருளிகளை வகுத்து உரைக்கின்றன. பழமொழி முற்காலத்துத் தமிழ்நாட்டில் வழங்கிய பழமொழிகள் பலவற்றைச் செய்யுட்களின் ஈற்றில் வைத்து அவற்றை உதாரணம் முகலியவற்றால் விளக்குகிறது.

நான்மணிக்கடிகை அரிய வேண்டும் உறுதிப்பொருள்களில் நந்நான்கினை ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் அமைத்தத் தெரிவிக்கின்றது. அசாரக்கோவை கையாளவேண்டிய ஆசாரங்களைத் தொகுத்த உணர்த்துகின்றது. திரிகடுகம், சிறபஞ்சமூலம், எலாதி இவை மூன்றும் நோய் நீக்கி, உடல் நலம் பேணும் மருந்துச் சரக்கின் பெயர்களை மேற்கொண்டு, உயிர்க்கு நலமாய் பொருள்களை முறையே மூன்று, ஐந்து, ஐந்தின் மேற்பட்டனவாக அமைத்து மொழிகின்றன." 79 இவ்வாறு அற இலக்கியங்கள் அறம் உணர்த்தும் முறைமை குறித்துக் கூறவர்.

6.3. அறநெறிகள்

6.3.1. ஒழுக்கப் பாகுபாடு

அறத்தை வலியுறுத்த எழுந்த அற நூல்களின் நோக்கம் ஒழுக்கத்தை நிலைநிறுத்தவதாகும். எனவே அவை ஒழுக்கமுடைய வாழ்க்கை உயர்வானது என்றும், ஒழுக்கம் இல்லாத வாழ்க்கை இழிவானது என்றும் வலியுறுத்தின. சங்க இலக்கியத்தில் ஒழுக்கம் என்ற சொல் ஒழுக்கத்தைக் குறிக்கது. அற நூல்களின் காலத்தில் அச்சொல் நல்லொழுக்கம் என்றும், ஒழுக்கந் தவறதல் தீயொழுக்கம் என்றும் பாகுபாடு செய்யப்பெற்ற 'நல்' என்ற அடைமொழி பெற்றது.

6.3.2. தனித்துச் சுட்டல்

சங்க இலக்கியங்களில் பாடல்களுக்கு இடையே அறக்கருத்துகள் பல்புகளுக்கு விளக்கம் கூறவன போல் அமைந்துள்ளன. அவற்றை அற நூல்கள் தனித்தனிப் பாடல்களில் அமைத்துக் காட்டி உள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

6.3.3. வாழ்வியலறங்கள்

6.3.3.1. விருந்தோம்பல்

விருந்தோம்பல் குறித்து,

"விருந்தன் டெஞ்சிய மீச்சில் பெருந்தகை

நின்னோ ருண்டலும் புறாவ தென்றாங்கு" 80

என்ற குறிஞ்சிப்பாட்டு கறம். இக்கருத்தினை,

"விதகம் இடல்வேண்டும் கொல்லோ வீருந்தோம்பி
மிச்சில் மிசைவாணி புலம்"⁸¹

என்ற திருக்குறள் எடுத்தரைக்கின்றது.

6.3.4. அரசியலறங்கள்

6.3.4.1. முறை செய்தல்

"முறையெனப் படுவது கண்ணோடா தயிர்வெளவல்"⁸²

என்ற வாழ்வியலறமானது,

"ஒர்ந்தகண் ணோடா திறைபுரிந் தியார்மாட்டும்
தேர்ந்தசெய் வ.தே முறை"⁸³

என்ற அரசியலறமாக வளர்ச்சி பெறுகின்றது.

6.3.4.2. சிற்றினஞ் சோராமை

"நல்லத னவனந் தீயதன் றீமையும்
இல்லை யென்போர்க் கிணை கிலியர்"⁸⁴

என்ற கருத்தானது சிற்றினஞ் சோராமை என்ற ஓர் அதிகாரமாக விரிவுபெறுகிறது.

6.3.4.3. இஞ்சொல்

"இஞ்சொலென் பதத்தை யாகுமதி பெரும"⁸⁵

என்ற அரசர்க்கு அறிவுறுத்தும் அறநெறியினை,

"காட்சிக் கெளியன் கருஞ்சொல்லன் அல்லனெல்
மீக்கறம் மனைந் திலம்"⁸⁶

என்ற குறள் வலியுறுத்துகின்றது.

சங்க இலக்கியம் இச்சொல் கறகல் வேண்டும் என்ற மனினர்க்கு அறிவுறுத்திய அறநெறி குறளில் 'இவ்வாழ்வானைக் குறிச்சொல் கறகல் அறமாகும்' 87 என்ற வளர்ச்சி மாற்றம் பெற்றுள்ளது.

6.3.5. சமுகாய அறங்கள்

6.3.5.1. ஈகை

ஈகை குறித்த,

"அற்றதல் எப்பொகை றலந்தவர்க் குதவுதல்" 88

என்ற கருத்தானது,

"வறியார்க்கொகை றீவதே ஈகை" 89

என்ற குறளிலும்,

"அவர்த்தார்க்கு ஒன்ற ஈந்த புகழும்" 90

"இவ்வார்க்கு ஒன்ற ஈயும் உடைமையும்" 91

என்ற திரிகடுகத்திலும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

"செல்வத்துப் பயனே வீதல்

தய்ப்பே மெனினே தப்பின பவனே" 92

என்ற கருத்து,

"ஈத்துவக்கும் இப்பம் அறியார்கொல் தாமுடைமை
வைத்திழக்கும் வனிக னவர்" 93

என்ற குறளில் மொழியப்படுகின்றது.

"ஈத விரந்தார்க்கொகை றாற்றாது வாழ்தனின்
சாதலந் கருமா மற்ற" 94

என்ற அறநெறியினை,

"சாதலி இன்னாத தில்லை இனிதது உம்
சுத வியையாக் கடை" ⁹⁵

என்ற குறள் எடுத்துரைக்கின்றது.

சங்க இலக்கியம் போற்றும் சுகையறம் அற இலக்கியங்களிலும்
தொடர்ந்து போற்றவேண்டிய ஒன்றாகக் கூறப்பெற்றிருக்கிறது அறநெறி கூறும்
பாண்மையில் காணப்படும் வளர்ச்சி நிலையினைச் சுட்டுகிறது.

6.3.5.2. பிறர்நோய் போற்றல்

"பிறர்நோயுந் தந்நோய்போற் போற்றி அறனறிகல்
சான்றவர்க் கெல்லாந் கடை" ⁹⁶

என்ற கவித்தொகை கூறும் சான்றோர் நெறியினை,

"அறிவினாவி டிசுவ துண்டோ பிரிதிக்நோய்
தந்நோய்போற் போற்றாக் கடை" ⁹⁷

என்ற வள்ளுவர் வலியுறுத்தவர்.

6.3.5.3. செய்ந்நன்றியறிதல்

சங்க இலக்கியம் நன்றியறிதல் பற்றிக் கூறும்,

"செய்தி கொன்றோர்க் குய்தி யில்லென
அறம்பா டுற்றே" ⁹⁸

என்ற அறக்கருத்தினை,

"எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு" ⁹⁹

என்ற குறளும்,

"நன்றிப் பயன்தூக்கி வாழ்தல் நனி இனிதே" ¹⁰⁰

என்ற இனியவை நாற்பதும் உரைக்கின்றன.

6.3.5.4. பொருளிட்டல்

அறமல்லாத முறையில் பொருள் ஈட்டுதல் கூடாத என்ற நெறியினை,

"செம்மையி னிகந்தொரீஇப் பொருள்செய்வார்க் கப்பொரு
ளிம்மையு மறமையும் பகையாவ தறியாயோ" ¹⁰¹

என்ற கவித்தொகை மொழிய,

"நன்றே தரினும் நடுவிகந்தாம் ஐக்கத்தை
அன்றே யொழிய விடல்" ¹⁰²

என்ற குறள் எடுத்தரைக்கும்.

6.3.5.5. கல்வி

"வேற்றமை தெரிந்த நாற்பா வரினும்
கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்
மேற்பா லொருவன மவகிடப் படுமே" ¹⁰³

என்ற கருத்தை,

"கடைநிலத் தோராய்நூற் கற்றறிந் தோரைத்
தலைநிலத்து வைக்கப் படும்" ¹⁰⁴

என்ற நாலடியார் நவில்கின்றது.

"ஒருகுடிப் பிறந்த பல்வோ ருளும்
முத்தோன் வருக வெண்ணா தவருள்
அறிவுடை யோனா றரசஞ் செவ்வம்" ¹⁰⁵

என்ற புறநானூற்றுக் கருத்து,

"கல்வாது மூத்கானைக் கைவிட்டு, கற்றாண்
இளமை பாராட்டும், உலகு" ¹⁰⁶

என நான்மணியுள் ஒரு மணியாகிறது.

6.3.5.6. அந்தணர்மனை

வேதமோதம் அந்தணரில்லத்தில்,

"மனைபுறை கோழியொரு சூமலி தண்ணாது" ¹⁰⁷

என்ற பெரும்பாணாற்றப்படை கற,

"பார்ப்பார்தூல் கோழியும் நாயும் புகல்இண்ணா" ¹⁰⁸

என்ற இண்ணா நாற்பது எடுத்தியம்புகிறது.

6.3.5.7. நடுவுநிலைமை

"தமவும் பிறவு மொப்ப நாடிக்

கொள்வது உ மிகைகொளாது கொடுப்பது உந் குறைகொடாது

பல்பண்டம் பகர்ந்தவீகம்" ¹⁰⁹

என்ற பட்டினப்பாலை கறம் வணிகர் நெறி,

"வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்

பிறவும் தமபோல் செய்கி" ¹¹⁰

என்ற குறளாக மலர்ச்சிறகு.

இவ்வாறாக சங்க அறநெறிகள் சில அற இலக்கியங்களில் எடுத்தாளப்படுவதையும், விளக்கம் பெறவதையும் சங்க இலக்கியத்தில் வளர்ச்சி நிலையாகக் கொள்ளலாம்.

6.4. மாறப்பட்ட நிலை

6.4.1. பாடுபொருள்

சங்க காலம் காதலையும் வீரத்தையும் போற்றிய காலம். அகப்பொருள், சங்க காலத்தில் பெரும்பான்மையான இலக்கியங்களின்

பாடுபொருளாயிற்று. அற இலக்கியங்களில் காலத்தில், அறம், பொருள், இன்பம் என அகப்பொருள் மூன்றாம் இடத்தைப் பெற்றது. அற நூல்களில் திருக்குறளிலும் நாலடியாரிலும் காமத்தப் பாலாக இடம்பெற்றது. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் அற நூல்கள் அகப்பொருள் பற்றியனவாக இருப்பினும், பதினொரு நூல்கள் அறம்பற்றியே கறவன.

6.4.2. போளும்வீரமும்

சங்க இலக்கியங்களில், புறப்பொருள் இலக்கியங்கள் போளையும் வீரத்தையும் போற்றியுரைக்கின்றன. அற இலக்கியங்கள் வாழ்வியலறங்கள், சமுதாய அறங்கள் ஆகியவற்றையே பெரிதும் போற்றுகின்றன. சங்க காலப் போரர்களாலும், படையெடுப்பாலும் தமிழகம் கலங்கி நின்ற வேளையில் தோன்றிய வள்ளுவர் போரைப் பாடாது, அன்பைப் பாடி இன்னா செய்யாமையை வலியுறுத்தியவர்.

போர் பற்றிய வள்ளுவர் கருத்துக் குறித்து, 'வெ.:காமை அவாவறுத்தல் மூலம் போருக்குரிய காரணங்களை நீக்கவும், அழிக்காறாமை, கள்ளாமை போன்றவை போருக்கான மனநிலை தோற்றவிப்பன என்றும், பொறையுடைமையையும் வெகுளாமைமையும் மக்கள் கடைப்பிடிப்பதன்மூலம் போர் நிகழாதவாறும் செய்துவிடலாம் என்ற கருதிய வள்ளுவர் இகலை நேரடியாகக் கண்டித்துள்ளார். இன்னா செய்யாமை, கொல்லாமை என்பனவற்றைக் கடைப்பிடித்தால் போர்க்களங்களில் ஏதவுமே ஏற்பட முடியாத. யாவற்றையும் மீறிப் போர் ஏற்பட்டால் போரை நடத்துதற்குரிய வழிவகைகளையும் வள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.'¹¹¹ என்பர் சூ.வேலுப்பிள்ளை.

போரினால் ஏற்பட்ட சீர்கேடுகளால் மக்கள் வாழ்க்கைநிலை பாதிக்கப்பெற்று இருந்ததால் இத்தகைய எண்ணம் தோன்றியிருக்கத் கூடும். தனிமனித அறத்தில் இன்னா செய்யாமையை வற்புறுத்தும் வள்ளுவர் சமுதாய நலனுக்காகக் கொடியாரை ஒறத்தல் தவறில்லை எனக் கருதுகிறவர்.

போர் பற்றிய பாடல்கள் பல சங்க இலக்கியங்களில் இடம் பெற, அன்பு, அருள், அறம், இன்னா செய்யாமை போன்ற பண்புகளுக்கு அறநூல்கள் முதன்மை அளித்துள்ளன.

6.4.3. ஒழுக்கம்

காலத்திற்கேற்ப மக்களின் கருத்துகளும், வாழ்க்கை நெறிகளும் மாறுபடுவன. சங்க காலத்தில் புரையோடிப் போயிருந்த பரத்தமை, அறநூல்களின் காலத்தில் கண்டிக்கப்படுகின்றது. "சோழன் நலங்கிள்ளி போன்ற ஆடவரால் பரத்தையர் கட்டம் வெறுக்கப்பட்டாலும் அன்னாரோடு உறவாடுவது தீது என்ற பழங்காலச் சமூகாயம் அதனை ஒதுக்கவில்லை." ¹¹²

தனிமனிதனுக்கு ஒழுக்க நெறியினை உயர்வானது என்ற வற்புறுத்தும் திருக்குறள், வரைவின் மகளிர் என்ற அதிகாரத்தில் பரத்தமையைக் கண்டிக்கின்றது. பிற அறநூல்களும், 'புகழ் வேண்டுமோர் வேசையர் அழகை நோக்கமாட்டார்' ¹¹³ என்றும், 'நல்லோர் பரத்தையர் வாடும் சேரியில் அல்லது அவரிருக்கும் இல்லத்திற்கு அருகில் குடியிருக்கமாட்டார்' ¹¹⁴ என்றும், பரத்தமை விலக்கத்தக்கது என்றும் அறிவுறுத்துகின்றன.

6.4.4. அன்பின் ஐந்தினை ஒழுக்கம்

முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை எனப்படும் அன்பின் ஐந்தினை ஒழுக்கம் தமிழ்நாட்டிலிருந்த ஐவகை நிலங்களின் சூழலை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அறநூல்களின் காலத்தில் அறத்திற்கு முதன்மை அளிக்கப்பட்டதால் இன்ப அன்பு ஒழுக்கமாகிய அகத்தினை ஒழுக்கத்திற்குச் சிறப்பிடம் தரப்பெறவில்லை. அறநூல்கள் காதல் ஒழுக்கத்தை நேரடியாக கண்டிக்கவில்லை.

"அறநூல்களின் பிரசாரம் ஐவகை நிலங்களின் வாழ்க்கை முறையைப் பாதித்து ஐந்தினை மரபைச் சிதைத்தது. அறவைத்தல், சூறையாடுதல் கடியப்பட்டதால் பாளையொழிக்கவும், பரத்தமை கண்டிக்கப்பட்டதால்

மருத ஒழுக்கமும், உயிர்க்கொலையாகிய மீட்புத் தல் விலக்கப்பட்டதால் நெய்தல் ஒழுக்கமும், போர் ஒதுக்கப்பட்டதால் வினைவயிற் பிரிதலுக்கு இடமின்றி மூலவை ஒழுக்கமும் பாதிக்கப்பட்டன" ¹¹⁵ என்பர் ஆ.வேலப்பிள்ளை.

பாவை, நெய்தல் நில வாழ்க்கை முறைகளைக் குறை கறவன போல, 'சுரம் அரிய காணம் செலவு இன்னா' ¹¹⁶, 'வைகை கமந்த உண்பாடு பெருமீதம் இன்னா' ¹¹⁷ என்ற இன்னா நாற்பது குறிப்பிடுகின்றது.

6.4.5. ஈதலம் இரத்தலம்

சமுதாய வாழ்வில் ஈதலமும் உயர்வாக மதிக்கப்படும், தனி மனித வாழ்வில் இரத்தல் இழிவாகக் கருதப்பட்டமையை இலக்கியங்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. சமுதாய உயர்வாழ்வை நோக்கமாகக் கொண்டவை அறநூல்கள். சங்க காலத்தில் மன்னரின் கொடையறமும், புலவரின் புலமை நலமும் போற்றப்பட்டன. சங்க இலக்கியங்கள் கலைஞரின் கலைநலத்தை மதித்து வரையாது வழங்கிய மன்னரின் கொடையறத்தை எடுத்தியம்புவன. அறநூல்களின் காலத்தில்,

"இரத்தலம் உயர்வாழ்தல் வேண்டிப் பார்த்து
கெடுக உலகியற்றி யாடு" ¹¹⁸

என்ற இரத்தலின் இழிவு சுட்டப்பெற்ற இரத்தல் கடாது என்ற கருத்தும் வலியுறுத்தப்பெற்றது.

6.4.6. நிலையாமை

சங்க இலக்கியங்களில் நிலையாமைப் பணிபு ஊர்த்தப்பட்டபோதிலும், அவை உலக வாழ்க்கையைத் துறக்கச் சொல்லவில்லை. திருக்குறள் தனியொரு அதிகாரம் வகுத்த நிலையாமைக் கருத்துக்களைக் கூற, நாலடியார் செல்வம், இளமை, யாக்கை நிலையாமைகளைத் தனித்தனி அதிகாரங்களில் எடுத்திக் கறியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் உலக வாழ்க்கையிலுள்ள குறைபாடுகளை

எடுத்துரைத்து, 'நல்லறிவாளர் குழலிப் பருவத்தே தறந்தார்' ¹¹⁹ என்ற கறிக் துறவை மேற்கொள்ளுமாறு வலியுறுத்துகின்றது.

6.4.7. ஊர் உண்டல்-கல் உண்டல்

சங்க காலத்தில் ஊர் உண்டலும், கல் உண்டலும் தவிர்க்க இயலாதனவாய் விளங்கின. மன்னர் "ஊர் சோற்றமலை" ¹²⁰ அளித்தும், கல் நிறைய வழங்கியும், வீரரையும் புலவரையும் மகிழ்வித்தனர். இதனை,

"மட்டுவாய் திறப்பவும் மைவிடை வீழ்ப்பவும்

அட்டாள் றானாக் கொடுத்தவை யுச்சோறும்" ¹²¹

என்று புறநானூறு புகல்கின்றது. பகிற்றுப்பத்துப் பாடலொன்றை கல் சூடம் வைத்திருக்கும் இருக்கையினை, "தசம்பு தளங்கிருக்கை" ¹²² எனச் சிறப்பித்தப் போற்றுகின்றது.

"சிறியகட் பெறினே யெமக்கிய மண்ணே" ¹²³

என்ற ஔவையின் பாடலும்,

"மட்டுநீக்கி மதமகிற்றதம்" ¹²⁴

என்ற பட்டினப்பாலை பாடலையும் சங்க காலத்தில் பெண்களும் கள்ளுண்ட நிலையை விளக்குகிறது.

திருவள்ளுவர் ஊழல்களைக் கண்டித்துப் புலால் மறத்தல் அதிகாரமும் கள்ளுண்ணாமக்குத் தனியொரு அதிகாரமும் அமைத்த இவ்விரண்டும் விலக்கத் தக்கவை என அறிவுறுத்துகிறார். பிற அறநூல்களும் ஊர் உண்டலையும், கள்ளுண்டலையும் தவிர்க்குமாறு அறிவுறுத்துகின்றன.

"களும் ஊழம் உண்டூதல் வெறக்கப்பட்டன. சமூகக் குற்றவாளியாகக்கூட இவர்களைக் கருதினார்கள். (சுசை, பெளத்த மதங்களின் செல்வாக்குதான் இதற்குக் காரணம் போலும்). " ¹²⁵ இக்கருத்த அறநெறிகளில் சமயத்தாக்கத்தின் வலிமையைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

இவ்வாறாகச் சங்க இலக்கியங்களில் போற்றப்பட்டவை அற இலக்கியங்களின் காலத்தில் போற்றப்படாத கட்டளத்திற்கு உள்ளாகிய மாறப்பட்ட நிலையை இலக்கியங்கள் நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றன.

6.5. அறநெறிகளில் சமயத்தாக்கம்

சமண சமயம் அகிம்சை நெறியைத் தலை சிறந்த அறமாகப் போற்றும். "அகிம்சா பரமோதர்மம்" என்பது சமணரின் அடிப்படையான தர்மம். இன்னா செய்யாமை, அருளுடைமை, கொல்லாமை, புலால் மறத்தல் ஆகிய இந்நான்கும் ஒன்றேசேர்ந்ததே அகிம்சை என்பது.¹²⁶ கொல்லாமை, பொய்யாமை, கள்ளாமை, ஐய் உண்டாமை, கள்ளுண்ணாமை ஆகிய அறநெறிகளைக் கைக்கொள்ளுமாற அறநூல்கள் வலியுறுத்துகின்றன.

6.5.1. கொல்லாமையும்-ஐய் உண்டாமையும்

"அறவினை யாதெனின் கொல்லாமை"¹²⁷ என்பர் வள்ளுவர். கொல்லாமை நெறியினை வலியுறுத்த விழைந்த வள்ளுவர், அதற்கென ஒரு அதிகாரத்தையே அமைத்துள்ளார். கொல்லாமையாகிய அறத்தைச் சமண தத்துவம் கறுவதுபோலச் சிறுபஞ்ச மூலம் விரித்தாக் கறசிறகு. 'செயற்களைக் கொன்றவன், கொலைக்கு உட்பட்டவன், கொன்ற ஈனைக் கொண்டவன், அதைச் சமைத்தவன், சமைத்ததை உண்டவன் ஆகியோருக்குப் பாவம் கிடைக்கும்.'¹²⁸ என்ற மொழிகின்றது. அறநூல்களில் கொல்லாமை அறத்தை வலியுறுத்தும் பாடல்கள் பல.¹²⁹ 'கொல்லாமை மூன்று இனிக்'¹³⁰ என்ற இனியவை நாற்பது உரைக்கும்.

ஐய் உண்டவை, 'புலால் மறத்தல்' என்ற அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் கண்டித்துள்ளார். பிற அறநூல்களும் இவ்விரு அறங்களையும் ஒருசேர வலியுறுத்துகின்றன. 'வினை கொடுத்த வாங்கி ஐய் உண்ணுதலும், கொலை வகைகளும் குற்றமாம்.'¹³¹ 'ஐயுண்ணாமை ஒருவனது செல்லவிரிக்கும் பரிதாபக் கோடாகும்.'¹³² 'கொலை நின்ற திவ்றொழுதுவான் அறத்தைக்

கடைப்பிடியாதவன். ¹³³ 'உயிர்களைக் கொல்லாமையும் ஊழல்களையுமும்
நன்றி. ¹³⁴ 'கொன்ற உட்பாதி நாசி சாம். ¹³⁵ 'உயிர்களைக் கொல்லாததும்,
ஊழல்த் துய்த்தலும் கொடு நஞ்சு. ¹³⁶ இவ்வாறாக இவ்விரு அறங்கும்
அறநூல் களில் வலியுறுத்தப்பெறுகின்றன. அருளிச் செய்தபடியில்
அறிவுறுத்தப்பெறவன இவ்விரு அறநெறிகளும் ஆகும்.

6.5.2. அருளறம்

வள்ளுவர் "அருளில்வார்க்கு அங்வுலகம் இல்லை" ¹³⁷ என்ற
அருளறத்தை வலியுறுத்தினார். 'அருளிற் பிறக்கும் அறநெறி. ¹³⁸, 'அருளே
அறத்திற்கு அடிப்படை. ¹³⁹, 'அருளினால் ஆகும் அறம். ¹⁴⁰, 'மெய்கண்ணாகிய
அருள் பெருகின் அறம் பெருகும். ¹⁴¹, 'அறமும் அருளுடையாள் கண்ணதே
ஆகும். ¹⁴² எனப் பிற அறநூல்களும் அருளறத்தை வலியுறுத்தியுள்ளன.

6.5.3. பல்வகையறங்கள்

'ஒழுக்கமுடைமை, கொல்லாமை, புலால் உண்ணாமை, கள்ளாமை,
வாய்மை ஆகிய ஐந்து ஒழுக்கங்களும் மக்களின் வினைகளைத் தீர்க்கும் சிறப்பஞ்ச
மூலமாகும். ¹⁴³ கள்ளுடைல், கவறாடல், பிறமனைவிழைதல், அடைக்கலம்
வங்வுதல், அழுக்காறடைதல், சினங்கொள்ளுதல் போன்ற பல்வகைச் செயல்களை
அற இலக்கியங்கள் விவக்குமாறு வலியுறுத்தியுள்ளன. இவை சமயத்
தாக்கத்தால் விளைந்தவை.

6.6. அறநெறிகளில் வடமொழி மரபுத்தாக்கம்

சங்க இலக்கியங்களில் இன்னிசைவை அறச்செயல்கள் என்ற தனித்துக்
குறிப்பிடப்பெறவில்லை. ஆயின் அறநூல்களில் பல பாடல்களில் அறச்செயல்கள்
இன்னிசைவை என்றும் அதனால் பெறும் பயன்பாடும் குறிப்பெற்றிருக்கின்றன.
சங்க இலக்கியம், பயன் கருதி அறம் செய்வோரை "அறவிலை வனிகன்" ¹⁴⁴
எனக் குறிக்கின்றது.

பேரின்பம் பெறதற்கு அறங்களை இயற்றச் என்ற கூறம்
 சிறபஞ்சமூலம், 'நீரறஞ்செய்தல், நிறுறஞ்செய்தல், பாரறஞ்செய்தல்,
 பாத்துண்ணலாகிய பேரறஞ்செய்தல், தனிநாட்டல், சாலை நாட்டல் நன்ற'
 என்றும், அகனால் பேரின்பம் பெறலாம் என்றும் மொழிக்கிறது.¹⁴⁵ மேலும்,
 குளந்தோண்டல், மரம் நடல், சாலை அமைத்தல், நிலந்திருத்தி உழுவயலாக்கல்,
 கிணறு தோண்டல் ஆகியவற்றைச் செய்பவர் கவர்ச்சித்தக்கு (தரக்கித்தக்கு)
 இனிது ஏகுவார்¹⁴⁶ என்றும் எடுத்தரைக்கிறது. அறஞ்செய்வார் பெறம்
 பயன்களைப் பல்வகையாகப் பல பாடல்கள் கூறியுள்ளன¹⁴⁷ என்பது
 குறிப்பிடத்தக்கது. 'காவொரு அறக்குளந் தொட்டார் செல்வராக மதிக்கப்
 பெறவர்'¹⁴⁸ என்ற திரிகடுகம் நவில்கிறது. இவற்றால் பயன் கருதாது
 செய்யப்படுவதே அறம் என்ற பண்டைய நிலை மாறி, இம்மை மறமைய் பயன்
 கருதிச் செய்யப்படுவதே அறச்செயல்கள் என்ற நிலை தோன்றியமை காணப்படுகிறது.

பயனைக் காட்டி அறம் கூற விரும்பிய பாண்டியரால் கொடை
 செய்தால் இன்னினை பயன் பெறலாம் என்ற ஏவாதியும், சிறபஞ்சமூலமும்
 விரிவாகக் கூறுகின்றன.

ஏவாதியில் வடமொழி நூல்களில் கூறப்பெறும் தான வகைகள்
 போன்ற 'யானை குதிரை பொல்கனினி ஆநிறை இவற்றொரு ஆனெய்யொரு
 உணவீந்தான் குபேரனாக வாழ்வான்'¹⁴⁹ என்ற கருத்து கூறப்பட்டுள்ளது.
 துறவிகளுக்கு உண்டி, உறையுள், உடுக்கை போன்றவற்றை ஈதல் வேண்டும்.¹⁵⁰
 எள், அரைஞாண், எண்ணெய், ஆடை, நூல் ஆகியவற்றையும் எழுத்தானி, புத்தகம்
 போன்றவற்றையும் தானமாகக் கொடுக்குமாறு ஏவாதி வலியுறுத்துகிறது.¹⁵¹
 இது வடமொழித் தாக்கத்தால் விளங்குகின்றதாகும்.

"வடமொழி நூல் வழக்குகள் பலவற்றை இவ்வாசிரியர்
 குறிப்பிட்டிருக்கிறார். பதினென்கீழ்க்கணக்கு நூல்களிலே வட சொற்கள்
 மிகுதியாகக் கலந்திருக்கும் நூல் இது ஒன்றாகும்"¹⁵² என்ற கருத்து ஈண்டு
 ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

6.7. அறநெறிகளில் வருணாசிரமதருமத்தில் தாக்கம்

சங்க காலத்தில் நிலவிய அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் ஆகிய பாகுபாடுகள் தொழில் அடிப்படையில் அமைந்த பிரிவுகளே. அற நூல்களின் காலத்தில் அந்தணர் வடமொழிக் தாக்கத்தில் விளைவாக உயர்வு பெற்றுச் சமுதாயத்தில் சிறப்பெய்தினர். 'அந்தணரின் மிக்க பிறப்பில்லை' ¹⁵³ என்பது சமுதாயத்தில் அந்தணர் உயர்வாக மதிக்கப்பெற்றமையை உணர்த்துகிறது. 'ஓம்புதற்குரியோராகப் பார்ப்பார், பசித்தார், தவசிகன், பாவர் போன்றோரை' ¹⁵⁴ ஏவாதி குறிப்பிடுகின்றது. இவர்களுள் முதன்மையாகக் கறப்படுவோர் பார்ப்பார் ஆகும். எச்சிலடல் தீண்டத்தக்காதன பக, பார்ப்பார், தீ, தேவர், உச்சந்தல ஆகியவை. ¹⁵⁵

நற்கருமஞ் செய்யுங்கால் அந்தணரை நான் கேட்டுச் செய்க. அவர் வாய்ச்சொல் என்றும் பிழையாத. புலையரை நான் கேட்டுச் செய்யற்க ¹⁵⁶ என்ற கருத்து வருண பேதத்தினால் சமுதாயத்தில் உயர்வு தாழ்வு ஏற்பட்டமையைக் காட்டுகின்றது.

"வேதம் ஒதாத அந்தணரை அக்கால மக்கள் வெறுத்தனர். அந்தணர் வீட்டில் வேறு குலத்தார் உட்பது கடாத. கேர்ழியும் நாயும் அந்தணர் வீட்டில் புகுகல் கடாத எனவும் அறிகிறோம். அக்காலத்திலேயே தமிழகத்தில் வருணாசிரமம் புகுந்தவிட்டது என்பதை இவை எடுத்தக்காட்டுகின்றன." ¹⁵⁷

வேதங்கரை கண்டவர் ¹⁵⁸, நன்கு உணர்வின் நாண்மறையாளர் ¹⁵⁹, மூன்று கடல் கழித்த பார்ப்பாள் ¹⁶⁰ என்றும், செந்தீ முதல்வர் ¹⁶¹ என்றும் அந்தணர் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளனர். பழகிறும் பார்ப்பாரைத் தீப்போல் ஒழுகல் வேண்டும் ¹⁶² என்ற நெறியும் கறப்பட்டுள்ளது.

"தோணி யியக்குவாள் தொல்லை வருணத்தக்
காணிற கடைப்பட்டாள்" ¹⁶³

என்ற நாவடியார் பாடல் தோனி இயக்குவோர் கடைப்பட்ட சாகியைச்
சேர்ந்தவன் என்ற கருத்தினைத் தருகின்றது. இது பிறப்பினால் உயர்வு
தாழ்வு உண்டு என்ற கருத்துப் பரவியிருந்த நிலையைக் காட்டுகிறது.
வடவர் தாக்கத்தால் ஏற்பட்ட உயர்வு தாழ்வினை இக்கருத்தினால் வலியுறுத்துகின்றன.

கீழ்மக்கள் உடம்புபட்டுவிட்டால் நீராட வேண்டும்¹⁶⁴ என்ற
கூறுகிறது ஆசாரக்கோவை. தீண்டாமைக் கருத்து வடமொழிப் பண்பால்
ஏற்பட்டது என்பதற்கு இந் தூல் ஒரு சான்றாகும்.

அறஞ்செய்தற்குரிய நாள்களாகத் மணநாள், தேவர்நாள், விழாநாள்,
பிதிர்க்கடல் செய்யும் நாள், வேள்வி நாள் ஆகிய ஐந்த நாள்களை ஆசாரக்
கோவை குறிப்பிடுகின்றது.¹⁶⁵ ஆரியத் தொடர்பான சடங்குகள் வலிமை
பெற்றமையை இவை புலப்படுத்துகின்றன. வடமொழி ஸ்மிருதிகளைப் பின்பற்றி
பல்கிருவகை புத்திரர்கள் பற்றி ஏவாதி குறிப்பிடுகின்றது.¹⁶⁶

"தம்பொருட்டு ஊர் கொள்ளாமை, வேதமோதல், நான்மறையாளரைக்
குரவரைப்போற் போற்றாதல், அறியாத தேசத்தாரை ஆசாரமில்லாதாரெனக்
கணித்தல் முதலியன ஆரியக் கலப்பால் ஏற்பட்ட கருத்துகளாகும்"¹⁶⁷ என்பர்
கா.சுப்பிரமணியபிள்ளை.

இவ்வாறு அறநூல்கள் வரணாசிரமதருமத் தாக்கத்தால் வடமொழி
அறங்களையும் சேர்த்து வலியுறுத்தியுள்ளன எனலாம்.

6.8. ஆய்வு முடிவுகள்

1. சங்க இலக்கியங்களில் அறம், புறத்தில் ஒரு கறாக விளங்கியது.
பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் பொது அறம், சமயச் சார்புடைய அறம்
ஆகியவற்றுடன் ஆசார (ஒடிக்க)முறைகளும் அறங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன.

2. சங்க இலக்கியப் புறப்பாடல்களில் புலவர் நேரடியாகவும்,
அகப்பாடல்களில் அகத்தினை மாந்தர்களின் வழியும் அறநெறிக் கருத்துகளை
மொழிந்துள்ளனர்.

3. அற இலக்கியங்களில் உடம்பாடு, எதிர்மறை ஆகிய இரு நிலைகளிலும் அறக்கருத்துகள் குறப்பட்டுள்ளன. பழமொழி, அணிகலன், மருந்துப் பெயர்கள், ஆசாரம் (ஒழுக்கம்) ஆகிய பெயர்களில் நூல்கள் அமைந்து அறநெறிகள் துவலப்பட்டுள்ளன.

4. சங்க இலக்கியங்களில் காணப்பெறும் வாழ்வு, அரசு, சமுதாயத் தொடர்பான அறநெறிகள் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் வளர்ச்சியும், விளக்கமும், மாற்றமும் பெற்றன.

5. சங்க இலக்கியங்களில் அகப்பொருள் பெரும்பான்மையான பாடல்களின் பாடுபொருளாக இருந்தது. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் அறம், பொருள், இன்பம் என அறமே முதன்மையாகக் கருதப்பெற்றது.

6. சங்க இலக்கியங்கள் வீரத்தையும் காதலையும் போற்றியுரைப்பன. பதினெண்கீழ்க்கணக்கில் உள்ள அறநூல்கள் வாழ்வியலறங்களையும், சமுதாய அறங்களையும் மிகுதியாக எடுத்தியம்பின.

7. அறநூல்களில் அன்பின் ஐந்தினை ஒழுக்கம் சிறப்பாகப் போற்றப்படவில்லை.

8. சங்க இலக்கியங்களில் மன்னரின் கொடையறமும், கலைஞரின் கலைநலமும் போற்றப்பட்டுள்ளன. அறநூல்கள் சுகையை வலியுறுத்தினும், இரத்தல் இழிவு என்பதைச் சுட்டுகின்றன.

9. சங்க காலத்தில் பெருவாரியாக வழக்கில் இருந்த ஊன் உண்டல், கள் உண்டல், பரத்தமை போன்றவை அறநூல்களில் சமயத் தாக்கத்தின் காரணமாகக் கடிதப்பட்டுள்ளன.

10. பயன் கருதாது செய்யப்பெறவதே அறம் என்ற பண்டைய நிலை மாறி அறச்செயல்களும், அவற்றின் பயன்பாடுகளும் வடமொழி மரபுத் தாக்கத்தால் அறநூல்களில் விரிவாகக் கறப்பெற்றன.

11. பிறப்பில் உயர்வு தாழ்வு காணும் நிலைமை ஏற்பட்டது. அந்தணர் சமுதாயத்தில் உயர்வாக மதிக்கப்பட்டனர். ஆரியத் தொடர்பான சடங்குகள் வலிமை பெற்றன. இவை வருணாசிரமதருமத் தாக்கத்தின் விளைவு ஆகும்.

சான்றெண் விளக்கங்கள்

1. இரா.சாரங்கபாணி, 'சங்க இலக்கியத்தில் அறவியல் நோக்கு', சங்க இலக்கியக் கட்டுரைகள் - கருத்தரங்கம், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1984, ப.83.
2. ஆ.வேலப்பிள்ளை, தமிழ் இலக்கியங்களில் காலமும் கருத்தும், பாரி புத்தகப் பண்ணை, சென்னை-5, 1978, ப.39.
3. க.க.திருநாவுக்கரசு, திருக்குறள் நீதி இலக்கியம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1977, ப.340.
4. இரா.சாரங்கபாணி, சங்க இலக்கியக் கட்டுரைகள், ப.83.
5. சரளா ராசகோபாலன், சங்க இலக்கியம்(அகம்), ஒளிப்பதிப்பகம், சென்னை-18, 1988, ப.43.
6. பகிஷைக்கீழ்க்கணக்கு, நியு செஞ்சுரி புக் உறவுப் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை 98, இரண்டாம் பதிப்பு, 1981, ப.113.
7. ச.வே.சுப்பிரமணியன், தமிழ் இலக்கிய வகையும் வடிவும், தமிழ்ப் புதிப்பகம், சென்னை-96, ப.141.
8. சாமி.சிதம்பரனார், பகிஷைக்கீழ்க்கணக்கும் தமிழர் வாழ்வும், இலக்கிய நிலையம், சென்னை-94, 1986, ப.6.
9. திருக்.40.
10. புறம்.31:1-2.
11. திருக்.754.
12. மேலது, 49.
13. மேலது, 45.
14. புறம்.182:1-3.
15. திருக்.82.
16. புறம்.186.
17. திருக்.388.
18. புறம்.184:8.
19. திருக்.644.
20. மேலது, 1009.
21. மேலது, 1018.
22. மேலது, 1047.
23. பெ.சுந்தரம்பிள்ளை, மனோகிமணியம், கழக வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 1973, ப.2.
24. நாலடி.118.
25. மேலது, 19.
26. மேலது, 6.
27. மேலது, 2.
28. மேலது, 172.
29. மேலது, 29.

30. நாலடி. 99.
31. மேலது, 94.
32. மேலது, 92.
33. குறந். 184:1
34. அகம். 101:1-2.
35. தொல்.பொருள்.செய். இளம். தா. 384.
36. புறம். 28:15-16.
37. பழ. 199.
38. மேலது, 37.
39. மேலது, 215.
40. கலி. 140:34.
41. நான். 6.
42. மேலது, 5.
43. மேலது, 9.
44. மேலது, 70.
45. மேலது, 93.
46. மேலது, 34.
47. மேலது, 8.
48. மேலது, 82.
49. மேலது, 56.
50. எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை, இலக்கியச்சிந்தனைகள் (மூதல் தொகுதி), தூற்றாண்டு நினைவு வெளியீடு, 1989, ப. 399.
51. தொல்.பொருள்.செய். இளம். தா. 417.
52. ச.வே.சுப்பிரமணியன், தமிழ் இலக்கிய வகையும் வடிவும், ப. 139.
53. இரா.சாரங்கபாணி, சங்க இலக்கியக் கட்டுரைகள், ப. 82.
54. திரி. 1.
55. சிறுபஞ். சிறப்புப் பாவிரம், 2.
56. ஏலாதி, 7.
57. திரி. மிகைப்பாடல்கள், 2.
58. மேலது, 6.
59. சிறுபஞ். 61.
60. கலி. 133:6.
61. ஏலாதி, 35, 36, 52-57, 71, 78, 80.
62. இனி. 5.
63. மேலது, 5.
64. மேலது, 35.
65. இன்னா. 3.

66. இன்னா. 5.
67. மேலது, 2.
68. மேலது, 34.
69. மேலது, 33.
70. எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை, இலக்கியச் சிந்தனைகள் (மூதல் தொகுதி), ப. 407.
71. இனி. 23.
72. புறம். 195:6-7.
73. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை, பொதுவியற்படலம், கொளு:30.
74. முது. 1.
75. மேலது, 60.
76. திருக். 1075.
77. நாக். 93.
78. ஆ.கோ. 88.
79. எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை, இலக்கிய மணிமாலை, தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 1964, ப. 115.
80. குறிஞ். 206-207.
81. திருக். 85.
82. கவி. 133:13.
83. திருக். 541.
84. புறம். 29:11-12.
85. மேலது, 40:9.
86. திருக். 386.
87. மேலது, 93.
88. கவி. 133:6.
89. திருக். 221.
90. திரி. 41.
91. மேலது, 68.
92. புறம். 189:7-8.
93. திருக். 228.
94. கவி. 61:11-12.
95. திருக். 230.
96. கவி. 139:2-3.
97. திருக். 315.
98. புறம். 34:6-7.
99. திருக். 110.

100. இனி. 30.
101. கலி. 14:14-15.
102. திருக். 113.
103. புறம். 183:8-10.
104. நாலடி. 133.
105. புறம். 183:5-7.
106. நாக். 63.
107. பெரும்பாண். 299.
108. இன்னா. 2.
109. பட்டினப். 209-212.
110. திருக். 120.
111. ஆ. வேலுப்பிள்ளை, தமிழ் இலக்கியங்களில் காலமும் கருத்தும், ப. 52.
112. கு. முத்தராசன், சங்க காலம், தேவி தமிழ்ப் பதிப்பகம், சேலம், 1980, ப. 155.
113. ஆ. கோ. 51.
114. மேலது, 82.
115. ஆ. வேலுப்பிள்ளை, தமிழ் இலக்கியங்களில் காலமும் கருத்தும், ப. 54.
116. இன்னா. 18.
117. மேலது, 12.
118. திருக். 1062.
119. நாலடி. 11.
120. புறம். 33:14.
121. மேலது, 113:1-2.
122. பதிற. 42.
123. புறம். 235.
124. பட்டினப். 108.
125. தி. அ. சொக்கலிங்கம், நானாற்பது, பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள், கழக வெளியீடு, சென்னை, மறபதிப்பு, 1966, ப. 252.
126. மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, சமனமும் தமிழும் (முதற்பகுதி), கழக வெளியீடு, சென்னை, மறபதிப்பு, 1980, ப. 17.
127. திருக். 321.
128. சிறபஞ். 68.
129. ஏலாதி, 8, 12, 19, 42; சிறபஞ். 11, 37, 49; நாக். 58, 92, 100.
130. இனி. 5.
131. மேலது, 100.
132. நாக். 37.
133. திரி. 74.
134. சிறபஞ். 73.

135. சிறபஞ். 8.
136. மேலது, 11.
137. திருக். 247.
138. நான். 5.
139. மேலது, 9.
140. சிறபஞ். 33.
141. நான். 90.
142. சிறபஞ். 1.
143. மேலது, சிறப்புப்பாயிரம், 2.
144. புறம். 134:2.
145. சிறபஞ். 61.
146. மேலது, 64.
147. மேலது, 49-57.
148. திரி. 70.
149. ஏலாதி, 49.
150. மேலது, 70.
151. மேலது, 50.
152. சாமி. சிதம்பரனார், பதினெண்கீழ்க்கணக்கும் தமிழர் வாழ்வும், ப. 114.
153. நான். 32.
154. ஏலாதி, 54.
155. ஆ.கோ. 5.
156. மேலது, 92.
157. தி.ஆ.சொக்கலிங்கம், நானாற்பது, பதினெண்கீழ்க்கணக்கும் சொற்பொழிவுகள், ப. 252.
158. திரி. 70.
159. மேலது, 2.
160. மேலது, 34.
161. மேலது, 98.
162. மேலது, 42.
163. நாலடி. 136.
164. ஆ.கோ. 10.
165. மேலது, 48.
166. ஏலாதி, 30, 31.
167. கா.சுப்பிரமணியபிள்ளை, இலக்கிய வரலாறு, இரண்டாம் பாகம், ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை-1, ஏழாம் பதிப்பு, 1973, ப. 263.

இயல் ஏழு

தமிழ் - வடமொழி அறநெறிகள் ஒப்பியம்

உள்ளடக்கம்

- 7.1. வடமொழியில் தருமம்
- 7.1.1. தருமத்தில் தோற்றவாய்
- 7.1.2. தருமத்தில் அடிப்படை
- 7.1.3. தருமம் - சொற்பொருள் விளக்கம்
- 7.2. அரசியலறம்
- 7.2.1. அரசன்
- 7.2.2. தண்டநீதி - செங்கோலுமை
- 7.2.3. அறத்தில் மாட்சி
- 7.2.4. அரசதருமங்கள்
- 7.2.5. அறநெறி ஆட்சி
- 7.2.6. அறநெறி ஆட்சிக்குத் தடையாவன
- 7.2.7. நாடுகாவல்
- 7.2.8. இறைபெறுநெறி
- 7.2.9. வாய்மை போற்றல்
- 7.3. போரறம்
- 7.3.1. போர் - அரசதருமம்
- 7.3.2. அறமே வெற்றியின் அடிப்படை
- 7.3.3. போரறங்கள்
- 7.3.4. போர்வகைகள்
- 7.3.5. சான்றோர் அறம்
- 7.4. சமுதாய அறம்
- 7.4.1. விருந்தோம்பல்
- 7.4.2. ஈகை
- 7.4.3. அடைந்தாரைக் காத்தல்
- 7.4.4. செய்ந்நன்றியறிதல்
- 7.5. ஆய்வு முடிவுகள்

7. தமிழ்-வடமொழி அறநெறிகள் ஒப்பியம்

தமிழ் மொழியில் அறம் எனப்படுவது வடமொழியில் தருமம் எனப்பெறும். அறத்தைப் பொருள், தோற்றம், வளர்ச்சி, நோக்கம் ஆகியன இயல் ஒன்றில் விளக்கப் பெற்றன.

"தர்மம்' என்ற வடமொழிச் சொல்வக்கு இணையான சொல் அறம்" எஃபர் இராசாசி.¹

"அறத்தைப் பற்றித் தமிழர்கள் கொண்டிருந்த கொள்கை மிகவும் பரந்தபட்டது. இதனோடு வடமொழியாளர் தருமத்திற்குத் தரும் விளக்கம் பேரளவிற்குப் பொருந்தி வருகிறது"² எஃபர் க.த.திருநாவுக்கரசு.

இவற்றால் நாம் தமிழில் அறம் என்ற வழங்குவதை வடமொழியில் தர்மம் என வழங்குகிறார்கள் என்பது அறியமுடிகிறது.

வடமொழிக் காவியமான பாரதம் தொன்மையானது. அறநெறிகளில் கருவுலமாக விளங்குவது; கதைகளின் மூலம் அறநெறிகளை விளக்குவது; தருமத்திற்கும் அதருமத்திற்கும் இடையே நிகழ்ந்த போராட்டத்தை உணர்த்துவது; அறம் வெற்றி கொண்ட திறனை விளக்குவது.

"அக்காப்பிய இசிகாசத்தில் பதினெட்டுப் பருவங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் பன்னிரண்டாவது பருவம் 'சாந்தி பருவம்'. அதில் முதலில் உள்ள அனுசாசன பருவம், ஆஸ்வமேதிக பருவம், ஆசிரம வாசிக பருவம், மௌசல பருவம், மகாபிரஸ்தானிக பருவம், சொர்க்காரோகண பருவம் எனும் ஏழு பருவங்களும் அறங்கள், கடமைகள், வாழ்க்கை நெறிகள், அரச நீதிகள், முத்தி நெறி முதலியவற்றை விரித்துரைக்கின்றன. இந்தவகையில், அவையாவும் சேர்ந்த ஒர் அறநூலாக - தரும சாத்திரமாகக் கருதத்தக்க அளவிற்குக் கருத்தாழமிக்க கடலாகவும், பரந்தபட்ட பல்வேறு செய்திகளைத் தெரிவிக்கும் கலைக்களஞ்சியமாகவும் வியாச பாரதம் விளங்குகின்றது."³

"பாரதம் - நீதிக் களஞ்சியம், மெய்ப்பொருட் கரங்கம், உயிர்க்கும் உலகியலுக்கும் வழிகாட்டும் பனுவல், வீரர்கள், வீரப் பெண்டிர்களின் வரலாற்ற நூல், இந்தியாவிற்கேயன்றி எல்லா நாட்டிற்கும் வழிகாட்டத்தக்க காப்பியம்; சமுதாய நீதிகளில் தனக்குவமை இல்லாதது என எழுத்தாளர்களாலும் மக்களாலும் போற்றி வணங்கப்பெற்றதை" ⁴ என்ற பாரதத்தில் சிறப்புக் குறித்த அ.விசுவநாதன் குறிப்பிடுவர்.

எனவே, தமிழ்-வடமொழி அறநெறிகளொப்பியம் என்றும் இவ்வியலில் சங்க இலக்கிய அறநெறிகளுடன் பெரும்பாண்மையும் வடமொழிக் காவியமான பாரதத்தில் கறப்பெற்றதன் அறநெறிகள் ஒப்பிட்டு முறையில் ஆராயப் பெற்றது. கௌடலீயம் பொருணூல், சுக்கிரநீதி ஆகிய வடமொழி நூல்களினின்றும் ஏற்புடைய இடங்களில் கருத்துகள் சுட்டப்பெற்ற ஒப்பீடு செய்யப்பெற்றது. விரிவு கருதி சங்கு ஒருசில கருகளே ஒப்பிடப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கியமாகிய பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்களும், வடமொழியில் வியாசர் எழுதிய பாரதத்தில் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும், கௌடலீயம் பொருணூல், சுக்கிரநீதி ஆகியவற்றில் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும் இவ்வியலில் அடிப்படை ஆய்வு மூலங்களாகப் பயன்படுத்தப் பெற்றது.

7.1. வடமொழியில் தருமம்

மனிதன் வாழ்க்கையில் அடைய வேண்டிய நோக்கம். அவை

1) தர்மம் (அறம்), 2) அர்த்தம் (பொருள்), 3) காமம் (இன்பம்), 4) மோகசம் (வீடுபேற) என்பன. இவை புருஷார்த்தங்கள் எனப்படும். இவற்றைத் 'தர்மார்த்த காமமோகசம்' என்ற வடமொழியாளர் வழங்குவர். அர்த்தம் என்பது பொருளிட்டலையும், இன்பம் என்பது இன்பநிலைகளில் (புலன்களில்) மூலம் பெறும் இன்பத்தையும், மோகசம் என்பது நிலையான பேரின்பத்தையும் குறிக்கின்றன. மனிதனின் மூயறிசின் பொருளிட்டற்காகவும், இன்பத்திற்காகவும் தோன்றுகின்றன.

பொருள், இலபம் இரண்டையும் மனிதன் வாழ்வின் அடைந்த வீடு எனும் அழியாப் பேரினியப் பெறவதற்கு உசவியாய் நிற்பதே தருமம் எனப்பெறும்.

"தருமத்திலிருந்து பொருள் இலபம் வீடு எல்லாம் கைகருகின்றன. இந்த உலகத்தில் வாழ்விற்கு ஆதாரமாயிருப்பது தருமமே அவ்லாமல் வேறொன்றில்லை" ⁵ என்ற இராமாயணம் கூறுகிறது.

7.1.1. தருமத்தின் தோற்றவாய்

தருமத்தின் தோற்றவாய் (Origin) குறித்துப் பலவிதக்கருத்துகள் கூறப்படுகின்றன.

"கௌதமர் தர்மம் எளிதது வேதம் முழுமையும் கொண்டதும், பழக்க வழக்கங்கள் சேர்ந்ததும் ஆகும் என்கிறார். பௌத்தாயனர் தர்மம் பழக்க வழக்கங்களால் உருவானது என்றும், அவ்வாற பல்வேறப்பட்ட பழக்க வழக்கங்கள் தெளிவின்றி இருந்தபோது நேர்மைத்திறம் படைத்தவர்களின் கருத்துகள் ஏற்கப்பட்டன என்றும் கூறினார். வசிட்டரும் இக்கருத்தினை ஏற்றுக்கொண்டனர். ஆபஸ்தம்ப குச்சிரத்தில் ஸ்ரீயர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவையே தர்மம் எனவும், அவர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாதவை அதர்மம் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. வேதங்கள், புனித மரபுகள், நேரான நடத்தை உடைய வேதமறிந்தவர்கள் கருத்துகள், உயர்ந்த மனிதர்களின் பழக்கங்கள் அவ்லது மரபுகள் ஆகியவையே தர்மம் என அழைக்கப்பட்டன." ⁶

'மரபுகளும், பழக்கங்களும் தோற்றவாய் என்ற கருதப்படுவதைப் போல் தர்மத்தின் மற்றொரு தோற்றவாய் அரசனின் ஆணை ஆகும்.' ⁷ இவ்வாறு தருமத்தின் தோற்றவாய் குறித்துக்கூறப்படுகிறது.

7.1.2. தருமத்தில் அடிப்படை

மனுதர்ம சாத்திரப்படி "தர்மம் எனப்படும் அறமானது நான்கு அடிப்படைகளைக் கொண்டுள்ளது. அவை: 1) வேதங்கள், 2) ஸ்மிருதிகள் அல்லது அறநூல்கள், 3) சாஹோர் செகிற நெறி (The practice of the good), 4) கனது சொந்த மனநிறைவு அல்லது மனச்சான்றி (கனி மனித மனச்சான்றி) (The satisfaction of one's own heart or conscience) என்பனவாகும். " ⁸

"தருமத்திற்கு அடிப்படையாக இருப்பது சத்தியம். அசனால்தான் 'உண்மை உரை-தருமம்செய்' என்ற சொல்லப்படுகிறது. சத்தியம் என்பதில் மனம்-வாக்கு-காயம் என்னும் மூன்று காரணங்களும் நேர்மையாக ஒன்றுபட்டு நிற்கும். சத்தியத்தில் நிற்பவன் தருமத்தைக் கடைப்பிடிப்பவன் ஆவான். " ⁹

தருமம் என்பது வாய்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. மனம், மொழி, மெய்யினால் கடைப்பிடிக்கப்படும் நேர்மையான ஒழுக்கமே தருமம் எனலாம்.

7.1.3. தருமம்-சொற்பொருள் விளக்கம்

தருமம் என்ற சொல் ஒரு குறிக்கோளையும் அதை அடையும் நெறியையும் குறிப்பது. நேரிய செயலே தருமம் ஆகும். "தர்மம் என்றால் ஒழுக்கம், நேரான செயல்கள், இயற்கையின் நியதி, தகுதியானவற்றோடு பொருந்தவது, எல்லாராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் உண்மை, மரபுவழிக் கொள்கை, நேர்மை, அழிவேயில்லாதது, மாறாத இல்லா விதிமுறை, சட்டம் என்றும் பல பொருள்கள் தரப்படுகின்றன. " ¹⁰

"வேத காலத்தில் தர்மம் என்ற சொல், தர்மம் என்றாகி சேர்ந்து பிடிக்க (To hold), தாங்க (To support) என்றும் பொருளைக் கொடுத்தது. அது தாங்கு கோல் என்ற பொருளைத் தரும் 'தர்' (Dhr)

என்ற வேர்ச்சொல்லிலிருந்து தாங்குவத என்றும் சட்டம் அல்லது அரசர் ஆணை என்றும் பொருள் தந்தது. பின்னர் இயற்கையாகவே அதன் பொருள் வளர, அது ஒரு பொருளின் உள் அமைந்த தன்மையை உணர்த்தி வழக்கத்தினாலாய சட்டம், சமயக் கட்டளை, கடமை எனப் பலபொருள்களை உணர்த்திற்று. தர்மம் என்ற சொல் எல்லாப் பொருள்களையும் உணர்த்தியதுடன் சமூகத்தையும் உலகத்தையும் தாங்குவதாயும் கருதப்பட்டது.

தர்மம் இவ்வுலகில் தலைசிறந்தது. அது மிக்க வன்மைபெற்ற புகலிடம். பொருள் நலனும் இன்ப நலன்களும் அகிணீறும் வெளிப்படுவன. தர்மம் எல்லாவற்றையும் தாங்கும் சக்தி அல்லது இவ்வுலகத்தின் உயிர்ச்சத்தாகும்¹¹ என்றும் விளக்கம் பெற்றது.

"தரிக்கிற சக்தியுள்ளதாயிருப்பதனால் தர்மம் என்ற சொல்லுகிறார்கள். தர்மம் பிரஜைகளைத் தரிக்கிறது. பிரானிகளுடைய அபிவிருத்தியின் பொருட்டுத் தர்ம சாந்திரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது"¹² என்ற வியாச பாரதம் தருமத்திற்கு விளக்கம் தருகிறது.

எனவே 'தர்மம்' என்ற வடசொல் தாங்குவத என்ற பொருளில் உலகைத் தாங்குவது, உயிர்களைத் தாங்குவது, நன்மையைத் தாங்குவது என்ற விரிவான பொருளையும் தந்த நிற்பதை அறியலாம்.

"எச்செயல் பலராலும் பாராட்டப் படுகின்றதோ, அஃது அறமாகும். எச்செயல் பலராலும் பழிக்கப்படுகின்றதோ அது மறமாகும். ஐராய்ந்த னுனிதற்கரிய அறத்தில் இயல்பை எனும் அறிதற்கு அற்றவடையரல்லர்"¹³ என்ற சுக்கிரநீதி அறத்திற்கு விளக்கம் தருகின்றது.

"தருமம் இரண்டு வகைப்படும்: 1) வருணாசிரம தருமம் அல்லது சுதர்மம். 2) சாதாரண அல்லது சாமானிய தருமம். மனிதன்

சமுதாயத்திற்கு ஆற்ற வேண்டிய கடமைகள் 'வருண தருமம்' என்றும் கல்
வாழ்வின் வெவ்வேற நிலைகளில் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் ஆசிரம தருமம்
என்றும் கூறப்படுகின்றன. . . . சதர்மத்தில் மற்றொரு பிரிவான ஆசிரமதர்மம்,
மாணவப் பருவம் (பிரமசரியம்), இல்லாழ்க்கை (க்ரூஉறத்தம்), ஓய்வு
பெறல் (வானப்பிரத்தம்), தறவு (சந்நியாசம்) என்ற நான்கு பருவத்தில்
ஒருவன் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைப் பற்றியது.

வருணாசிரம தருமம் சார்பற்ற அல்லது கட்டுப்பாட்டுக்குட்பட்ட
அறவொழுக்கத்தைக் (Relative Duties) குறிப்பிடுகிறது. ஒருவருடைய
தொழில் அல்லது நிலையைப் பொறுத்த அவருடைய கடமைகள் அமைகின்றன.
இதை 'விசேட தருமம்' என்றும் கூறவர். இதைத்தவிர மனிதன் என்ற
முறையில் எல்லோரும் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் (Absolute Duties)
'சாதாரண தருமம்' என்றும் கூறப்படும். அன்பு, அருள், ஈகை, தண்டைக்கம்,
கொல்லாமை, கள்ளாமை, வாய்மை முதலிய நற்பண்புகள் எல்லோருக்கும்
பொதுவானவை. வருணாசிரம தருமம், மனிதனின் புறவொழுக்கத்தையும்
(Objective Morality) சாதாரண தருமம் அவனை அகவொழுக்கத்தையும்
(Subjective Morality) செம்மைப்படுத்துகிறது." ¹⁴ இவ்வாற வருணாசிரம
தருமத்திற்கும், தருமத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை வாழ்வியற் களஞ்சியம்
குறிப்பிடுகிறது.

வடமொழிச் சாத்திரங்கள், பிரமாணங்கள், தர்ம சூத்திரங்கள்
முதலானவை தர்மம் என்ற கூறனை எல்லாம் வருணாசிரம தருமமாகும்.
பொதுவாக, எல்லா இந்த தத்துவப் பிரிவுகளும் அறநெறிகளைப்
போதிக்குங்கால் வேதங்களில் விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யுமாறும்,
விலக்கப்பட்டவற்றைத் தவிர்க்குமாறும் வற்புறுத்துகின்றன.

இதே கருத்தில் பரிமேலழகரும், "அறமாவது மன முதலிய
தூல்களில் விதித்தன செய்தலும் விலக்கியன ஒழிதலுமாகும். அஃது ஐயுக்கம்,

வழக்கு, கண்டமென மூவகைப்படும்" ¹⁵ என்பர்.

வடமொழி நூல்களில் கருத்தப்படி, வேதங்களில்
விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்தலே தருமம் என்பது தெளிவாகின்றது.

7.2. அரசியலமைப்பு

7.2.1. அரசன்

பாரதம், சுக்கிரரீதி ஐசிய வடமொழி நூல்கள் அரசனைத்
தெய்வத்தில் கறாகக் காட்டுகின்றன. 'அரசனென்றும் மனித உருவத்துடன்
பெருந்தெய்வமிருப்பதாக அறியவேண்டும். அவனுடைய காக்குந் திரத்தினால்
உலகில் செல்வமும் தருமமும் தழைத்தோங்கும்' ¹⁶ எனப் பாரதமும்,
'அறத்திற் பற்றுடைய அரசன் கடவுட் கருனாவான்' ¹⁷ என்ற சுக்கிரரீதியும்
குறிப்பிடுகின்றன.

மன்னனை எந்தத் தெய்வத்தில் கறாகவும் சங்க நூல்கள்
காட்டவில்லை. மாறாக, 'மன்னன் உலகுக்கு உயிர் என்றும், அதை உணர்ந்து
ஆட்சி செலுத்துதல் மன்னரின் கடன்' ¹⁸ என்றும் புறநானூறு கூறுகிறது.

'அக்கினி, ஆதித்தன், மிருத்யு, குபேரன், எமன்' ஐசிய ஐந்த
தேவதைகளின் அம்சத்தைப் பெற்றவன் அரசன். அவன் பாவினை அழிப்பதில்
அக்கினியாகவும், அனைவர்க்கும் நலஞ்செய்வதால் ஆதித்தனாகவும், சீய
மனிதர்களை அழிப்பதால் மிருத்யுவாகவும், அறமற்ற வழியில் செல்லோரைத்
தண்டிப்பதால் யமனாகவும், உபகாரஞ்செய்வதால் குபேரனாகவும்
கருதப்படுவான்' ¹⁹ என்பது பாரதக் கருத்த.

'உலகங்களைக் காத்தற் பொருட்டுப் பிரமதேவன், இந்திரன்,
வாயு, இயமன், சூரியன், அக்கினி, வருணன், சந்திரன், குபேரன் ஐசிய
இவர்களின் அழிவில்லாத கூறுகளைக் கொண்டு அரசனைப் படைத்தான்' ²⁰
என்ற சுக்கிரரீதியும் கூறுகிறது.

'போற்றாரைப் பொறுத்தல், சூழ்ச்சியதகலம், வலி, தெறல், அளி ஆகிய பண்புகளில் நிலம், வாண், வளி, நீர், தீ ஆகிய பஞ்சபூதங்களை ஒத்தவன் மண்ணி' ²¹ என்ற புறநானூறு புகல்கின்றது. சீற்றத்தில் கூற்றவனையும், வலியில் பலராமனையும், புகழில் மாயோனையும், முன்னியது முடித்தலில் முருகனையும் ஒத்தவராகவும் சங்ககால மண்ணி போற்றப் பெற்றுள்ளார். ²²

ஆயி, சங்க இலக்கியம் வடமொழி நூல்கள் போலக் கடவுட்கு உடையவனாக மண்ணைக் காட்டாது, பேராற்றல் மிக்கவனாகவே காட்டியுள்ளது. இது தமிழ்-வடமொழி ஆகிய இரு நெறிகளிடையேயும் காணப்படும் வேற்றுமைப்பண்பு.

7.2.2. தண்டநீதி (செங்கோலம்)

உலகில் வேதமும் தருமமும் நாசமடைந்தது கண்டு தேவர்கள் பிரமதேவரிடம் முறையிட்டனர். மனிதர்கள் அந்நெறியில் நிற்பதற்காக அறம், பொருள், இன்பம் பற்றி விரிவான நூல் ஒன்றினைப் பிரமதேவர் இயற்றினார். ²³ அந்த நூல் பாதுகாத்தல், தண்டித்தல் என்ற இரண்டும் அடங்கியது. தண்டநீதி என்ற பெயரால் உலகில் வழங்கப்பெற்றது. ²⁴ தண்டந்தான் மக்களைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கிறது; தண்டமே காக்கின்றது; தண்டமே உலகம் ஞாங்கும்போதம் விழித்திருக்கின்றது. ஆகவே தண்டமே அரசர்க்குத் தருமம் ²⁵ என்ற வியாசர் வலியுறுத்துகிறார்.

'அரசனுக்குரிய கல்விபாகிய ஆன்வீட்சிக், திரைப், வார்த்தை, தண்டநீதி ஆகியவற்றை அரசன் பரிவவேண்டும்.' ²⁶ 'அத்தண்டநீதியைப் பற்றியே உலகம் நிகழ்வதால் அரசன் எப்பொழுதும் தண்டத்தைச் செலுத்துதலில் முயற்சியுடையவனாதல் வேண்டும். ஞானமுறை வழாக நகிது தனித்துணர்ந்து செலுத்தப்படும் தண்டம் மக்களை அறம் பொருளினிப்பங்களில் தலைப்படுத்தும்.' ²⁷ என்பர் கௌடவியர்.

'தீயோரை ஒறத்தவே தண்டமாகும். அதனைச் செய்யும் அரசன் 'தண்டம்' என்ற கறப்படுவான். அரசனது நீதியே தண்டநீதி என்பதாம்.²⁸ என்ற சக்கிரநீதி கறக்கிறது.

தண்டநீதி என்பது அரச நீதியைக் குறிக்கும். தண்டமென்பது செங்கோலையுணர்த்தும். செங்கோல்கைக்கு விளக்கம் கூறும் பரிமேலழகர், "அஃதாவது அரசனாற் செய்யப்படும் முறைவினது தன்மை. அம்முறை ஒருபாற் கோடாது செவ்விய கோல் போறவிற செங்கோலெனப்பட்டது. வடநாலாகும் தண்டம் என்றார்"²⁹ என்ற கறவர். இதனால் செங்கோல்கை தவறாது நாடு காத்தவே அரசர்க்குரிய அறமாகும் என்பது புலனாகும்.

சங்க கால மன்னர் செங்கோல்கை தவறாது நாடு காத்தனர். "அறந்துக்குத் செங்கோலையே"³⁰ என்ற மன்னரின் செங்கோல்கைத் திறம் போற்றப்பெற்றது. அறக்கடவுளே மேலி ஆராய்ந்ததுபோல் மன்னர் செங்கோலாகி ஆராய்ந்த முறை செய்தல் வேண்டும் என்ற நவிலப் பெற்றது.³¹

"நீமெய் கண்ட தீமை காணின்
ஒப்ப நாடி யக்கக ஒறத்தி
வந்தடி பொருந்தி முந்தை நிற்பிந்
றண்டமுந் தனிதீந் பண்டலிற் பெரிதே"³²

என்ற நன்மை தீமை ஆராய்ந்த மன்னர் பகைவரை யொறுக்குந் திறமும், அடிபணியிற் அவர்க்கு அருளுந் திறமும் மொழியப்பெற்றது.

மக்களின் நன்மைக்காக நாடு காக்கும் மன்னர் செங்கோல் தவறாது நீதி செலுத்ததல் அறமாகும் என்பது சங்க இலக்கியம், வடமொழி நூல்கள் ஆகிய இருதிறத்தும் காணப்படும் ஒற்றமைப் பண்பாகும்.

7.2.3. அறக்கீள் மாட்சி

அரசனை யுகத்துக்குக் காரணமாக வடமொழி நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

"அவனது செங்கோலாட்சியைக் குறித்தே யுகம் கணக்கிடப்பெறும். அனாதபற்றி அரசன்தான் கிருதம்; திரேதை; த்வாபரம்; கலி என்னும் நான்கு யுகங்களுக்கும் காரணமாவான்." ³³ இது பாரதக் கருத்து.

"அரசன் அறமுடையோனல்லாக்கால் மழை உரிய காலத்திற் பெய்யாது; நிலம் பெரும் பயன் விளைக்காது; அரசியற்குக் குறைவும், பகைவர்க்கு ஆக்கமும், பொருட்கு அழிவும் உண்டாவனவாம்" ³⁴ "உலகத்திற் மக்களை அறத்திலும் மறத்திலும் ஆணையிட்டு நடத்துபவன் அரசனாதலின் அவனே கிருதயுக முதலிய யுகங்களையும் நடத்துபவனாவான்" ³⁵ என்ற கக்கிரநீதியும் குறிப்பிடுகின்றது.

சங்க இலக்கியம்,

"மாரி பொய்ப்பிலும் வாரி குன்றிலும்

இயற்கை யல்லன செயற்கையிற் றோன்றிலும்

காவலர்ப் பழிக்குமித் தன்னைக் குலம்" ³⁶

என்ற மொழிகின்றன.

அரசனின் அறநெறி ஆட்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டு யுகம் கணக்கிடப்பெறும் என்பது வடமொழியாளர் கருத்து. சங்க இலக்கியத்தில் இக்கருத்து காணப்பெறாதது வடமொழி நெறியின்போல் மாறப்பட்டதாகும்.

ஆயின், மாரி பொய்த்தற்கும், வளங்குன்றதற்கும், இயற்கை இறந்தன நிகழ்தற்கும் மன்னின் ஆட்சி முறையே காரணம் என்ற கருதி, மன்னர்க்கு அறநெறி ஆட்சியைச் சங்க இலக்கியம் வலியுறுத்துகிறது. இவற்றின்போல் அறத்தின் மாட்சியை உணர்ந்த, அறநெறி வழிநடாட்ட அருகலே மன்னரின் கடமை என்பதை இரு நிலாருமே வலியுறுத்தியுள்ளனர் என்பது தனி.

7.2.4. அரச தருமங்கள்

கடமைகளையே தருமங்களாகக் குறிப்பிடும் பாரதம் 'அரசர்க்குரிய தருமங்களாகத் தானம் கொடுக்கல், யாகம் செய்வித்தல், வேதம் ஒதவித்தல், மக்களைப் பாதுகாத்தல், திருடர்களை அடக்குதல், போர் செய்தல், மக்களைத் தமதம் தருமத்தில் நிலைக்கச் செய்தல்' ³⁷ ஆகியவற்றைக் கூறுகிறது.

கௌடலீயம், அரசர்க்கு ஒதல், வேட்டல், ஈதல், படைக்கலம் பயிற்சி, உயிர்களைக் காத்தல் எல்லாம் ஐந்தினை எடுத்துரைக்கிறது. ³⁸

'தீயோரை யொறுத்தலும், ஈதலும், குடிகளைக் காத்தலும், இராசகுய முதலிய வேள்விகளை வேட்டலும், அறநெறி பிறழாது பொருளிட்டலும், பிற அரசர்களைத் திறைதரச் செய்தலும், பகைவரைத் தொலைத்தலும், மென்மேலும் நிலப்பகுதி கோடலுமாகிய எட்டனையும்' ³⁹ அரசர்க்குரிய தொழில்களாகச் சக்கிரநீதி மொழிசூற்றது.

தொல்காப்பியம், "ஐவகை மரபில் அரசர் பக்கமும்" ⁴⁰ என அரசர்க்குரிய கடமைகள் ஐந்து என வரையறுத்துக் கூறுகிறது. இதற்கு இளம்புரணர், "ஒதல், வேட்டல், ஈதல், படை வழங்கல், குடியோம்பல் எல்லாம் ஐவகை" ⁴¹ என உரை கூறுவர்.

கௌடலீயர் கூறும் ஐவகைத் தருமங்களும் இளம்புரணர் கொள்கையுடன் ஒத்தவை. வடமொழி ஷால்கர் அரசர்க்குரிய தருமங்களாகக் குறிப்பிடும் அனைத்தையும் இவ்ஐவகையுள் அடக்க இயலும்.

சங்க கால மன்னர் ஆற்றிய கடமைகளும் இவ்ஐவகையுள் அடங்குவனவே. அரசர் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளுள் இரு ஷாலாநிடையையும் ஒற்றமைப் பண்பே காணப்படுகிறது.

7.2.5. அறநெறி ஆட்சி

விதூரர் நீதிகளை நன்கறிந்தவர், அறவழி நிற்பவர். அவர் அறவழியில் ஆட்சி செலுத்ததல் வேண்டும் என்பதை, "தர்மமாக ராஜ்யத்தை அடைய வேண்டும். தர்மமாகப் பரிபாலிக்க வேண்டும். தர்ம மூலமான செல்வத்தை அடைந்தால் அது நமுவாது" ⁴² என்ற சிறுதராசுந்நிரைக்கு அரசியலறம் அறிவுறுத்தினார்.

அறவழியில் செல்வதலே தக்கது என்பதைத் தரியோதனனுக்கு உரைக்கும் கண்ணபிராணி, "அறிஞர்களுடைய முயற்சியானது தர்மார்த்த காமங்களென்கிற திரிவர்கத்தோடு கடியதாயிருக்கிறது. முதலில் தர்மத்தையே அனுசந்திக்க வேண்டும். தர்மத்தை விட்டு அர்த்தமும் காமமும் ஒருபொழுதும் விவகா" ⁴³ என்ற அறத்தினை இன்றியமையாமையினை வலியுறுத்தினார்.

'அறத்திற்கும் பொருளுக்கும் மாறப்படாமல் இன்பத்தை அடைதல் வேண்டும். அறமும் இன்பமும் பொருளால் அடையத்தக்கனவாதலின் பொருளே சிறந்தது' ⁴⁴ என்பது கௌடலியர் கொள்கை.

"அரசன் அறநூல் மூலையே மேற்கொண்டு அவ்வழியே எல்லாக் காரியங்களையும் ஆராய்தல் வேண்டும்" ⁴⁵ என்கிறது சக்கிரநீதி.

'அறன் கடைப்படா வாழ்க்கையும், பிறன்கடைச் செலாச் செல்வமும் பொருளினால் ஆகும்' ⁴⁶ என்பதை உணர்ந்தவர் பண்டைத் தமிழர். வாழ்க்கைக்குப் பொருள் தேவை எனினும், "அறத்திற்கு மாறான நெறிகளில் ஈட்டப்பெறும் பொருள் இம்மைக்கும் மறமைக்கும் பகையாகும்" ⁴⁷ என்ற கொள்கையும் உடையவர்.

பண்டைத் தமிழர்க்கு அறவழிப் பொருளும், அறவழி இன்பமுமே உடையபாடானது. இதனை,

"சிறப்புடை மரபிற் பொருந் மிளிபழம்

அறத்தவழிப் பருஉந் தோற்றம் போல" 48

என்ற பாடல் உரைத்ததும். 'பொருந் இளிபழம் அறத்த வழிப்பருகல் வேண்டும் எனினும் கருத்த இப்புறநானூற்றிற் பாடலில் வற்புறுத்தப்படுகிறது. அறம் பொருள் இளிபம் எனினும் மூலகைப் பகுப்பில் இயல்பும் முறையும் இவ்வுவமையில் காணப்படுகின்றன. 49 என்பர் ரா. சீனிவாசன்.

சங்கப் புலவரும், 'செல்வமானது அறம், பொருள், இளிபம் மூன்றும் ஆற்றதற்குப் பயன்பட வேண்டும்' 50 என்ற அறநெறியினை மன்னர்க்கு அறிவுறுத்தியுள்ளனர்.

கௌடலீயர் பொருளே முதன்மையானது என்ற கருத்தடையர். எனினும் அறவழி இளிபத்தையே அடையக் கூறவர். பாரதமும், சுக்கிரரீதியும் அறநெறி ஆட்சி, அறவழிப்பொருள், அறவழி இளிபத்தையே வலியுறுத்தின. இம்முறையில் தமிழ்நெறியுடன் வடமொழி நெறி ஒற்றமைப் பண்புடையதாகின்றது.

7.2.6. அறநெறி ஆட்சிக்குத் தடையாவன

'மோகம், குது, வேட்டையாடுதல், குடி, கடுஞ்சொல், கரும் தண்டனை, ஊதாரித்தனம் இந்த எழும் அரசனை வேரோடும் அழிப்பன' 51 என்ற விஞ்ஞானி கூறுகின்றது.

இவ்வாறே, அரசன் 'காமம், வெகுளி, மோகம், உலோபம், மானம், மதம் எனினும் இவ்வறவகைக் குற்றங்களையும் களைதல் வேண்டும்' 52 என்ற சுக்கிரரீதி குறிப்பிடுகின்றது.

அறநெறி ஆட்சிக்குத் தடையாவன 'சினம், காமம், கழிகண்ணோட்டம், அச்சம், பொய்ச்சொல், அகியாயகவுடைமை, தெறல், கடுமை போன்ற பிறவும்' 53 எனச் சங்க இலக்கியம் கூறுகின்றது.

அறநெறி ஆட்சிக்குத் தடையாவன களைந்த மன்னர் ஆட்சி முறை நடாத்துதல் வேண்டும் என்பது ஒரு தாலாரிடையேயும் காணப்படும் ஒற்றமைப் பண்பாகும்.

7.2.7. நாடு காவல்

தகப்பன் வீட்டில் பிள்ளைகள் இருப்பதபோல் மக்கள் அமைதியுடன் வாழுமாறு நாட்டைக் காக்கின்ற அரசனே சிறந்தவன்⁵⁴ என்ற மக்களைக் காக்கும் நெறி முறையை வீடுமர் தருமருக்கு எடுத்துரைப்பர்.

இதபோன்றே நரிவெருடத்தலையாரும்,

"..... காவல்

குழவி கொள்பவரி னோம்புமதி"⁵⁵

என்ற கோப்பெருஞ் சேரவிரும்பொறைக்கு அரசியலறம் உரைத்துள்ளார்.

நாட்டில் அமைதி நிலவுமாறு ஆட்சி புரிதலே மக்களுக்கு நலம் பயக்கும் என்பது ஒரு தாலார்க்கும் உடன்பாடு.

7.2.8. இறைபெற நெறி

'அரசர் மக்களிடமிருந்து அறிலொரு குற வரி வாங்க வேண்டும். அப்பொருளையும் குடிகளை வருத்தி வாங்குதல் கடாது. புத்தியுள்ளவன் பசுக்களின் காய்புகளுக்குத் தடீபம் ஏற்படாதவாறு பால் கறப்பத போலவும், வண்டானது மென்மையாகப் பூக்களிடமிருந்து தேனைச் சேர்ப்பத போலவும் மக்களிடமிருந்து இறைபெறதல் முறையாகும். பெற்ற பொருளைப் பாதுகாத்து மிகுதியுள்ளவற்றை அறப்பொருட்டாகவும், ஒளிபப் பொருட்டாகவும் செலவிட வேண்டும்'⁵⁶ என்ற பாரதம் குறிக்கின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் மன்னர் 'பருவதண்டு பகலாற்றிய திறம்'⁵⁷ போற்றப்படுகின்றது. மக்களால் வரி கொடுக்க இயலாதபோது புலவர்

எடுத்துரைத்து வரி கொடுப்பதிலின்றும் விலக்கு பெறச்செய்த நிலையும் காணப்படுகின்றது. ⁵⁸

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பிக்குப் பிசிராந்தையார்,

"அறிவுடை வேந்த னெறியறிந்த கொளினே

கோடி யாத்த நாடுபெரித நந்தம்" ⁵⁹

என்ற இறைபெறும் நெறியினைச் செவ்வறிவுறுத்தியுள்ளார்.

குடிமக்கள் வருந்தாதவாறு இஹபெற நெறி அமைதல் வேண்டும் என்பது இரு தாலாரிடையேயும் காணப்படும் ஒற்றமைப் பண்பு.

7.2.9. வாய்மை போற்றல்

தருமருக்கு அரசியலறம் உரைக்கும் வீரமர், "நீதியை நன்றாக விசாரித்து வெளியிடத்தக்காத ராஜாங்கத்துக்குரிய ரகச்யங்கள் தவிர வேற எவ்வித காரியங்களையும் நேராக உண்மையே பேசவேண்டும்" ⁶⁰ என்ற கறவர்.

வியாசர், வீரமர், விதூரர், திருகராட்டூரர் போகிறோர் தருமருக்கு அறம் உரைப்பது போலச் சங்க காலத்தில் சான்றோராகிய புலவர் பலர் அரசர்க்கு அறம் உரைத்தறினார். அரசர்க்கு வேண்டப்படும் அறப்பண்புகளுள் வாய்மையும் ஒன்று.

"நிலம்பெயரின நின்னொழிபெயரல்" ⁶¹

என்று இரும்பிடர்க்கவையார் மன்னர்க்கு வாய்மையறத்தை வலியுறுத்தினார்.

"நன்னார் தேஎத்தம் பொய்ப்பறி யலனே" ⁶²

என்று பகைவர் நாட்டிடத்தம் வாய்மை போற்றும் இமயவரம்பனில் பண்புகைக் குமட்டுரிக்கண்ணார் பாராட்டுவர். இவற்றால் வாய்மை போற்றும் பண்பு எவ்விடத்தும், எக்காலத்தும் சிறப்புடையது என்பதும், சங்க கால மன்னர் வாய்மை தவறாத மாண்புடையர் என்பதும் வெளிப்படுகின்றன.

அரசர்க்கு அரசியல் நீங்கலான மற்ற நிலைகளிலேயே பாரதம் வாய்மையறத்தை வலியுறுத்துகிறது. இப்படி தமிழ் நெறிநின்றம் மாறப்பட்டது.

7.3. போரறம்

7.3.1. போர்-அரச தருமம்

'குறு கொடியது, வஞ்சகமானது. பாவமும் வஞ்சகமும் இல்லாதது போராகும். போரே அரசர்க்குரிய அறம், அப்போரில் அநநெறியில் வெற்றி கொள்ளதே அரசர்க்குச் சிறப்பு' ⁶³ என்பது தருமர் கருத்து.

"அரசனுக்கு வீட்டில் படுக்கையில் ஏற்படும் மரணம் இசுழப்பட்டதும் அறமற்றதுமாகும். போர்க்களத்தில் இறக்கும் அரசன் பெரிய யாகங்களில் செய்யும் பயனை அடைகிறான். குறக்கத்தை அடைவதற்குப் போரே சிறந்த வழி" ⁶⁴ என்பது துரியோதனன் கூற்று.

'போர்க்களத்தில் ஒருவனையொருவர் வெல்ல வேண்டுமென்றும். விருப்பமுடையவராய் மிக்க ஆற்றலோடு புறங்கொடாமற் போர் செய்யும் வீரர் குறக்கவின்பம் எய்துவர்' ⁶⁵ என்ற ஈக்கிரந்தி கூறும்.

போர் அரசர்க்குரிய அறமாகக் கூறப்படலும், "உயிர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் சண்டையைப் பெரும்பாலும் விட்டுவிட வேண்டும். தகுந்த காரணம் பற்றியே யுத்தஞ் செய்யவேண்டும். தன் நன்மைக்காகவும் பிறரைக் கெடுப்பதற்காகவும் யுத்தஞ் செய்யலாகாது. அப்படிப்பட்டவை தர்மயுத்தத்தில் உயிரை விடுவதும் தர்மமென்ற நினைக்கப்படுகிறது." ⁶⁶

இவற்றால் அரசர்க்குரிய அறம் போர் செய்தல் என்பதும், தகுந்த காரணம் பற்றியே போர் செய்யவேண்டும் என்பதும் தெளிவாகின்றன.

பண்டைத் தமிழரும் வெற்றி அல்லது வீரமரணமே சிறப்பு என்ற கொள்கையுடையர். 'போரில் இறவாத நோயினாலும் மூப்பினாலும் இறப்போரைத் தருப்பைப் புல்லிற் கிடத்தி வாளாற் போழ்ந்தே அடக்கஞ் செய்யும் மரபுடையர்.'⁶⁷ குழவி இறந்தாலும் ஊடுபிண்டம் பிறந்தாலும் அவற்றையும் வாளாற் போழ்ந்தே அடக்கஞ் செய்வர்.⁶⁸ போர்க்களத்தில் இறப்போர் நோற்றோராக மதிக்கப் பெற்றனர். அவர்கள் மேலோருலகம் புகுவதாகவும் கற்ப்பெற்றது.⁶⁹

"நோற்றோர் மகிற் தாமே கற்றம்

கோளுற விளியார்பிறர் கொளவினிற் தோரென"⁷⁰

என்ற அடிகள் இதனை உணர்த்தும்.

அரசர்க்குப் போர் செய்கல் அறம் என்பதும், போர்க்களத்தில் இறப்பதே சிறப்பு என்பதும் இருதாலானிடையேயும் காணப்படும் ஒற்றமைப் பண்பு.

7.3.2. அறமே வெற்றியிற் அடிப்படை

பாரதத்தில், 'எங்கே தர்மமோ அங்கே ஜயம்' என்ற கருத்தினை காப்பிய மாந்தர் பலராலும் கற்ப்பட்டுள்ளது. தருமருக்குப் போரறம் கறம் வீருமர், "அரசர் அகர்மத்தினால் ஜயிச்சு விரும்பக் கூடாது. அகர்மத்தாடிக் கூடிய வெற்றியானது ஸ்வர்க்கத்திற்குக் காரணமுமகிற, நிலைபெற்றதமகிற"⁷¹ என்றும் எடுத்தாரைப்பர்.

மனைர்க்கு நாற்படை பலத்தினும் வெற்றிக்கு அடிப்படை அறமே என்பது சங்கநூற் கொள்கை. இதனை,

"அறநெறி முதற்றே யரசிற் கொற்றம்"⁷²

என்ற புறநானூறு புகழம்.

எனவே வெற்றிக்கு அடிப்படை படைபலமகிற அறமே என்பது இருதாலார்க்கும் உடன்பாடு என்பது தெரியவருகின்றது.

7.3.3. போரறங்கை

போரறங்களைப் பற்றி விரித்தகைக்கும் வீரமர் தருமருக்குப் பின்வரும் அறங்களைக் கூறுகிறார்.

அ. 'போர்க்குரிய ஏற்பாடுகள் இல்லாமலும் கவசமில்லாமலும் வரும் அரசனொரு போர் புரியாகை.

ஆ. சேனையுடல் வரிக் சேனையுடனும், கனித்தவரிக் கனித்தம் போர் புரிதல்.

இ. வஞ்சகமாகப் போர் புரிபவனுடல் வஞ்சகமாகப் போர்புரிதல்.

ஈ. தேர் வீரனொரு தேர் வீரனும், யானை வீரனொரு யானை வீரனும், குதிரை வீரனொரு குதிரை வீரனும், காலாருடல் காலாரும் எதிர்த்துப் பொருதல்.

உ. போரறற்றல் மிக்கவல் தல் விருப்பப்படி, கனக்குச் சமமானவர்களுடல் தேர், குதிரை, யானை, காலாள் ஆகிய எவ்விடத்தும் எப்பொழுதும் போர் புரியலாம்,

ஊ. பலமில்லாதவல், மகப்பேற அற்றோல், ஆயுதம் இழந்தவல், அடைக்கலமடைந்தவல், காயமடைந்தவல், நாணறந்தவல், வாகனமிழந்தவல் ஆகியோரைப் போர்க்களத்திற் கொல்லாதிருத்தல்.

எ. போரில் காயமடைந்தவனின் காயத்தை ஆற்றி அவனை விடுவித்தல். 73

ஆகியவற்றை எடுத்தகைப்பர்.

இவ்வாறே போரறங்களை வகுத்தக் கறம் சக்கிரநீகியும், "பெரியோர் மேற்கொண்ட யுத்த தருமத்தை யறிந்த போர் வீரல், போர்க்களத்தில் போர்க்கு அஞ்சிப் பிறிதொரிடத்தை அடைந்திருப்பவனையும், அவியையும், கைகப்பி வளங்கூகிறவனையும், தலைமயிர் அவிழ்ந்து சரியப்

பெற்றோரையும், நிலத்திலிருக்கின்றவனையும், 'யான் நினக்கு அளக்கிறேன்' என்ற கூறுகின்றவனையும், தயில்கின்றவனையும், கவசம் முதலியன புண்டு சித்தமாக இல்லாதவனையும், அடையிலாதவனையும், ஆயுதமில்லாதவனையும், போர் செய்யாதவனையும், போர்ச் செயலைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவனையும், பிறிதொருவனோடு போர் புரிபவனையும், நீர் பருகுகின்றவனையும், உணவு உட்கொள்குகின்றவனையும், பிற காரியங்களில் முயன்றிருக்கின்றவனையும், அச்சமுடையானையும், புறங்கொடுத்த ஒருகின்றவனையும் கொல்லலாகாத.

யாண்டு முதிர்ந்தாரையும், பாலரையும், பெண்களையும், துணையில்லாத அரசனையும் கொல்லலாகாத. வீரர் தம் தகுதிக்கேற்ற பகை வீரரோடு பொருது, அவரை அழித்தலால் அறத்தினின்றும் வழுவினவராகார்" ⁷⁴ என்ற கூறும்.

வீரர் வீரருடன் பொருதலே போர் முறையும் மரபுமாகும். பெண்ணாக இருந்து ஆணாக மாறிய சிக்ஷையுடன் ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன் என்ற வீரமர் மறத்துவிடுகிறார். ⁷⁵ பெண் தன்மையுடையாளுடன் போரிடாமையைப் போரறமாக மதித்தமை இதனால் புலனாகின்றது.

கொல்லப்பட்டவனைக் காலால் உதைத்தல் கூடாத என்ற போரறத்தினைத் தருமர் வீமனுக்கு எடுத்துரைக்கிறார். துரியோதனனைக் கதாயுதத்தால் வீழ்த்திய வீமன் அவனுடைய தலையைக் காலால் உதைக்க அதனைத் தடுத்த தருமர் அரசனான துரியோதனனை இகழ்தல் கூடாத ⁷⁶ என்ற அறிவுறுத்துகிறார்.

கிருபர் அஸ்வத்தாமாவட்டம், 'உறங்கிக் கொண்டு இருப்பவர்களை அழிப்பது தருமம் அன்று' ⁷⁷ என்ற இளம் பஞ்ச பாண்டவரைக் கொல்ல முற்படும்போது எடுத்துரைக்கிறார். உறங்குபவரைப் படைக்கலங்களால் அழிக்கக் கூடாத என்ற போரறம் இதனால் புலனாகின்றது.

'அந்தனருட்கு போரிடக்கூடாத எல்பதம், அந்தனரைக் கொல்லக்கூடாத எல்பதம் அறநெறி. ஆயின் அவர்கள் ஆயுதத்தால் எதிர்த்துப் பொரவந்தால் அவர்களுட்கு போர் புரியலாம்.'⁷⁸ என்றும் பாரதம் போரறம் புகல்கின்றது.

'ஓர் அந்தனக் போர்க்களத்தில் அம்பு முகவியை தாங்கிச் சிறுநிற அரசர் குலத்த வீரனையொப்பப் புறங்கொடாமற் போர் செய்வானாயின், அவனைக் கொல்வதால் கொல்லோர்க்கு அந்தனரைக் கொன்ற குற்றம் இன்றாம். இஃது அறநூல்களில் துனியப்பட்டதொன்ற' ⁷⁹ என்ற சுக்கிரநீதியும் கூறுகின்றது.

சங்க கால மன்னர் ஒத்த படைபுடையாருட்கு பொருதலே போரறமென்ற கருதிப் போருடற்றியவர். 'போர்' என்ற பெயரிச்சொல்லின் விளக்கமே இதனை உணர்த்தும்.⁸⁰ போரில் புறமுதலியவாருட்கு போர் செய்யாமை, படைமடம் படாமை, விலங்கிம்மேல் படையெறியாமை, இரவில் போரிடாமை, நேருக்கு நேர் நின்ற வஞ்சியாத பொருதல், களங்குறித்தப் போரிடல் ஆகிய போரறங்களைச் சங்கத் தமிழர் பின்பற்றினர். அவர்கள் ஆற்றிய போர் 'நல்லமர்',⁸¹ 'நற்போர்',⁸² 'அறத்தின் மண்டிய மறப்போர்',⁸³ என்றும் இலக்கியங்களில் சிறப்புப் பெற்றன.

பகைவர் நாட்டு ஆ, அந்தனர், பெண்டிர், பிணியாளர், ஈமக்கட்கு இயற்றும் மக்கட்பேற்றோர் ஆகியோரைப் பாதகாப்புத் தேடிக்கொள்ளுமாறு அறிவித்துப் பண்டைத் தமிழர் போருடற்றினர்.⁸⁴ இதனால் மறம் காரணமாக நிகழும் போரிலும் சங்கத் தமிழர் அறமே பின்பற்றினர் என்பது பெறப்படுகின்றது.

சுக்கிரநீதி அறவுறியில் இயற்றும் போர் குறித்த நியமங்களைக் கூறி⁸⁵ "வஞ்சகமாகச் செய்யப்படும் போர்க்கு இந்நியமங்கள் இல்லை. ஆற்றல் மிக்க மன்னரையழித்தற்கு வஞ்சகமாகச் செய்யப்படும் போரிச்செயலையன்றிப் பிறிதோருபாயம் இன்று"⁸⁶ என்ற குறிப்பிடுகின்றது.

"எவன் வஞ்சனையில் புத்தியைச் செலுத்திச் சத்தருவை யுத்தத்தில் வஞ்சனையில் கொல்வானோ அவனுக்கு மந்தச் சண்டையில் அதர்மமில்லை" ⁸⁷ என்பர் கண்ணபிரான்.

பாரதப் போர் நிகழ்வுகளைக் கௌரவர் பாண்டவர் ஆகிய இருதிறத்துப் படைகளும் போர் நியமங்களை வகுத்திக்கொண்டு போரிடரியத் திட்டமிட்டனர். ⁸⁸ ஆனால் அவர்கள் வகுத்திக்கொண்ட போர் நியமங்களை மீறியும் ஓரிரு செயல்கள் நிகழ்ந்தன. அருச்சுனன் மகன் அபிமநியுவைப் பலரும் சூழ்ந்து வஞ்சனையால் கொன்றவிட்டனர். எனவே, வஞ்சகஞ் செய்த பகைவரை வஞ்சகத்தால் வெல்வது தவறாகாத என்பது கண்ணபிரான் கருத்து.

7.3.4. போர் வகைகள்

இந்தியப் போரியல் இருவகைப் போர் முறைகளை வகுத்தக் காட்டும். அவை தர்மயுத்தம் அல்லது பிரகாசயுத்தம் (அறப்போர்), கடயுத்தம் அல்லது மந்திரயுத்தம் (வஞ்சனைப்போர்) என்பன. அரசர்க்கும் வீரர்க்கும் உரிய யுத்த தருமத்தில் அடிப்படையில் நிகழும் போர் தருமயுத்தம் எனப்பெறும். இதுவே அறப்போர். நேரிய போராகும். இம்முறையில் போரிவீடுபடும் இருசாராரும் போர்க்குத் தேவையான ஏற்பாடுகள் செய்த பின்னரே போரைத் தொடங்குவர்.

கட யுத்தம் அறநெறிக்கு முரண்பட்டதாய், வஞ்சனை நிறைந்ததாய், தீ வைத்தல், நஞ்சுதோய்ந்த படைக்கலங்களை பயன்படுத்தல் போன்றவை வாயிலாகப் பல்லாயிரவரைக் கொன்ற குலிப்பதாகும். மந்திர வலிமையால் பகைவரை மயக்கிச் செயலற்றப் போகச்செய்யும் முறைகளும் அடங்குவதால் இது மந்திர யுத்தம் எனவும் படும். இத்தகைய போர் முயற்சியை ஓர் அரசன் தற்காப்புக்காகவே இறதி உபாயமாகப் பயன்படுத்தலாம். ⁸⁹ இதனை விரிவாக விளக்கும் கௌடலியர் கட இத்தகைய போர் முறையைக் கொடும் போர் முறை (Incendiarism) என்றே குறிப்பிட்டு மனிதப் பண்புக்கொவ்வாத அழிவுச் செயல் என்ற கண்டித்து விலக்குவர். ⁹⁰

நேர்மையற்ற எதிரிகளை உடக்க இச்சகைய வஞ்சனைப் போர் முறைகளைப் புரிந்துரைக்கும் சக்கிரநீதிய இச்சகைய முறையினால் வெற்றிபெற்ற வெற்றி வேந்தன், தனக்கு முன்னால் இரக்கமற்றவன் என்ற பெயரையும் பின்னால் இகழ்ச்சியையும் நிலைநிறுத்துகிறான் என்கிறது. ⁹¹

கடயுத்த முறைக்கு நீதி நூல்கள் சில இசைவு தந்தாலும், அறத்தை வலியுறுத்தும் இதுகாசங்களும், சட்ட முறைமைகளும் இவற்றை ஏற்காததோடு இவற்றை அறமற்றவை, பண்பற்றவை என்றே கண்டிக்கின்றன. ⁹²

போருக்கு அறைகூவிக் களங்குறித்தோ, பகைவரது கோட்டையை முற்றுகையிட்டோ போரிடுவது அப்போராராகும். இம்முறையில் இருசாராரும் தம்மை ஆயத்தம் செய்துகொள்ளும் வாய்ப்பு உள்ளது. இந்நேரிய போர் நெறி தமிழ் இலக்கிய வழக்கில் 'கடத்தல்' ⁹³ எனப்படும். வஞ்சியாத எதிரிலிருந்து கொல்லுதல் என்பது இதன் பொருள். இதனை, "கடந்த அருகானை" ⁹⁴ என்ற தொடர்க்குப் புறநானூறு கறம் பழைய உரை தெளிவாக்குகின்றது.

சங்க கால மன்னர் போரறங்களை மீறாமலேயே போர் புரிந்தனர். எனவேதான் அப்போர்த்தகை காட்சி புலவர் பாடும் புகழ் பெற்றது. அறமுறை தவறியோரைப் பாடும் பண்பு சங்க காலப் புலவரிடம் இல்லை. இவற்றைச் சங்க இலக்கியங்கள் நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றன.

வடமொழி நூல்கள் குறிப்பிடும் வஞ்சகப் போர் பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியத்துள் யாண்டும் இடம்பெறவில்லை. அறொளிப் போர் மட்டுமே தமிழர்க்கு உடன்பாடானது. இது வடமொழி நெறியிலிருந்து மாறப்பட்டதாகும்.

7.3.5. சான்றோரறம்

போரின் காரணமாக நிகழும் விளைவுகளை அறாய்ந்த அரசர்க்கு அறிவுறுத்தும் சான்றோர் அரசரை நடினெறிப்படுத்தும் கடமையுள்ளம் கொண்டவர்.

விராட நாட்டு மன்னரோடு கௌரவர் பொர முற்பட்டபோத போர் வேட்கையுடைய கண்ணைக் கடிந்துரைக்கும் கிருபர், "சாஸ்திரங்களை ஆதாரமாகக் கொண்ட நீதிகள் அனேகமூண்டு. அவற்றின் யுத்தமானது கொடும் பாவமென்று முற்காலத்து வழக்கத்தை அறிந்தவர்கள் தெரிவிக்கின்றார்கள். தேச காலத்தோடு கூடிய யுத்தம் வெற்றியைக் கொடுக்கும். அதவே கால வேறபாட்டோடு கூடியதாயிருந்தால் இவ்வுலகில் கேட்டை விளைக்கும்" ⁹⁵ என்ற அறிவுறுத்துகின்றார்.

பாரதப் போர் நிகழ் இருந்த வேளையில் இருசிறுத்காரிகள் படைபலங்களை ஆராய்ந்த கிருபர் துரியோதனனிடம், பாண்டவருட்கு சந்த செய்து கொள்ளுதலே தக்கது என்ற வலியுறுத்துகிறார். "தனக்குச் சமமான படைபலமுள்ளவனுடனும், மிக்க படை பலமுள்ளவனுடனும் சந்த செய்துகொள்ளுதல் வேண்டும். தனக்குக் குறைவான படைபலமுள்ளவனுடன் பொருதல் வேண்டும். இது பிருகஸ்பதி கூறும் போரறம்" ⁹⁶ என்ற எடுத்துரைப்பார்.

போரை விரும்பாத வீதரர் திருதராஷ்டிரனிடம், "வாகுதேவரை நிமித்தமாகக் கொண்டு பாண்டவர்களோடு சமாதானத்தைச் செய்து, தர்மார்த்தமாவான அவர் தர்மத்தை விட்டு விலகாமலும், அரித்தத்திலின்ற விலகாமலும் உறுதியாகவும் சொல்வதைக் கேட்க வேண்டும்" ⁹⁷ என்ற கறிப் போரைத் தடுக்க விரும்பினார்.

பாண்டவரிடம் துவதராக வந்த கணபிராஜர் திருதராஷ்டிரனிடம், "வீரர்களுக்கு நாசமில்லாமலே கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் சமாதானம் ஏற்பட வேண்டுமென்பதை யாசிக்க வந்தேன். யுத்தத்திலோ பெரிய நாசமானது காணப்படுகிறது. இருபக்கத்திலும் அழிவே ஏற்படுவதில் என்ன தர்மத்தைப் பார்க்கிறீர்" ⁹⁸ என்ற கறிப் போர் கவிரிக்க வேண்டியது என அறிவுறுத்துகின்றார்.

கண்ணபிரான் துரியோதனிடும் பாண்டவர்களுட்கு சமாதானமாகப்
போகுமாற அறிவுரை புகட்டுகின்றார். ⁹⁹

இவ்வாறே ஓலத்தார் கிழார், கோலர் கிழார், புல்லாற்றார்
எயற்றியனார் ஆகியோர் மன்னர்க்கு அறமுரைத்ததைச் சங்க இலக்கியம்
காட்டுகிறது. ¹⁰⁰

அதியமானிடமிருந்த தொண்டைமானிடம் தாவரமாகச் சென்ற
ஒளவையார் அதியமான் படைக்கலங்களையும், தொண்டைமான் படைக்கலங்களையும்
ஒப்பிட்டுக் காட்டி இருவருக்குமிடையே நிகழ் இருந்த போரினைத் தன்
சொல்லாற்றலால் தடுத்த விடுகிறார். ¹⁰¹

விராட நாட்டுப் பகைகளைக் கவர்ந்த அதன் காரணமாக எழுந்த
போரில் துரியோதனனுடன் எதிர்ப்பது அருச்சுனன் என்பதை அறிந்த வீரமர்,
தாயத்தார் இருவரிடையே நிகழும் போரினைத் தடுக்க முற்பட்டு, "போரில்
எப்பொழுதும் வெற்றியே கிட்டுமென்ற என்ன இயலாது. போர் நிகழ்ந்தால்
உயிரோடிருப்பதோ மரணமோ வெற்றியோ தோல்வியோ ஏதாவது ஒன்றே
நிகழ்ந்தே தீரும். ஆகையால் போருக்கேற்ற காரியமாவது விரைவாகச்
செய்யப்பட வேண்டும். அர்ச்சுனன் ஒருவனிடையே அம்புகளே புயியை எரித்துவிடும்.
எனவே நீ விரும்பினி ஸந்தியைச் செய்துகொள்" ¹⁰² என அறிவுரைத்தாரார்.

இதபோலவே உறையூரின் உரிமை காரணமாகச் சோழன் நலங்கிள்ளி
உறையூரை முற்றியிருந்தனன். நெடுங்கிள்ளி கடவடைத்த வாளாவிருந்தனன்.
அவ்வறமற்ற செயலைக் கண்டித்த அவனுக்கு அறமுரைக்கும் கோலர் கிழார்,
'அரசே! நின்றுடன் பொருவோன் பனம்பூ மாலையணிந்த சேரமல்லன்,
வேப்பம்பூ மாலையணிந்த பாண்டியமல்லன், நின்றுடன் பொருவோன்
ஆத்திமாலையணிந்த சோழனே. போரில் வெற்றி என்பது ஒருவர்க்கே கிட்டும்.

"ஒருவர் தோற்பினுந் தோற்பதந் குடியே
 இருவர் வேற லியற்கையு மகிறே, அதனார்
 குடிப்பொரு ளன்றதத் செய்தி" 103

என்ற அறிவுறுத்துகிறார்.

போரினால் ஏற்படும் அழிவுகளைத் தடுத்தற்கு விழைந்த சான்றோர் சந்து செய்து கொள்வதல்லாமல் போரை விலக்க முற்பட்டனர். வேந்தர்க்குரிய அறங்களை எடுத்தாரெக்கும் பணியாகக் கிருபர், கண்ணபிராணி, வீரமர், ஒளவையார், கோலூர்க்குழார் முதலியோரின் பணி விளங்குகிறது.

அறநெறிகளை எடுத்தாரெத்து அரசரை நெறிப்படுத்தும் சான்றோரின் போக்கினில் இரு தூவாரிடைபேயும் ஒற்றமைப்பணிபே காணப்படுகின்றது.

7.4. சமுதாய அறம்

அரசு கருமமே அனைத்தத் தருமங்களுக்கும் அடிப்படை என்பதை, "கூத்திரியர்க்குக்கூரிய ஸநாதனமான ராஜதர்மம் நடைபெறாத விட்டால் ஆஸ்ரமங்களில் எல்லாத் தர்மங்களும் நாசமடைந்தவீடும்" 104 என்ற வீரமரின் கூற்றை தெளிவுபடுத்தும்.

'இவ்வரசு கருமம் நால்வகைப்பட்ட வருணாச்சிரமங்களையுடைய உலகியலாசாரத்தை ஒம்புமாற்றால் அழியும் நிலையிலுள்ள எல்லாத் தருமங்களையும் செழித்தோங்கச் செய்கிறது' 105 என்ற கௌடலியம் குறிப்பிடுகின்றது.

பிரம்மச்சாரி, கிருஹஸ்தி, வானப்பிரஸ்தி, ஸந்யாஸி என்ற நான்கு ஆஸ்ரமங்களும் கிருஹஸ்தாஸ்ரமத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கின்றன. 106

வருணங்களின் அடிப்படையில் தருமங்களை வகுத்தக் கூறும் பாரதம், 'அனைவர்க்கும் உரிய பொது அறங்களாக சிணங்கிமை, உண்மை பேசுதல், தானம் கொடுத்தல், இல்லறமேற்ற மனைவியுடன் வாழ்ந்த புத்திரர்களைப் பெறுதல், தூய்மை, வஞ்சனையின்மை, நேர்மை, பாதகாக்க வேண்டியவர்களைப் பாதகாத்தல்' 107 ஆகியவற்றை மொழிகின்றது.

வருணங்களாக, பிராம்மணர், கத்திரியர், வைஸ்யர், சூத்திரர் என்ற நான்கு வருணங்களையும் அவரவர்க்குரிய தருமங்களையும் பாரதம் எடுத்துரைக்கிறது. "தானம் வாங்குதலும், யாகம் செய்வித்தலும், அத்தியயனம் செய்வித்தலும் பிராம்மணர்க்கு விசேஷமான தர்மங்கள். கத்திரியர்க்கு நன்றாக ரகசிப்பது உரிய தர்மம். வைஸ்யர்க்கு உழவும் மாடுமேய்த்தலும் வாணிபமும் உரிய தர்மம். இருபிறப்போர்களான மூவருக்கும் பணி செய்தல் சூத்திரர்க்கு உரிய தர்மம்"¹⁰⁸ என்றும் வருண தருமங்களை வகுத்தக் காட்டுகின்றது. இவ்வருணங்கள் பிறப்பின்படிப்படையில் ஏற்பட்டவை.

பாரதம் ஒவ்வொருவர்க்குமுரிய கடமைகளையே தருமங்களாகக் குறிப்பிடுகின்றது என்பதையும், அனைத்தத் தருமங்களையும் அழியாமல் காப்பது அரசு தருமமே என்பதையும் இவை புலப்படுத்துகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் அந்தனர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற நான்கு பிரிவுகளுக்கும் தொழில்வழி ஏற்பட்ட பிரிவுகள். ஆற்றல் உள்ளவர் அரசராகவும், அறிவுள்ளவர் அரசர்க்கு அறிவுரை கூறும் அந்தணராகவும், பொருளை எடுத்துச் சென்ற வானிகம் செய்பவர் வணிகராகவும், உழவுப் பொருளை விளைத்துக் கொடுப்பவர் வேளாளராகவும் கருதப்பட்டனர். இந்நான்கு பிரிவுகளுக்கும் செய்யும் தொழில் காரணமாக ஏற்பட்ட பிரிவுகள்.

வடமொழி நெறியில் காணப்படும் வருணங்களின் அமைப்பு பிறப்பின்படிப்படையில் கூறப்படுவது. சங்க இலக்கியம் காட்டும் நான்கு பிரிவுகள் தொழில்வழி ஏற்பட்டவை. இவை அவ்வவ் சமுதாய அமைப்பைக் காட்டுவன. இம்முறையில் இருதாலா நிலையையும் காணப்படுவது வேற்றமைப்பைப் பக்பாகும்.

7.4.1. விருந்தோம்பல்

பாரதம் விருந்தோம்பலின் முறையை விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றது. "வந்த விருந்திற்குக் கண்ணக் கொடுக்க வேண்டும். மனத்தைக் கொடுக்க வேண்டும்.

உண்மையும் அன்புமுள்ள வாக்கைக் கொடுக்க வேண்டும். பின் பால்வல்
வேண்டும். அவனிடம் காத்திருக்க வேண்டும். அத்து கிள்வந்து
தகடிணைகளோடு கடைய ஒரு யாகம்¹⁰⁹ என்ற விருந்தோம்பல் குறித்தக்
கறசிறது.

இவ்வறத்தாளுக்குரிய சிறந்த அறமாகச் சங்க இலக்கியம்
விருந்தோம்பலைக் குறிப்பிடுகின்றது. முகமலர்ச்சி, இச்சொல் போன்ற
பண்புகள் விருந்தோம்புவாளுக்கு வேண்டப்படுவன. முறவல் கொண்ட முகமுடன்
விருந்தினரை எதிர்கொள்ளும் தலைவியின் மாண்பினை நற்றிணை மொழிசுின்றது.¹¹⁰

மன்னர் விருந்தோம்புந் திறங்குறித்தக் கறம் பொருநராற்றப்படை
ஆனா விருப்பின் தாக் நிதி னாட்டிப் புலவரை உபாசரிக்கும் மாண்பினையும்,
வழி அனுப்பும்போது ஏழடி வரை பின் சென்ற தேரேற்றி அனுப்புந் திறக்கினையும்
போற்றியுரைக்கும்.¹¹¹

விருந்தோம்பல் இவ்வறத்தாளுக்குரிய அறம் என்பதும், விருந்தோம்பும்
முறைகளிலும் இருநூலார்க்கும் வேறபாடு இல்லை என்பதும் இவற்றால்
பெறப்படுகின்றன.

7.4.2. ஈகை

கொடுப்பவன், வாங்குபவன், கொடுக்கப்படும் பொருள்,
கொடுக்கும் வகை, இடம், காலம் இவ்வாற குணங்களும் சேர்ந்தத
தானம்.¹¹² அன்னதானம், கோதானம், தில்தானம் (என்), பூமிதானம்
போன்ற பல்வகையான தானங்களைப் பற்றியும் அவற்றால் பெறும் பயன்கள்
குறித்தும் பாரதம் எடுத்தரைக்கின்றது. "கொடுப்பவர்கள் எந்தப் பிராணிக்கு
எதைக் கொடுத்தாலும் அது வீண் போவதில்லை. கொடுப்பவர்கள் அசை பலனை
இம்மையிலும் மறுமையிலும் அனுபவிக்கின்றனர்"¹¹³ என்ற தானத்தில் பயன்பாடு
கூறப்படுகின்றது.

'செல்வக்குப் பயனே ஈதல்' ¹¹⁴ என்ற கருத்தடையர் பன்டைத் தமிழர். 'பிறர் வறமை நோக்கிக் கொடுத்தல் வேண்டும்'; மறமை நோக்கிக் கொடுத்தல் கடாத' ¹¹⁵ என்றும் கொள்கையுடையர். 'இம்மையில் செய்தது மறமைக்காகும் எனக் கருதிக் கொடுப்பது அறவிலை வானிகம்' ¹¹⁶ எனக் கருதும் பண்பினர்.

"யாசிப்பவனுக்குக் கொடுப்பதைவிட யாசியாதவனுக்குக் கொடுக்கும் தானம் சிறந்ததென்ற சொல்கின்றனர். யாசிப்பவன் இறப்பவனே. கொடாதவன் அவன்பின் இறப்பவன்" ¹¹⁷ என்ற ஈகையில் சிறப்பையும், ஈயாமையின் இழிவையும் பாரதம் கட்டுகின்றது.

இவ்வாறே 'ஈயென இரத்தலை இழிந்ததாகவும், அவ்வாற இரப்போர் முன் ஈயாமல் இருத்தலை அதனிலும் இழிந்ததாகவும், கொள்ளெனக் கொடுத்தலை உயர்ந்ததாகவும், கொள்ளேன் என்றலை அதனிலும் உயர்ந்ததாகவும்' ¹¹⁸ சங்க இலக்கியம் குறும். 'ஈதல், இயையா நிலையில் வாழ்தலின் சாதலுந் கடும்' ¹¹⁹ என்ற ஈகையறத்தினையும் வலியுறுத்துகின்றது.

ஈகையறம் சிறந்ததொன்றாக மதிக்கப்படும் மாண்புடையதாக இருப்பிலும், சங்கத் தமிழர் பயசி கருதாத கொடுப்பதே கொடை என்றும் பண்பினர் என்பதும், இந்நெறி ஈடமொழி நெறியினின்றும் மாறப்பட்டத என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கன.

7.4.3. அடைந்தாரைக் காத்தல்

தன்னை அடைக்கலம் அடைந்தாரைக் காத்தல் சிறந்த அறம். பகைவனாக இருப்பிலும் அபயக் குரல் எழுப்பினால் அவர்சங்குக்குப் பாதுகாப்புத் தருதல் வேண்டும் என்பர் தருமர். தரியோதனன் காமயகவனத்தில் கந்தருவர்களால் துன்புற்றபோது அபயக்குரல் எழுப்ப,

விமலிடம் அவனைப் பாதுகாக்குமாறு தருமர் அறிவுறுத்துகிறார். மேலும்,
 "வரல்களைப் பெறுதல், அரசாட்சி, புத்திர ஜெனனம் இம்முன்றம்
 ஆபத்தினின்றும் சத்தருவை விடுவிப்பதொன்றம் ஒப்பானவை" 120 என்ற
 அங்ங்றத்தில் சிறப்பையும் எடுத்தரைப்பர்.

சோழர் மரபிலே வந்தவன் சிபி என்னும் மன்னன். அம்மாமன்னன்
 தன்னை அடைக்கலமாக அடைந்த புறாவின் உயிரைக் காத்தற் பொருட்டுத்
 தன் தசையை அறுத்து வைத்தும் அகல் அடைக்கு ஈடாகாக நிலையில் காணே
 துலைத்தட்டில் ஏறியவன். இங்ங்ற அன்றினை உயிர்க்கும் அடைக்கலம் அளித்த
 பெருமை பண்டைத் தமிழர்க்கு உரியது என்பதைச் சங்க இலக்கியம் உணர்த்தும்.¹²¹

அடைக்கலம் அளிப்பதை அறமாகப் போற்றிய நிலை தமிழ் -
 வடமொழி ஆகிய இருதிறத்தும் காணப்படும் ஒற்றமைப் பண்பாகும்.

7.4.5. செய்திநல்லியறிதல்

'பிரம்மஉறத்தி செய்தவனாகும், கர் குடிச்சுவனாகும், திருடனாகும்
 அப்படியே விரதத்திலிருந்து விலகியவனாகும் பிராயச்சித்தம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
 நன்றி கொற்றவனுக்குப் பிராயச்சித்தமில்லை' 122 என்ற வீடுமர் தருமருக்கு
 அறம் உரைக்கிறார்.

இங்ங்றோ, 'ஆன்மாவை அறுத்தோர், அந்தணர்க்குக் கொடுமை
 செய்தோர், மகளிர் கருச்சிதைத்தோர் ஆகியோர்க்கும் கழுலாய் உண்டு.
 ஆனால் 'செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்லை என்பது அறநூல் கூற்ற' 123
 எனப் புறநானூறு எடுத்தரைக்கின்றது.

'நன்றி மறந்தவரும், நம்பினவரைக் கொற்றவரும் நரகமடைவார்கள்.
 நன்றி கெட்டவர்க்குப் பிராணனை விட்டாலன்றி வேற எவ்வகையிலும் பாரிகாரம்
 எனக்குத் தெரியவில்லை. மாதா பிதாக்களைக் காப்பாற்றாமலும்
 குருதகூழினை கொட்டாமலும் நன்றி மறந்தம் இருப்பதற்கு மரணம்தான் முடிவான

பிராயச்சித்தம் என்ற தர்ம சாத்திரம் தெரிந்தவர் சொல்லுகின்றனர். ¹²⁴
இது பாரதம் கறம் கருத்த.

தனக்கு உதவியவர்க்கு உதவாதவன் செல்வம் அழியும் என்றும்,
நன்றி மறந்தவனை அக்குற்றம் எச்சத்துடன் ஆயிரம் எறியாது விடாது ¹²⁵
என்றும் சங்க இலக்கியம் மொழிகின்றது.

செய்ந்நன்றியறிதல் சிறந்த அறமென்பது இருநூலார்க்கும்
உடன்பாடாகும்.

7.5. ஆய்வு முடிவுகள்

1. வடமொழியில் தருமம் என்ற சொல் தாங்குவது என்ற பொருளில், உலகைத் தாங்குவது என்ற விரிவான பொருளையும் தருகிறது. அனைத்துச் சமய சமுதாயக் கடமைகளையும் குறிக்கிறது. வடமொழி தருமமும் தமிழ் அறமும் ஒரு நிகரானவை.

2. அரசனைக் கடவுளின் கறாக வடமொழி நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. சங்க இலக்கியம் பேராற்றல் மிக்கவனாக அரசனைக் காட்டுகின்றது. கடவுளாகச் சித்திரிக்கவில்லை.

3. அரசர்க்குத் தண்ட நீதியை (செங்கோலம்) வடமொழி நூல்கள் வலியுறுத்த, சங்க இலக்கியம் செங்கோலம் பங்கை வலியுறுத்துகின்றது.

4. மக்களைக் காக்கும் மன்னர்க்கு அறவழி ஆட்சியையே இருமொழியாளரும் வலியுறுத்துகின்றனர்.

5. பிறப்பிடைப்படைபில் வஞ்ச தருமங்களைக் கறம் வடமொழி நூல்கள், அரச தருமத்தில் அனைத்துத் தருமங்களையும் அடக்கிவிடுகின்றன. சங்க காலச் சமுதாயத்தில் இருந்த நாற்பெரும் பிரிவுகள் தொழில்வழி ஏற்பட்டவை. அரசர்க்குரிய அறங்கள் பெரும்பாங்கமையும் இருநூலார்க்கும் ஒத்திருந்தவை அறியமுடிகின்றது.

6. வாய்மையை அரசார்க்குரிய அறமாகக் கறம் வடமொழியாளர், அரசியல் தொடர்பான செயல்கள் தவிர மற்ற நேரங்களில் வாய்மையே பேசவேண்டும் என்ற குறிப்பிடுகின்றனர். நிலம் பெயர்ந்தாலும் சொல் பெயரா நிலையையும், பகைவர் நாட்டிடத்தம் பொய்ப்பறியா வாய்மையையும் சங்க இலக்கியம் அரசார்க்கு வலியுறுத்திகின்றது.

7. மன்னரின் வெற்றிக்குப் படை பலத்திலும் அறமே அடிப்படை என்பதை இருமொழியாளரும் உடையுணர்வார்கள்.

8. அறப்போர்க்குரிய விழுகறகளை வகுத்தக் கறம் வடமொழி னாய்கள் வஞ்சகமாகப் போருடற்றம் பகைவரை வஞ்சகத்தால் வெல்லலாம் என்ற கருத்தினையும் தருகின்றன. சங்கத் தமிழார்க்கு அறப்போர் மட்டுமே உடன்பாடு.

9. போர்க்களத்தில் இறப்பதை வீரமரணமாகக் கருதும் பஃபு இரு னாலாருடையையும் காண்ப்புடிகின்றது.

10. விதரர், கிருபர், வீரமர், கோலர் கிழார், துலத்தார் கிழார் போன்ற சான்றோர் அறநெறிக்கு மாறாக நிகழும் போர்களில் மன்னார்க்கு அறநெறிகளை எடுத்தியம்பி, நயனாடி, நட்பாக்கும் வினைஞராய்ச் செயல்பட்டமையை இருமொழி னாய்களாலும் அறிய இயல்கின்றது.

11. வடமொழியாளர் வலியுறுத்தும் தான வகைகள் பயன்பாடு குறித்துச் செய்யப்பெறபவை. சங்கத் தமிழரின் ஈகை பயன்பாடு கருதாது செய்யப்பெறவது.

12. விருந்தோம்பல், செய்த்நன்றியறிதல், அடைந்தாரைக் காத்தல் போன்ற பொது அறங்களை இரு னாலாரும் வலியுறுத்தியுள்ளனர்.

சான்றெல் வினிகத்கர்

1. C.Rajagopalachari, Selections from The First Book of Kural, Roc House & Sons Ltd, Madras, 1947, p.2.
2. க.க.கிருநாவுக்கரசு, கிருக்குறள் நீதி இலக்கியம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1977, ப.52.
3. க.க.கிருநாவுக்கரசு, கிருக்குறளும் இந்திய அறநெய்களும், மலையகம், சென்னை-85, 1978, ப.31.
4. அ.விசுவநாதர், பாரத நூல்களில் திருநாய்வு, 'அருள்' 9ஆம் வதி, தென்விநியு, சுப்பிரமணியபுரம், காரைக்குடி, 1979, ப.20.
5. எஸ்.வி.பார்த்தசாரதி, வாழ்க்கைத் துணை (வால்மீகி முனிவரின் அமர மொழிகள்), சொரையூர், வட ஆற்காடு மாவட்டம், ப.12.
6. ந.க.மங்கல முருகேசன், இந்திய ஆட்சி அமைப்பு வளர்ச்சி வரலாறு 1707 வரை, தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, 1972, ப.60.
7. மேலது, ப.61.
8. V.Raghavan, Manusamhitha, The Cultural Heritage of India, Vol.II, The Ramakrishna Mission Institute of Culture, Calcutta, Reprint, 1982, p.344.
9. எஸ்.வி.பார்த்தசாரதி, வாழ்க்கைத் துணை (வால்மீகி முனிவரின் அமர மொழிகள்), ப.149.
10. ந.க.மங்கல முருகேசன், இந்திய ஆட்சி அமைப்பு வரலாறு 1707 வரை, ப.52.
11. கீழை மேலை நாடுகளில் மெய்ப்பொருள் இயல் வரலாறு, தமிழ் ஆக்கம் தொகுதி-1, சி.இராமலிங்கம் மஹம் சிவர (மொ.பெ.), அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை நகர், 1970, ப.112.
12. வியாசபாரதம், பீடம் பர்வம், ப.312.
13. சுக்கிரநீதி, ப.365.
14. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி இரண்டு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1986, ப.34.
15. கிருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகனாரையும், கழக வெளியீடு, சென்னை, 1982, ப.207.
16. வியாசபாரதம், சாந்திபர்வம், ப.226.
17. சுக்கிரநீதி, ப.10.
18. புறம்.186.
19. வியாசபாரதம், சாந்திபர்வம், பக்.226-227.
20. சுக்கிரநீதி, ப.10.
21. புறம்.2:1-8.
22. மேலது, 56:11-15.
23. வியாசபாரதம், சாந்தி பர்வம், ப.191.

24. வியாசபாரதம், பக். 194-195.
25. மேலது, ப. 46.
26. கௌடலீயம், பொருணாள், ப. 22.
27. மேலது, ப. 35.
28. சுக்கிரநீதி, ப. 22.
29. திருக்.பரிமேலழகஞரை, ப. 207.
30. புறம். 20:17.
31. மேலது, 35:14-16.
32. மேலது, 10:3-6.
33. வியாசபாரதம், சாந்திபர்வம், ப. 237.
34. சுக்கிரநீதி, ப. 171.
35. மேலது, ப. 170.
36. புறம். 35:27-29
37. வியாசபாரதம், சாந்திபர்வம், ப. 202.
38. கௌடலீயம் பொருணாள், ப. 26.
39. சுக்கிரநீதி, ப. 17.
40. தொல்.பொருள்.மரபு.இளம்.நா . 74.
41. தொல்.பொருள்.இளம்.உரை.ப. 112.
42. வியாசபாரதம், உத்தியோக பர்வம், ப. 118.
43. மேலது, ப. 411.
44. கௌடலீயம் பொருணாள், பக். 45-46.
45. சுக்கிரநீதி, ப. 250.
46. அகம். 155:1-3.
47. கவி. 14:14-15.
48. புறம். 31:1-2.
49. ரா. சீலிவாசலி, சங்க இலக்கியத் துறைகள், அனியகம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1990, ப. 211.
50. புறம். 28:15-16.
51. வியாசபாரதம், உத்தியோகபர்வம், பக். 112.
52. சுக்கிரநீதி, ப. 20.
53. பதிர். 22:1-4.
54. வியாசபாரதம், சாந்திபர்வம், ப. 71.
55. புறம். 5:6-7.
56. வியாசபாரதம், சாந்திபர்வம், பக். 401-402.
57. புறம். 17:6.
58. மேலது, 35.
59. மேலது, 184:5-6.
60. வியாசபாரதம், சாந்திபர்வம், ப. 179.

61. புறம். 3:14.
62. பதிற். 20:9
63. வியாசபாரதம், ஐசிரம னாசிக பர்வம், ப. 268.
64. வியாசபாரதம், சல்ய பர்வம், பக். 22, 87.
65. சுக்கிரநீதி, ப . 343.
66. வியாசபாரதம், அனுசாசனபர்வம், ப. 720.
67. புறம். 93:3-11.
68. மேலது, 74:1-2.
69. மேலது, 229:22.
70. அகம். 61:1-2.
71. வியாசபாரதம், சாந்திபர்வம், ப. 321.
72. புறம். 55:10.
73. வியாசபாரதம், சாந்திபர்வம், பக். 319-320.
74. சுக்கிரநீதி, பக். 349-350.
75. வியாசபாரதம், பீடம் பர்வம், ப. 424.
76. மேலது, சல்ய பர்வம், ப . 211.
77. வியாசபாரதம், ஸௌப்திக பர்வம், ப. 17.
78. மேலது, சாந்திபர்வம், ப. 179.
79. சுக்கிரநீதி, ப. 345.
80. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, ஜி. தமிழ் கல்பம், பக். 32-33.
81. அகம். 67:8; 77:9; பதிற். 52:10; 70:9.
82. முல்லை. 38.
83. புறம். 62:7.
84. மேலது, 9:1-8.
85. சுக்கிரநீதி, பக். 349-350.
86. மேலது, ப. 350.
87. வியாசபாரதம், சல்ய பர்வம், ப. 275.
88. மேலது, பீடம் பர்வம், ப. 3.
89. V.R. Ramachandra Dikshitar, War in Ancient India, Motilal Banarsidass, Delhi, Reprint, 1987, p.59.
90. Ibid, pp.86, 332, 333.
91. Ibid, p.88.
92. Ibid, p.88.
93. புறம். 8:5.
94. மேலது, 8:5.
95. வியாசபாரதம், வீராட பர்வம், ப. 210.
96. மேலது, சல்ய பர்வம், ப. 18.
97. மேலது, உத்யோக பர்வம், ப. 314.

98. வியாசபாரதம், உத்தியாக பர்வம், ப. 341.
99. மேலது, ப. 411.
100. புறம். 36, 44, 45, 213.
101. புறம். 95.
102. வியாசபாரதம், விராட பர்வம், ப. 219.
103. புறம். 45:5-7.
104. வியாசபாரதம், சாந்தி பர்வம், ப. 211.
105. கௌடலீயம் பொருஷா ஃ, ப. 417.
106. வியாசபாரதம், அஸ்வமேதிகபர்வம், ப. 97.
107. மேலது, சாந்திபர்வம், ப. 201.
108. மேலது, ப. 1079.
109. மேலது, அஞ்சாசன பர்வம், ப. 38.
110. நற். 120:10-12.
111. பொருந. 150-167.
112. வியாசபாரதம், அஞ்சாசன பர்வம், ப. 797.
113. மேலது, ப. 242.
114. புறம். 189:7
115. மேலது, 141:14-15.
116. புறம். 134:1-2.
117. வியாசபாரதம், அஞ்சாசன பர்வம், ப. 364.
118. புறம். 204:1-4.
119. கலி. 61:11-12.
120. வியாசபாரதம், வன பர்வம், ப. 805.
121. புறம். 37:5-6; 39:1-3; 43:4-8; 46:1-2.
122. வியாசபாரதம், சாந்திபர்வம், பக். 586-587
123. புறம். 34:4-7.
124. வியாசபாரதம், அஞ்சாசன பர்வம், ப. 82.
125. கலி. 149:6-7.

முடிவுரை

ஐய்ளிற் கண்ட முடிவுகள் ஒவ்வொரு இயலின் இறையியல் ஐய்வு முடிவுகளாகத் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வியல்மையாதனவும்; அவற்றில் கூறப்பெறாதனவும் இங்கு எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

1. அகம், புறம் என்ற பாகுபாடு தமிழர்க்கே உரியது. இப்பாகுபாடே பின்னர்த் தோன்றிய அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மும்முதற்பொருளுக்கும் அடிப்படை.

2. பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் இம்முன்றையும் மக்கள் வாழ்க்கையில் பெறுதற்குரிய உறுதிப்பொருள்களாகக் கொண்டனர். இவை இலக்கியத்துக்குரிய பாடுபொருள்களாகவும், இலக்கியத்தின் நோக்கமாகவும் கொள்ளப்பட்டன.

3. சமயத்தாக்கத்தாலும், வடமொழி மரபுத் தாக்கத்தாலும் உறுதிப் பொருள்கள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என நான்குபொருள்களாக வளர்ச்சியுற்றன.

4. இந்நாட்களுள் அறமே முதன்மையானது. அறம் என்பது மனிதன் தனக்கென வரையறுத்துக்கொண்ட ஒழுக்கநெறிகளின் தொகுதியாகும். மனம், மொழி, மெய் ஆகிய மூன்றாலும் என்னம், சொல், செயல் ஆகிய நிலைகளில் நல்வினை இயற்றல் அறமாகும்.

5. அறத்தின் தோற்றம் மனித வரலாற்றின் தொடர்புடையது. மனித வரலாறு போன்ற அறவளர்ச்சியும் தொடர்கின்றது.

6. இயல்புக்க நிலை, மரபொழுக்க நிலை, மனச்சான்ற நிலை ஆகிய மூன்றும் அறத்தின் வளர்ச்சி நிலைகளாகும். இவற்றுள், சமுதாயத்தில் வலிமை பெற்றுள்ளது மரபொழுக்க நிலையாகும்.

7. அறநெறியில் இன்பம் பெறதலும், சமுதாயத்தை உயர்த்துதலும், ஒழுக்க நெறி போற்றலும் அறத்தில் நோக்கங்களாகும்.

8. ஒழுக்கம் உடைய உயர்ந்தோரை எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டு அச்சாணீறோர் சென்ற செந்நெறி வாழ்தல் வேண்டும் என்பது பண்டைத் தமிழரின் வாழ்க்கை நெறி.

9. அறவானர்களாக விளங்கிய அச்சாணீறோரால் உருவாக்கப்பெற்ற விதிமுறைகள் அறங்கள் எனவும், அவர்கள் வாழ்ந்த காட்டிய நன்னெறிகள் அறநெறிகள் எனவும் இலக்கியங்கள் போற்றுகின்றன.

10. பண்டைத் தமிழரின் அகவாழ்வு, மற்றும் புறவாழ்வின் இலக்கணம் கூறும் நூல் தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியம் தனிமனித அறத்தை அகப்பொருளிலும், சமுதாய அறத்தைப் புறப்பொருளிலும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

11. புறப்பொருளில் இடம்பெறும் பாடல்களை வாழ்வின் ஒழுக்கவாழ்களாகிய அறநெறியைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. வாயுறை வாழ்த்து, செவியறிவுற உட்கூடிய துறையிலக்கணங்கள் பின்னர்த் தோன்றிய இலக்கியங்களுக்கு வழிகாட்டியாய் அமைந்தன.

12. தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றிய நிலையில் அறநெறிகளை எடுத்தியம்புவது சங்க இலக்கியம். களவு, கற்பு ஆகிய இருநிலைகளிலும் அறநெறி போற்றி வாழ்ந்தவர் பண்டைத் தமிழர். அவர்கள் அறவாழ்வுச் சீர்மையைச் சங்க இலக்கியம் புலப்படுத்துகின்றது.

13. அகப்பொருள் துறைகளாகிய உடன்போக்கு, அறத்தொரு நின்றல், செலவறங்குவித்தல் ஆகியன பண்டைத் தமிழரின் அறத்தொருபட்ட வாழ்வின் மாட்சியை விளக்குகின்றன.

14. பண்டைத் தமிழர் பொருளையும் இன்பத்தையும் அறவழிப் பெறதலைச் சிறப்பென மதித்தவர். பொருளும் இன்பமும் அறத்து வழிப்படுதல் வேண்டும் என்பது பண்டை இலக்கியம் காட்டும் அறநெறி.

15. பண்டைத் தமிழர் இவ்வறம் ஏற்ற, அப்புழு, விருந்தோம்பி, பகுத்துண்டு, அருளறம் போற்றி, தம்மை அடைந்தாரைக் காத்து, அறநெறி நின்ற புகழ் வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர். ஒழுக்க நெறியை உயர்ந்த அறமாகப் போற்றினர். ஒழுக்கத்தில் ஒருமுறை வழுவினாலும் அதனை நேர்செய்தல் இயலாது என்ற எண்ணினர். ஒழுக்கந் தவறியோர்க்கு உரிய ஒழப்பு வழங்கப்பெற்றது.

16. சங்க காலத்தில் முடிமன்னர் நாடாண்டனர். முடியாட்சி முறையிலும் குடியாட்சிப் பண்பு மேலோங்கியிருந்தது. மக்கள் நலங்காப்பதை மன்னர் தம் கடமையாகவும் அறமாகவும் கொண்டனர் என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

17. சங்க காலம் போர் பல கண்டது. வேந்தரும் வீரரும் வஞ்சினம் கூறிப் போருக்குச் சென்றனர். அவர்களின் வஞ்சின மொழிகள் அறவுணர்வின் அடிப்படையில் அமைந்தன.

18. சங்க இலக்கியம் போர்களையும், போர் விளைவுகளையும் பற்றி விரித்துக் கூறுகின்றது. போரைத் தவிர்க்கும் மனநிலை, அமைதிச் சூழலை விரும்பும் உணர்ப்பாங்கு ஆகியன சங்கப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

19. மன்னரின் போர் வெற்றிகளைப் புலவர் போற்றிப் பாடினர். போரற்றங்களை மன்னர் மீறும் வேளைகளில் அவர்களை அறிவுறுத்தி நன்நெறிப்படுத்தினர். ஞானவராகச் சென்ற நிகழ் இருந்த போரிகளைத் தடுத்தனர்.

20. பகைவர் நாடு அழிவு குறித்து மிகுதியான செய்திகளை விரிவாகப் பாடினர். அவை வெற்றிபெற்ற வேந்தனைப் பாராட்டுவதிலும், பகைவர் நாடு அழிவு குறித்து இரக்கம் பொங்கப் பாடுவதாகவும், வேந்தர் உள்ளத்தில் அருள் உணர்வு தோற்றவிப்பனவாகவும் அமைந்துள்ளன.

21. சமுதாயத்தில் ஈகையறம் சிறப்பாகப் போற்றப்பெற்றது. சமுதாய நலம் நாடும் சான்றோர் வாழ்ந்ததால் நாடும், ஊரும், வீடும் சிறப்புற்றன.

22. அறனழி செயல்கள் புரியின் பழிவரும் என்ற அஞ்சி அறமே புரிந்த வாழ்ந்தவர் பண்டைத் தமிழர்.

23. அறம் கூறும் அறவோராகத் திகழ்ந்த புலவர் பெருமக்களுள் வேந்தர்களும், பெண்பாற் புலவர்களும் இடம் பெற்றறினார்.

24. சங்க காலத்தில் பெண்பாற் புலவர்களின் எண்ணிக்கையும் அவர்கள் நேரடியாக அறம் உரைக்கும் பகுதிகளும் குறைவாகவே உள்ளன. இருப்பினும், அறநெறியில் வாழ்ந்த காட்டித் தம் வாழ்வால் வழிகாட்டியவர் அக்கால மகளிர்.

25. மனையறம் காக்கும் பொறுப்பு மகளிர்க்கு உரியதாக இருந்தது. வீடு காவுல் எளிபது அறக்காவல். வீடு காவுலின்வழி மகளிர் நாட்டையும் காத்தனர். பாவடல் பண்பையும், அறவுணர்வையும் ஊட்டி மக்களை வளர்க்கும் நாற்றங்காலாக மனை திகழ்ந்தது.

26. மக்களை ஈன்ற புறந்தந்த, ஆடவர்க்கு உயிர், வினை என்ற அறத்தை உணர்வாக்கி அவர்களை உருவாக்கியவர் மகளிர். மகளிர் போற்றி வளர்த்த மாண்புகள் ஆடவர் வாய்வாக அறங்களாக வெளிப்பட்டன.

27. சங்க இலக்கியங்களில் அறம் புறத்தில் ஒரு கூறாக விளங்கியது. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு அற நூல்களில் பொது அறம், சமயச் சார்புடைய அறம் ஆகியவற்றுடன் ஒழுக்க நெறிகளும் அறங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன.

28. வாழ்வு, அரசு, சமுதாயத் தொடர்பான சங்க இலக்கிய அறநெறிகள் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் வளர்ச்சியும் விளக்கமும் பெற்றறின.

29. சமயம், வடமொழி மரபு, வருணாசிரம தருமம் ஆகியவற்றின் தாக்கங்களால் அறநெறி கூறும் பாண்மையில் சங்க இலக்கியங்களினின்றும் அற நூல்கள் மாறுபடுகின்றன.

30. தமிழ் இலக்கியங்கள் மன்னனைப் பேராற்றல் மிக்கவனாகக் காட்டுகின்றன. வடமொழி நூல்கள் மன்னனைத் தெய்வத்தில் அம்சமாகக் காட்டுகின்றன.

31. வடமொழி நூல்கள் போர்நெறியில் அறப்போர், வஞ்சகப்போர் என இருவகைப் போர்நெறிகளைக் கூறுகின்றன. மேலும், வஞ்சகமான முறையில் போர் செய்யும் மன்னருடன் வஞ்சகப் போர்முறை மேற்கொள்ளலாம் எனவும் கூறுகின்றன. ஆயின், சங்க இலக்கியம் அறப்போர் ஆற்றும் பண்டைத் தமிழ் மன்னரின் மறமான்கைக் காட்டுகின்றது.

32. பண்டைத் தமிழரின் ஈனகநெறி பயன்பாடு கருதாகது. வடமொழி நூல்களில் குறிப்பிடப்பெறும் தாண வகைகள் பயன்பாடு குறித்துச் செய்யப்படுவன.

33. சங்க காலத்தில் போற்றப்பட்ட வாழ்வு, அரசு, போர், சமுதாயம் தொடர்புபட்ட அறநெறிகள் அரசியல் மாற்றங்களாலும், விஞ்ஞான வளர்ச்சியாலும் இஃது மாறி வருகின்றன. இருப்பினும், எக்காலத்தும் மக்கள் நலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே அறமானது எண்ணப்படுகிறது.

34. பொருள், இடம், காலம் ஆகியன மாறிலும் எவ்றம் மாறாதது மன அறம். மன அறம் எளிதது அறவுணர்வு. காலம் காலமாக மக்கட் பண்போடு ஒன்றிய அறவுணர்வைப் போற்றி வளர்த்து மனித நேயம் காத்தல் வேண்டும்.

பின்னைய ஆய்வுகள்

ஐம்பெருங் காப்பியங்கள், ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள், பக்தி இலக்கியம், சிற்றிலக்கியங்கள், பிற்கால இலக்கியங்கள் ஆகிய இலக்கிய வகைகளில் அறக் கருத்துகளை ஆய்வு செய்யலாம்.

பல்லவர் காலம், சோழர் காலம், பாண்டியர் காலம், ஐரோப்பியர் காலம் எனக் காலவழிகளையொட்டியும், அறவுரைவின் வளர்ச்சி நிலைகளை ஆய்வு நிகழ்த்தலாம். இவ்வாறு ஆய்வு செய்வதற்கு இந்த ஆய்வு முன்னோடியாக அமையும்.

தமிழ் இலக்கியங்களில் குறப்பெறும் அறநெறிகளைப் பிறமொழி இலக்கியங்களுடன்—இலக்கிய மரபுகளுடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டும் ஒப்பாய்வுகள் வரவேற்கத்தக்கன.

அறக்கேடுகள் மலிந்துவரும் இக்காலத்து அறக்கேடுகள் குறித்து ஆய்வு செய்தல் மேற்கொள்ளத்தக்கது. அவ்வாய்வு மேற்கொள்வோர்க்கு இவ்வாய்வு ஊனிடலாக அமையும்.

தலைநாற் பட்டியல்

தனது பட்டியல்

முதன்மை மூலங்கள்

அ. இலக்கணம்

1. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், சேனாவரையருரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 1962.
2. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், இளம்புரணர் உரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 1969.
3. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் (மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல், மரபியல்), பேராசிரியர் உரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 1972.
4. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் (அகத்திணையியல், புறத்திணையியல்), நச்சினார்க்கினியர் உரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 1963.
5. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் (களவியல், சுற்பியல், பொருளியல்), நச்சினார்க்கினியர் உரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 1958.
6. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், செய்யுளியல், நச்சினார்க்கினியர் உரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, 1965.
7. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், குழந்தையுரை, வேலா பதிப்பகம், ஈரோடு-1, 1968.

ஆ. இலக்கியம்

8. அகநானூறு (மணியிடைபவளம், நித்திலக்கோவை), பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 1974.
9. அகநானூறு (களிற்றியாகனதிரை), பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 1981.

10. ஐங்குறதூறு , பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 1972.
11. கவித்தொகை, நச்சினார்க்கினியர் உரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, ஏழாம் பதிப்பு, 1967.
12. குறந்தொகை, உ.வே.சாமிநாதையர் (பதி.), சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1947.
13. திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகருரையும், கழக வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 1982.
14. திருக்குறள் அறத்துப்பால், தண்டபாணி விருத்தியுரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 1956.
15. நற்றிணை நானூறு, கழக வெளியீடு, சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு, 1976.
16. நாலடியார், தி.சு.பாலசுந்தரம்பிள்ளை, உரை, கழக வெளியீடு, மறுபதிப்பு, 1972.
17. நாலடியார், உரைவளம், முதல் பாகம், சரசுவதி மகால் தூல் நிலையம், தஞ்சாவூர், இரண்டாம் பதிப்பு, 1980.
18. பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், உ.வே.சாமிநாதையர் (பதி.), உ.வே.சாமிநாதையர் தூல் நிலையம், சென்னை, ஏழாம் பதிப்பு, 1974.
19. பதிற்றுப்பத்து மூலமும் விளக்க உரையும், ஓளவை ச.கரைசாமிப்பிள்ளை உரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 1973.
20. பதினென்கீழ்க்கணக்கு, நியு செஞ்சுரி புக் உறவுஸ் பிரைவேட் லிமிட்டெட், சென்னை-28, இரண்டாம் பதிப்பு, 1981.
21. பரிபாடல் மூலமும் உரையும், பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 1975.
22. புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும், உ.வே.சாமிநாதையர் (பதி.), உ.வே.சாமிநாதையர் தூல் நிலையம், ஏழாம் பதிப்பு, 1971.

இ. மொழிபெயர்ப்பு தூல்கள்

23. கௌடலீயம் பொருணூல், முதற்பகுதி, மு.கதிரசேகர் செட்டியார், பி.பி.இராமாஜாசாரி (மொ.பெ.), அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை நகர், 1979.

24. கௌடலீயம் பொருஷால், இரண்டாம் பகுதி, மு.கதிரேசச் செட்டியார், பி.பி.இராமானுஜாசாரி (மொ.பெ.), அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை நகர், 1980.
25. கக்கிரந்தி, மு.கதிரேசச் செட்டியார் (மொ.பெ.), சம்மாரிக்க சபை, மேலைச்சிவபுரி, இரண்டாம் பதிப்பு, 1982.
26. வியாஸ பாரதம்
கும்பகோணம் ம.வி.இராமானுஜாசாரியர் பதிப்பு.

நூல்

மொழிபெயர்ப்பாளர்

- | | |
|---|--|
| 1. ஆதிபர்வம் | தி.ச.ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், 1923. |
| 2. ஸபாபர்வம் | தி.ச.ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், 1924. |
| 3. வணபர்வம் முதல்பாகம் | வி.ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், 1930. |
| 4. வணபர்வம்
இரண்டாம் பாகம் | வி.ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், 1932. |
| 5. விராடபர்வம் | அ.வெங்கடேஸாசாரியர், நான்காம் பதிப்பு, 1933. |
| 6. உத்யோகபர்வம் | க.கிருஷ்ணசாஸ்திரிகன், 1928. |
| 7. பீடம்பர்வம் | தி.ச.ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், இரண்டாம் பதிப்பு, 1929. |
| 8. துரோணபர்வம் | தி.ச.ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், 1919. |
| 9. கர்ணபர்வம் | தி.ச.ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், இரண்டாம் பதிப்பு, 1933. |
| 10. சல்யபர்வம்
ஸௌப்திகபர்வம்
ஸ்திரீபர்வம் | டி.வி.ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் மற்றும் சிவர், இரண்டாம் பதிப்பு, 1933. |
| 11. சாந்திபர்வம் | கணபதி சாஸ்திரிகன், 1928. |
| 12. அநுசாஸனபர்வம் | டி.வி.ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், 1923. |
| 13. அஸ்வமேதிகபர்வம்
ஆசிரமவாசிகபர்வம்
மௌசலபர்வம்
மஹாப்ரஸ்தானிகபர்வம்
ஸ்வர்க்காரோஹணபர்வம் | டி.வி.ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் மற்றும் பலர், 1926. |

கிறனாய்வு நூல்கள் / மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் / ஆங்கில நூல்கள்

அ. தமிழ் நூல்கள்

1. அறவாணை, க.ப., அற்றைநாட் காதலும் வீரமும், பாரி நிலையம், சென்னை-1, 1978.
2. ஆறழகம், நா., கலித்தொகை-ஓர் ஆழ்வாய்வு, கண்ணிநிலையம், ஈரோடு, 1985.
3. இராசமாணிக்கனார், மா., பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1970.
4. தமிழ்மொழி-இலக்கிய வரலாறு சங்க காலம், பாரி நிலையம், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு, 1976.
5. இராமலிங்கம், அரங்க., சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர், ஐந்திணைப் பதிப்பகம், சென்னை-5, 1987.
6. இலக்குவனார், சி., தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி, வள்ளுவர் பதிப்பகம், புதுக்கோட்டை, 1961.
7. கதிரேசச் செட்டியார், மு., உரநடைக்கோவை (இரண்டாம் பகுதி), பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை, ஏழாம் பதிப்பு, 1963.
8. கந்தசாமி, ஆ., இலக்கியப் பார்வைகள், எழில் முருகி பதிப்பகம், சென்னை-1, 1986.
9. கந்தசாமி, சோ.ந., திருக்குறள் குறும் உறுதிப்பொருள், மணிவாசகர் நூலகம், சிதம்பரம், 1977.
10. குறந்தொகைத் திறனாய்வு, அபிராமி பதிப்பகம், அண்ணாமலைநகர், 1978.
11. குருசாமி, ம.ரா.போ., சங்ககாலம், மெர்க்குரிப் புத்தகக் கம்பெனி, கோவை, 1974.
12. கோவிந்தன், கா., பண்டைத் தமிழர் போர் நெறி, வள்ளுவர் பன்னை, சென்னை-1, 1965.
13. சரளா ராசகோபாலன், சங்க இலக்கியம் (அசம்), ஒளிப் பதிப்பகம், சென்னை-18, 1988.

14. சரளா ராசகோபாலன், இலக்கியக் காட்சிகள், ஒளிப் பதிப்பகம், சென்னை-18, 1991.
15. சிங்காரவடிவேலன், அர., சங்க இலக்கிய உவமைகள், பழநியப்பன் பதிப்பகம், தேவகோட்டை, 1986.
16. சிதம்பரனார், சாமி., பதினெண்கீழ்க்கதைக்கும் தமிழர் வாழ்வும், இலக்கிய நிலையம், சென்னை-94, 1986.
17. சிவகுருநாதன், கோ., அறவிளக்கு, 118 விரிவுரையாளர் குடியிருப்பு, அழகப்பாபுரம், காரைக்குடி-3, மூன்றாம் பதிப்பு, 1977.
18. சீனிவாசன், ரா., சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள், ஸ்ரீயசம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1990.
19. சுந்தரம்பிள்ளை, பெ., மனோர்மனீயம், கழக வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 1973.
20. சுப்பிரமணியபிள்ளை, கா., இலக்கிய வரலாறு, முகற்பாகம், ஐ.சிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை-1, ஏழாம் பதிப்பு, 1973.
21. இலக்கிய வரலாறு, இரண்டாம் பாகம், ஐ.சிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை-1, ஏழாம் பதிப்பு, 1973.
22. சுப்பிரமணியபிள்ளை, ஜி., தமிழ் உர்தம், மனிவாசகர் நூலகம், சிதம்பரம், ஐந்தாம் பதிப்பு, 1976.
23. சுப்பிரமணியன், கா., சங்க காலச் சமூகாயம், நியு செஞ்சுரி புக் உறவுஸ் பிளரவேட் லிமிடெட், சென்னை-98, இரண்டாம் பதிப்பு, 1987.
24. சுப்பிரமணியன், ச.வே., தமிழ் இலக்கிய வகையும் வடிவும், தமிழ்ப் பதிப்பகம், சென்னை-96, 1984.
25. செந்தறை முத்து, பாபாடலில் பழக்க வழக்கங்கள், நல்வாழ்வுப் பதிப்பகம், சென்னை-1, 1978.
26. சொக்கலிங்கம், கி.அ., காப்பியச் சிந்தனைகள், செல்வம் பப்ளிஷர்ஸ், மதுரை-2, நான்காம் பதிப்பு, 1981.
27. தங்கங் கந்தசாமி, பொய்யல் ஒற்றும் இன்றும், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1987.

28. தட்சிணாமூர்த்தி, அ. . , தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், வெற்றிச்செல்வி வெளியீட்டகம், தஞ்சாவூர், இரண்டாம் பதிப்பு, 1980.
29. தனிநாயக அடிகளார், தமிழ்த்தாத், பாரி நிலையம், சென்னை, 1962.
30. திருநாவுக்கரசு, க. த. . , திருக்குறள் நீதி இலக்கியம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, மறுபதிப்பு, 1977.
31. தமிழர் நாகரிக வரலாறு, முசுற்பகுதி, விடிவெள்ளி, தொல்காப்பியர் நூலகம், சென்னை-14, 1962.
32. திருக்குறளும் இந்திய அறநூல்களும், மனியகம், சென்னை-85, 1978.
33. திருமேனி, கு. . , கோலூர்சிழார், இலக்கிய நிலையம், திருச்சி-2, 1962.
34. கேவநேயன், ஞா. . , பழந்தமிழாட்சி, சமூக வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 1961.
35. பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும், நேசமணி பதிப்பகம், காட்டுப்பாடி விரிவு, (வ. டி.), 1966.
36. நாயுடு, அ. கி. . , தொல்காப்பியர் கண்ட தமிழர் சமுதாயம், முப்பால் நிலையம், கோவை-4, 1962.
37. பாண்டு ரங்கன், கி. . , பண்டைத் தமிழர் பேராரியல் வாழ்க்கையும் தற்காலப் பேரர் நடவடிக்கையும், வெற்றிவேல் வெளியீடு, சென்னை-17, 1986.
38. பாலசுப்பிரமணியன், கு. வெ. . , சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள், உமா பதிப்பகம், சும்பகோணம், 1986.
39. பாலசுப்பிரமணியன், சி. . , உருவும் திருவும், நறமலர்ப் பதிப்பக வெளியீடு, சென்னை, 1965.
40. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார், மாங்காடு, வ. . , சூழ்த்தம் ஸுத்திலும், ஐக்கியோர் வெளியீடு, சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1947.
41. பெரியசுருப்பன், இராம. . , (தமிழகீஸ்), பரிசில் வாழ்க்கை, சோலை நூலகம், மதுரை-20, மூன்றாம் பதிப்பு, 1979.
42. மகாதேவன், கதிர். . , ஒப்பிலக்கிய நோக்கில் சங்க காலம், சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை, மதுரை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1977.
43. மங்கள் முருகேசன், ந. க. . , இந்திய ஆட்சி அமைப்பு வளர்ச்சி வரலாறு 1707 வரை, தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, 1972.

44. மாணிக்கம், வ.சுப., தமிழ்க்காதல், பாரி நிலையம், சென்னை, 1962.
45. சங்கநெறி, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 1987.
46. தொல்காப்பியக் கடல், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 1989.
47. மீனாட்சி சுந்தரன், தெ.பொ., தமிழ் இலக்கிய வரலாறு சங்ககாலம், சர்வோதய இலக்கியப் பன்னை, மதுரை-1, 1981.
48. முத்தராசன், கு., சங்ககாலம், தேக்தமிழ்ப் பதிப்பகம், சேலம், 1980.
49. முருகரத்தினம், தி., குறள் நெறி (முதல் வரிசை), சர்வோதய இலக்கியப் பன்னை, மதுரை, 1979.
50. மோகனராசு, கு., தொல்காப்பியர் ஓர் அறவாணர், ஸ்டார் பிரசுரம், சென்னை-5, 1987.
51. வரதராசன், மு., தமிழ் நெஞ்சம், பாரி நிலையம், சென்னை, பன்னிரண்டாம் பதிப்பு, 1984.
52. விசுவநாதன், அ., பாரத நூல்களில் கிறீனாய்வு, அருள், 9ஆம் வீதி, தென்விளிவு, சுப்பிரமணியபுரம், காரைக்குடி, 1979.
53. வித்தியானந்தன், சு., தமிழர் சாஸ்பு (சங்க காலம்) பாரி புத்தகப் பன்னை, சென்னை-5, இரண்டாம் பதிப்பு, 1971.
54. வெள்ளைவாரணன், சு., தொல்காப்பியம் (வரலாறு), அன்னாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அன்னாமலை நகர், மூன்றாம் பதிப்பு, 1978.
55. வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., சமணமும் தமிழும் (முகர் பஞ்சி), கழக வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 1980.
56. வேலப்பிள்ளை, ஆ., தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும், பாரி புத்தகப் பன்னை, சென்னை-5, இரண்டாம் பதிப்பு, 1978.
57. வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ்., இலக்கிய மணிமாலை, தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 1964.
58. இலக்கியச் சிந்தனைகள், முதல் தொகுதி, எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை நூற்றாண்டு நினைவு வெளியீடு, (இடம் பற்றிய குறிப்பு இல்லை), 1989.

ஆ. மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள்

1. இராதாகிருஷ்ணன், எஸ்., இந்து தருமமும் வாழ்க்கையும், குமார கோமேதகவேலு (மொ.பெ.), பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை, 1967.
2. சுவாமி சித்பவானந்தர், ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை, ஸ்ரீராமகிருஷ்ணா மிஷன், திருப்பராய்த்துறை, 1961.
3. பார்த்தசாரதி, எஸ்.வி., வாழ்க்கைத் துணைவன் (வால்மீகி முனிவரின் அமர மொழிகள்), சொரையூர், வடஆற்காடு மாவட்டம், ஆண்டு பற்றிய குறிப்பு இல்லை.
4. வில்லியம் வில்லி, அறவியல்-ஓர் அறிமுகம், கோ.மோ.காந்தி(மொ.பெ.), தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், சென்னை, 1964.
5. கீழை மூலை நாடுகளின் மெய்ப்பொருள் இயல் வரலாறு, தமிழ் அக்கம் தொகுதி-1, சி.இராமலிங்கம், ஜே.எம்.சோமசுந்தரம்பிள்ளை, கு.கோதண்டபாணியிள்ளை (மொ.பெ.), அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை நகர், 1970.

இ. ஆங்கில நூல்கள்

1. Bowra, C.M., Heroic Poetry, The Macmillan Press, Ltd, London, Reprint, 1979.
2. Kailasapathy, K., Tamil Heroic Poetry, Oxford University Press, London, 1968.
3. Mahalingam, T.V., South India Polity, University of Madras, Madras, 1967.
4. Neelakanda Sastri, K.A., Sangam Literature its cults and culture, Swathi Publications, Madras-18, 1972.
5. Raghavan, V., The Manu Samhita, The Cultural Heritage of India, Vol.II, The Ramakrishna Mission Institute of culture, Calcutta, Reprint, 1982.
6. Rajagopalachari, C., Selections from the First Book of Kural, Rochouse & Sons Ltd, Madras, 1947.

7. Ramachandra Dikshitar, V.R., War in Ancient India, Motilal Banarsidass, Delhi, Reprint, 1987.
8. Sarangapani, R., A Critical Study of Ethical Literature in Tamil, Alagappa College, Karaikudi-3, 1982.
9. Subrahmanian, N., Sangam Polity, Ennes Publications, Madurai, Revised Edition, 1980.

ஈ. கட்டுரைகள், சொற்பொழிவுகள்

1. கமலிதாசன், 'அறம்', செந்தமிழ்ச் செல்வி, சிவம்பு 35 - பரல்:8, கழக வெளியீடு, சென்னை, ஆண்டு பற்றிய குறிப்பு இல்லை.
2. சாரங்கபாணி, இரா., சங்க இலக்கியத்தில் அறவியல் நோக்கு, சங்க இலக்கியக் கட்டுரைகள்-கருத்தரங்கம், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1984.
3. சிங்காரவேலன், சொ., தொல்காப்பியர் கும் அறநெறி, செந்தமிழ்ச் செல்வி, சிவம்பு 52 - பரல்:10, சிவம்பு 53 - பரல்:11, கழக வெளியீடு, சென்னை, 1978-79.
4. சூரிய நாராயண சாஸ்கிரியார், வி.கோ., சொற்பொருளாராய்ச்சி, தமிழ் வியாஸங்கள், வி.சு.கவாமிநாதன்(பதி.), மதுரை, நாடிகாப் பதிப்பு, 1958.
5. சொக்கலிங்கம், தி.அ., நானாற்பது, பதினென்கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள், கழக வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 1966.
6. வரதராசன், மு., கலைமையுரை, பத்துப்பாட்டுச் சொற்பொழிவுகள், கழக வெளியீடு, சென்னை, 1969.
7. வெள்ளைவாரணன், க., சங்கப் புலவர் குறிக்கோள், கட்டுரைச் செல்வம், வெள்ளிவிழா மலர்க் கட்டுரைகள், மீஇராமகிருஷ்ண வாசக சாலை, புதுவை, ஆண்டு பற்றிய குறிப்பு இல்லை.

உ. அகராதி முதலியன

1. கந்தையாபிள்ளை, ந.சி., (தொகுப்பு ஆசிரியர்), செந்தமிழ் அகராதி, கழக வெளியீடு, சென்னை, 1957.
2. சாரங்கபாணி, இரா., (பதி.), சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம், (அ-ஒள), தொகுதி-1, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1986.
3. சிங்காரவேலு முதலியார், ஆ., அபிதான சிந்தாமணி, Asian Educational Services, New Delhi, Reprint, 1991.
4. திவாகர முனிவர், சேந்தல் திவாகரம், கழக வெளியீடு, சென்னை, 1958.
5. தேவநேயப் பாவாணர், ஞா., செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் பேரகரமுதலி, முதன்முதலம் - முதற்பகுதி(அ), தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், 1985.
6. தலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-1, தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், சென்னை, 1963.
7. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி இரண்டு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1986.
8. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி எட்டு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1988.
9. Universal Dictionary, Reader's Digest Association, New York, U.S.A., 1988.
